

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

nick alexander

*hayatıma
hoş geldin*

roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kalbi binlerce kırık parçayla dolu olsa da umudunu canlı tutan bir kadın...

Londra'da bir türlü mutluluğu yakalayamayan ve sevmediği bir iş yapan CC artık hayatına bu şekilde devam etmek istemediğinden emindir. Ve kısa bir süre önce tanıştığı erkek arkadaşı, Güney Fransa'ya yerleşmeye karar verdiğinde CC de onunla beraber gidip kendisi için yeni bir başlangıç yapabileceğini düşünür. Evet, bu planla ilgili zihninde hâlâ yerli yerine oturmayan parçalar vardır fakat masmavi bir deniz, harika şaraplar ve bol bol güneş ışığı ile Londra'nın kasvetli, soğuk iklimi nasıl karşılaştırılabilir ki?

Tabii CC gittiği yerin ücra bir kasabada, harap haldeki bir çiftlik evi olduğunu çok geç öğrenir. Artık neredeyse baştan inşa edilmesi gereken bir binayla, tuhaf Fransız esnafıyla ve korku filminden çıkmış gibi davranan komşularla baş başadır.

Hayalinin her an kâbusa dönüşebileceğini anlayan CC şimdi başladığı noktaya geri dönmek ile sevdiği adamın yanında zorluklara göğüs germek arasında bir karar vermek durumundadır...

"Amazon.com listelerini alt üst eden aşk hikâyelerinin yazarından yepyeni bir macera!"

Luxury Reading

"Fransa'ya küçük bir kaçamak yapmak isteyenlere..."

kindofbook.com

"Hem eğlenceli hem modern hem de yaşamın kalbinden."

Red

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-075-9

Pegasus Yayınları: 1547
Bestseller Roman: 677

HAYATIMA HOŞ GELDİN
NICK ALEXANDER
Özgün Adı: The French House

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltili: Okan Ağgez
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017
ISBN: 978-605-299-075-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Nick Alexander, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Atlantic Books Ltd'den alınmıştır.

Bu kitabın ilk baskısı Atlantic Books Ltd tarafından İngiltere'de yapılmıştır,

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

NICK ALEXANDER

hayatıma hoş geldin

İngilizceden Çeviren:

SEÇİL SÖNMEZ

PEGASUS YAYINLARI

TEŞEKKÜR

Bana olan inançları ve sundukları destek için hem okuyucularıma hem de dostlarıma teşekkür ederim. Bu yolda harcanan tüm çabayı katlanır kılıyorsunuz.

Ek olarak Corvus'taki herkese teşekkürlerimi iletmek isterim, bu kitap sizin sayenizde gerçeklik kazandı. Ve tabii ki Fransızca konusunda yardımları için Jerome'a, metnin üzerinde önemli konuşlar yaptığı için Rosemary'ye teşekkürler.

ENGİN GÖKYÜZÜ

Nice'te havaalanına vardığım zaman erkek arkadaşımın orada beni bekliyor olacağını umuyordum. Ben valizimin çıkması için bagaj bandını gözlerken o camın öbür tarafından suratıyla komiklikler yapacaktı.

Bu seyahatle ilgili heyecanlı bir beklenti içindeydim çünkü sonuç ne olursa olsun bizim geleceğimizi etkileyecekti. Eğer ben de buradan Victor kadar hoşnut kalırsam beraber Fransa'ya yerleşebilirdik. Hoşnut kalmazsam da... Eh, orasını şimdi düşünmek istemiyordum.

Valizimi gelen yolcu salonuna sürüklediğimde Victor hâlâ ortalıkta görünmeyince içime bir sıkıntı girdi. Gözlerimle kalabalığı birkaç defa taradım, büyük akvaryumun etrafında iki defa yürüdüm, hatta insanların havaya kaldırdıkları karton kâğıtların üzerindeki isimleri bile okudum. Sonra dışarıda olabileceğini düşünerek sigara içenlerin peşinden ben de çıktım.

Cep telefonumu açıp saatini yerel saate ayarladım: 14.00.

Ocak ayının ayazlı bir öğleden sonrası, gökyüzü kopkoyu bir maviydi; loş ve sarımsı bir aydınlık vardı. En son Nice'e geldiğimdeki havanın tıpatıp aynısıydı. Acaba burada hava hep böyle mi diye merak ettim. Cep telefonuma baktım ve Victor'a nerede olduğunu soran bir mesaj yazmaya başladım. Fakat o anda, arkadan belime sarılan bir çift kolla mesajım yarıda kaldı.

“Selam seksi bayan. Arkana bakma,” dedi yılışık bir Fransız aksanıyla.

Kıkırdarak dönmeye çalıştım ama Victor yan yan zıplayarak arkamda kalmayı başardı.

“*Ne yapıyorsun?*” diye sordum gülmeye başlayarak ve sonunda kollarından kurtulup dönerek yüzünü karşıma aldım.

Victor ağzındaki sırıtışı örtmek için elini kaldırdı. Benim yüzümdeki gülümsemeyse siliniverdi. “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Gider gitmez ondan kurtulacağım.”

Kendimi bildim bileli sakallı erkeklere karşı fobim vardır. Bunun için bir psikiyatra bile gittim ve konuyu babamın sakallı olduğu gerçeğine bağlayacak kadar ilerleme de kaydettik. Ancak ne yazık ki fobilerin kaynağını öğrenmek onları yok etmek anlamına gelmiyor. İşte terapi de bu yüzden bir yere kadar işe yarıyor.

Tüm gücümlle yutkundum ve Victor’un ellerini suratından çektim. “Tanrı aşkına Victor!” dedim. “Usame Bin Ladin’e benzemişsin.”

“O yüzden geç kaldım ya,” dedi. “Terörist olmadığımı kanıtlayana kadar beni havaalanına almadılar.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır,” diyerek güldü. “Öyle değil.”

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

“*Biliyorum,*” dedi. “Gerçekten, tıraş olacaktım ama borular buz tuttu.”

“Buz mu tuttu?”

“Aynen. Dün gece çok soğuktu. Karavandaki su tankı ve boru buz tuttu. Ama gider gitmez tıraş olacağım, söz veriyorum.”

Başımı salladım ve zoraki gülümsedim. “Tabii olacaksın!”

“Her neyse,” dedi Victor bana yaklaşarak. “Küçük Chelsi’mden bir öpücük alma şansım var mı?”

Başımı iki yana salladım ve, “Maalesef,” diyerek güldüm. “Ayrıca bana Chelsii demenin de sana bir faydası olmayacak. O isimden nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Affedersin CC. Sadece minik bir dudak o zaman? Bir merhaba öpücüğü?”

Gözlerimi kapadım ve öne doğru uzanırken fobimi kafamdan atmaya çalıştım. Dudaklarımız birleşti ama sonra dağınık sakalları üst dudağımı gıcıklayınca aniden midem kalktı. “Bu kadar!” dedim ve sahte bir gülücükle tiksintimi saklamaya çalıştım. “Üzgünüm ama...”

“Hey,” dedi Victor bu kez ciddiyetle. “Sorun değil. Bana hepsini anlatmıştın. Biliyorum. Asıl ben üzgünüm.”

Valizimi otoparka çekmeye başladı ve elimi tuttu. “Uçak nasıldı bakalım?”

“İyiymiş,” dedim. “Orange Havayolları.”

“En azından zamanında geldi.”

“Evet, birilerinin aksine.”

“Yollar kötüydü, o yüzden yavaş gelmek zorunda kaldım. Yemek yedin mi?”

“Sandviç. Berbat ama doyurucuydu. *Yollar kötü* derken ne demek istedin?”

“Ah şey... buzlu. Kaygan.”

“Eyvah. Korkmalı mıyım?”

“Hayır. Eh, aslında biraz korkabilirsin. Ama daha sonra, ben sana ne zaman olduğunu söyleyeceğim.” Elimi sımsıkı tuttu. “Tanrım... seni görmek çok güzel.”

“Seni de öyle,” dedim. “Daha doğrusu suratındaki o paspastan kurtulup seni *görebildiğim* zaman güzel olacak.”

Victor trafiği atlatıp otobana çıktıktan sonra, “Nice’ten geçmiyoruz yani, öyle mi?” diye sordum.

“Geçmiyoruz,” dedi benim tarafımdaki aynaya bakıp şerit değiştirecek. “Hayır, biz batıdayız, o yüzden... Ama eğer gidip gezmek istiyorsan sadece bir saatlik bir yol.”

“Arabayı sağdan kullanmak zor oluyor mu?”

Victor omuz silkti. “Alışyorsun. Tabii nihayetinde karavanı bir Fransız arabasıyla takas edeceğim. Herhalde içinde yaşamama gerek kalmadığı anda.”

“Bu tarafta oturmak çok acayip,” dedim. “Direksiyonun eksikliğini deli gibi hissediyorum.”

“Sana alırsız bir tane,” dedi Victor bana doğru göz kırparak. “Hani şu çocuklar için sopalı oyuncak direksiyonlardan.”

Bir dakika kadar sessizce oturduk ve ben de bu arada çaktırmadan Victor’un sakallı profilini inceledim. Şaşırtıcı bir şekilde ona yakıştığını düşündüm. Haşın ve seksi görünüyordu. Sadece sakalı bana değdiğinde kapıldığım hisse dayanamıyordum.

Otobanda yalnızca birkaç dakika gittikten sonra dönüp hemen tepeleri tırmanmaya başladık. Pencereden geçip giden o klişe Fransız Taşra hayatını seyrederek, “Kıyı kasabalarının böyle aniden bitiverdiklerinden hiç haberim yoktu,” dedim.

“Evet,” dedi Victor. “Muhteşem değil mi? Üstelik gittiğimiz yere nazaran buralar hâlâ kasaba sayılır.”

Yol, taş kulübelerin yanından, dizi dizi ağaçların arasındaki kır patikaları boyunca dönerek ilerleyip küçük bir tepeyi tırmandıktan sonra sık bir koruluğun ortasından geçiyordu. Koruluğun öbür tarafından çıktığımızda karşımızda muazzam bir sıradağ manzarası belirdi. Mavi gökyüzünün altında gri, kasvetli ve katı görünüyordlardı.

“Vay canına,” dedim. Dağın kenarına ilişmiş engebeli köyü işaret ettim. “Bizim köy mü?”

“Hayır,” dedi Victor gülerek. “Hayır, biz dağın öbür tarafındayız.”

Tırmanmaya devam ettik. Her virajın ardından bir başka viraj, her doruğun ardından bir başka doruk çıkıyordu.

“Tepelerde ne çok köy var,” dedim.

“Evet, hepsi de boş.”

“Gerçekten mi?”

“Hemen hemen. Birçoğunda en fazla yirmi ya da otuz yaşlı insan yaşıyor. Onlar da gitti mi bence son olacak.”

“Ama manzaralar şahane,” dedim. Ve öyleydiler de. Başka bir virajdan döndüğümüz sırada önümüzde uzanan yol görüldü. Dağın kenarına oyulmuş, döne döne ilerleyerek zirveye doğru yükselen basit bir çıkıntıdan ibaretti. Güneyde, tüm ihtişamıyla turkuaz rengi Akdeniz’i görebiliyordum. Uzaktaysa, karların şapka gibi örttüğü bembeyaz zirveler vardı.

“Resmen *dağ gibi* dağ bunlar,” dedim.

“Evet, öyleler. Alp Dağları.”

“Tamam da, *gerçek* Alp Dağları değiller herhalde, değil mi? Yok canım, değillerdir.”

“Öyleler,” dedi Victor bana bakarak. “Gerçek Alp Dağları.”

“Bizim bulunduğumuz yerde kar yağmıyor, değil mi?”

“Hayır. En azından şimdilik.” Bakışlarını bana çevirdi. “Korkuyor musun?”

Aşağıdaki dik yamaca baktım ve, “Hayır, henüz değil,” dedim. “Korkmam gereken noktaya geldik mi?”

“Hayır,” dedi tek elini dizime koyarak. “Benim şoförlüğümde korkmana gerek yok. Belki banyodan korkman gerekiyor ama.”

“Banyodan mı?”

“Evet, özellikle banyodan.”

“Anladım.”

“Soğuk çünkü.”

“Harika. Soğuk banyolara bayılırım.”

“Çok, çok, çok soğuk,” dedi Victor.

“Tamam,” dedim suratımı buruşturarak. “Kendimi buna hazırlayacağım.”

Manzaraya bakmak için başımı çevirdim. “Hayran kaldım. Riviera’nın böyle görüneceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Aynen,” dedi Victor. “Çok şaşırtıcı.”

“O kadar *büyük ki*.”

“Daha önce buraya geldiğini söylemiştin ama değil mi?”

“Evet ama sadece Nice’e. Ve biraz da kıyılarda bulundum.”

“Bir randevu gezisi demiştin.”

“Evet.”

“Bana pek bahsetmek istememiştin.”

“Evet...”

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra Victor güldü. “Peki öyleyse. Ben hayal gücümü kullanayım en iyisi, değil mi?”

“Eğer istiyorsan,” dedim.

Evin bulunduğu köy olan La Forge’a giden “yolun” son uzantısında ardı arkası kesilmeyen çukurların üzerinden hoplayarak ilerlerken telefonun saatine baktım. Arabaya bineli sadece bir saat olmuştu ama yolun zorlukları ve batmakta olan güneş yüzünden çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.”

“Telefonun çekiyor mu?” diye sordu Victor bana doğru bakarak.

“Ara ara çekiyor. Sadece saate bakıyordum. Güneşin battığını düşünecek olursak saatin daha dört olduğuna inanmak zor açıkçası.”

“Aslında batıyor sayılmaz,” dedi Victor. “Sadece dağların arkasına iniyor.”

“Tabii... Tanrım, bu yol berbat!” diye haykırdım karavan hoplayarak dönerken.

“Hadi canım! Sen buna *berbat* mı diyorsun? Daha dur.” Sanki söylediğini ispatlamak istermiş gibi toprak bir yola saptı, aslında buna toprak yol demek bile fazla gelir. Tarlanın ortasından geçen tekerlek izlerinden ibaret bir çamur birikintisiydi.

“Çamura saplanmaktan korkmuyor musun?” diye sordum. “Yani bir yağmur yağsa...”

Victor omuz silkti. “Eve ulaşamamak gibi bir derdim yok, ne de olsa evim *burası* zaten,” dedi karavanı işaret ederek.

“Doğru,” diye onayladım. “Niye endişelenesin ki.”

Nihayet çiftlik evinin önüne park ettiğimizde dilim damağım tutuldu. “Aman Tanrım!” diyebilirdim sadece.

Victor el frenini çekip her ikimizin de emniyet kemerlerini çıkararak, “Aman Tanrım mı?” diye tekrar etti.

Karavandan indik. Victor elini belime doladı. “İşte evdeyiz!”

Çiftlik evi, araziye çevreleyen tüm kuru taş duvarlardaki aynı ocak taşı malzemesiyle yapılmış geniş, tek katlı bir binaydı. Arkasındaki tepeden kazılmış bir oyuğun içinde yer alıyordu. Binanın görünen tarafında sadece iki pencere ve çatısında da bir delik vardı. Ana evin sağında ve solunda iki ek bina bulunuyordu. Her ikisi de ana evin üçte ikisi büyüklüğündeydi ve ikisinde de dama benzer herhangi bir şey yoktu.

Bu üç bina bir zamanlar çakıl döşeli bir avlu olduğunu tahmin ettiğim alanı çevreliyordu. Ancak çakılların hemen hemen hepsi çamurun içine gömülmüştü. Bahçenin çeşitli yerlerine saçılmış kocaman hurda yığınları vardı: paslanmış bir bisiklet, yarısı yanmış bir kanepe, neredeyse tamamen çürümüş bir yağ bidonu, eski bir

çim biçme makinesi, bir bahçe sandalyesi, eski bir gaz fırını ve klozet kapağı.

Güneş şimdi dağların arkasında kayboluyor, bütün manzara griye gömülüydü ve dürüst olmak gerekirse buranın vaat ettiği potansiyeli görmekte zorlanıyordum. Etrafın soğukluğu, harabeye dönmüş hali ağır basıyor, her şey bir uğursuzluk hissi yayıyordu.

“Hayal gücünü kullanmalısın,” dedi Victor beni sıkıca kendine çekerek. Boştaki eliyle etrafı işaret ederek belli ki benim kendi başıma hayalimde canlandıramadığım şeyleri tasvir etmeye başladı. “Bütün bu alan güzel çakıl taşlarıyla döşenecek. Duvarlarda güller büyüyecek. Ha, bu arada, çatıda delik olmayacak. Şuradaki vişne ağacı çiçekler açacak.”

Eğri bögürü ağaç iskeletine bakıp kafamı salladım. “Gerçekten vişne ağacı mı o?”

“Tabii.”

“Ama ölü gibi görünüyor.”

“Ağaçlar kışın böyle hallere bürünüyorlar. Gel! Hava kararmadan sana evi göstereyim.”

Beni perişan haldeki alandan geçirip ön kapıya götürdü ve kapı açılana kadar tekmeleyip itti. İçerisi beklediğim kadar kötü değildi. Yani gerçekten bir eve benzemesi anlamında ve “iç tasarım” ya da “yuva” kelimeleriyle hiç karşılaşmamış bir ev olması dışında. Tepemizdeki çatı deliğini saymazsak basit, eski moda taşra evleri gibi görünüyordu. Bir zamanlar burada birileri yaşamış gibiydi.

“Mutfak sobası güzelmış,” dedim ve başımla demirden yapılmış devasa odun sobasını işaret ettim.

“Öyledir,” dedi Victor ve elimi bırakıp odanın içinde yürümeye başladı. “Çatı yüzünden pas tutmaya başladı. Acaba paslar temizlenir mi?”

Peşinden yürüyüp çatıdaki deliğe baktım. “Tepemize yıkılmaz umarım.”

“Ne, gökyüzü mü?”

“Çatıdan bahsediyorum, şaşkın!”

Victor kafasını salladı. “Yıkılmaz. Çıkıp kontrol ettim. Tamamen sağlam görünüyor. Deliğin gizemini çözemedim ama.”

“Anlıyorum...” dedim düşünceli düşünceli. “Sonuçta üzerine bir şey düşmüş olamaz ya.”

“Büyük bir kuş belki?” dedi Victor alaycı alaycı.

“Devasa büyük bir kuş!” deyip güldüm. “Daha çok bir meteor filan olmalı.”

“Belki de.”

“Ne zaman tamir edilecek?”

Victor omuz silkti. “Gelip bakacak birini dahi bulamadım. Hepsi çok uzakta olduğumuzu söylüyor.”

“Olabilir ama orayı kapatmamız gerek,” dedim. “Sırf muşambayla olsa bile.”

Victor elimi tutup sıktı. “Şu *biz* kelimesi kulağa ne kadar hoş geliyor anlayamazsın,” dedi.

“Aslında anlıyorum,” dedim kalçasına bir şaplak atarak. “Söylemesi de hoşuma gitti.”

Victor tekrar kafasını kaldırıp kararmakta olan gökyüzüne baktı. “Aslında kendim tamir etmeyi düşündüm.”

“Çok tehlikeli.”

“Yo, pek sayılmaz. Sadece bütün çatı oluklu panellerle kaplanmış ve birini dahi kaldıramadım. Her neyse...” Beni koridora doğru çekti. “Tamam, salon/mutfak/yemek odasını gördün.”

“Gördüm mü?”

“Evet. Aşna fişne odası da burada,” dedi beni yan odaya götürerek.

“Hım,” dedim. “Bu odanın aşna fişne görmesi için önce bir elden geçmesi gerek.” Duvarlar çıplak taştı ve yerdeki vinil kaplama soyuluyordu. Çatıdaki delik, paslanmış metal yatağın üzerine kadar uzanıyordu.

“Aynen öyle.” Victor odadan çıkmak için kapıya doğru gitti. “Burası da ikinci yatak odası veya ofis ya da...”

“Dolap,” dedim penceresiz, hücre gibi iç sıkıcı odaya göz atarak.

“Muhtemelen şuraya bir pencere koymak lazım.”

“Evet.”

“Ve şimdi, son olarak... *La pièce de résistance*...” Elimden tutup beni heyecanla en son odaya götürdü. “Banyomuz.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdım çünkü her ne kadar geniş bir alana sahip olsa da “banyo” saçma denecek kadar temel unsurlardan oluşuyordu: köşedeki klozet, sarı, paslı bir yarım küvet ve taş bir lavabo.

“Tam teşekküllü,” dedi Victor.

“Evet, görebiliyorum.”

“Sifon mekanizmasının eksikliği de hanımefendinin gözünden kaçmayacaktır,” dedi Victor elini klozetin arkasındaki duvarda gezdirerek.

“Ne sevimli!”

“Ayrıca... Nefesini tut...”

“Ne?”

“Sıcak su yok.”

“Tanrı aşkına Victor!”

“Biliyorum biliyorum...”

“Tamir edemez miyiz?”

“Mesele tamirat değil. Evde herhangi bir sıcak su sistemi yok.”

* (Fr.) Ana yemek, bir serideki en önemli parça. (ç. n.)

Kaşlarımı çatıp banyoyu iyice taradıktan sonra gözlerimi koridora diktim. “Bu arada, şimdi fark ettim ki ısıtma da yok.”

“Odun sobasının dışında, evet.”

“Tanrım, Fransızların şu *yaşama sanatına* ne oldu?”

“Haklısın. Ama bitmiş halini gözümde canlandırabiliyorum,” dedi Victor dışarı doğru yol alarak. “Sen canlandıramıyor musun?”

“Tabii,” dedim ama bu bir yalandı. Belki de bu akşam hiçbir şey canlandıramayacak kadar yorgundum.

Tekrar bahçeye çıktık. Gün hızla kararıyordu ve onunla beraber sıcaklık da düşmekteydi.

Tam bir oyunbozan gibi konuştuğumun farkına vardım ve Victor’a miras kalan bu yıkık dökük çiftlik evi hakkında söyleyecek olumlu bir şeyler düşünmeye çalıştım. Berbat bir oyuncuyumdur, o nedenle bu evi güzel bulduğumla ilgili bir yalan uydurmam muhtemelen durumu sadece daha da kötü yapacaktı.

“Bahse girerim buradan yıldızlar muhteşem görünüyordur, değil mi?” dedim nihayet.

“Evet. Muhteşemler.”

“Yıldızlara bayılırım,” dedim. Ve doğrudu da. “Aslına bakarsan takım yıldızları saymakta baya iyiyimdir. Biz küçükken Waiine’nin teleskopu vardı.”

“Waiine mi? Ah, kardeşin. Affedersin, unuttum. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Bazen ben bile unutuyorum,” dedim bariz bir yalan söyleyerek. “Çok uzun zaman önceydi.”

Victor’un kolunu okşayarak ekledim. “Ama evet, eminim burası yıldızları seyretmek için harika bir yer olacak. Tanrım, hava baya soğuyor. Şimdiden nefesimden buhar çıkıyor.”

“Evet, güneş dağların ardında batır batmaz soğuyor. Ne de olsa hâlâ ocak ayı. Hem deniz seviyesinden bin iki yüz kilometre yüksekteyiz.”

“Doğru,” dedim.

Eve bakmak için arkamı döndüm ve ürperdim. Victor kollarını bana dolayıp elini kotumun cebine soktu. “Durum *kötü*, değil mi?” dedi.

İç çektim. “Düşündüğümünden çok daha fazla iş çıkaracak. Yani... eğer güzel bir yere dönüştürmek istiyorsak.”

“Sence hata mı yapıyoruz? Sence boyumdan büyük bir işe mi kalkıştım?”

Omuz silktim ve binalara baktım. “Açıkçası, emin değilim,” dedim. “Yarın bir daha sorsan olur mu?”

“Elbette,” dedi Victor.

“Donuyorum.”

“Ben de. Sizi Volkswagen şatosunda bir aperiifle kandırabilir miyim acaba madam?”

“Volkswagen şatosunun ısıtması çalışıyor mu?”

“Ah, hem de nasıl.”

“Öyleyse zevkle bayım,” diyerek güldüm. “Ama *matmazel* olacak, dikkatinizi çekerim.”

Ortam biraz sıkışık olsa da karavanda cin tonik içmek güzeldi. Victor mini buzdolabından soğuk bir tonik ve hatta buz küpleri bile çıkardı. Ayrıca başka bir dolaptan atıştırmalık bir paket Japon pirinç çerezi de getirdi. Sonra iki kişilik koltuğa oturduk. Ben sırtımı ona yasladım, o da bacaklarını iki yanımdan öne uzattı.

Pencerenin dışında gökyüzü ağır ağır önce alev rengine parladı ve ardından yavaşça karanlığa gömüldü.

Bardağın camına çarpan buz küplerinin tıkırtısı ve ısıtıcının tıslaması dışında hiçbir şeyin duyulmadığı uzun bir sessizliğin ardından Victor, “Burayı hiç sevmedin, değil mi?” diye sordu.

“Ne? Burası mı?” diye haykırdım. “Şaka yapıyorsun! Seninle burada olmak *muhteşem*. Hem eğlenceli de.”

“Ama evden nefret ettin.”

Uzanıp suratını okşadım, ta ki elim sakalına değene kadar. “Sadece bu şeyden nefret ediyorum,” dedim sakalını çekiştirerek.

“Eyyvah!” diye güldü Victor. “Neredeyse unutuyordum. Bir dakika içinde tıraş olacağım. Ama konuyu değiştirme.”

“*Nefret* etmedim,” dedim. “Sadece... hayal ettiğimden çok daha büyük bir proje olacak. Sanırım biraz gözüm korktu.”

Victor içkisinden bir yudum alıp devam etti. “Sana bir sır verebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette.”

“Bundan gurur duymuyorum ama ben de aynı durumdayım.”

“Hangi durumda.”

“Benim de gözüm korkuyor.”

Yüzüne bakabilmek için geriye doğru kaykıldım. “Hiç şaşırmadım,” dedim.

“Çok *fazla* iş var, değil mi?”

Bunu bir süre düşündükten sonra Victor’un aslında benden ne beklediğini yavaşça anlamaya başladım. Aslında ona bu konuda *katılmamam* için sessizce yalvarıyordu.

“Her şey iyi olacak,” dedim samimi görünmek için fazlaca çaba harcayarak. “Projeler başlangıç aşamasında hep böyle hissettirir. Sadece bir yerden başlaman gerek. Adım adım ilerlemek.”

“Ama henüz başlamadım...”

Gülümsedim. “Bana kalsa bir şey demeyecektim ama şimdiye kadar ne yaptığını merak etmedim değil.”

“Tembellikten değil aslında. Sadece nereden başlayacağımı bilemiyorum. Çoğunlukla oturdum ve eve bakıp durdum.”

“Orası basit,” dedim. “Çatıdaki delikten başlayacaksınız.”

“Evet, biliyorum. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama başlamaya kalktığımda...”

“O panelleri kaldıramadın.”

“Evet, karavanla almaya gittim. Ta Nice’e kadar. Ama onları karavana dahi yükleyemeyince bu çabamın anlamsız olduğunu fark ettim.”

“Gerçekten o kadar ağırlar mı?”

“Eh, aslında kırk kilo kadar. Mesele daha çok boyutları. Baya hantallar.”

“Yani bu kesinlikle bir çatı ustasının işi.”

“Tabii ama usta bulamıyorum. En az on tanesini aradım. Ya hepsinin işi var ya ev onlara çok uzakta veya...”

Bu kez daha az rahatsız edici bir sessizliğe gömüldükten sonra Victor elimi dizlerinin arasına alıp sıktı. “Pişman olmaya başlamadın, değil mi?” diye sordu. “Yarın seni bir otele götürebilirim. İstersen şimdi bile bir otele gidebiliriz. Tatildesin. Tatilini güzel geçirmen için hâlâ bir şeyler yapabiliriz.”

Bir yandan düşünmeye devam etsem de, “Hayır,” dedim. “Bence projeyi uygulamamız gerek. Ben de zaten bu yüzden buradayım.” Bunları söylerken küçük bir aydınlanma anı yaşadım: *Bu yüzden* buradaydım. Aşk buydu, sevdiğiniz insana her ne kadar rahat etmeseniz de yaşamının o anında, ihtiyacı olan şeyi verebilmektir. Ve tam şu anda, tam burada, Victor’un içten içe benden istediği şey çatı tamiri konusunda ona yardım etmemdi. Öyleyse ben de ona yardımcı olacaktım. Her ne kadar tuhaf görünse de bu, ilişkimizi sağlamlaştırmak için harika bir fırsatmış gibi hissettim. İlişkimizin sağlam olmadığından söz etmiyorum tabii ki. Ama yakın zamanda başladığı için ilişkimiz değişip güçlenmeye açıktı.

“İkimiz birlikte yapabiliriz,” dedim.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Yoksa çok mu ağırlar? O kadar güçlü değilim ama şu otuz kiloluk toprak çuvallarını taşıyabiliyorum. Yani hemen hemen... Biraz uğraşsak senin o çatı zimbirtılarını beraber kaldıramaz mıyız?”

“Tatilini çatı tamir ederek geçirmek istemezsin.”

Güldüm. “Biliyor musun? Aslında tatilimi *tam da böyle* geçirmek istiyorum. Biraz tuhaf biriyimdir.”

“O zaman bir deneriz bakalım,” dedi Victor sesinde yapmacık bir şüpheyle. Ama şimdiden içinde parlayan ilk umut pırıltısını görrebiliyordum.

“Ayrıca yapmak için sabırsızlandığım bir şey daha var.”

“Hım. *Neymiş o?*” diye sordu Victor seksi seksi.

“Eh, tabii o da var. Ama aslında bahçedeki hurda yığınlarından kurtulmayı kast ettim. Hurdaları atınca burası çok daha güzel görünecek.”

Victor derin bir iç çekti ve içkisini bırakıp kolunu bana dolayarak sıkı sıkı sarıldı. Üzerinde, İngiltere’den gittiği gün giydiği Aran hırkası vardı ve bana sarılışı en az o zamanki kadar büyüleyiciydi.

“Teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz.”

“Sana bir sır daha verebilir miyim?”

“Evet?”

“Bence sen mükemmellik timsalisin.”

“Buna sevindim,” dedim. “Çünkü bana göre de sen mükemmellik timsalisin.”

Yemek pişerken Victor tıraş oldu. Akşam yemeğinde spagetti yedik ve bir şişe şarap içtik. Sonra yan yana uzanıp karanlıkta gökyüzünü seyretmek için yatağı açtık.

Yıldızlar ortaya çıktığı zaman sayıları o kadar fazlaydı ve o kadar net görünüyorlardı ki sadece onları seyreterek sessizce gevezelik edip durduk. En iyi arkadaşım Mark'tan ve onun yeni erkek arkadaşı Iain'dan bahsettik, Fransa'yı ve Victor'un kayıp teyzesini konuştuk; kadın sözüm ona yanıımızdaki evde yaşıyordu ama henüz ortalıkta görünmemişti. Nihayet dedikodu faslı bitince ben çok daha sakinleştirici bir faaliyete girişerek takım yıldızları göstermeye başladım.

Victor'un başı benim başıma sıkı sıkı sokulmuş bir halde Orion takım yıldızını işaret ettiğim sırada derin bir aidiyet duygusu sardı içimi. Bu koca evrende tamamen doğru yerde, doğru zamanda ve ilk kez doğru insanla olduğuma dair ender bir his tüm benliğimi ele geçirdi. Böylesi uçsuz bucaksız uzayda tüm bunların ne kadar olasılıkdışı olduğu, Victor'la yollarımız kesiştiği için ne kadar şanslı olduğumuz gerçeği beni öylesine hazırlıksız yakaladı ve bunu fark etmek öyle duygulandırıcıydı ki sesim titremeye, gözlerim dolmaya başladı. Yıldızları seyretmeye devam edebilmek için gözümünden ansızın süzülüveren bir damla gözyaşını silmem gerekti.

"Tüm bunların ortasında bir yerde, sen ve ben," diye fısıldadı Victor ve anladım ki o da benim gibi hissediyordu.

NE SICAK NE DE AĞLIYOR

Ertesi sabah uyandığımda Victor kahve yapmaya girişmişti ki yatak açıkken geriye kalan kısıtlı alanda bu oldukça sıkıntılı bir uğraş oluyordu.

“Selam,” dedi sırtarak. Muhtemelen uyku sersemi halime bakıyordu. “Ses çıkarmamaya çalıştım ama...”

Gerinip esnedim. “Sorun değil. Tanrım, o kadar iyi uyudum ki! Saat kaç oldu?”

“Dokuz. Güneş dağın üzerinden doğmak üzere. Hadi, eriyip kaybolmadan kırağıya bak.”

Net görebilmek için gözlerimi kırptırdım ve üzerimdeki ağır yorganı kenara ittim. “Kar gibi görünüyor,” dedim.

“Biliyorum. Çok güzel, değil mi?”

“Evet. Ama dışarısı çok soğuk olmalı.”

“Ah, hem de nasıl. Şatomuzda ısıtma olması büyük şans.”

“Odun sobasından mı bahsediyorsun?”

“Yo, hayır. Volkswagen şatomuzda demek istedim.”

“Evet, baya iyi ısınıyor. Bu koku ne?”

“Koku mu?”

“Evet. Kızarmış ekmek gibi.”

Victor sırttı ve başıyla ocağı işaret etti. “Hazır kruvasanlar. Ama ısıtılınca fena olmuyorlar.”

Tekrar esnedim. “Harika kokuyorlar.”

“Hey, diğer tarafa baksana.”

Yerimde kıpırdanarak başımı diğer tarafa çevirdim. Güneş, çiftlik evinin üzerinden aşağıya doğru süzülüyor, donmuş hurdalara çarptıkça buz kristallerinde kırılarak yansıyor. “Çok güzel,” diye mırıldandım.

“Kırağının erimesi birkaç saniye bile sürmüyor,” dedi Victor. Daha bunu söylerken bile pırıltılı yansımaların birer birer yok olduklarını görüyordum.

“Muhteşem,” dedim. Hurdalar gider gitmez daha da muhteşem olacağını aklımdan geçiriyordum.

Victor kahve demliğinin altını yaktıktan sonra yatağa, yanıma geldi. Bacaklarını etrafıma dolayıp beni kollarına aldı ve birlikte oturup güneşin yükselişini seyrettik.

Sevgilim yokken, ki çok uzun bir süre yoktu, hayatta basit mutluluklardan benimle birlikte keyif alabilecek bir erkeğin hayalini kurduğumu hatırlıyordum. Çimenlerde yanıma uzanan, otların arasında ekmek kırıntılarını sürükleyen karıncaları benimle beraber seyreden hayali bir erkek arkadaşım olduğunu anımsıyordum, elbette sadece bir çocukluk hatırası bu. Pırıl pırıl parlayan ve sonra eriyen kırağları seyrederek birlikte kahve kokusunun, kruvasan kokusuna karışmasını beklemek de benim için bununla eşdeğerdi.

Ancak günün geri kalanı romantizm dolu bu ideal tabloya yaraşır şekilde devam etmedi. Su yine donduğu için soğuk suyla duş alma imkânından dahi yoksun kaldım.

“Öğleden sonraya kalmaz çözülür,” diye beni rahatlatmaya çalıştı Victor.

“Ama sıcak olmayacak.”

“Hayır,” dedi gülerek. “Hiç sıcak olmayacak.”

“Buna bir çözüm bulmamız gerek.”

“Evet. Ama bütün tesisatı yenileyecek bir usta bulana kadar maalesef elimiz kolumuz bağlı.”

Benim ısrarlarım üzerine (galiba Victor *verimlilik* geninden yok-sundu) yola çıkmadan önce karavana ilk parti hurdayı yükledik. En yakın köyde durduk, karavanla on dakika uzaklıktaydı. Ve sonra küçük bir kafe barda duraklayıp sırf en yakındaki çöplük nerede diye sorabilmek için kahve içtik. Yerli halkın çoğu güne kahveden çok şarap içerek başlıyor gibiydi.

Victor akıcı bir Fransızcayla bar personeliyle sohbet etti. Bunu yapabileceğini biliyor olduğum halde (İngiltere’de büyümüş olmasına rağmen sonuçta Fransızdı) şaşımaktan kendimi alamadım. Fransızca konuşurken her şeyiyle bambaşka görünüyordu. Sesinin tınısı, vücut dili, el kol hareketleriyle bambaşkaydı. Sanki bir yabancıya bakıyor gibiydim ki bu biraz tedirgin edici olmakla beraber heyecan vericiydi.

Çöplüğe yapılan yarım saatlik geziyi tamamladıktan sonra yine aynı köyden geçip La Forge’u geride bıraktık ve dünkü baş döndürücü yoldan aşağı inmeye başladık.

“Güneş bu taraftan vururken manzara çok farklı görünüyor,” dedim.

“İnsanın ağızı açık kalıyor, değil mi? Herhalde zamanla alışılı-yordur. Eminim kasabalılar artık dönüp bakmıyordur bile.”

Gözlerimi kayaların oluşturduğu acayip şekillere ve zirveleri karla kaplı dağların ardındaki koyu mavi gökyüzüne dikip, “O kadarından şüpheliyim,” dedim.

Sonunda Nice’in endüstriyel eteklerine varınca Victor arabayı bir yapı marketin otoparkına çekti. “İşte,” dedi. “Seni güzel bir yere götürmediğimi de söyleyemezsin artık.”

Güldüm.

“Nice’e gitmek istiyorum demiştin ya.”

“Aslında *tam olarak* bunu kast etmemiştim.”

“Biliyorum, üzgünüm. Çatı malzemelerini şuradan yüklemem gerek.” Parmağıyla dış mekân inşaat malzemeleri bölümünü işaret etti. “Benimle mi gelmek istersin yoksa içeri girip gezmek mi?”

“Yardıma ihtiyacın olacak sanıyordum?”

“Yüklemede ihtiyacım yok. O iş için çalışanlar var burada. Asıl sorun indirmekte.”

Omuz silktim. “Aslında...” Tam da B&Q’nun Fransız versiyonunu gezmek gibi bir isteğim olmadığını söylemek üzereydim ama aklıma tuvaleti kullanabileceğim geldi, en azından yüzümü yıkamak için. “Aslında evet. İçeriye gezmek istiyorum,” dedim.

“Öyleyse yarım saat sonra burada buluşalım,” dedi Victor. “Bu arada bütün paranı mücevherlere yatırma sakın.”

“Çok güzel bakır bileziklerim var, almaz mısınız?” dedim gülerek ve karavandan indim.

Tuvalete girince musluktan akan sıcak su cennet gibi geldi. Ayrıca aklıma müthiş bir fikir de getirdi. Ne kadar çözüm odaklı biri olduğumu sergileme şansını yakalamış olmaktan heyecan duyarak mağazaya yürüdüm.

Evet, mağaza dışarıdan da çok büyük görünüyordu ama bu, içlerinin devasa boyutlarını yansıtmaya yetmiyordu. Burası gerçek bir yapı *katedraliydi*.

Nihayet tesisat reyonunu bulmayı başardığımda tüm sorunlarımın çözüldüğüne kanaat getirdim. Üç satış elemanı bir tezgâha yaslanmış kendi aralarında şakalaşıyor, belli ki işsizlikten sıkılıyorlardı.

Bir zamanlar en başarılı olduğum dersin Fransızca olduğunu kendime zorla hatırlatarak olaya giriştim. “*S’il vous plaît, est-ce que vous pouvez m’aider?*” diye sordum. *Lütfen yardımcı olabilir misiniz?*

Daha yaşlı, daha üst düzey görüneni derin derin iç çekti ve omuzlarını dikleştirdi.

“*Bonjour*,” dedi tuhaf, sorgulayıcı bir ses tonuyla.

“*J’ai un problème*,” diye devam ettim. *Bir sorunum var.*

Adam tekrar, “*Bonjour*,” dedi.

“Yeni bir ev aldık,” dedim, mükemmel bir Fransızca kullandığımdan hiç şüphem olmadan.

Adam yine, “*Bonjour!*” dedi.

Kaşlarımı çatmaya başladım. Kendimi bir zaman döngüsüne sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

“Sıcak suyumuz yok,” dedim, konuya devam etmeye karar vererek.

Bana yine, “*Bonjour*,” dedi ve diğer çalışanlar kıs kıs gülmeye başladı.

Kaşlarımı çattım.

“*En France on dit, ‘Bonjour’*,” diye açıklama yaptı. *Fransa’da biz önce “Bonjour” deriz.*

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Kabalık mı etmiştim? Söylediklerimi en baştan bir daha düşündüm. “*S’il vous plait*” dediğimden emindim. Bu kadarı yetmemiş miydi?

“*Bonjour*,” diye kekeledim ve buralarda ilerleme kaydetmemin yolunun bu olup olmadığından hâlâ pek emin değildim.

Adam yine, “*Bonjour!*” dedi ama bu kez daha neşeli bir ses tonuyla. Bu kez kendisi devam etti. “*Qu’est-ce que je peux faire pour vous?*”

Derin bir nefes aldım. Sanki bir macera oyunundaydım ve ancak şimdi bir sonraki bölüme geçme hakkını kazanmıştım.

Fakat ben berbat bir Fransızcayla derdimi anlatmaya çalışırken satıcı asık suratından ve aksi tavrından hiç taviz vermemeye devam etti. *Istıcı* ve *boru* gibi oldukça faydalı birkaç teknik terimden yoksundum anlaşılan. Ona, sıcak su tesisatı olmayan bir ev aldığımızı ve acilen geçici bir çözüme ihtiyacımız olduğunu açıklamaya çabaladım. Adam konuşma boyunca kaşlarını çatıp burnunu kıvırdı. Birkaç espri

girişiminde bulunduysam da hiç oralı olmadı. Etkileyici olmak adına başvurduğum en cilveli hallerime hiç pabuç bırakmadı ve nihayet, anladığım kadarıyla, “Sizin bir satış elemanına değil, tesisatçıya ihtiyacınız var,” gibi bir şey söyleyerek arkasını dönüp uzaklaştı.

Artık sinir olmuş bir halde, “*Au revoir!*” dedim. “*En France, nous disons au revoir!*”

İçten içe köpürerek çıkış kapısına yönelmiştim ki arkamdan bir ses, sevimli bir İngiliz aksanıyla, “Evinizde elektrik var mı canım?” diye sordu.

Arkama dönünce pek de Ronnie Corbett’e benzemeyen, ufak tefek, kırmızı suratlı bir adamla karşılaştım.

“Affedersiniz?”

“Yo, asıl *siz* affedersiniz,” dedi. “Yaşadığınız sıkıntıya kulak misafiri oldum da. Elektriginiz var mı? Çünkü eğer varsa inanın o kadar basit bir çözümü olacak ki. Her ne kadar o kaba adam size aksini söylemiş olsa da.”

Dışarı çıktığımda karavan mağazanın hemen karşısında duruyor, Victor da camdan kafasını uzatmış bana bakıyordu. Radyodan mırıl mırıl bir Fransızca şarkı duyuluyordu. “Yolunu kaybettiğini düşündüm,” dedi Victor. “Tanrı aşkına, ne aldın sen öyle?”

“Benden sana bir hediye,” dedim gururla.

Kapıyı açıp aşağı indi ve devasa torbayı ellerimden aldı. “Acaba ne olabilir ki?”

“Sıcak bir duş!”

“Gerçekten mi?” Kaşlarını çatıp torbanın içine baktı. “Bu... Ah! Tabii ya. Benim hiç aklıma gelmemişti. Londra’daki ilk evimde ben de bunlardan kullanmıştım.”

“İşe yarar, değil mi?” diye sordum Victor torbadan elektrikli su ısıtıcısını çıkarırken.

“Hemen hemen. Gerçi banyoda priz yok.”

“Ya? Ben var sanıyordum. Işık var ama...”

“Evet, ışık var ama su ısıtıcısını onunla çalıştıramazsın. Amper yeterince yüksek değil.”

“Tüh,” dedim hayalkırıklığına uğrayarak.

“Yo, sorun değil. Sigorta kutusundan geçici bir uzatma kablosu çekebilirim. Çok güvenli olduğu söylenemez ama... Evet... Birkaç ekstra kaplamayla... Aslına bakarsan, harika bir fikir. Çok teşekkürler.”

“Şükürler olsun,” dedim. “Beni bu kıt Fransızcamla iade yapmaya göndereceksin sandım.”

Eve dönerken bu kez başka bir mekânda durduk ve kış güneşinde oturup menüdeki tek yiyeceği ısmarladık: Peynirli ve jambonlu sandviç.

Temiz dağ havası mı, malzemelerin kalitesi mi yoksa sadece tatilde olmanın keyfi mi bilmiyorum ama bu sandviç uzun zamandır yediğim en güzel şeydi.

Çiftliğe döndüğümüzde çatı malzemelerini karavandan indirmeye başladık. Bir an onları çatıya çıkarabileceğimize dair ciddi bir şüpheyi de kapıldım. Ardından, Victor’un Daffy Sıcak Çağlayan marka su ısıtıcısının banyo duvarına monte edip sigorta kutusundan uzun bir kablo çekmesi bir saat bile sürmedi.

“İlk önce ben gireyim,” dedi Victor. “Elektrik çarpması ihtimaline karşı.”

Güldüm ve soyunup küvete çıkmasını seyrettim. Tam ısıtıcının düğmesine uzanıp açmak üzereyken, “Hadi bakalım...” dediği sırada bağırdım: “Dur!”

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle.

“Ambulansın numarasını söyler misin? Bir şey olsa kimi arayacağımı bile bilmiyorum.”

“Şaka yaptım canım,” dedi. “Bir şey olmayacak.”

“Tamam!” dedim elimi kaldırıp beklemesini işaret ederek. “Yine de ne olur ne olmaz, numara ne?”

“112 işini görür.”

“Tamam,” dedim. “Haydi bakalım Bay Beceriksiz Elektrikçi.”

Victor düğmeyi açtı ve su akmaya başladı.

“Sıcak mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi elini suyun altında tutarak. “Dur biraz. Azıcık beklemek gerek... Aha, ılık... İyice ısındı... Evet!”

Buhar çıktığını görür görmez soyunmaya başladım. “Bana da yer aç!” diye bağırdım.

“Burada mı? Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Aşk, küveti asla iki kişi için çok küçük görmemektir.”

Victor güldü. “Gel bakalım öyleyse,” dedi ve duş başlığını bir an üzerime tutup yerleri sırlıslam etti.

Daffy Sıcak Çağlayan’ın adını, aslında Daffy Ilık Püskürtü koymalıydı. Suyun tazyiki ikimizi de aynı anda sıcak tutmaya bile zar zor yetiyordu. Ama otuz altı saattir aldığım ilk duş olduğu için kendimi harika hissediyordum; beş senedir ilk kez sırtımı sabunlayan biri olmasından söz etmiyorum bile.

DOĞUM KONTROLÜ MÜ?

Çatıyı tamir etmenin her ikimizin de beklediğinden çok daha karmaşık bir iş olduğu ortaya çıktı. Evet, çok hevesliydik ama bir çatı tamircisi değildik sonuçta.

Önce deliğin etrafındaki bütün kırmızı kiremitleri sökmemiz gerekiyordu. Victor çatıda tehlikeli bir biçimde dolaşırken ben de kiremitleri aşağı taşımak için merdiveni yüz kere tırmanıp indim. Bu arada içimden sürekli uğurlu sayımmış gibi acil yardım numarasını tekrar ediyordum. 112... 112... Kiremitler sökülünce alttaki kaplamaların kenarlara betonla sabitlenmiş oldukları ortaya çıktı. Böylece Victor günün yarısını onları kırarak geçirirken ben de yanmaya müsait ne kadar hurda varsa hepsinden oldukça tatmin edici, devasa bir kamp ateşi yaptım. Evdeki odun sobasının içine sığabilecek tahta parçalarını girişin yanındaki üstü kapalı alana taşıdım.

Fiziksel olarak oldukça yorucu ve pis bir işe girişmiş bulunmuştum ama bu, reklamcılıkta yaşadığım salt zihinsel stresten o kadar uzaktı ki sonunda ne kadar keyif aldığıma kendim bile şaşırdım. Durmadan kiremit taşımaktan mı yoksa eski kanepeleri yakmaktan mı bilmiyorum ama kendimi öyle bir kaptırmıştım ki tüm bu iş bana tuhaf bir şekilde dinlendirici bile geldi.

Ara sıra duruyor, bir şeyler mırıldandığımı ya da şarkı söylediğimi fark ediyordum. Ya da iki saat nasıl geçti hiç anlamıyordum. Sonra anladım ki eksikliğini sürekli hissettiğim ama adını koyamadığım

ve Londra'daki hayatımda yeri olmayan şey *tam da* buydu işte; fiziksel olarak bir şeylerle meşgul olma hali. Dedikleri gibi, değişiklik gerçekten de dinlenmek kadar iyi geliyordu.

Dördüncü günün sonunda yeni paneller çatıya çıkarılıp, vidalanıp, betonla sabitleştirildi ve kiremitler değiştirildi. Çatı hâlâ hasarlı olsa da ev artık teoride su geçirmezdi ve en azından dışarıdan bir bütün gibi görünüyordu.

Victor aşağı indi ve yan yana durup çatıya baktık. Kendimle gurur duyuyordum. Hatta bugüne dek hiç bu kadar gururlanmamıştım.

“Becerebileceğimizi sanmıyordum,” dedim.

“Ben de,” diyerek güldü Victor ve kolunu belime doladı. “Artık yağmur istediği gibi yağabilir.”

“Bence yine de yağmasın.”

“Katılıyorum. Ama yağarsa ne kadar becerikli çatı tamircileri olduğumuz anlaşılır en azından.”

“Bir jinekolog ve reklam müdürü,” dedim. “Ne ekip ama!”

Başımı eğip ellerime baktım. Eldiven giymiş olmama rağmen sadece dört gün içinde çiftçi ellerine dönmüşlerdi ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. “Yarın ne yapıyoruz bakalım?” diye sordum.

“Bence bir molayı hak ettik,” dedi Victor. “Belki sahilde gezmeye gideriz?”

“Ah, tamam,” dedim. “Beni yine yapı markete mi götüreceksin?”

“Duyan da seni köle sanır,” dedi. “Hayır, mağazaları gezip güzel bir restorana gideriz diye düşünmüştüm. Güzel, *romantik* bir restorana.”

Victor'a iyice sokuldum ve o da alnımı öptü. “Kulağa çok hoş geliyor. Baya zeki birisin, biliyorsun değil mi? Yani hem jinekolog hem elektrikçi hem de çatı tamircisi...”

“Sen de öyle,” dedi. “Reklam müdürü ve usta çırağı.”

“Yarın giderken şu çöplerden birazını daha götürmeliyiz o zaman.”

Victor güldü. “Bak işte,” dedi. “Asıl sen beni kölen yapıyorsun.”

O gece rüzgâr şiddetlendi. Karavanı, süspansiyonlar gıcırdayacak kadar salladı. Tüm gün alışık olmadığım bir şekilde malzemeleri taşıyıp durduğum için sırtım ağrıyordu. Bir de dolunay ve kamp yemeğinden hallice spaghetti birleşince yattığım yerde dönüp durarak uykusuz, berbat bir gece geçirmiş oldum.

Sabahleyin Victor tek kolunu üzerime atıp beni erekte penisine doğru çektiğinde biraz daha uyumak dışında hiçbir şey için havamda değildim.

Bana birkaç dakika gibi gelen bir süre daha uyukladım. Ama aslında daha fazla zaman da geçmiş olabilirdi. Sonunda karavanın kapısının yana doğru çekilerek açılmasıyla uyandım ve diğer tarafa döndüğümde Victor’un içeri girdiğini gördüm.

“Günaydın,” dedim.

“Günaydın,” dedi. Ses tonu tuhaf bir şekilde ruhsuz ve donuktu.

“Tanrım, hiç iyi uyuyamadım,” diye homurdandım. “Dün geceki rüzgârı duydun mu?”

Espresso cezvesine kahve koyarken, “Hayır,” dedi.

İç çekip gerindim ve o sırada benimle hiç göz temasında bulunmadığını fark ettim. “Sen nasılsın bu sabah?”

“İyi,” dedi ama iyi olmadığına dair en ufak şüpheye yer bırakmayan bir ses tonuyla konuşmuştu. Midemde bir şeyler düğümlendi. Ağır ağır ayılırken üzerimde gerginliğin ilk işaretleri belirdi.

“Victor,” dedim.

“Hı?”

Alnımı kırıştırıp yatakta doğruldum. “Victor!”

“Efendim?”

“Ne oldu?”

“Yok bir şey.”

Tek elimle yüzümü ovuşturup dışarı baktım. “Tanrım, dışarısı resmen gri. Saat çok mu erken?”

“Hayır. Hava değişti,” dedi hâlâ bana bakmamaya devam ederek. “Her taraf gri.”

“Kesinlikle *bir sorun* var,” dedim. “Ne oldu?”

Nihayet bana döndü ve gözleri onu tanıdığımdan beri ilk kez soğuk bakıyordu.

“Hadi yanıma gel sevgilim,” dedim.

“Müsaade et de şunu halledeyim,” dedi bu kez sinirlenmiş gibi.

Kibritle ocağı yakarken gözlerimi ondan ayırmadım. Sonra yüzüme bakmak için tekrar döndü ve zorla gülümsemeye benzer bir ifade sergiledi. “Tamamdır,” dedi donuk donuk.

Elimle yatağa pat pat vurdum. Gözlerini devirip yatağa geldi. Başını tek eline yaslayarak yanıma uzandı. Alnı, çatık kaşları yüzünden belirgin bir şekilde kırışmıştı.

Onu öpmek için öne doğru uzandım ama hiçbir şekilde karşılık vermediği için girişimim sadece dudağımı hafifçe deydirmemle sonuçlandı.

“Bir sorun var,” dedim tekrar. “Söyle bana.”

Victor iç çekti ve bir anda onu ne kadar az tanıdığım aklıma geldi. Sorunun ne olduğu ya da nereye varacağı hakkında zerre kadar fikrim yoktu.

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi. “Sadece eşeklik ediyorum.”

“Tamam,” dedim. “Ama eğer bana söylemezsen...” Uzanıp saçlarını okşadım.

“Salaklık ediyorum işte... Beni itip uzaklaştırdın.”

Kaşlarımı çattım. “Seni ittim mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Bu sabah.”

Kafamı iki yana salladım. “Üzgünüm. Hatırlamıyorum bile.”

“Sana sokulmak istedim, karnıma dirsek attın.”

Hatırlamaya çalıştım ama hiç umut yoktu. “Uyuyordum,” dedim. “Gece iyi uyuyamamıştım. Muhtemelen sadece biraz daha uyumak istemişimdir.”

Victor başını salladı. “Peki,” dedi soğuk soğuk.

“Affedersin. Ama sadece uyuyordu ve...” Omuz silktim. “Özel bir anlamı yok.”

Victor da bulunduğu pozisyon el verdiğiince omuz silkti. “Tabii,” dedi. “İşte... Ben de bazen yok yere alınıyorum. Bunun da özel bir anlamı yok.”

“Emin misin?”

Başını salladı ve suratı biraz yumuşadı. “Az sonra düzelirim.”

“Sarılmak iyi gelir mi?”

“Gelir herhalde,” dedi suratı hâlâ asık.

“Hadi gel.”

Victor yutkundu. “Yapmam.”

“Yapamaz mısın?”

“Çok inatçıyım.”

Güldüm. Gurur denen o evrensel ve yıkıcı mekanizmayı bu kadar açık bir dille ifade eden birine daha rastlamamıştım. Kendini bilmenin hep eşsiz bir değer olduğunu düşünmüş ve saygı duymuşumdur.

Yerimde kıpırdanıp ona yaklaşmaya çalıştım ve Victor’un gülümsememek için mücadele ettiğini gördüm. “Böyle daha iyi mi?” diye sordum.

“Eh biraz,” dedi.

Onu hafifçe alnından öptüm. “Peki şimdi?”

“Evet, kesinlikle doğru yoldasın.”

Sonra çenesini yavaşça bana doğru çevirdi ve bu kez dudaklarından öptüm onu.

“İşte, baksana. Çok inatçıyım.”

“Kendisi barışmayacak kadar inatçı ama gönlünün alınmasına da bir itirazı yok.”

“Aynen.”

“Buna sevindim. Neredeyse kavga edecektik.”

“Evet, neredeyse.”

“Gel buraya,” dedim ve tek elimi Victor’un beline dolayıp onu kendime çektim. Sırt üstü uzandım ve onu da beraberimde yatırmaya çalıştım. Victor bu manevraya izin verse de kendisi pek katkıda bulunmadı. “Artık bırakabilirsin.”

Yüzüme bakmak için başını geriye attı. “Neyi?”

“Şu *istifimi bozmam, bana sırnaşamazsın* tavrını.”

“Ah, *bunu mu* kast ediyorsun?” dedi vücudunu rahatsız bir şekilde dimdik tutarak.

“Evet! Bırak dedim!”

Victor dayanamayıp bir kahkaha attı ve üzerime kapaklandı.

Vücudunun ağırlığı dünden beri tutulmuş olan sırtımı acıtıyordu ama bundan bahsetmek için doğru zaman olmadığına karar verdim ve gülümseyerek katlanmaya çalıştım. Çaktırmadan pozisyonumuzu değiştirene dek onu öptüm. Bir süre öpüşüp sırnaştık, sonra başımla yanda duran kondom kutusunu işaret ettim. “Hadi öyleyse,” dedim. “Tak şapkanı.”

“Eğer istemiyorsan sorun değil,” dedi Victor.

“Tabii ki istiyorum!” dedim kondomlara kendim uzanarak.

Kruvasanlarımızı yiyip buz gibi banyoda duş alırken gökyüzünün gri battaniyesi iyice koyulaşmıştı.

“Bugün gerçekten de Nice’e gidiyor muyuz?” diye sordum bütün enerjimle nemli bir havluyla kurulanmaya girişerek.

“Elbette,” diye seslendi Victor küvetten. “Tabii başka bir yere gitmek istemiyorsan.”

“Denizi görmek güzel olur,” dedim.

“Nice, Antibes, Monaco, Cannes...” dedi Victor. “Hepsi yakın ve hepsi deniz kenarında.”

“Öyleyse yeni bir yer olsun,” dedim. “Daha önce gitmediğim bir yer.”

“Bana anlatmayacağın gizemli bir randevu için gitmediğin bir yer mi yani?” dedi Victor.

“Sapığın tekiyle çıktığım berbat bir randevuydu. Bu kadarını bilmen yeter.”

“Hımm,” dedi sabunlanırken. “Sapığın teki demek. Asıl şimdi daha çok şey anlatman lazım.”

Hurdaları karavana doldurup çöplüğe *boşaltıktan* ve evimize dönen yolu geri gittikten sonra saat çoktan on ikiyi bulmuştu. Ama yola çıkmayı daha fazla ertelemek yerine öğle yemeğimizi biraz geç yemeye karar verdik.

Victor bugün sahile inen başka bir yoldan gitmek istedi. Bu yol öncekinden bile daha dik, daha tehlikeliydi. Dağlar bugün sise gömülmüşlerdi. Daha doğrusu bulutlar alçaktı ve Japon baskılarındaki gibi görünüyorlardı.

“Sence yağmur yağacak mı?” diye sordum *Villeneuve Lobet Village* yazan bir tabelanın yanından geçerken.

“Bilmem,” dedi Victor. “Daha önce de birkaç kez yağacak sandım, sen gelmeden önceydi. Ama şimdiye kadar şansım yaver gitti.”

“Aslında çatıyı tamir ederken yağmadığı için şanslıyız.”

“Hem de nasıl. Bak!” diye dışarıyı işaret etti. “Gökyüzü masmavi!”

“Gideceğimiz yer o tarafta mı?”

“Artık öyle.”

Sahile inene kadar güneye gitmeye devam ettik. Ardından Nice’in tepesindeki kara bulutlardan kaçıp güzel havayı kovalayarak batıya döndük. Derme çatma binalarla dolu sanayi bölgelerinden ve Antibes’in eteklerinde göz alabildiğine uzanan çakıl taşlı bomboş sahillere geçtik. Victor, Antibes’i başka bir zaman gezeceğimize dair söz verdi.

“Sana Cap’i göstermek istiyorum,” dedi. “Bu civarlarda başlıyor aslında.”

Aniden milyonerler diyarına gelmiştik. Kat kat ilerleyen sahil şeridi tek başlarına dikilen villaların bahçelerine ve mücevher gibi parlayan yüzme havuzlarına ayrılmıştı.

Körfeze bakan kocaman, üçgen bir pencereyi işaret ederek, “Vay canına,” dedim. “Her sabah bu manzarayla uyandığını düşünsene.”

“Camlardan sürekli deniz tuzu temizlediğini düşünsene,” dedi Victor yukarıya bakmak için direksiyona eğilerek.

“Bence temizlikçi tutacak paraları vardır.”

Juan-les-Pins’de karavanı park edip öğlen yemeği için gecikmiş olmamıza rağmen bize servis yapmaya istekli bir pizzacı bulmayı başardık.

“Aslında sana jest yapmak istemiştim,” dedi Victor. “Aklımda pizzadan biraz daha güzel bir şeyler vardı.”

“Ocak ayında, güneşli bir havada ve deniz kenarında pizza? Dalga mı geçiyorsun? Bu zaten çok güzel.”

“Öyleyse ucuza kapatmışım seni! Hem güzel hem geçimli hem inşaattan anlıyor.”

“Bence o kadar emin olma.”

“Hangisinden?”

Omuz silktim. “Aslında hiçbirinden.”

Gelen pizza kesinlikle ortalamaydı. Ama saat iki buçuktu ve açlıktan ölüyordum. Üstelik güneş, dalga sesleri ve tepemizde dönen martılar sayesinde mükemmel bir tatil geçiriyormuşum gibi hissediyordum.

“Tatilin bu kadar yorucu olduğu için üzgünüm,” dedi Victor. Belli ki ne kadar hoşnut olduğumu hiç anlayamamıştı. “Buraya tekrar gelmen için seni baştan çıkaracak şeyler yapmadığımızın farkındayım.”

Hemen cevap vermek zorunda kalmamak için ağzıma pizzadan koca bir lokma tıktırdım. Çünkü aslında ona söylemek istediğim şey, birlikte yaptıklarımızın, beraber bir ev kurmanın benim için ne kadar özel olduğu, başka hiçbir yerde, hiçbir şey yapmayı buna tercih etmeyeceğimdi. Birlikte mücadele verdiğimiz, birlikte küfrettiğimiz, hatta şakayla karışık *birbirimize bile* küfredip bunların üstesinden geldiğimiz için dört gün önce ilk geldiğim ana kıyasla onu binlerce kez daha iyi tanıdığımı söylemek istiyordum. Tıkış tıkış karavanda birbirimizin etrafında ustaca manevra yapmalarımız, vasat kruvasanlarla beslenmemiz sayesinde artık ilişkimizin gerçekten yürüyeceğini hissettiğimi, iyi bir çift olduğumuzu düşündüğümü, hayatın kaçınılmaz engbelerini beraber atlatacak kadar uyduğumuzu söylemek istiyordum. Ve pek çok nedenle; geçmişte yaşadıklarım, delicesine çocuk sahibi olma isteğim, zamanımın daraldığı gerçeği, Londra’daki arkadaşlarım hayatlarında ilerlerken ekonomik krizle beraber sallantıda olan kariyerim ve en önemlisi, basitçe ondan gerçekten *ama gerçekten* hoşlanmam nedeniyle artık beni baştan çıkarmasına gerek olmadığını söylemek... Bu iş tamam artık demek için can atıyordum.

Ama erkekleri tanıyordum, en azından tanıdığımı düşünüyordum. Pohpohlanma arzularının kafeslenme korkularıyla doğru orantılı olduğunu biliyordum. O yüzden şimdi bunların hepsini

birden söylemenin zamanı değildi. Hatta onda biri bile, yeryüzündeki erkeklerin yarısının kendilerini en yakın uçurumdan atmaları için yeterli olurdu.

Sonunda sadece, “Ben çok keyif alıyorum,” dedim. “Her anımızdan.”

Yemekten sonra bomboş sahilde iki kilometre kadar yürüdük. Bir yanımızda batmak üzere olan güneşle birlikte, romantik komedilerden fırlamış absürd bir klişe gibi görünüyor olmamız gerektiğinin farkındaydım. Ve işin aslı, hissettiklerimin romantik komedilerden aşağı kalır yanı yoktu.

Kışın kapalı olan bir restorana ait rüzgâr çitinin arkasına oturduk ve yemek arayışındaki karabatakların dalgaların arasına bombardıman gibi pike yapmalarını seyrettik. Bir süre sonra Victor batmakta olan güneşe baktı ve, “Geri dönmeliyiz,” dedi. “Yollar buzlanmadan.”

“Bu güneşle insan ocak ayında olduğunu unutuyor.”

“Hava şimdiden soğumaya başladı ama,” dedi ve elini uzattı.

Ayağa kalkmama yardım etmesi için elini tuttum. “Beni şatonuza götürün bayım,” dedim.

Sahilden yürümeye başladığımızda, “Çabucak eczaneye uğramam gerek,” dedi.

“Ne lazım?” diye sordum. “Çünkü valizimde bir hastaneye yetecek kadar ilaç var.”

“Kondom,” dedi Victor. “Neredeyse bitirdik ve onlarsız yaşamayız, değil mi?”

On adım boyunca hiçbir şey söylemedim. Hatta sessizlik içinde yürüdüğümüz sırada acaba *o meşhur* konuşmayı yapmak için doğru zaman mı diye düşünerek nefesimi bile tuttum. Sonra aniden durdum ve Victor’u kolundan tutuverdim. Victor dönüp suratıma baktı ve şaşkın şaşkın gülümsedi.

“Yaşayamaz mıyız?” dedim sadece.

Victor kaşlarını çatı. “Nasıl yaşayamaz mıyız?”

“Kondomsuz?”

“Ah, şey... Hayır...”

“Emin misin?”

“Ha,” dedi. Öksürdü. “Yani bu biraz derin bir konu, değil mi?”

Omuz silktim ve gülümsedim. “Öyle mi? Yoksa aslında basit bir konu mu?”

Victor belli belirsiz gülümsedi. “Hap kullanmaya başlamadıysan falan tabii...”

“Başlamadım,” dedim.

“Peki... O halde...”

Hafifçe nefesimi dışarı verdim. “Tanrım, bu düşündüğümünden de zor oluyor. Bak, olmak istediğim yer burası. Anlıyor musun?”

“Burası?”

“Hayır, *burası* değil. Senin yanında, şapşal.”

“İyi ama geri gideceksin. Şimdi sadece tatildesin.”

“Evet. Ama gitmek istemiyorum. Burada olmak istiyorum.”

“Yani öyleyse... Geri mi geleceksin? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Eğer sen de istersen. Evet.”

“*Kalıcı olarak* mı gelmek istediğini söylüyorsun?”

“Kalıcı kısmından emin değilim ama... Yani işte, olabildiğince...”

Victor kafası karışmış gibi görünüyordu. O yüzden devam ettim. “İkimiz de burada olmak istediğimiz süre.”

“Anlıyorum. Eh, *bence* ben istiyorum.”

“Öyleyse, kondoma gerçekten ihtiyacımız var mı?”

Victor omuz silkip elimden tuttu ve sahilde yürümeye devam ettik. Ben, onun bir şey söylemesini bekliyordum. O da tahminimce ne diyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Karavana varıp koltuklara tırmandığımızda anahtarı kontağa taktı ama motoru çalıştırmadı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Eh, derin bir konu,” dedi Victor. “Sadece o yola girmeden önce konuşmamız gereken, birbirimize söylememiz gereken şeyler olduğunu düşünüyorum.”

Emniyet kemerimi açıp ona doğru döndüm. Kafasının arkasında, kıpkırmızı olmuş gökyüzünün altında bir palmye ağacının yaprakları dalgalanıyor, o anda söylenmesi gereken sözcükler için mükemmel bir romantik hava yaratıyordu. “Ne gibi şeyler söylemeliyiz? Mesela... *seni seviyorum*, gibi mi?” diye sordum. “Bugüne kadar ikimiz de bu sözleri söylemedik.”

Victor yüzüme bakmak için bana dönüp, “Mesela yani,” dedi. Yüzünde onu fazlasıyla genç ve biraz da şapşal gösteren kocaman bir gülümseme vardı.

“Tamam,” deyip güldüm. “Önce sen.”

“Ama yapamam,” dedi. “Sorun da bu.”

Benim yüzümdeki gülümseme siliniverdi. “Ya...” dedim.

“Hayır hayır... Sorun o değil. Sadece...”

Derin derin iç çektim ve acaba bütün güzel şeylerin yerle bir olduğu o beklenmedik anlardan birine mi geldik diye düşündüm. Çünkü tarih, size bunun ne zaman olacağını asla bilemeyeceğinizi eninde sonunda öğretirdi.

“Yani sadece... Mesela bu sabah,” dedi.

“Bu sabah mı?”

“Evet.”

“Affedersin ama anlamıyorum...”

“Ben çok inatçıyım.”

“*İnatçı mı?*”

“Evet. Önce senin söylemen gerek.”

Kafam karışmış bir halde arkama yaslandım ve gülümsedim. “İyi de ben az önce söyledim ya,” dedim.

“Hayır. Sen, birbirimize henüz ‘Seni seviyorum’ demediğimizi söyledin. Bu seni seviyorum *demekle* aynı şey değil.” Victor hem eğleniyor hem de bu konuyu son derece ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

“Seviyorum,” dedim uzanıp koluna dokunarak. “Seni seviyorum.”

“Ne kadar seviyorsun?” diye sordu.

“Dünyalar kadar,” dedim.

“Ben de,” dedi.

“Hayır, hayır, olmaz!” dedim gülerek.

“Ne olmaz?”

“Öylesine *ben de* diyerek geçiştiremezsin.”

Victor gözlerini devirdi, dudaklarını yaladı ve derin bir nefes aldı.

“Ben de seni seviyorum. Londra’ya dönmeni istemiyorum. Bu macerayı birlikte yaşamamızı istiyorum.”

“Ben de,” dedim.

Victor kafasını sallayarak gülümsedi. “Aaa! *Ben de* diyerek geçiştiremezsin.”

“*İstiyorum!*” dedim iyice vurgulayarak. “Buraya dönmek istiyorum. Bu macerayı ve daha birçoklarını birlikte yaşamamızı istiyorum.”

“Tanrım...” dedi elimi ellerine alıp sıkarak. Bense bir an için çizgiyi aşıp kafesleme bölgesine tehlikeli bir adım mı attım diye tereddüt ettim. “Ne kadar şanslıyım.”

Ona doğru eğildim ve öpüştük. “Ne kadar *şanslıyız.*”

O sırada Victor’un yüzüne bir gölge düştü.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Şey, biliyorsun, insanların çocuk yapmadan önce konuşmaları gereken başka bir konu daha vardır...”

“Ah. Tabii.”

O başka konu elbette ki evlilikti ve daha önce banyondan bir evlilik geçmesi sebebiyle bu benim için biraz karmaşık bir konuydu; sadece evlenmeyi *düşündüğümü* düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Şu an evliliği konuşarak, yaşadığımız bu mükemmel anı berbat etmekle kalırdık yalnızca.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Victor.

“Sanırım söylemeye çalıştığın şey... Evlenmekten mi bahsediyorsun?”

Victor’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Eyvah. Evlenme *teklif ediyor* falan değildim.”

O kadar korkmuş görünüyordu ki gülmeye başladım.

“Ne?” dedi yüzündeki korku dolu ifade şaşkınlığa dönüşürken.

“Sadece çok telaşlı görünüyordun,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Omuz silkti. “Belki evlilik beni biraz korkutuyordur.”

“Ve belki ben de daha önce zaten evlenmişimdir ve tekrar evlenmek isteyip istemediğimden emin değilimdir.”

“Anlıyorum.”

“Aslında mesele *istemediğim* de değil... Sadece... bir kere o yeminler edilmiş ve sonra bozulmuş olduğu için... Bilmiyorum. Galiba işin aslı, artık evlilik fikrine herhangi bir bakış açısıyla bile yaklaşmıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Victor.

“Hayalkırıklığma uğramış gibi görünüyorsun.”

“Hayır,” dedi. “Hayalkırıklığına uğramadım. Sadece... Yani... Bu durumda nasıl ilerleyeceğimizden emin değilim. Şu meşhur doğum kontrolü meselesinde.”

Derin bir iç çektim. “Tüm bunları yaşamamanın tek doğru yolunun dürüstlükten geçtiğini düşünüyorum.”

“Dürüstlük her zaman iyidir.”

“Her zaman kısmından emin değilim ama... Sonuçta ben bir çocuk istiyorum Victor.”

“Biliyorum.”

“Biliyorsun, Brian’la ayrıldığımız zaman kürtaj olmuştum. Sana bunu anlattım.”

“Evet.”

“Şansımı kaçırdım diye çok endişelenmiştim. Hatta tek başıma çocuk sahibi olmayı bile düşündüm. Tanıştığımızda sana da söylemiştim bunu.”

“Evet.”

“Yani hamile kalmak beni hiç korkutmuyor.”

“Yo, hayır. Korkuttuğunu sanmıyorum.”

“Ve seni de çok seviyorum.”

“Çok mu?”

“Çok.”

Victor, “Ben de,” dedi ve hemen sırtarak ekledi: “Ben de seni seviyorum. Hem de çok.”

“O yüzden ilişkimizin iyi gitmesini çok istiyorum.”

“Ve eğer gitmese bile...”

“Aynen.”

Victor kafasını çevirip bir süre denize baktı. Sonra, “Yani ecza-neden almamız gereken bir şey olmadığından emin miyiz?”

Elini bıraktım ve sırtını okşadım. “Sence?”

“Düşündüm de, çocukları gerçekten seviyorum. Ve kondomdan nefret ediyorum.”

Güldüm. “İşte bu kadar. Öyleyse hemfikiriz.”

Victor başını salladı, sırtıttı ve karavanı çalıştırmak için öne doğru eğildi.

İç bölgelere ilerledikçe ve yol kıvrılmaya başladıkça hava karardı. Neden bilmiyorum ama gergin hissediyordum. İlk önce giderek korkunç görünen gökyüzünden ve dik uçurumlardan kaynaklandığını düşündüm. Ama sonra, o gece sevişeceğimiz için gergin olduğumu fark ettim. Şimdiye kadar onlarca kez sevişmiş olduğumuz için endişe etmek aptalca geliyordu. Fakat nedense bu seferki daha farklı, daha önemli bir sevişme olacaktı.

Yol kenarında küçük bir markette durup biraz erzak alışverişi yaptık. Kondomların dizili olduğu rafın yanından geçerken ikimiz de kondomlara, sonra birbirimize baktık ve hiçbir şey söylemeden ilerlemeye devam ettik. Kendimi, büyük gecenin o gece olacağına karar vermiş genç bir kız gibi hissetmeye başlıyordum. Bu başıma ilk kez geliyordu. Bütün o heyecanlı bekleyişiyle, telaşıyla ve korkusuyla tam bir genç kız gibiydim.

Aldıklarımızı karavana koyarken yağmur serpiştirmeye başladı. La Forge’a vardığımızda bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Victor evin kapısının yanına park etti. “Ustalığımızın ne kadar sağlam olduğuna bakmak istiyorum,” dedi.

Karavandan inip koştuk, soğuk ve karanlık mutfağa daldık. Kafamızı kaldırıp tavana bakarak yağmurun patırtısını dinledik.

“Bence iyi görünüyor!” dedim.

“Bence de öyle,” diye onayladı Victor kalçasıyla beni hafifçe dürterek.

“Ama hâlâ müthiş bir rutubet var.”

“Bence yağmurdan kaynaklanıyor,” dedi Victor. “Bu tepede bulutların arasındayız resmen.”

“Belki yarın sobayı yakmayı deneriz. Kenara ayırdığım bir sürü odun var.”

“Ben de tam onu düşünüyordum,” dedi Victor. “Şimdi beyaz şarapla marine edilmiş bir parça somon eşliğinde sizi şatoya davet edebilir miyim?”

“Sence çözdürmemiz gerekiyor mu?”

“Poşetiyle beraber pişirilenlerden,” dedi Victor. “Donmuş da olsa fark etmez.”

“Öyleyse davetinizi kabul ediyorum.”

Anahtar sözcüğümüz gerçekten de *bir parçaymış*. Yemek şaşırtıcı derecede lezzetleydi fakat *üz̄erinde üç - dört kişilik* yazan paket ikimiz için bile yetersizdi. Yine de ekmek, peynir ve yarım şişe şaraptan sonra içim ısınmıştı ve tamamen doymuştum.

Bulaşıkları toplayıp yatağı açtık. Ve işte oracıkta, yağmur damlalarının tavana patır patır düştüğü karavanımızda sevişmeye başladık.

Victor bir süre sonra, “Emin misin?” diye sordu.

Başımı salladım ve, “Evet, sanırım, ya sen?” diye sordum.

O da başını salladıktan sonra yavaşça içime girdi.

“Ah, Tanrım!” dedim sessizce. “O kadar farklı bir his ki.”

Victor başını salladı ve ağırlığını yavaşça üzerime bıraktı. “Evet,” dedi.

“Sadece... Biraz... Öyle kal,” dedim.

Ve öylece yattık. Victor sanki hiçbir zaman bu kadar derinde olmamıştı. Ona sıkı sıkı sarılıp üç mikron lateksin eksikliğinin ne kadar fark ettiğini düşündüm.

Ani bir titremeye vücudum sarsıldı.

“O da neydi?” diye mırıldandı Victor keyifle.

“Şey...” dedim Victor’un da hissetmiş olmasına şaşırarak.

“Üşüdün mü?”

“Yo, yo. Hayır. Sanırım...”

Sandığım şey *aşktı*. Dalga dalga yayılan aşk.

Bugüne dek aslında ilk kez gerçekten *seviştığımızı* keşfetmenin şokunu yaşıyordum. Her gece yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum. Ama bu o kadar farklıydı ki. Belki daha önce yaptıklarımız sadece seksti.

Victor üzerimde yavaşça hareket ederek ağırlığını iyice üzerime bırakınca nefesim kesildi. Yaşadığım yoğunluğun sebebi gerçekten de aramızdaki lateksin eksikliği miydi yoksa artık o sihirli sözcükleri söyleyerek birbirimize aşkımızı ilan etmiş olmamız mıydı? Duygularımızı dışa vurduğumuz için mi şimdi aniden her şeyi çok daha güçlü hissediyordum?

Victor nazikçe hareket etmeye devam etti ve sonra giderek artan bir ritimle hareketleri şiddetlendi. Orgazma doğru yükselirken (ikimiz de bu anın bitmesini istemediğimiz için) kaskatı kesilmiş halde durdu. Feci, muhteşem sarsıntılarla dolu bir an öylece bekledi ve sonra en baştan başladı. Bunlar kesinlikle alelade hareketler değildi. Yavaş, nazik, neredeyse ulvi bir tempoydu. Yarı ruhsal bir deneyimdi ve sevişmeye başlamamızın üzerinden yaklaşık bir saat geçtikten sonra nihayet birlikte nefes nefese orgazm olurken sanki bir çikolata denizine dalmışım ve melekler beni yalayarak temizlemiş gibi hissediyordum.

Ter içinde sarmaş dolaş uyuduk. Denizlerin altında yüzdüğüm, kurbağaların paskalya yumurtalarını kovaladığı muhteşem rüyalar gördüm. Fakat uyanınca düşündüğüm ilk şey belki de korkunç, çok korkunç bir hata yaptığımız ve düzeltmek için artık çok geç olduğuydu.

Hiç beklemediğim bir panik halinde, ter içinde uzanmaya devam ettim. İçimde bir yerde acaba çoktan bir sperm, yumurtayla buluşmuş mudur diye merak ediyor, derhal gidip ertesi gün hapi satan bir eczane bulsak mı diye düşünüyordum.

Fakat sonra Victor uyandığında ve boynumu öpüp kollarını bana doladığında, içimdeki korkunun yerini her şeyin mükemmel olduğu, tüm yaşadıklarımızın kaderden ne eksik ne fazla yanı olmadığı hissi aldı.

TATIE'YLE TANIŞMA FASLI

Ertesi günü nemli ve soğuk evin içinde geçirdik. Geriye kalan çürük mobilyaları dışarıya, daha önce temizlediğimiz alana taşıyıp yağmurun altında yepyeni bir çöp yığını oluşturduk. Mutfak sobasının içini temizleyip yakmaya yeltendim Ancak duman odanın içine doldu ve sonunda alevleri söndürmek için sobanın içine su dökmemiz gerekti.

“Bacası tıkanmıştır,” dedi Victor.

“Belki de kuşlar içine yuva yapmıştır. Bizim evde hep öyle olurdu.”

“Tırmanıp bakarım sonra.”

“Bu yağmurda değil herhalde?”

“Hayır, bugün olmaz.”

Öğleden sonra gerekli malzeme ve alet edevattan yoksun olduğumuz, hatta bundan sonra ne yapacağımıza dair belirgin bir plan da kuramadığımız için karavana çekildik. Yatağı bu sabah kaldırmamıştık. Victor sırt üstü uzandı ve ben de başımı göğsüne yaslayıp o konuşurken sesinin çıkardığı titreşimleri dinledim.

“Yarın ne yapalım sence?” diye sordu.

“Bence mi?”

“Evet. İvir zıvır işleri planlamakta baya başarılı gibi görünüyorsun.”

Omuz silktim. “Soba bacasını temizleyelim mi?”

“Tabii. Peki sonra?”

İç çektim. “Bilmem. Evle ilgili ne yapmak istediğine bağlı.”

“Her şeyi yapmak istiyorum.”

“O zaman tavana ne dersin?”

“Olur ama onun için sıva lazım.”

“Belki de küçük odayı halletmeliyiz. En azından orada rahat rahat uyuyabileceğin kadar toparlayabiliriz.”

“Tavan orada da sorunlu ama.”

“Tabii ya... Öyleyse banyo. Yerdeki o korkunç muşambayı kaldıralım da altından ne çıkacak görelim. Sifon takalım. Yeni bir küvet. Isıtma...”

“Ki bunun için de tesisatçı lazım.”

“Öyleyse cevabını aldın işte. Bir tesisatçı ve sıvacı bularak devam edeceğiz.”

“Bulmayı denedim. Çatı ustasıyla aynı hikâye. Gelip bakmaları için dahi ikna edemiyorum.”

“Belki de ocak ayı diye böyledir.”

“Tabii. Olabilir. Ama yaza kadar beklemek zorunda kalırsam...”

“İlkbahara kadar belki. Hey, baksana!” dedim seksen doksan metre ilerideki bize en yakın evi işaret ederek. “Işık yanıyor.”

“Göremiyorum,” dedi Victor kafamı göğsünden kaldırıp doğrularak. “Biraz kalkman gerek. Evet! Evde demek ki!”

“Öyle mi dersin?”

“Dün ışığı yanmıyordu,” dedi Victor.

“İyi ama gelip bir merhaba demez miydi? Sonuçta yeğeninin buraya taşındığını biliyor değil mi?”

“Tabii biliyor. Gidip onu görelim mi?”

“Sanırım görsek iyi olur.”

Yağmurlukları üzerimize geçirip bahçenin çamuruna bata çıka yürüdük. Yoldaki su birikintisinden kaçınmak için teyzesinin arazi

duvarına tırmanarak öbür tarafa geçtik. Ortalığı seller götürüyordu. Ardından insanın canını acıtan misket büyüklüğünde dolular tepemize patır patır inince çığlık çığlığa kahkahalar atarak koşmaya başladık.

Verandadan (o kadar küçüktü ki ancak doludan koruyacak kadar kapatıyordu üzerimizi) evin arkasına park edilmiş paslı bir Lada marka cip görünüyordu.

Victor kapıyı önce yavaşça çaldı, sonra daha sert vurdu ve ardından yumruklamaya başladı.

“Belki uyuyordur,” dedim ve evin kara taşlı ön duvarındaki pencereden vuran cılız sarı ışığa bakmak için bir anlığına dolunun altına doğru geri geri çekildim.

“Saat daha altı,” dedi Victor.

“Belki de yağmurun gürültüsünden bizi duyamıyordur.”

“Olabilir.”

O sırada çakan şimşekle etraf bir anlığına aydınlandı, ardından gök gürüldedi. “Korku filminde gibiyiz,” deyip güldüm. “Belki de ayrılıp etrafı kolaçan etmeliyiz.”

“Ayrılıp mı?”

“Evet,” diye bağırdım yağmurun giderek artan gürültüsünü bastırmaya çalışarak. “Korku filmlerinde de hep ayrılırlar ki zombiler onları teker teker avlayabilsin.”

Victor güldü. “Ben korku filmi seyretmem.”

“Ben seviyorum,” dedim mahcup mahcup omuz silkerek.

“Peki. Öyleyse zombilere yem olmak için ayrılıyor muyuz?”

“İşin püf noktası bu.”

“Tamam. Sen burada dur, ben gidip arka tarafa bakayım.”

Verandanın en dip köşesine sığındım ve basamaklardan seken dolulara baktım. Daha birkaç saniye geçmişti ki tedirgin oldum ve Victor’un bir an önce geri gelmesini umdum.

Geri geldiğindeyse söylediği tek şey, “Nada,” oldu. Böylece yağmurun saçmalığına gülerek tekrar karavana koştuk.

Koşarken bir ara arkama baktım ve penceredeki perdenin kıpırdadığını gördüğümü sandım. Fakat o sırada ayağım takıldı ve tekrar önüme dönmek zorunda kaldım. Hayal görmüş olabileceğime kanaat getirdim. Bu sadece zihnimdeki korku filmi senaryomun bir parçası olmalıydı.

Öyle çok ıslanmıştık ki karavana girip kapıyı kapadığımız anda içerisi buhar oldu. Tıpkı saunadaki gibi bunaltıcı, nahoş bir havaya boğulduk; ancak bizim durumumuzda tamamen giyinik olarak.

“Belki evde kim varsa fırtınalı bir akşamda kapıyı açmak istemedi,” diye bir fikir attım ortaya.

“O evde *teyzem* yaşıyor,” dedi Victor.

“Bundan kesinlikle emin misin?”

“Evet.”

“Yani o ev olduğu kesin mi? Dönemecin arkasındaki ev değil mi?”

“Hayır. *Onun evi* orası,” dedi Victor.

“Belki de yoldan geldiği için çok yorgundu.”

Ya da belki pek kibar biri değil, diye geçirdim aklımdan ve daha bunu düşünürken bile kendime kızdım. Ama eğer yeğenimi kız arkadaşıyla birlikte berbat bir fırtınada çamurlu bir arazide karavanla kamp yaparken görseydim benim yapacağım ilk şey gidip bir merhaba demek olurdu. Hemen ardından da onları büyük, sıcak evime davet ederdim. Ama belki de sadece kendi adıma konuşmalıydım.

Büyük tufan bütün gece devam etti.

Ertesi sabah kahvaltı ettikten sonra karavana tıkılıp kalmış olmak, camların kalıcı bir şekilde buharlanmasıyla iyice beter bir hal aldı ve beni çileden çıkarmaya başladı.

“Hadi eve gidip bir şeyler yapalım,” diye önerdim.

“İyi ama ev soğuk ve nemli,” diye hatırlattı Victor.

“Biliyorum. Yine de bir dakika daha burada hapis kalmaya dayanamayacağım.”

Ama ev *gerçekten de* soğuk ve nemliydi. Ayrıca işe nereden başlayacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

Victor derin derin iç çekti ve eski püskü sandalyelerden birine çöktü. Karavanın öbür ucundaki sandalyeyi yanına sürükledim ve oturup elini tuttum. “Sonunda her şey güzel olacak,” dedim. “Başlangıçta bu işler hep biraz iç sıkıcıdır.”

“Tabii,” dedi Victor.

Bir süre öylece oturduk ve tavandaki tıklalı oluktan pencereye akan su birikintisini seyrettik. “Hem yağmurda her şey olduğundan daha kötü görünür,” diye hatırlatma gereği duydum.

“Ben iyiyim,” dedi. “Ama şu halimiz *berbat* değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, ben de çok üşüyorum. Yapacak bir şeyler bulmalıyız. Biraz ilerleme kaydedelim ya da başka bir şeyler yapalım.”

Victor yine iç çekti. “Otele gidelim ve bu gece orada kalalım mı? Hadi, şöyle sıcak, geniş banyosu olan bir odayla kendimizi ödüllendirelim.”

Gülümsedim. “Kulağa harika geliyor. Aşağıda, deniz kenarında bir yere mi?”

Victor başını sallayıp göz kırptı.

“Belki önce teyzene ulaşmayı bir kere daha denemeliyiz,” dedim. Ve sonra çılgılığı bastım. Oldukça utanç verici, bir kız çocuğununkini andıran bir ciyaklamaydı bu. Çünkü, pencerenin öbür tarafında bir surat beliriverdi ve burnunu cama yaslayıp gözlerini bize dikti.

Victor da yerinden fırladı ve koşup hızla kapıyı açtı.

Arkasından vuran günün gri aydınlığında, üzerinde yağmurluk olan bu kişinin kadın mı erkek mi olduğu bile anlaşılmıyordu.

“*Bonjour*,” dedi Victor ve yağmurluklu yabancı içeri bir adım atıp kapüşonunu indirdi.

“*Tatie?*” dedi Victor. *Teyze?*

Victor’un teyzesini nasıl hayal ettiğimi bilmiyorum ama üstü başı pislik içindeki bu süpürge saçlı yaşlı kadının o *olamayacağından* emindim. Öyle ki bir an için Victor’un akıl sağlığından bile şüphe ettim.

Kadın kaşlarını çattı ve sanki nahoş bir manzarayla karşılaşmış gibi burun kıvrıldı.

“*Tatie?*” diye kuşkuyla tekrarladı Victor. “*Mais vous êtes qui? Et qu’est-ce que vous faites, ici?*” Sanırım söyledikleri, *siz de kimsiniz? Burada ne yapıyorsunuz?* anlamına geliyordu.

“Benim,” dedi Victor Fransızca. “Victor Ynchausty. Evelyn’in oğlu.”

Kadın gözlerini kocaman açtı ve bakışlarını evire çevire karavanı ve tavanın her köşesini bir güzel inceledi. Suratındaki ifade ne anlama geliyordu pek emin değildim ama sanırım bir şaşkınlık göstergesiydi. Elini öne doğru uzattı. “Distira,” dedi. “Distira Dalmasso.” Ve tabii ben de hemen, *işte! Bu kadın teyzen değil seni şapşal*, diye geçirdim içimden.

Victor’la tokalaştılar ve Victor boştaki eliyle beni yanlarına çekti. “*CC. Ma tante Distira.*”

Kadının ıslak, soğuk elini sıkarken şaşkınlıktan kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. “*Bonjour*,” dedim. “*Enchantée.*”

“*CC?*” diye tekrar etti kadın.

“*Oui, CC.*” dedim.

Kadın tekrar “*CC...*” dedi ve sonra Victor’a dönerek “*Elle est Anglaise?*” diye ekledi. *İngiliz mi?*

“*Oui*,” dedi Victor. “*Elle est Anglaise.*” *Evet, İngiliz.*

“Aslında, sakıncası yoksa İrlandalıyım,” diye hatırlattım Victor’a.

Distira yine gözlerini kocaman açarak devirdi ve elini elimden çekti. “*Elle ne vaut rien, vous savez,*” dedi başını iki yana sallayarak. Yanılmıyorsam, *beş para etmez, biliyorsun*, anlamında bir şey söylemişti.

Onlar konuşurken sessizce dikilerek kelimeleri çözmeye çalıştım ama makineli tüfek gibi konuşuyorlardı ve birkaç saniye içinde konuşulanların hiçbir kelimesini anlamaz hale geldim. Bu yüzden belli belirsiz bir gülümseme takınarak kadının dişlerindeki çürüklere ve tırnaklarındaki kire bakmamaya çalıştım. Bu arada, az önce benim beş para etmediğimi gerçekten de söylemiş olabilir mi diye düşünüyordum. Victor hiç istifini bozmadığına göre herhalde öyle bir şey söylemiş olamazdı.

Kadın kapüşonunu tekrar kafasına geçirip yağmurda gözden kaybolur kaybolmaz Victor kapıyı kapadı ve dönüp şaşkın şaşkın bana baktı.

“Lütfen bana onun teyzen olduğunu söyleme!” dedim.

Victor hafifçe başını salladı. “Korkarım öyle.”

“Hem *kimmiş* şu beş para etmeyen?”

“Beş para etmeyen mi?”

“Evet, *elle ne vaut rien* dedi, öyle değil mi?”

“Evi kastetti.”

“Ah, *ev* demek! Tabii ya. Evler için de kişi zamiri kullanıldığını unutmuşum. Her neyse, hangi ev? Bu ev mi?”

“Evet. İnşaatın kötü olduğunu söylüyor. Kışın soğuk ve çok nemliymiş. Yazın da çok sıcak.”

Suratımı buruşturdum. “Eyvah. Bu pek de iç açıcı olmadı.”

“Aynen,” diye katıldı Victor.

“Onun yeğeni olduğunun farkında mı?” diye sordum. “Çünkü pek de ailevi bir sevgi göremedim.”

Victor omuz silkti. “Açıkçası bir fikrim yok. Biraz garipti değil mi?”

“Hem de çok.”

“Yaklaşık otuz senedir onu görmemiştim. Bence biraz fazla yalnız bir hayat yaşıyor olabilir.”

“Ne olursa olsun.”

“Hem bu tip yerlerde yabancılara biraz şüpheyile yaklaşıyorlardır bence.”

“Tabii. Ama o senin teyzen.”

“Bu akşam buzları eritmemiz gerecek ama.”

Kaşlarımı çattım. “Bu akşam mı?”

“Evet. O kısmını duydun herhalde, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Tek kelime bile anlamadım. Svahili dilinde konuşsa bu kadar olurdu.”

“Bizi akşam yemeğine davet etti.”

“Bizi *ne yaptı*?”

Suratımı buruşturdum. O pis tırnaklarıyla akşam yemeği hazırladığını düşünüyor, mutfağının halini hayal ediyor, hep beraber iletişim kuracağız diye kendimizi paraladığımızı gözümde canlandırabiliyordum.

“Sen de onayladın ya,” dedi Victor. “Sana baktım ve sen de başını salladın.”

“Ama otele gideceğimizi söylemiştin,” diye itiraz ettim.

“Evet ama...”

“Evet ama ne?”

“Birincisi o benim teyzem. İkincisi buradaki tek komşumuz. Üçüncüsü bizi davet etti. Dördüncüsü bana hem tesisatçı hem de inşaatçının telefon numarasını verecek. Beşincisi o sırada sana baktım ve sen de başını salladın.”

“Yani otel işi yattı?”

“Yarın,” dedi Victor. “Söz veriyorum, tamam mı?”

Derin derin iç çektim. “Benim için çeviri yapman gerekecek,” dedim ama bunu düşünmek bile dehşete kapılmama yetiyordu. Ama sonuçta bu savaşı çoktan kaybettiğimi bilecek kadar zekiymdim.

“Biliyorum, aksanı gerçekten çok kötü.”

Kafamı iki yana salladım.

“Ne var?”

“Teyzen olduğuna inanamıyorum.”

“Bence o da inanamıyor. Asıl zenginlik baba tarafındaydı. Ama annemle evlendiği için onu mirastan men ettiler.”

“Eh, bence mümkündür...”

“Bu arada hayır, annem teyzeme hiç benzemiyordu. Aslında, ben küçükken Distira da çok daha farklı görünüyordu.”

“Belki de burada yaşamının sonucudur,” diyerek muzip muzip güldüm.

“Öyle deme!”

“Beni hâlâ sever miydin?” diye sordum. “Bir gün teyzen gibi görünecek olsam bile?”

“Hayır,” dedi Victor. “Korkunç bir düşünce.” Ardından gözlerini kocaman açarak devirdi.

“Bunu *asla* bir daha yapayım deme,” dedim. “Yoksa seni boşarım.” Neden boşama kelimesini kullandığımı bilmiyor ve Victor bunun üstüne giderse ne diyeceğimi merak ediyordum.

“Neyi?” diye sordu Victor masum masum.

“Bunu,” dedim göz devirmesini taklit ederek.

Victor sırtımaya başladı ve o zaman anladım ki gözlerini özellikle öyle devirmişti. “Bu harekete bayılacağını biliyordum. Annem de eskiden öyle yapardı.”

“Çok delice görünüyor.”

“Kesinlikle katılıyorum,” diye onayladı. “Neyse... hem beni boşamak istiyorsan önce evlenmek gerek.”

“Tabii, şey... Neyse. Onun teyzen olduğundan gerçekten de emin misin?” diye sordum tekrar konuyu değiştirme çabasıyla.

“Evet. *Gerçekten* teyzem.”

Yağmur bütün gün aralıksız devam etti. Biz de daracık karavanda elimizden geldiği kadar yayıldık. Ben kitap okudum, Victor da sudoku çözdü.

Talep edildiği üzere saat altıda yağmurluklarımızı giyip fırtınanın içinden koşarak komşu eve gittik.

“Bunun için *gerçekten* üzgünüm,” dedi Victor. “Ama yemin ederim senin de tamam dediğini zannetmiştim.”

“Olsun, sorun değil,” dedim yalan da olsa. “Gerçek bir Fransız taşra yemeği yemiş oluruz. Londra’ya döndüğümde insanlara anlatacak malzeme çıkacak.”

Vardığımızda, ev ilk seferki kadar soğuk ve itici görünüyordu. Ancak bu kez paslı Lada’nın yanında başka bir araba, küçük kırmızı bir Twingo vardı. Başımla arabayı işaret ettim ve, “Belki daha önce geldiğimizde teyzen evde bile değildi,” dedim. “Belki Lada çalışmıyordur ve *şu araba* onundur.”

Ön kapı açıldığında karşımıza Distira değil soluk tenli, seyrek, sarı saçlı, iri yarı bir kadın çıktı.

“*Bonsoir*,” dedi kadın. “Ben Carole.”

“*Bonsoir*,” dedi Victor. Eğildi ve kadını yanaklarından öptü.

“Merhaba,” dedi bana dönüp ve sanki suratı acıyormuş gibi zoraki gülümseyerek. “Ben Carole, Distira’nın arkadaşıyım. İngilizsin, değil mi?”

“İrlandalı,” diye cevap verdim.

Her ikisi de aynı şey demek ister gibi omuz silkti. Ben de Victor gibi onu öpmek için uzandım fakat kadın sadece elini uzattı. Bunun üzerine onu öpmeye kalkışma gafletinde bulunmuş olduğum için yanaklarım kızardı, bir adım geri çekildim ve elini sıktım.

“Distira mutfakta,” dedi bizi salona alıp. “Lütfen oturun. Ben gidip içecek bir şeyler getiririm.”

Victor getirdiğimiz şarabı kadına uzattı. Kadın tuhaf tuhaf sırttı ve salondan geri geri çıkarken çok daha tuhaf bir reverans sergiledi.

Victor kendini hemen son derecede çirkin görünen vinil kanepeye atıverdi. Ben de ayakta dikilip duvarları incelemeye başladım. “Gelip otursana,” dedi Victor eliyle kanepeye vurup. “Tıpkı bir Dalmasso gibi duruyorsun orada.”

“Dalmasso mu?”

“Evet,” dedi kocaman açtığı gözlerini evire çevire salonun etrafında gezdirerek. Güldüm.

“Duvardakileri görüyor musun sen?” diye sordum ve yanına oturup bakmasını bekledim. Duvarlar, gazeteden beceriksizce kesilmiş çeşit çeşit hayvan resimleriyle kaplıydı.

“Demek ki köpekleri seviyor,” dedi Victor sırtarak.

“Ve lamaları da,” dedim gülmemek için kendimi zor tutup salonun köşesindeki rengi solmuş gazete kupürünü işaret ederek.

“Fena duvar kâğıdı sayılmaz ama,” dedi Victor.

“Almodóvar filmlerindeki iç mekânları andırıyor,” dedim resimlerin altındaki devasa turuncu spiral desenlere bakarak.

Carole elinde tepsiyile salona girdi. “Buyurun,” dedi. “Aperatif!”

İçine bir sürü bitki karıştırılmış yeşil bir sıvıyla dolu şarap şişesini ve dört kadehi tepside aldı. Şişeye dik dik baktığımı fark etmiş olmalı ki gözlerini bana çevirdi ve, “*Génépi. Eau de vie,*” dedi. *Yaşam suyu.*

Başımı sallayıp gülümsedim.

“*Fait maison?*” diye sordu Victor.

“*Oui.*”

Bana dönüp, “Ev yapımı,” diye tercüme etti Victor.

“Tabii,” dedim ses tonumdaki alaycılığı gizlemeye çalışarak. “Fark ettim.”

O sırada Distira, “*Alors!*” diyerek salona geldi. Aslında yürümekten çok ayaklarını sürüyordu. Ama hakkını yemeyeyim, kendine baya çekidüzen vermişti. Üzerinde ekoseli bir etek ve büyük, gri bir kazak vardı. Elleri, mutfak önlüğünün aksine temiz görünüyordu ve saçları da yıkanmış, kabarıktı. Keşke bir de dişlerine bakmaktan kendimi alabilseydim...

Sehpaya bir tabak petifür koydu. Gerçekten çok ustaca yapılmış gibi görünüyorlardı. Acaba gerçekten becerikli mi yoksa sadece dondurulmuş ürünleri çözdürmede mi başarılı diye merak ettim. Victor’u, “*Bonsoir,*” diyerek öpmesinden sonra hatamı tekrar etmemek adında elimi uzattım. Fakat bu sefer de o elimi tutup beni kendine çekti ve iki yanağımı da öptükten sonra sıkı sıkı sarılarak beni hayrete düşürdü.

Nihayet kollarını açtığında Carole’ün bize tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Tekrar yerimize oturduk ve Carole yeşil sıvıyı kadehlere doldururken Distira görünüşe bakılırsa hem bana hem de Victor’a hitaben bir şeyler söyledi. Fakat daha önce de olduğu gibi Distira’nın sözlerini, konunun ne olduğunu anlayacak kadar bile çözmem mümkün değildi.

İçimden, *yalnızca birkaç saat* diye geçirdim. *Kimseyi kızdırmadan birkaç saat dişini sıkman gerek. Sonuçta Victor’un ailesi o.*

Distira her ne söylüyorsa bir an duraksadı ve bana baktı. Gülümseyip anlamsızca omuz silktim. “*Je suis désolée,*” dedim. *Affedersiniz.*

“Distira, Carole’ün İngilizce öğretmenini olduğunu söylüyordu,” dedi Victor.

“Ya!” diye haykırdım. “Demek *o yüzden* İngilizcen bu kadar iyi.”

“İyi olabilirdi,” dedi Carole. “Yirmi senelik öğretmenim.”

Kafam karıştı. Ama sonra jeton düştü. “Ah! İyi *olmalı* demek istediniz,” dedim.

“Affedersin?”

“Hiç... Şey... Sadece sana katılıyordum,” diye kekeleydim. Bir İngilizce öğretmenin İngilizcesini düzelterek bu akşam burada yeni arkadaşlar edinemeyeceğimin farkındaydım.

Distira bana *eau de vie* kadehimi uzattıktan sonra kendi kadehini havaya kaldırdı. Korka korka ben de kadehimi kaldırdım. Victor bana baktı ve sonra kendi içkisini koklayıp çaktırmadan kaşlarını havaya dikti. Yeşil sıvı Bengay gibi kokuyordu.

Distira kadehini biraz daha yükseğe kaldırdı ve bir şey söyledi.

“Tatilinizin şerefinde içiyor,” diye açıkladı Carole.

“Şerefe,” dedi Victor ve ben de onu taklit ederek içkiden bir yudum alıyormuşum gibi yaptım. Sıvı dudaklarıma sadece şöyle bir değmişti ama o kadarı bile yetiyordu. Tadı benzine bulanmış dikenli ısırgan otu gibiydi. Eminim Lada’nın deposuna koysanız arabayı çalıştırırdı.

“*Mais nous ne sommes pas en vacances,*” diye açıklamaya başladı Victor. *Tatilde değiliz.*

Distira’nın söylediklerinin yarısını bile anlayamadığım için yüz ifadesini okumaya çalıştım. Dudaklarından ne çıktığını bilmesem bile yüz ifadesini oldukça net anladım. Victor burada kalıcı olarak yaşayacağımızı söylediğinde kadının yüzündeki sahte gülümsemenin ardında gizlenen dehşeti görebiliyordum. Victor keçi yetiştirip peynir üretme hayallerinden bahsettiğindeyse her iki kadının da yüreklendirici baş sallamalarının ardında hiç de hafife alınmayacak bir inanmama ve alaycılık saklıydı.

Carole bana petifür tabağını uzattı. Ben de içinde mayonezli karides püresi olan bir volovan alıp ısırdım. Ortası hâlâ donmuş bir haldeydi. Yemeye devam etmeyişimi örtbas edeceğim derken unutup bir yudum *eau de vie* içtim. Bu da öyle feci bir öksürük kriziyle sonuçlandı ki Victor boğulacağımdan korkup kendi kadehini sehpaye bıraktı ve sırtıma vurmak zorunda kaldı.

“Demek alışık olmamışsın,” dedi Carole başıyla kadehimi işaret ederek. “Gerçek *eau de vie*.”

“Hayır,” diye kekeledim gözlerimden hâlâ yaşlar gelerek. “Hayır, hiç alışık değilim.”

“Ee,” dedi. “*Tu parles un peu Français?*”

“*Oui! Un peu*. Ama Fransızcam henüz o kadar iyi değil. Kesinlikle senin İngilizcen kadar iyi değil.”

“Olsun, İngiliz aksanı duymak benim için faydalı,” dedi. “Buralarda pek İngilizle karşılaşmıyorum.”

“Doğrudur. Ama bendeki biraz İrlanda aksanı. Babam İrlandalıydı ve ben de İrlanda’da büyüdüm. Aksanımda hâlâ izleri var. Gelir gider.”

Carole başını salladı ve kaşlarını çattı. “Britanyalı... İngiliz... Birleşik Krallık... Bizler için pek karmaşık şeyler bunlar.”

“Tabii, öyledir. Şimdi Londra’da yaşıyorum ama kesinlikle Britanyalı değilim ya da İngiliz. Hatta Birleşik Krallık’tan bile sayılmam. İrlandalıyım.”

“Anlıyorum,” dedi Carole ama anlamadığını çok net görebiliyordum.

“İrlanda’yı biliyor musun?” diye sordum. “İşte şuradaki İrlanda adası oluyor.” Sehpaye parmağımla Britanya Adaları’nı çizdim.

“Tabii ki,” dedi.

“Hani ikiye ayrılmıştı? Üstteki Kuzey İrlanda’dır ve Birleşik Krallık’tadır. Geri kalanıysa İrlanda’dır. Tamamen farklı bir yönetimi var, kraliçe yok ve avro kullanılıyor...”

“Ya, demek İngiltere’de artık avro var?” dedi. “Bundan haberim yoktu.”

“Hayır, bizde...” dedim ve iç çektim. “Aslına bakarsan... Boş ver, önemi yok.”

“Yakında bir film seyrederdim,” dedi. “Tarih.”

“İrlanda tarihi mi?”

“Evet. Şu Avustralyalı adam. Mel Gibson var. Çok sevmişim.”

Omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“*Cesur Yürek* galiba.”

“Ah, hayır. O İskoçya’yla ilgili,” dedim.

“Tabii,” dedi.

Yanımda Fransızca bir paralel sohbet sürdürmekte olan Victor dirseğiyle beni dürttü ve, “Distira *eau de vie*’yi sevdin mi diye soruyor,” dedi.

“Ah, inanılmaz bir içecek,” dedim. Seçtiğim sıfattaki alaycılığı yalnızca Victor’un fark edeceğini biliyordum.

“Teyzemin onu nasıl yaptığını sonra anlatırım sana,” dedi. Ses tonundaki kahrı ise duyabiliyordum.

Donmuş petifürlerimizden ve Bengay’dan oluşan aperatiflerden sonra (acaba biri, diğerini midemizde çözdürmek için mi tasarlanmıştı diye düşünmeden edemiyordum) akşam yemeği için mutfakla karışık yemek odasına geçtik. Fırın yandığı halde içerisi hâlâ rahat edilecek seviyenin beş derece altındaydı.

Sanki bir ağaçtan baltayla kesilmiş gibi görünen kocaman ve oldukça sevimli çiftlik masasının bir bölümüne, zeytin dalı desenli sarı bir örtü serilmişti. Mutfağın köşesindeki koltukta, biraz ürkü-

tücü görünen devasa bir köpek, Rottweiler olabilir, uyuyordu. Bir an gözünü açtı, bize baktı ve sonra tekrar uykuya daldı.

Distira başlangıçları servis etmeye başlayınca geleneksel Fransız çiftliği yemeklerine dair bütün umutlarım söndü: Direkt alüminyum tepsisinde huzurlarımıza sunulan fabrikasyon bir kiş ve poşetinden tabağa boca edilmiş hazır salata. Fakat en azından yemeklerin ev yapımı olduğuna dair en ufak bir aldatmaca sergilenmiyordu. Hatta Victor kibarca lezzetini övünce Distira yerinden kalkıp kutuyu çöpten çıkardı ve hangi markayı alması gerektiğini bile söyledi. Ardından haşlanmış patates ve beyaz şarapta marine edilmiş somon geldi. Somonun tadı ve miktarı birkaç gün önce pişirdiğimiz torbasında haşlanan somona o kadar benziyordu ki sanırım aynı marketten alınmıştı.

Sanırım yemeğin en güzel kısmı tatlıydı; seksenlerden beri tattığım ilk Viennetta. Hâlâ böyle bir şeyin var olduğu kimin aklına gelirdi? Hem de Fransa’da! İlk ısırışta bütün çocukluk anılarım canlandı gözümde.

Eve dönmek üzere yürürken Victor, “Vay be, birinci sınıf bir yemekti,” dedi.

“Hah!” diye güldüm. “Ne demezsin!”

İlk uyanan Victor oldu. Karavanda kıpırdandığını fark ettim ve güçlkle gözlerimi açıp ay ışığında etrafımı görmeye çalıştım. Hem üşüyordum hem de terliyordum. Şiddetli bir titremenin ardından, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Victor üzerine kazağını geçirdikten sonra, “Tuvalete,” dedi. “Midem ağrıyor.”

Karavanın kapısını açmasıyla birlikte içeri buz gibi bir hava dalgası girdi, ardından kapıyı kapatıp gitti. Uzaklaşan ayak seslerini dinledim ve bir yandan da kendi vücudumdaki tuhaflıkları fark

etmeye başladım. Elimin tersiyle alnıma dokundum, terliyordum. Soğuk yüzünden bir kez daha titreyerek sarsıldım. Grip olmuşum gibi hissediyordum. Sonra midemden vücuduma yayılan kramplardan nefes alamadım. Rahatlayacağımı umarak yan dönüp yatmayı denedim ama rahatlayamadım.

Yüz üstü, sırt üstü, cenin pozisyonunda yatmayı denemedim, sonra iç çekerek ışığı açtım ve kot pantolonumu giydim.

Victor'un tuvaletten dönmesini beklemek dayanılmazdı. Fakat tam zamanında evin ön kapısının açıldığını duydum. Ben de hemen karavanın kapısını açıp buz tutmuş mıcırların üzerinden eve doğru koşmaya başladım.

"Sen de mi?" diye sordu Victor ay ışığında birbirimizin yanından geçerken koluma dokunarak.

"Ahh!" diye inledim.

"Kusura bakma," dedi. "Ama sifonu..."

"Tanrım," dedim banyoya ulaştığımda. Elbette kahrolası borular yine donduğu için Victor sifonu *çekememişti*.

Böylece cehennem gibi bir gece geçirdik. Sırayla iki büklüm banyoya koşup durduk. Bir ara mutfaktaki musluğun hâlâ akıyor olduğunu keşfettim. En azından bu sayede sifon niyetine banyoya kova kova su taşıyabildik. Fakat karın ağrısı, soğuk ve uykusuzluğun birleşmesi sonucu gerçekten de hayatımın en kötü gecesini geçiriyordum. Bitkin düşmüştüm, ateşim vardı ve sinirim bozulmuştu.

Dışarıda hava, Victor'un dediğine göre eksi beş derecedi ve evdeki korkunç banyo da ondan sıcak sayılmazdı. Endüstriyel bir derin dondurucunun içindeymiş gibi hissediyordu insan. Sürekli kapıyı açıp kapadığımız için Volkswagen'in küçük ısıtma sistemi de sıcaklığı makul bir seviyede tutmakta zorlanıyordu.

Karın ağrılarımız nihayet sabah dokuz sularında, güneş tam dağın tepesinde belirip karavanı ısıtmaya başlarken dindi. Kaskatı kesilmiş

halde yan yana uzanıyorduk. Elimin üzerinde duran Victor'un eli aramızdaki tek temas iken sonunda sızdık.

Derin bir uykuya dalmış olmalıydım. Uyandığımda öğlen olmuştu. Karavanın içi solaryum gibi aydınlık ve sıcaktı.

Gözlerimi açtığımda Victor, "Kruvasan," dedi. Elindeki küçük poşeti bana doğru salladıktan sonra tezgâha koydu. "Distira bırakmış olmalı. Kapı kolunda asılıydı."

İnledim. Bu sabah herhangi bir şey *yiyebileceğimi* düşünecek olsak bile bu kruvasan olmayacaktı. Canım kruvasan *istese bile* Distira'dan gelen herhangi bir yemek asla ilk tercihim olamazdı. "Öyleyse Distira *iyi*," diye fikir yürüttüm.

Victor omuz silkti. "Herhalde," dedi. "Bunları almak için kasabaya inmiş olmalı. Fırından, taze kruvasanlar."

"Peki o nasıl hasta olmadı?" diye sordum. "Hepimiz aynı şeyi yedik."

"Belki başka bir şeydendir. Mesela..." dedi.

"Öğlen konserve fasulye yemiştik. Hiç sanmıyorum. Kesin o berbat *eau de vie* yüzünden olmalı."

"Bence o daha çok mikropları *öldürüyordur*," dedi Victor.

"Evet, haklısın. Öyleyse donmuş karidesler."

"Donmuş karides mi?"

"Hani volovanların içindeydi ya."

"Ah evet, tabii ki. İşte onlar *kötüydü*!" dedi Victor.

"Distira yemiş miydi? Yemedi, değil mi?"

"Hayır, Carole onları sadece bize uzattı."

"Anlaşıldı öyleyse. Tanrım, çok kötü hissediyorum."

"Ben de," dedi Victor. "Bugün tembellik yapmalıyız bence."

"Çok su kaybettim. Sence suyumuz güvenli midir?"

"Kaynatabilirim."

“Ah, lütfen çay yap,” dedim. “İhtiyacım olan şey bu. Litrelerce çay.”

“Tabii yaparım,” dedi Victor. “Sonra da duş almam gerek. Çok pis hissediyorum.”

“Sence borular normale dönmüş müdür?”

“Evet,” dedi Victor. “Sabah neredeyse güneş doğar doğmaz çözüldüler.”

“İyi iyi. Neyse, neden musluklardan birini açık bırakmıyorsun?” diye sordum.

“Ne için?”

“Donmalarını engellemek için.”

Victor şaşkın şaşkın kafasını salladı. “Ben niye bunu düşünemedim ki?”

“Tatilimizin” altıncı gününü iyileşmeye adadık. Güneş bir kez daha batarken nihayet kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım. Distira’nın evinde en ufak bir hareket yoktu; hatta hava karardığında ışıkları da hiç yanmadı.

Victor’un dikkatini buna çektiğimde, “Sence hasta olabilir mi?” diye sordum. “Sabah kruvasan almaya gidecek kadar iyiydi ama.”

“Belki de gidip bir kontrol etmeliyim,” dedi.

“Hayır hayır! Herhangi bir yemek davetiyle sonuçlanacak hiçbir şeye kalkışmamalısın.”

“Sanırım haklısın.”

“Eğer bizi bir daha yemeğe çağıracak olursa...”

Victor kafasını sudokudan kaldırdı ve kendinden emin bir tavırla, “Cevap kesinlikle *hayır* olacak,” dedi.

“Of, acıkmaya başladım. Ama bir şey yemeye korkuyorum.”

Victor gazeteyi bıraktı ve dolaplardan birini açıp içine bakmaya başladı. “Peynirli makarnaya ne dersin?” dedi. “Yeterince güvenli bir seçenek.”

Suratımı buruşturdum. “Peynir riskine girmek istemiyorum.”

“Pesto?”

“Kavanozdan mı?”

“Tabii ki kavanozdan.”

“Yani hiç açılmamış, tarihi geçmemiş, yeni, steril bir kavanozdan?”

Victor sırttı, günün ilk gülümsemesiydi bu. “Evet,” dedi kavanozu dolaptan çıkarıp bana doğru sallayarak. Etiketini okudu. “Ocak 2016.”

Başımı salladım. “Tamam. Deneyelim bakalım.”

Yemeği yedikten ve bünyemizin bu yemeği kaldırdığından emin olacak kadar bekledikten sonra nihayet felaketin geçtiğine ikna olup kitap okuyabilecek kadar rahatladım. Victor da uflaya puflaya bulmacasıyla mücadele etti.

Bir süre sonra gelip yanağımı okşadı. Kafamı kaldırıp ona baktım. Tek kaşını havaya dikmişti. “*Berbat* bir şeydi, değil mi?”

“Yemek mi, sonrası mı?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Eh, ikisi de. Ama ben daha çok yemeği kast etmiştim.”

“Otantik bir Fransız deneyimi olacak sanmıştım,” dedim. “Çiftlik yemeği falan.”

“Evet,” dedi Victor.

“Ayrıca sohbet de o kadar harika sayılmazdı,” dedim. Sonra aile fertleri hakkında bu tip gerçeklerin asla ağza alınmamaları gerektiğini fark edip sustum.

Victor gülmemek için dudaklarını ısırdı. “Yapma,” dedi. “Teyzem o benim.”

“Tabii,” dedim, gözlerimi bir Dalmasso gibi kocaman açıp evire çevire karavana bakarak. “Tabii, o senin teyzen.”

Victor gülmesini tutarak ağızındaki çayı püskürtmemek için çabaladı. O sırada fark ettim ki birlikte bunu da aşmayı başarmıştık: Korkunç akrabalar, berbat yemekler, donmuş su boruları ve gece boyu bizi mahveden mide rahatsızlığı... Eğer bunları yaşayıp hâlâ neşemizi koruyabiliyorsak öyleyse uyumluluk bakımından oldukça iyi bir çift sayılırdık, değil mi?

TURİST CENNETİ

Ertesi sabah erkenden uyandım. Victor'u uyandırmamak için yavaşça telefonuma uzandım ve saatin daha yediyi ancak geçtiğini gördüm. Yattığım yerde kuşların cıvıltısını ve Victor'un hafif hafif horlamasını dinledim. Artık hasta hissetmeyişimin tadını çıkardım. Hastalandıktan sonra normale döndüğünüzü fark ettiğiniz o ilk sabah insana muhteşem bir iyimserlik duygusu verir.

Yarım saat kadar sessizce uzanmaya devam ettikten sonra daha fazla dayanamadım, kıpırdanarak yatakta ilerledim ve tek elimi Victor'un göğsüne koydum.

Victor mırıldandı ve tek gözünü kırpıştırarak açıp esnedi. "Hımm," dedi yavaşça.

"Günaydın."

"Hı hım. Saat..."

"Neredeyse sekiz. Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini ovuşturup yüzüme baktı. "İyiyim galiba."

"Harika."

Kaşlarını çattı. "Ne?" diye sordu kıkırdayarak.

Tek elimi karnından aşağı kaydırdım.

"Biri yerinde duramıyor galiba," dedi. Bana göz kırptı ve gözlerini tekrar kapadı.

Onu dürttüm. "Dün yapmamıştık ama," diye belirttim.

“Ya? Bu açığı hemen kapatmamız gerek diyorsun yani.”

“Aynen,” dedim.

Ve böylece yaptığımız şey tam da açığı kapatmak oldu.

“Evet, şimdi ne olacak?” diye sordu Victor sonrasında. “Sahile mi gidiyoruz?”

“Bence dünkü felaketten sonra küçük bir ödülü hak ettik,” dedim. “Ama eğer bacayla uğraşmak ya da başka bir iş yapmak istiyorsan o da olur.”

“Tıkanıklığı içeriden açmak için birkaç tane baca temizleme fırçası alırım diye düşünüyordum. Nice’te öğlen yemeği yiyip doladıktan sonra dönüşte de fırçaları almaya ne dersin?”

“Güzel plan,” dedim. “Pizza yiyebilir miyiz?”

“Pizza mı? Yine mi?” diyerek güldü Victor.

“En son Nice’e gittiğimde hayatımdaki en güzel pizzayı yemiştım. Sadece orayı bulmam gerek...”

“Benim de kırmızı et iyi olabilir,” dedi Victor. “Biftek filan.”

Omuz silktim. “Resmen pizza aşeriyorum. Neyse, orada başka yemekler de yapıyorlardı zaten.”

“Tamam, bir bakarız. Nerede olduğunu hatırlıyor musun?”

“Tabii,” dedim. “Tarihî bölgesindeydi.”

“Kiminle olduğunu hatırlıyor musun?”

“Tabii,” dedim. “Ch...” Hemen sustum ve kafamı iki yana salladım. “Sen yok musun sen! Söylemeyeceğim işte.”

Victor gülümsedi ve ayağa kalkıp daha sonra kahve almak üzere kotunun cebindeki bozuk paraları çıkardı.

Nice’e doğru giderken aksi yönde trafik bir hayli yoğundu. Birçoğunun tavanında kayak ve snowboard vardı. “Dağda kayak yapılabilir mi?” diye sordum. “Hiç bilmiyordum.”

“Ben hiçbir yerde kayak yapamam,” dedi Victor.

“Ne demek istediğimi anladın. *İnsanlar* buralarda kayak yapıyor mu?”

“Gréolières’te evet,” dedi Victor. “Şu dağın hemen öbür tarafında.”

“Kayak yapmaya bayılırım,” dedim.

Bana döndü ve sırıttı. “Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?”

“Sadece vaktimiz olursa,” dedim cilveli cilveli. “Yoksa tatilimi çürük muşamba yolarak ve derin dondurucudan bozma banyoda kırım donarak geçirmekten memnunum. Eğer gereken buysa.”

“Ama eğer vaktimiz *olursa* bir günü kayak yaparak geçirmeye hayır demeyecek...” Tiz bir korna sesiyle sözü yarıda kesildi. Her ikimiz de gözlerimizi yola çevirdik ve yüreğim ağzıma geldi. Yolun tamamen yanlış tarafına sürüklenmiştik ve kocaman bir 4x4 üzerimize geliyordu. Artık aramızda yirmi metre bile yoktu. Karavanın şoför tarafı sağda olduğu için SUV aslında direk *benim* üzerime gelmekteydi.

Victor direksiyona asıldı ve ani bir hareketle açımızı düzeltti. Felaket atlatıldıktan sonra, “Siktir! Çok özür dilerim,” dedi.

“Şey, bence gözlerini yoldan ayırmasan iyi olur,” dedim titrek sesimle.

Birkaç dakika sonra kalp atışlarım düzene girdi. Kayak yüklü on tane daha arabanın yanından geçince, “Peki neden bugün?” diye sordum. “Neden herkes bugün kayak yapmaya gidiyor?”

Victor omuz silkti. “Belki bizim orada yağmur yağarken dağa da kar yağmıştır. Kahretsin! Bugün pazar. Bu yüzden! Lanet olsun!”

“Lanet olsun *çünkü...*”

“Eh dükkânlar kapalı, öyle değil mi?”

“Yapı market kapalı mı?”

“Her yer kapalı.”

“Hadi ya, tamamen unutmuşum. Fransa’da işler hâlâ böyle demek?”

“Aynen. Bazı lokantalar sabahları açık oluyor ama hepsi o kadar.”

Omuz silktim. “Yani yapı market planı yattı.”

“Hem de nasıl. Ve Tanrı pazar günleri hiçbir şey tamir edemeyeceksiniz buyurdu.”

“Buyurdu gerçekten de! Öyleyse bütün gün turistiz.”

Victor gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi fakat, “Önüne bak!” diye bağırmaımla hemen döndü.

“Affedersin,” dedi. “Ve evet. Bugün izinliyiz. Öyle görünüyor.”

Dağ geçitlerinin uçurum kenarlarında yol alırken dikkatini dağıtmaktan biraz endişe duyduğum için bir süre sesimi çıkarmadım. Ama sonra unuttum ve, “Distira hiç evlenmiş miydi?” diye sordum.

“Evet. Paul adında bir adamla. Ama adam öldü.”

“Çocuk var mı?”

“Yok. Çok genç öldü.”

“Sebeb?”

“Açıkçası emin değilim. Kalp krizi olabilir. Distira’yı da en son kocasının cenazesinde görmüştüm.”

“Annen onunla görüşmeye devam etmedi mi?”

“Öyle de denebilir. Distira birkaç kere mecbur kaldığında bizi ziyaret etti. Ama annemle iyi anlaşamıyorlardı. Sanırım bir ara araları açıldı. Annelerinden kalan miras yüzünden.”

“Kavga edecekleri kadar önemli bir miras mıydı? Yani dalga geçmek için söylemiyorum ama pek de varlıklı insanlara benzemiyorlar.”

“Hayır. Ama anneannemin sonuçta üç tane mülkü vardı. Hiçbirine saray denmez ama... Perpignan’daki ev ve buradaki çiftlik evi.”

“Senin evin yani?”

“Bizim evimiz.”

“Evet.”

“Ve bir de Distira’nın evi.”

“Eh, kayda değermiş aslında.”

“Anneannem tek çocuktuk ki bu o zamanlar ender rastlanan bir durum. Böylece annesinden ve babasından kalan evler onun olmuş. Aslında sadece çiftçilik yapan köylülerdi ama evler onlarındı.”

“Distira mirasın ona kalan kısmından memnun olmadı mı?”

“Anneme iki ev kalırken Distira’ya bir ev kaldı. Kâğıt üzerinde Distira’nın evi, diğer iki evin toplamından bile fazla değer etse de...”

“Peki, Perignan’daki ev nasıl? Orası hâlâ sana ait, değil mi?”

“Tabii. Çok daha küçük. Sevimli ama küçük. Sanırım bir gün satacağım. Fransız vergi mükellefleri beni yakalayınca herhalde.”

“Orada hiç yaşamadın mı?”

“İlk başlarda yaşadım. Sonraları sadece tatillerde gittim. Gerçekten çok ufak. Ayrıca şehirde olduğu için herhangi bir arazisi de yok. Ama annem orayı çok severdi, o yüzden...”

“Bizde de aile kavgaları yaşandı. Bazı yüzüklerle ilgili.”

“Öyle mi?”

“Evet. Babaannem öldüğünde anlaşılan amcam evdeymiş ve daha ölümünün ilan edilmesine kalmadan bütün mücevherleri almış.”

“Çok korkunç,” dedi Victor.

“En azından hikâyeyi böyle anlattılar. Aileler söz konusu olunca gerçeği asla bilemezsin. Ama bu konu hiçbir zaman kapanmadı.”

“Amcanı hiç mi görmedin?”

“Hiç. O olaydan sonra hiç.”

“Al işte. Hep aynı meseleler.”

“Belki de bu yüzden...” diye söze başladım ama akıllılık edip susmayı tercih ettim.

Söylemek üzere olduğum şey, Distira’nın Victor’u belki de bu yüzden pek seviyor gibi görünmediği idi.

“Bu yüzden ne?”

“Şuraya bak! Planörler!” dedim gökyüzünü işaret ederek. Konuyu değiştirme bahanesi çıktığı için minnettardım.

“Yamaç paraşütçüleri,” dedi Victor. “Planörlerin tıpkı uçurtmalar gibi sert şasileri vardır. Bunlar daha çok paraşüt, yani yamaç paraşütçüleri.”

“Sen hiç yaptın mı?”

“Hayır. Ama denemeye hayır demem.”

“Beni asla ikna edemezsin,” dedim.

“Mızıkçı.”

“Distira yaklaşık yirmi senedir bekâr, öyle mi?”

“Evet, galiba öyle.”

“Zor olmalı. Özellikle burada yaşadığı için.”

“Evet. Zor,” dedi Victor. “Eminim artık komşuları olacağına sevinliyordur.”

“Hımm...” dedim ama içimden, bana *pek de* seviniyormuş gibi görünmedi diye geçirdim.

“Hiç değilse arkadaşları var. En azından bir tane yani.”

“Carole.”

“Evet.”

“Sence onlar...” dedi Victor.

“Evet?”

“Boş ver.”

“Hadi, söyle.”

“Bence bugün şu yoldan gidelim. Biraz daha uzun ama...”

“Az önce ne diyordun?” diye sordum.

“Bilmem, unuttum,” dedi Victor.

“Distira ve Carole’le ilgili bir şeydi.”

Victor omuz silkti. “Bilmiyorum... Bir ara aklıma gelir.”

Acaba söyleyeceği şeyin benim de kafamı kurcalayan şey olup olmadığını merak ettim, Distira ve Carole'ün arkadaşstan öte olup olmadıkları.

“Birbirlerine çok yakın görünüyorlar,” dedim.

“Evet,” dedi Victor. “Öyle görünüyorlar.”

Konuyu devam ettirecek mi diye bir süre bekledim ama tek kelime daha etmedi.

Promenade des Anglais'e vardığımızda denizin pırıl pırıl parlayan turkuaz rengi denizden bir kez daha büyülendim. Halk plajlarını tek tek belirten bayraklar hafif bir esintiyle dalgalanıyordu.

“Burası gerçekten muhteşem bir yer. Yani düşününce, aynı gün içinde hem kayak yapabileceğin hem yamaç paraşütüyle atlayabileceğin hem de deniz kenarında oturabileceğin pek fazla yer olamaz dünya üzerinde.”

Kafamı çevirip kordon boyunda koşanlara, dizi dizi kiralık mavi bisikletlere, dalgalanan bayraklara ve beyaz köpüklü dalgalara baktım. Hava o kadar berraktı ki her şey floresan gibi parlıyordu.

“Evet,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Evet mi?”

“Ah, şey, sadece burada gerçekten yaşayabilir miydim diye düşünüyordum... Sanırım katlanabilirim.”

Victor bana döndü ve gülümsedi. Negresco Otel'i'nin yanından geçerken bakışlarımı takip etti. “*Orada* bir gece kalmak kimbilir kaç mal oluyordu,” dedi.

“Oysa odaları da ahım şahım sayılmaz,” dedim ve maalesef bunun üzerine konuşmanın nereye gideceğini biraz geç fark ettim.

“O otelde kaldın mı sen?”

“Evet. Ortak alanlar, dinlenme salonları ve koridorlar baya güzel. Duvarları kan kırmızısı, tavanı fresklerle kaplı muhteşem bir salonu

var. İstersen gidip bakabiliriz. Yeterince havalı yürürsen kimse nereye gittiğini bile sormaz.”

“Yani sen Negresco’da *kaldın*, öyle mi?” diye sordu Victor. “Yoksa bu da asla anlatmayacağın o gizli hikâyenin bir parçası mı?”

İç çektim. “Çok istiyorsan anlatabilirim,” dedim inat etmenin konuşmamaktan daha beter olmaya başladığını anlayınca. “Ama beni yargılama, tek istediğim bu.”

“Elbette yargılamam.”

“Tamam öyleyse... Orada iki gece kaldım. Uçakta bir adamla tanışmıştım.”

“*Uçakta mı?*”

“Bak işte,” dedim. “Beklediğim gibi oldu.”

“Seni *yargılamıyorum*,” dedi Victor. “Sadece şaşırdım. Devam et.”

“New York’tan Londra’ya dönerken uçakta çok kibar bir adamla tanıştım. Beni hafta sonu için Nice’e davet etti.”

“*Peki...*” dedi Victor şüpheli şüpheli. “Eyvah, bu yollar gerçekten çok dar.”

“Doğru söylüyorsun,” dedim. “Öyleler. Bu tarafta sadece birkaç santim boşluk var.”

“Evet, uçakta bir adamla tanışmıştın.”

“Londra’yı seller götürüyordu. Eve tek başıma gitme düşüncesi içimi karartmıştı. Uzun zamandır da sevgilim yoktu. Ve bütün arkadaşlarım gidip biraz kafamı dağıtmam için beni cesaretlendirdiler. Benim odam ayrıydı. Yani öyle çirkin bir durum yoktu. Ama o kadar da etkileyici bir otel değildi. Tavandaki bulut resimlerini saymazsak.”

“Anladım.”

“İşte hepsi bu kadar.”

“Bu kadarla kalmadı ama değil mi?” diye sordu Victor. “Yoksa bu konuda o kadar gizemli davranmazdın.”

“Şey, adam biraz tuhaf biri çıktı,” dedim. “Biraz sapık. O yüzden bir yere varmadı.”

“Sapık mı?”

“Evet. Anlatsam da inanmazsın.”

“Dene ve gör.”

“Balon fetişi vardı. Balonlarla dolu bir odada sevişmek istiyordu.”

“Vay anasını,” dedi Victor. “Kabul etmeliyim ki egzantrik bir durummuş.”

“Hem de nasıl.”

“Sen de hayır mı dedin.”

Victor’un varsayımının üzerine yapabileceğim tek şey ona ayak uydurmaktı. Gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyeceğine karar vererek, “Tabii ki hayır dedim,” dedim. “Öte yandan, oldukça hoş bir hafta sonuydu. Kendime ait bir odam vardı ve çok hoş, şık bir restorana gittik.”

“Bana pizzacıya gittiğinizi söylemiştin.”

“Tanrım, engizisyon mahkemesindeyim sanki!”

“Kimse engizisyon mahkemesinde yargılanmak istemez tabii,” dedi Victor alaycı bir *Monty Python* tonlamasıyla.

“Evet, ilk gün pizza yedik ve ikinci akşam da Villefranche’da pahalı bir balık restoranına gittik. On saniyede bir masamızdaki kırıntıları temizleyen korkunç derecede züppe bir garsonumuz vardı. İşte... hepsi bu. Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?”

Victor trafik ışıklarında durdu, vitesi boşa aldı ve tek elini dizime koydu. “Sanmıyorum. Yalnızca bu sevimli dostumuzla bağlantı halinde kaldın mı diye merak ediyorum.”

“Tabii ki hayır.”

“Yani kıskanmam için bir sebep yok?”

“Hem de hiç.”

“Tamam, öyleyse kıskanmayacağım,” dedi Victor ve eliyle dizimi sıkıp vitesi ileri attı, yola devam etti.

Ocak ayında bile şehir merkezinde karavanı park edecek yer bulmak mümkün değildi. Bu yüzden marinayı geride bırakmak zorunda kaldık ve aynı yolu yürüyerek döndük. Yürüyüş için hafif esintili, mükemmel bir gündü ve uzun süre karavanda kapalı kalmanın ardından egzersiz iyi gelmişti.

“Buradaki gün ışığında kesinlikle özel bir şeyler var,” dedim dalgalarda alçalıp yükselen ve pırıl pırıl parlayan balıkçı teknelerine bakarak. “Her şey ışıldıyor.”

“Evet, ışıldıyor.”

Kordon boyuna ulaşmak yaklaşık kırk dakikamızı aldı. Üzerinde *Castel Plage* yazan bir bayrağın altındaki parmaklıklara yaslandık ve denize açılan feribotu seyrettik. “Anlaşılan Korsika’ya gidiyor,” dedim.

“Evet,” dedi Victor. “Biliyorum.”

“Sen hiç gittin mi oraya?”

“Hayır.”

“Ben de gitmedim. Belki buraya taşınırsam bir gün beraber gideriz. Yani buraya *taşındığımda*.”

“Belki.”

“Eskiden buranın bir balıkçı köyü olduğunu biliyor muydun?” diye sordum. “Negresco’da 1920’lere ait fotoğrafları vardı. Fotoğrafta bu sahil, kayıklarla ve ağlarını onaran balıkçılarla doluydu. Bir tane bile turist görünmüyordu.”

“Eminim çok güzeldir.”

Victor’un kısa cevapları beni endişelendirmeye başlamıştı. Bu yüzden elini okşayıp, “İyi misin?” diye sordum.

“Tabii. Neden iyi olmayayım ki?”

Ana yoldan karşıya geçtik ve birkaç kemerin altından ilerleyip kocaman bir alana yayılmış olan Cours Saleya’ya yöneldik. Bu de-

vasa gıda pazarı cıvıl cıvıldı. “İşte alışverişin doğru adresi,” dedim. “Biraz sebze alalım.”

“Belki öğlen yemeğinden sonra.”

“Evet. Önce yemeğimizi yiyelim.”

Saat daha on ikiydi ama hemen benim restoranı aramaya koyulduk. Tarihî kenti baştan aşağı yürüyüp birkaç kez yolumuzu şaşırdıktan sonra nihayet Gésu’yu bulduk. Fakat restoranı bulmak, pazar günleri kapalı olduğunu keşfetmekten başka hiçbir işimize yaramadı. Saat on iki buçuktu ve artık Victor’un hiç de iyi olmadığından kesinlikle emindim. Sebebini öğrenmeye girişmek için başka bir restoran bulmayı bekledim.

İkimiz de birer kadeh roze şarabımızı alınca, “Hadi öyleyse,” dedim. “Dökül bakalım.”

“Neyi döküleyim?”

“Ah, lütfen yapma,” dedim. “Sana Charles’tan bahsettiğimden beri tek kelime etmedin.”

“Charles mı?”

“Negresco’da beraber kaldığım adam.”

“Demek ismi Charles...”

“Hiç anlatmamalıydım,” dedim. “Bunun olacağını biliyordum. Ama sen de sorup durdun.”

Victor omuz silkti. “Onunla bir ilgisi yok.”

“Surat asıyorsun,” dedim. “Bana söyleyebilirsin, belki yardımcı olurum.”

Victor iç çekti ve şarabından bir yudum aldı. “Aslında surat astığım yok,” dedi nazikçe. “Daha çok senin hakkında endişeleniyorum.”

“Öyleyse neden endişelendiğini söyle.”

“Sadece şey... Yani... bu sabahtan beri buranın ne kadar güzel olduğu dilinden düşmüyor.”

“Evet, ne olmuş?”

“Kayak yapmaktan, sahilden, Negresco’dan, Villefranche’taki pahalı restoranlardan bahsediyorsun...”

“Tamam. Bu kötü bir şey mi?”

“Korsika’ya gitmekten de...”

“Evet?”

“Bu turist cennetinin ne kadar çekici göründüğünü ben de biliyorum.”

“Tamam, öyle işte.”

“Sadece *yukarıdaki* hayatımızı sevmeyeceğinden endişe ediyorum.”

“Dağdaki mi?”

“Evet. Çünkü oradaki hayatın buradakiyle hiç ilgisi yok.”

“Anlıyorum.”

“Yani... Tamam, bütün bunlar çok hoş...” Kadehini kaldırıp etrafımızı işaret etti. “Ama tasarrufla, sade bir yaşam sürmekle, çiftçilik yapmakla çok farklı şeyler.”

“Bunu biliyorum,” dedim.

“Restoranlarda yemek yiyecek *bütçemiz* olacağından bile şüpheliyim ben, kayak yapmak şöyle dursun. Korsika seyahatlerine gelince...”

Yavaşça başımı salladım, şaraptan bir yudum aldım ve Victor’un çatalıyla oynamasını seyrettim. “Evet ama bunu *biliyorum*,” dedim tekrar. Oysa yürüttüğü mantığı daha yeni yeni anlamaya başlamış, hayatımızın ne kadar değişmesi gerektiği daha yeni yeni gözümde canlanmıştı. Aptal gibi, bir keçi yetiştiricisinin ne kadar kazanabileceğini ya da hayatının nasıl olabileceğini düşünme zahmetine girmemiştim. Şimdi resmin bütününü hayal etmeye çalıştığımda kendimi Distira’nın hayatını yaşarken görüyordum.

Herhalde kafamdan geçenler yüzüme yansımıştı ki Victor tek kaşını havaya kaldırdı. “İşte, sen de anlıyorsun değil mi?” dedi.

“Evet.”

“*Ben bile* öyle bir hayatla nasıl başa çıkacağımın emin değilken alışverişi filan seven birinin...”

“Ben alışverişi seven biri *değilim*,” diye araya girdim. “Beni yanlış anlamışsın.”

“Peki. Kayak yapmayı ve pahalı restoranları seven biri diyelim öyleyse.”

“Restoran da o kadar güzel değildi,” diye ekledim. “Eh, yemekler iyiydi ama servis berbattı.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun sonuçta,” dedi Victor.

“Anlıyorum ama...”

“Ama?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Tüm bunları gerçekten düşünecek zamanım olmadı.”

“Eh, en azından şimdi bahsettiğim şeyi anlıyorsun.”

Gözlerinin içine baktım. Mutfakta turtalar pişirdiğimi ve Victor’un yorucu bir günün ardından eve geldiğini hayal ettiğim o toz pembe resim çok daha karanlık bir şeye dönüşürken güçlkle gülümse-dim. “Ne demek istediğini anlıyorum ama... Yani sonuçta Distira gibi yaşamak zorunda da kalmayız, değil mi?” Bu bir sorudan çok yalvarış gibi çıkmıştı ağzımdan. Belki gerçekten de yalvarıyordum.

Victor omuz silkti. “Her şey dönüp dolaşıp parada bitiyor, değil mi?”

“Öyleyse iyi, Distira gibi yaşamak zorunda kalmayacağız,” de-dim daha o anda çözüm üretmeye çalışarak. “Evimi kiraya verirsem oradan bir gelirim olur ve eğer satarsam da faiz ya da nakit gelir. Senin de satmak ya da kiraya vermek için Perpignan’daki evin var...”

“Evet,” dedi Victor. “Ama orası fazla etmez. Hem etse bile son-suza kadar yetmez.”

“Yapmamız gereken, para getiren şeyleri daha çok para kazandıracak başka bir şeyler için kullanmak. Belki ben bir iş kurarım.”

“Evin ek binalarını oda kiralamak için düzenleyebiliriz diye düşünmüştüm aslında,” dedi Victor düşünceli düşünceli.

“Tamam işte! Görüyor musun? Tıpkı bir *gîte** gibi falan. Hem benim de yapmaktan keyif alacağım bir şey olur.”

“Evet.”

“Yeniden inşa etmeyi kast etmiyorum tabii, sadece işletmeyi. Ama inşaata bile seve seve yardımcı olurum.”

Victor güldü. “Tabii ki,” dedi elimi sıkarak. “Gerçekten çok cesur birisin, bunu yeni fark ediyorum.”

“Evet,” dedim. “Sanırım ben de yeni fark ediyorum.”

Yemekten sonra bana sayısı bin gibi gelen basamakları tırmanarak Park du Château’nun tepesine tırmandık. Orada Japon bir turistten, arka planda Nice’in nefes kesici körfez manzarasıyla fotoğrafımızı çekmesini istedik. Victor poz vermek üzere elini belime dolarken bunun birlikte çektiğimiz ilk fotoğraf olacağını fark ettim ve kalçamla onu dürtmeye başladım. Beklediğim gibi bu hareket Victor’un kahkahalar atmasıyla ve, “Dur artık!” diye protesto etmesiyle sonuçlandı.

İleride bu fotoğrafa baktığımızda, bugün su yüzüne çıkmış olan son derece gerçekçi kaygılarımızı değil kahkahalarımızı hatırlamak istiyordum çünkü her ne kadar her şey yoluna girecek diye birbirimizi teselli etmeye çalışsak da şimdi ikimizin de kafasında önceki kadar güzel ve pastoral manzaralar canlanamıyordu.

Bu macerayı, nasıl olacağına dair gerçekçi bir fikir sahibi olacak kadar düşünmemiştim. Ama şimdi artık analiz etmeye başladığım için bildiğim tek şey, önümüzdeki yolun bize çok yeni ve çok yabancı

* (Fr.) Genellikle Fransa’da tatil için kısa süreliğine kiralanılan uygun fiyatlı kulübe ya da evler. (ç. n.)

olduğuydu. Ve bu yola gerçekten adım atıncaya kadar hoşuma gidip gitmeyeceğini tahmin edemeyecektim. Tüm bu karmaşanın ortasında sevgilisini ve bebeklerini hayal etmeye çalışmak, sanırım Victor'un her şeyi daha zorlu, daha gerçekçi görmesine sebep olmuştu.

Tepenin öbür tarafındaki parkın içinden döne döne aşağı indik ve tarihî kentin dar sokaklarından geçip pazara geldik. Oraya vardığımızda herhangi bir şey almak için çok geç kaldığımızı gördük, tezgâhlar toplanmış, pazar meydanı hortumla yıkanmıştı bile. O yüzden, eski moda bir köşe dükkânından temel birkaç şeyle birlikte taşıyabileceğimiz kadar şişe su alarak marinadan yürüyüp karavana gittik. Tam olarak havada bir gerginlik olduğunu söyleyemesem de dışarıdan bakan biri, her ikimizin de kafasını kurcalayan şeyler olduğunu rahatlıkla anlayabilirdi.

Evin yolunu yarılamiştık ki yanında *fromage de chèvre** yazan bir çiftlik gördük.

“Rakiplerin varmış,” dedim.

“Evet, bir iki tane var,” dedi Victor. “Ama çok yok.”

“Gidip biraz alsak mı? En azından sevip sevmeyeceğimi görmek için. Daha önce tabii ki keçi peyniri yedim ama ev yapımı yememiştim. Hem yumurta da satıyorlar ve yumurta alamadık.”

“Sonra ev yapımı peynirden soğursun diye endişe ediyorum,” dedi Victor. Yavaşladık ve dönüş yapmak üzere yolun kenarına geçtik. “Distira'nın yemeklerinden bile kötü olabilir.”

Karavanı patikadan çiftlik evine doğru sürdü. Bizimkinden çok farklı olmayan çalı çırpı dolu bahçeye park etti. Oldukça kavgacı görünen bir grup tavuğun arasından yürüdük. Dükkânın girişi evin yan tarafındaydı ve işaretle gösterilmişti, biz de kapıya ulaşana kadar patikayı takip ettik. Zili çaldım.

* (Fr.) Keçi peyniri. (ç. n.)

“Hoş bir yer aslında,” dedim batmakta olan güneşin vurduğu pas tutmuş bir çiftlik makinesine bakarak. “Onların da birkaç kere çöplüğe gidip gelmeye ihtiyaçları var gibi görünüyor yalnızca.”

“Evet, öyle galiba,” diye onayladı Victor ve o sırada, omzunda bir bebekle evin yan tarafında bir kadın görüldü.

Beklemediğim kadar genç, otuz yaşlarındaydı. İnce, güzel bir kadındı. Parlak siyah saçlarını sıkı sıkı toplamıştı ve teni, taşra hayatına özgü, kanlı canlı bir renkteydi. Şen şakrak bir ses tonuyla, “*Bonjour!*” dedi. “*Vous voulez du fromage?*” *Peynir mi istiyorsunuz?*

Victor evet diye cevap verdi, kadına *tome* diye bir şeyden bahsedip ellerinde olup olmadığını sordu. Kadın güldü ve olmadığını, sadece taze peynir sattıklarını ve *tome* denen şeyin yaz sonlarında geldiğini söyledi. Ben de bu sebeple Victor’un peynir yapımından ne kadar anladığıyla ilgili kuşkuya kapıldım.

Kapıyı açıp tertemiz bir odaya soktu bizi. İçeride fırçalanmış, sade bir ahşap masa, birkaç terazi ve cam kapaklı, büyük bir buz-dolabı vardı. Kadın gayet rahat bir tavırla, “*Vous pouvez?*” dedikten sonra cevabımı bile beklemeden bebeği kucağıma verdi.

Bir an şaşkınlık yaşadım ama altı, en fazla sekiz aylık gibi görünen bebek uyuyordu ve ben de az önce annesinin yaptığı gibi onu yavaşça omzuma yaslardım. Uyumaya devam etti. Burada, bir peynir dükkânının ortasında, bebekten gelen süt kokusu insana tuhaf bir his veriyordu.

Victor benimle göz göze geldi, bebeğe baktı sonra belli ki gülmemek için dudaklarını ısırdı.

Kadın ellerini yıkadı ve içinde farklı peynirler olan üç tane tepsi çıkardı. Benim anlayabildiğim kadarıyla sadece ne kadar eski ve ne kadar sert olduklarına göre farklılık gösteriyorlardı.

Üçünün de tadına baktık; yumuşak süzme peynirden sert parmesana kadar değişiyorlardı. Victor bence biraz müsriflik ederek

(çünkü o kadar harika oldukları söylenemezdi) üçünden de biraz satın alıp on iki tane de yumurta istedi.

Kadın peynirleri yağlı kâğıtlara sararken, “*Vous êtes en vacances?*” diye sordu. Victor da tatilde olmadığımızı, La Forge’a yerleşeceğimizi açıkladı ve birkaç tane keçi almayı düşündüğünü söyledi.

“Georges’la konuşacaksın,” dedi kadın, Victor’a. “Sana yardım edecek.” Buralarda olasılık ekleri kullanılmıyordu anlaşılan. Onunla *konusacaksın*. Sana yardım *edecek*. Sanırım kadın bir iş imkânı yakaladığını düşünüyordu; kafası böyle şeylere çalışan biri gibiydi.

Peynirler paketlenince tekrar ellerini yıkadı ve dışarı çıkıp tiz bir çılgılla kocasının adını seslendi. Georges koşarak yanımızda bitiverdi; ufak tefek, temiz yüzlü bir adamdı. Cildinde kırıksıklıklar vardı ve zamanından önce beyazlamış saçlarını Einstein tarzında geriye doğru taramıştı. Biraz şaşkın görünüyordu, tahminimce onu öğleden sonra uykusundan uyandırmıştık.

“Yumurta istiyorlar,” dedi kadın. Georges yumurtaları getirmek üzere dışarıya adım attı. “*Non!*” diye bağırdı kadın. “Sen kal ve konuş. Yumurtaları ben getiririm. Keçi yetiştirmek istiyormuş!” Giderken hiç beklemediğim bir anda bebeği de kollarımdan çekip aldı.

Victor ve Georges keçiler hakkında konuşmaya başladılar. Distira’yla olduğunun aksine, onların konuştuklarının çoğunu bir sebepten kolayca anlayabiliyordum. Belki de kulağım alıştıkça Fransızcam da geliyordu. Ama bence Georges ve karısının aksanları Distira’nınkinden farklıydı. Onlar da şarkı söyler gibi konuşuyorlardı ama çok daha yavaş, neredeyse tane tane denecek kadar netti konuşmaları.

Victor projesinden sanki bir hobiymiş gibi bahsediyordu. “Sadece bir iki tane keçi. Peynir filan yapmayı denerim, sırf eğlencesine...”

Henüz sadece eğlence aşamasındaki bu projede herhangi bir rekabet tehlikesi sezmeyen Georges, Victor’a birkaç keçi satmaya

ve yetiştirme konusunda tüyo vermeye istekli görünüyordu. Hatta karısının da peynir yapımıyla ilgili bana yol gösterebileceğini söyledi!

Yumurtalarımızı ve peynirlerimizi aldıktan sonra erkekler telefon numaralarını kaydedip birbirlerinin sırtını sıvazladılar.

Karavanla uzaklaşırken, “Peyniri neden *benim* yapacağım varsayımında bulundu ki?” diye sordum Victor’a.

Victor güldü. “Kadın kısmı ne işe yarar? Bebek bakıp peynir yaparlar.”

“Seni ukala!”

“İstekli değil misin yoksa?” diye sordu.

“Yo, yaparım,” dedim. “Ama senin de bana yardım etmen şartıyla. Madamın peynir üretme derslerini kaçırarak olursan hayat boyu peynir yapma işini bir başıma sırtlanacak değilim.”

“Kucağında bebekle sevimli görünüyordun ama,” dedi Victor ve aniden yüzümün kızardığını hissettim. Herhalde gerçekten de kızarıyordu. Victor tam yüzüme bakacakken, “YOLA DİKKAT!” diye bağırdım ve kafasını yola çevirdi.

“Adamı nasıl da işe koşuyor ama, gördün değil mi?” diye sordu Victor.

“Evet! İşte bu konuda ondan ders almak isteyebilirim.”

“Bence hiç ihtiyacın yok,” dedi Victor.

“Vay vay vay, bugün gerçekten de ukalayız.”

Bu kez Victor, “YOLA DİKKAT!” diye bağırırdı.

“Eh, ikimizden biri dikkatli olmak zorunda.”

La Forge’a döndüğümüzde güneş batmıştı ve sıcaklık yine hızla düşüyordu. Victor karavanı park etti. Musluklardan birini açmak için banyoya gittim.

Bugünkü güneşli havaya rağmen evin içi hâlâ nemli ve buz gibi soğuktü. Tam çıkmak üzereyken durdum ve mutfığa şöyle bir bakıp bittiğinde nasıl olacağını gözümde canlandırmaya çalıştım.

O sırada dışarıdaki mıcırlı yoldan kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, “Biliyorsun, bu sobayı *acilen* çalıştırmamız...” diyordum ki arkamdakinin Victor değil Distira olduğunu görünce yerimden sıçradım.

“*Bonsoir*,” dedi berbat takma dişlerini göstere göstere sırıtarak.

“*Bonsoir*,” dedim ama bu kez tokalaşmamız mı yoksa öpüşmemiz mi gerektiğinden emin olamadım. Distira hiçbirini yapmaya yeltenmedi.

Bana bir şeyler söyledi ve ilk kez fark ettim ki onu anlamakta zorlanmamın sebebi sadece aksanı değildi; aynı zamanda bir çeşit konuşma bozukluğu vardı ve bu da kelimeleri yutmasına sebep oluyordu. Bana kalırsa dişlerinden kaynaklanıyor olması da mümkündü.

“*Pardon?*” dedim.

“*La maison est foutue*,” dedi. “*Elle est mal faite*.” Anladığım kadarıyla evin inşaatının çok kötü olduğunu söylüyordu.

“*Oui, mais Victor va l’améliorer*,” dedim. *Victor tadilat yapacak.*

Sanki Fransızca değil de Çince konuşuyormuşum gibi kaşlarını çatarak baktı yüzüme. Neyse ki o sırada Victor arkasından belirdi.

“*Bonsoir*,” dedi.

Distira, Victor’u yanaklarından öptü ve başını sallayarak beni işaret etti. “*Qu’est-ce qu’elle dit, elle?*” diye sordu. *Ne diyor bu kız bana?*

Victor bana baktı, gülümsedi ve kaşlarını havaya kaldırdı.

“Teyzen de şimdi evinin ne kadar kötü durumda olduğundan bahsediyordu,” dedim Victor’a, Distira’nın İngilizce anlamamasından olabildiğince faydalanarak. “Ben de tadilat yapacağını söyledim.”

“Evet,” dedi Victor, Distira’ya dönüp. “İşler bitince ev muhteşem, *merveilleuse* olacak.”

Distira Fransızca, ruhsuz ruhsuz, “Ondan şüpheliyim,” dedi.

“Ben gidip yemek hazırlayayım,” diye mırıldandım ve saygıda kusur etmeden Distira’yı başımla selamlayıp fiziksel temastan kaçınarak etrafından dolandım. İşin gerçeği, bu kadın beni tedirgin ediyordu.

O ve kapının arasındaki boşluktan büzüşerek geçmeye çalıştığım sırada Distira kazağımın kolunu yakaladı ve, “*Vous ne serez jamais heureuse ici, vous savez,*” dedi ve ne yazık ki onu çok net anladım: *Burada asla mutlu olamayacağınızı biliyorsunuz.*

Zoraki bir gülümseme sergileyerek Victor’a bakıp gözlerimi kocaman açtım ve bıraktım ki bu durumla o uğraşsın. Uzaklaşırken Victor’un, “Neden böyle söylüyorsun teyze?” dediğini duydum. “Biraz iyimser olmamız gerek...”

Kendimi karavanın güvenli alanına atınca eğer şimdi harekete geçersen herhangi bir akşam yemeği davetinden kurtulabiliriz diye düşünerek makarna yapmak için ocağa su koydum.

Victor karavana yaklaşırken Distira da onu takip etti. Distira şimdi bizi yemeğe *çağırmasın* diye Tanrı’ya, Tanrıça’ya ya da her nasıl bir güç ise ona dua ettim içimden.

Victor sürgülü kapıyı açtı ve Distira o bildiğimiz, kocaman gözlerini evire çevire etrafı inceleme hareketini sergiledi. “*C’est cho-utte,*” dedi. “*C’est comfortable.*” *Şirin. Rahat bir yer.*

“*Mais petit,*” dedim ne kadar küçük bir alan olduğunu vurgularsam bize katılma ihtimali o kadar azalır umuduyla. Gözlerimi ocaktaki suya diktim, acilen kaynamasını umuyordum. Acaba hemen o anda tencereye apaçık iki kişiye yetecek kadar makarna atsam mı diye düşündüm.

Distira durup dururken gülümsemeye ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Yan yana dizili sekiz şişe Volvic suyunu işaret ederek neden su aldığımızı sordu.

Victor tereddütle yüzüme baktı ve anladım ki teyzesine yemeklerinden zehirlendiğimizi söylemek istemiyordu.

Distira suyla ilgili tam olarak yakalayamadığım başka bir şeyler daha söyledi ve ellerini çırparak kendi kendine konuşup tiz kahkahalar atmaya devam ettikten sonra arkasını dönüp evinin yolunu tuttu.

Victor abartılı abartılı gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı ve karavana tırmanıp kapıyı kapattı.

“Ne diyordu?” diye sordum Distira giderek uzaklaşırken.

“Şişe suyu almışız diye gülüyordu,” dedi Victor. “Galiba hayatında gördüğü en komik şey.”

Homurdanarak kafamı salladım. “Hanımefendi ikramlarını doğru dürüst çözdürmüş olsaydı...”

“Su borumuzun direk kaynağa bağlı olduğunu, musluğumuzdan akan suyun dağ suyu olduğunu söyledi. Aldığımız şişedeki suyun aynısıymış.”

“Tek farkı bunların Danone tarafından arıtılmış olmaları,” dedim şişelerden birini çevirip üzerindeki etiketi inceleyerek.

“Evet, tabii,” dedi Victor. “Ama eminim Distira da doğru söylüyordur. Bizim suyumuz da *kesinlikle* iyidir.”

“Tabii canım. Bence de öyledir. Sadece birkaç gün temkini elden bırakmak istemiyorum. Vücudum bir kez daha dang hummasıyla başa çıkmaz.”

“Dang humması sivrisineklerden bulaşır.”

“Sen anladın benim ne demek istediğimi.”

“Yine de baya güldü ama,” dedi Victor.

“Aynen! Beni de pek sevmiyor.”

Victor omuz silkti. “Ben aslında *beni* sevdiğinden bile emin değilim.”

“Bu evi sevmediği kesin.”

“Evet. Bunu ben de fark etmeye başladım. Tam bir felaket tellalı. Erken yemek yapmaya başlamışsın.”

“Evet,” dedim dışarıya bakarak. Distira’nın evinin ışığı yanınca ocağı kapattım. “Biraz bekleyebilir aslında. Sadece yemeğe davet edilmekten yırtmak içindi.”

Victor güldü ve yaklaşıp kollarını belime doladı. “Tanıdığım tesisatçı falan var mı diye sordum,” dedi.

“Ve?”

“Hiç şansım yokmuş. Bu mevsimde buraya gelecek kimseyi bulamazmışım.”

“Çok saçma,” dedim Victor’a yaslanıp omzunun üzerinden Distira’nın uzaktan görünen evine bakarak. “Sonuçta buralarda yaşayanların tesisatları *var*. Tesisat teknolojisi bir şekilde bu köye bile ulaşmış olmalı.”

“Bizim eve bakılırsa pek bir tesisat anlayışları var gibi görünmüyor,” dedi Victor.

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun?”

Victor’un omuz silktiğini hissettim. “Herhalde gidip bir tesisatçılık kitabı falan alacağım.”

“Eyvah. Felaket planı gibi geliyor kulağa. Keçi Adam’a soramaz mısın?”

“Georges’a mı? Tesisatçılık yaptığını hiç sanmıyorum.”

İç çektim. “Bir adres ya da telefon alman için diyorum, şaşkın. Onların kullandığı bir tesisatçı olmalı.”

“Bak işte bu...” dedi Victor omuzlarımdan tutup geri çekilerek yüzüme bakarak. “Çok iyi bir fikir!”

Victor dışarıda bir aşağı bir yukarı yürüyerek telefonda konuşurken kendime bir kâse çerez hazırladım ve bir kadeh şarap aldım. Konuşurken Victor’un ağzından çıkan buharlı nefesini seyrettim.

“Oldu bu iş!” dedi karavana geri döndüğünde.

“Gerçekten mi?”

“Evet. *Hem sıva hem inşaat hem elektrik hem de tesisat işlerine* bakan bir ustası varmış!”

Suratımı buruşturdum. “Tesisatla elektriği karıştırmak bu işi senin yapmandan bile daha tehlikeli görünüyor.”

“*Ayrıca* yarın akşam bizi yemeğe davet etti.”

Alaycı alaycı gülümsedim.

“Ah, hadi ama. Gerçekten iyi insanlara benziyorlar. Hem ayrıca tanışalım diye yapı marketin süper kahramanını da aperatifler için eve davet edecek.”

“Ve bu aperatifler de donmuş karides ve paketlenmiş marul olacak,” dedim. “Onu da tüm gece kusma krizi takip edecek. Bu dediğimi bir kenara yaz.”

“Bunlar gerçek çiftçiler,” dedi Victor belimden tutup dudağımdan hafifçe öperek. “İddiaya girerim dediğin gibi olmayacak.”

“Ya, öyle mi? Nesine?”

“Şey... Bulaşık yıkamasına.”

“Harika. Burada bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum.”

“Değil mi?”

“Peki. Kaç günlüğüne?”

“Sen gidene kadar.”

İç çektim çünkü bir haftadan az bir süre içinde buradan gideceğim gerçeği bir tokat gibi hissettirdi kendini. Oysa unutmuştum.

“Tamam, sadece iki günlük olsun o zaman,” dedi Victor.

“Hayır hayır,” dedim. “Bir hafta iyi. Peki cehennemdeki akşam yemeğimiz ne zaman? Yarın mı?”

“Evet.”

Ona sıkı sıkı sarıldım ve, “Yaşasın!” dedim alaycı alaycı.

Ertesi sabah erkenden çıktık. Victor yapı marketten birkaç şey almak istiyordu, ayrıca yarından itibaren ağır bir restorasyon sürecine çakılıp kalmadan önceki son günümüzü çevreyi gezerek değerlendirecektik.

Tam ana yola varmıştık ki diğer yönden Lada'yla gelen Distira ve Carole'le karşılaştık.

Victor frene asıldı ve aniden durdu. Konuşabilmeleri için benim tarafımdaki camı indirdim.

“*Bonjour!*” diye seslendi Victor biraz coşkuyla. Ben de aynı şeyi yaptım; tabii daha sakın bir şekilde.

Distira beni es geçip doğrudan Victor'a bakarak bir şeyler söyledi, kıkırdadı ve hızla yoluna devam etti. Carole ise başını bile çevirmemişti.

“Ne dedi?” diye sordum camı kapatarak.

“Su almayı mı gidiyoruz diye sordu,” dedi Victor. “Fırlama cadı.”

“Benim yüzüme bile bakmadı. Resmen görmezden geldi.”

“Tabii, şey...” diye bir şeyler mırıldandı Victor.

Dönüp suratına baktım ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. “Tabii, şey ne?”

“Yani paranoyaya kapılmanın lüzumu yok. Hepsi bu,” dedi gülümseyerek.

Bir an durup düşündüm. “Paranoya *yapmıyorum*,” dedim sonunda. “Beni görmezden geldi.”

Victor güldü. “Yani, sadece biraz...”

Sözünü bitirsin diye bekledim ve sonra üsteledim. “Biraz ne?”

“Ne bileyim.... *Rustre* tipler,” dedi.

“Pek açıklayıcı olmadı çünkü *rustre* ne demek bilmiyorum.”

“Ben de nasıl çevireceğimi bilmiyorum. Hatta İngilizcede böyle bir kelime bile olduğundan emin değilim. Bir nevi... Yabani... Eh-lileşmemiş... Ama kişilik bakımından.”

“Fevri mi?” dedim.

“Pek sayılmaz. Hani daha çok eğitimsiz insanlara özgü bir fevri-lik. Yok, bu da çok ukalaca oldu. Hani... sosyalliğe alışkın olmayan insanlar belki. Yoksa bu daha mı kötü bir tanım oldu?”

“Taşralı mı?”

“Bir anlamda evet.”

“Taşralı olduğu kesin zaten.”

“Aynen.”

“Ama ben paranoyak değilim.”

Victor bana bir bakış attı ve eliyle dizimi okşadı. “Hayır, de-ğilsin elbette.”

Bu kez başka bir endüstriyel bölgede, Grasse adında bir kasabada durup alet edevat aldık. Victor’un dediğine göre diğer yerlerdekini- yarı fiyatına satılan makaralarca kablo ve bir banyo ısıtıcısı.

Daha sonra kasabanın ortaçağdan kalma daha pis ve fakir yüzünü gösteren merkezine gittik. Görünüşe bakılırsa bu mevsimde nüfus sadece gruplar halinde oturup şen şakrak sohbet ederek sigara içen Arap erkeklerden oluşuyordu. Birer kahveden sonra tekrar karavana bindik ve Gourdan adında bir kasabaya doğru insanın yüreğini hoplatan başka bir dağ yolundan ilerledik. Victor buranın göz ka- maştırıcı bir güzellikte olduğuna dair garanti verdi.

Yolda giderken kafam Victor’un eski mesleğine kaydı; bunu hiçbir zaman ayrıntılı bir şekilde konuşmamıştık. “Jinekolog olmak nasıl bir şey?” diye sordum.

Victor düşünceli düşünceli suratını buruşturdu, sonra gülümsedi ve bana baktı. “Nereden çıktı şimdi?”

“Bilmem,” dedim.

“Başka işler nasılsa jinekolog olmak da öyle bir şey sanırım. İnsan alışıyor. Bir hayli sıradan bir şeye dönüyor. Zamanının yüzde doksanını genelde hiç değişmeyen ön prosedür alıyor, yani...”

“Evet. Yine de biraz mahremiyet söz konusu.”

“Hastalar için öyle galiba,” dedi. “Bunu sürekli yapmadıklarından kaynaklanıyor. İnsan bütün gün aynı şeyi yapınca... Çok rutin bir iş oluyor.”

“Ama gelen kadınların bazılarından hoşlandığın oluyordur değil mi?”

Victor burnunu kırıştırdı ve vitesi değiştirdi.

“Hadi hadi, oluyordur işte!” diyerek biraz takıldım ona.

“Açıkçası pek olmuyor. Bilmem bir anlam ifade edecek mi ama o sırada beynin tamamen başka bir kısmı çalışıyor.” Dediği şeyi düşünerek sessizce bekledim ve sonra konuşmaya devam etti. “Çoğunlukla mutlaka bir enfeksiyon olur. Mantar, siğil, akıntı ya da her neyse. Hiçbirini pek seksi bulmuyorum.”

“Ah, evet iğrenç!”

“Bazen kapıyı açıp da kendi kendine *vay be ne fısıtkmış* falan dediğin de oluyor tabii. Ama işin gerçek yüzüne inmeye başladığında, eh, o da bir nevi tesisatçılık aslında.”

Başımı salladım. “Peki ya ben? Muayenehaneye girdiğim anda benden hoşlanmıştın.”

Gözümde tanıştığımız an canlandı. Mark’ın arkadaşı Victor’un (ki o zamanlar onu hâlâ eşcinsel zannediyordum) yeni jinekologum olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı hatırlıyordum. Günün birinde beraber Fransa’da olacağımız kimin aklına gelirdi?

“Sen beni Rus sanmıştın!” diyerek güldü Victor.

Gülümsedim. “Evet. SJ senden Ynchausty diye değil de Doktor Yinkchovsky diye bahsediyordu. Komik bir hikâye.”

“Evet. Senden hoşlanmıştım. Yine de... Bu benim için sadece bir iş. Farklı bir durum.”

“Peki ya iş dışındayken?” diye sordum. “Mesela seksle ilgili hissettiklerini etkiliyor mu? Kadınların bir sürü yeri hakkında fazla şey bilmek?”

“Zührevi hastalıklara karşı son derece tetikte olmanı sağlıyor,” dedi. “Hepatit, HIV, sifilis. Onu bir kenara bırakırsak, başka erkeklerin seks hakkında ne hissettiğini, onlardan farklı olduğumu nereden bilebilirim ki?”

“Hiç konuşmadın mı birileriyle? Yoksa erkekler, kızların aksine seks hakkında konuşmaz mı?”

“Nasıl takıldığımızı konuşuruz belki ama o zaman bile kısa bir böbürlenmenin ötesine geçmez. Nasıl hissettiğimizi ise asla konuşmayız.”

“Hiç zührevi hastalıklarla ilgili bir şey sormadın bana.”

“Gerek yoktu ki,” diyerek güldü Victor. “Dosyan bendeydi zaten. Bütün testlerin sonucunu benden aldın.”

“Tabii ya,” dedim. Sebebinin bilmiyordum ama aniden konuştuğumuz şeyden rahatsız olmuştum.

“Ben de temizim, biliyorum,” dedi Victor. “Yani öyle bir sorun yok bizim için.”

Camdan dışarı baktım ve dağın en ucundaki kayalık çıkıntının üzerine kurulmuş bir köy gördüm. “Orası mı?” diye sordum, konuyu değiştirme fırsatı yakaladığım için minnettardım.

“Evet.”

“Adı neydi? Gordon mu?”

“GO-U,” diye heceledi Victor. “*Gourdan.*”

“Güzel görünüyor.”

Anlaşılan Gourdan cam imalatıyla ünlü bir yerdi. Daracık ana sokağı, her boyutta ve her şekilde camdan süs eşyalar satan turistik

dükkânlarla doluydu. Bugün bile, yani ocak ayında bir pazartesi bile otobüsler dolusu turist sokaklara akın ediyordu.

“Hoş, değil mi?” diye sordu Victor.

İşin aslı, Gourdon’un güzelliği inkâr edilemese de turist istilası yüzünden gerçek halinin Disneyland versiyonunda gibiydik. Fazla antikaydı. Kendi antika güzelliğinin çok farkında bir yerdı belki de. Bense Grasse’nin pis ve gerçekçi yüzünü tercih ederdim.

Fakat köyün diğer ucuna vardığımızda Nice’ten Cannes’a kadar uzanan büyüleyici bir manzara karşıladı bizi.

“Tanrım, muhteşem,” dedim. Victor da burnuyla boynuma sokulup anın güzelliğine güzellik kattı.

“Harika, değil mi?” dedi.

Nice’in havaalanını işaret etti. Havaalanının karadan denize doğru uzanan yapay burnu ve birkaç gün önce gördüğümüz milyonerlerin evleriyle dolu Cap d’Antibes de manzaraya dâhildi.

Sonra karavana ulaşana kadar dar sokaklardan yürüyerek geri döndük ve haritayı çıkardık.

“Şunlar göl mü?” diye sordum haritadaki turkuaz renkli bölgeleri işaret ederek.

“Bilmem,” dedi Victor. “Ben de merak ediyordum.”

“Büyük görünüyorlar.”

“Gidip bakmak ister misin?”

“Biraz uzaktalar galiba,” dedim. “Ama göle asla hayır demem.”

“Koca gün bizim,” dedi Victor. “Hadi gidelim.”

Grasse’ye geri döndük ve göle doğru yola devam ettik. Aslına bakılırsa oraya ulaşmamız bir saat bile sürmedi. Karavanı sezon dışında kapalı olan bir restoranın çalı çırpı dolu otoparkına park ettik ve otoparktan göl kenarına giden on basamaklı merdiveni indik. Bulduğumuz noktadan göl, neredeyse göz alabildiğince uzanıyordu. Etrafımızda yüzlerce deniz bisikleti vardı.

“Yazın burası ana baba günü oluyordur,” dedim. “Baksana, ne kadar çok deniz bisikleti var.”

“Evet,” dedi Victor. “Doğru söylüyorsun. Ama bugün çok güzel.”

“Bütün restoranların kapalı olması çok kötü. Burada yemek yemeyi çok isterdim.”

Victor etrafına şöyle bir baktı ve, “Açık bir tane var,” dedi.

“Emin misin? Bence kapalı gibi görünüyorlar.”

“Victor’un Yeri açık,” dedi karavanı işaret ederek.

“Tabii ya!” dedim. “Harika!”

Victor birkaç tane haşlanmış ve vakumlanmış patates ısıtıp somon kızartırken ben de birer kadeh roze şarabı koydum. Sonra bunları göl kenarındaki piknik masalarından birine taşıdık. Ayaklarımızın dibinde şıprıdayan suyun eşliğinde mütevazı yemeğimizi yedik.

Mükemmel bir andı. Hatta o kadar mükemmeldi ki konuşursam gözlerim dolar diye hiçbir şey söylemedim.

Bir ördek kıyıya doğru yüzerek yanımıza geldi. “Ekmeğimiz yok Ördek Bey, üzgünüm,” dedim. Sonra Victor’a, “Acaba patates seviyorlar mıdır?” diye sordum.

“Eminim somon hoşlarına gider.”

“Ama somonumu vermek istemiyorum.”

Victor ayağa kalktı ve koşar adım karavana gitti. Elinde bir kruvasanla geri döndü. Ördęi ikimiz de besleyebilelim diye kruvasanı ikiye böldü.

Güneş alçalırken yansıması suyun yüzeyinde parılıyordu. Ördęek neden sonra yüzerek uzaklaştı ve geride bıraktığı halka halka dalgalarda güneş ışığı çok daha göz kamaştırıcı pırıltılar saçtı.

“Cennetteyiz sanki,” dedim sessizce. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum.

Victor sesimdeki duygusallığı fark etti ve uzanıp elimi tuttu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Başımı sallayıp gözümün kenarında biriken yaşı sildim. “Evet, tabii. Sadece...” Omuz silktim. “Hani bazen o kadar mutlu hissedersin ki neredeyse üzüntüyle aynıdır. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?”

Victor yüzüme bakıp yavaşça gözlerini kıırttı. “Tabii anlıyorum. Ama üzüntüyle aynı şey sayılmaz, değil mi? Çok daha güzel bir duygu.” Yaklaşıp alnımdan öptü. “İşte bunlar,” dedi. “Yapabileceğimiz türden aktiviteler.”

“Anlamadım?”

“Paramız *olmadığında bile* böyle şeyler yapabiliriz.”

“Benim için harika.”

O da başını anlamlı anlamlı salladı. “Evet,” dedi. “Benim için de yeterli.”

İLÂHÎ MÜDAHALE

Gölden uzaklaşıp kükreyerek dağları tırmanan karavanımızda giderken pencereden batan güneşle beraber gölgelerin altında kalan kırları seyrettim ve tekrar burada yaşayacağımız hayatı hayal etmeye çalıştım. Yaşamın çok daha zorlu olacağını, fiziksel mücadeleler gerektireceğini biliyordum ama aynı zamanda böyle basit mutluluklardan keyif alacağımızın da farkındaydım. Göl kenarında bir pazar günü geçirmek, ara sıra yüzmek için sahile inmek... Sonra, burada çocuk yetiştirmenin nasıl olacağını düşündüm. Gözümde piknikler, deniz bisikletleri canlandı ve bütün bu manzara korkutucu olmak yerine oldukça romantik görünmeye başladı.

Dağ yolunda tırmanırken Georges'un çiftlik evinin yanından geçtik. Hem henüz çok erken olduğu hem de ben duş almak ve daha kalın kıyafetler giymek istediğim için La Forge'a doğru yola devam ettik.

Çiftliğin yanından geçerken, "Georges'a sadece bir ya da iki keçi almak istediğini, bunun senin için daha çok hobi olacağını söyledin değil mi?" diye sordum.

"Tabii," dedi Victor. "İşini elinden almak gibi bir niyetim olduğunu düşünmesini istemedim."

"Evet, anlıyorum," dedim. "Ama tam olarak kaç tane keçi alman gerekecek?"

“Emin değilim,” dedi Victor. “Lake District’te gittiğim kursta, adamın altmış tane keçisi vardı.”

“Altmış mı?!”

“Evet. Ve peynir oralarda daha bile pahalıydı. Yani belki burada daha çok keçi gerekebilir. Georges ve Myriam’ın kaç tane keçileri olduğunu ve peynirleri nasıl sattıklarını öğrenmeyi umuyorum.”

“Georges ve Myriam mı? Kadının adı *Myriam* mı? Tanrım, neredeyse Georges ve Mildred olacaklarmış.”

“Georges ve Mildred mı?”

“Hiç seyretmedin mi? Yetmişlerin dandik komedi dizisi.”

Victor kaşlarını çatı. “Sanmıyorum...”

“Boş ver, çok bir şey kaçırmamışsın... Ama eğer ağızlarından laf almaya çalışacaksan onlar da *bizim* nasıl yaşamayı planladığımızı öğrenmek isteyeceklerdir,” dedim.

“Pansiyon,” dedi Victor. “Pansiyon işletmenin başlıca projemiz olduğunu söyleriz diye düşündüm. Hem bir de bakarsın gerçekten öyle olur.”

“Altmış keçi...” dedim. “Durmada süt sağmak demek bu.”

“Açıkçası bu işin yapılabilir olacağından bile emin değilim. Hem zaten bir ya da iki keçiyle *başlayacağım*. İşin olabilirliğini görmek için.”

“Peynirleri de *satmak gerekecek*,” dedim.

“Biliyorum. Ama nerede satılacağına dair en ufak bir fikrim yok. En azından şimdilik.”

Bir süre sessizce oturup düşündüm.

“Ne oldu?” diye sordu Victor, sanki sessizliğim olumsuz bir şeye işaretmiş gibi.

“Hiç,” dedim. “Ama itiraf etmeliyim ki tüm bunları... nasıl desem, daha etraflica düşünüp planlamış olduğunu sanıyordum.”

Victor bana baktı, omuz silkti ve gülümsedi. “İşin eğlencesi de bu değil mi ama?”

Kendimi tutamayıp güldüm. Victor sanki on sekizindeymiş gibi görünüyordu ve aniden ben de on sekiz yaşında olmak istedim. Birden gerçekleşme olasılığı düşük gençlik hayallerine kapılmak ve her şeye rağmen onları yaşamak istedim çünkü nasıl olsa henüz *gerçekleşemeyeceklerini* bilmiyordum. “Eh, öyle düşünürsen sanırım haklısın, işin eğlencesi bu. Ama eğer işler kötü gider de parasız kalırsan o kadar eğlenceli olmaz.”

“İflas bayrağını çekersen her zaman jinekolojiye geri dönebilirim. Ama buna mecbur kalmayı gerçekten istemiyorum.”

“O kadar kötü müydü?”

“Pek sayılmaz. Ama çok uzun zamandır güvenli bir hayat yaşıyorum, anlıyor musun? Kendime bu macerayı borçluyum artık. Biraz korkutucu ve zorlayıcı bir şeyler yapmalıyım.”

“Tabii anlıyorum.”

“Mark orta yaş krizinde olduğumu söylüyor.”

Güldüm. “Bak, onu kesinlikle anlayabilirim.”

La Forge’a vardığımızda çoktan kırağı tutmaya başlamıştı. Karavandan iner inmez sol tarafa, normalde güneşin battığı yer olması gereken bölgeyi kaplamış kalın bulutlar dizisine baktım.

“Bu akşam biraz daha soğuk,” dedi Victor nereye baktığımı fark edip sırtımı hafifçe sıvazlayarak.

“Evet, öyle. Havada kar kokusu var.”

“Kar nasıl kokabilir ki? Sadece buzdur ve buzun kokusu olmaz.”

Omuz silktim ve peşinden eve doğru yürümeye başladım. “Bilmiyorum ama kokar işte. Metale benzeyen bir kokudur.”

Victor evin kapısını açarken burnunu kaldırıp havayı kokladı. “Yok canım. Neyse, umarım yanılıyorsundur.”

Gözlerimi perişan haldeki mutfağın etrafında gezdirdim ve eve, Distira'nın içinde asla mutlu olamayacağımı söylediği eve her girdiğimde üzerime çullanan bu karamsarlığa yenik düşmemeye çalıştım.

“Acaba biraz tamirat...” diye söze başladım Victor'un peşinden banyoya yürürken.

“Sobayı mı tamir edelim?” diye cümlemi tamamladı Victor.

“Hayır. Yani evet tabii, onu da. Ama benim aklımdaki şey başka.”

“Banyonun ısıtıcısı mı?” diye atıldı Victor.

“Evet,” dedim.

“Elbette. Yarın sabah halledeceğim. Söz.”

Buz gibi banyoda yine ılık su püskürtüsüyle alınan bir duşun daha ardından en güzel kot pantolonlarımızı ve en temiz kazaklarımızı giyip çiftliğe gitmek üzere tekrar yola koyulduk. Her virajda önümüze mutlaka bir yabancı hayvan atılıyor, yüreğimiz hopluyordu. Hatta birkaç kilometre gittikten sonra o kadar çoğaldılar ki saymaya başladık. “Niye bu akşam bu kadar çok hayvan var?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi Victor. “Bence biz bu saatlerde pek dışarıda dolaşmıyoruz, o yüzden dikkatimizi çekti.”

Georges'un evine varana kadar üç tane yabancı domuzu, beş yabancı tavşanı, iki tilki, bir yarasaya saydım. Bir de ıssızlığın ortasında ne acayıptır ki bir Siyam kedisi gördüm.

Park etmek üzere karavanı geri döndürürken evin ön kapısı açıldı ve bahçe boyunca uzanan farların cıız ışığında Georges belirdi.

Mıcırların üzerinden karavana doğru ilerleyerek yüksek sesle, “*Bonsoir*,” dedi. Benim tarafımdaki kapıyı açıp inmeme yardım etmek için centilmence elini uzattı.

Yanaklardan iki kere öpüştük. Fakat Georges beni üçüncü kez öpmek isteyip ben sıramı kaçıncı saçma sapan bir pantomim ser-

giledik. Bu kez onu öpmek için ben eğildiysem de Georges çoktan pes etmişti.

"T'as raison," dedi Georges. "C'est que deux fois par ici." Aslında sen haklısın. Buralarda sadece iki defa öpüşülür. "C'est chez nous, à Toulouse, qu'on s'embrasse quatre fois."

Victor'a baktım ve, "Çevirebilir misin? İkinci kısmı anlamadım," dedim.

"Diyor ki, o Toulouse'tanmış. Orada dört kere öpüşürlermiş."

"Evet, dört kere," dedi Georges.

Georges, Victor'la tokalaştıktan sonra başıyla eve geçmemizi işaret etti. *"Venez, venez! Il fait froid ce soir. Ca sent la neige!"*

"Bana mı öyle geldi yoksa havada kar kokusu mu var dedi?" diye fısıldadım Victor'a eve doğru yürürken.

Victor suratıma bakıp gözlerini devirdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyerek güldüm. "Bak, *ben demiştim.*"

Evlerinin yapısı bizimkine benziyordu. Bir bahçenin etrafını çevreleyen üç bina. Önemli farklılıklar ise ana evlerinin iki katlı ve dış binalarının da elbette ki çatıları olmasaydı.

Evin içi sıcaktı, geçerken elimi kaloriferde gezdirdim. Ama dekorasyon açısından neredeyse bizimki kadar iç sıkıcıydı. Zemindeki fayans desenli muşamba döşeme yıpranmıştı. Duvarlarsa pütürlü, girdap desenli kabartma boyayla kaplanmıştı. Eşyalar elden düşme şeylerden oluşan bir derlemeydi: VII. Louis dönemi tarzında yamru yumru bir büfe, hemen yanında ahşap görünümlü, pürüzlü formika bir dolap ve telefon sehпасı görevi gören, metal bir servis arabası vardı. Açıkçası pek de güzel bir kombinasyon değildi.

Georges bizi salona aldı. Buranın da yer döşemesi koridorunkiyile aynı muşambaydı. Distira'nın evindeki kahverengi, devasa ucubenin

neredeyse tıpatıp aynısı olan bir kanepede vardı. Ama duvarlarında hiç resim yoktu, tamamen çıplaklardı.

Georges İngilizce, “Lütfen... Oturun,” dedi ve ardından muhtemelen mutfağa doğru gitti.

“Déjà vu,” dedim Victor’a. Victor sırtıp alaycı alaycı yüzünü buruşturdu.

“Donmuş aletlerden başka bir şey ummuyorum,” diyerek güldüm fakat Victor bu sefer protesto ederek bana kaşlarını çatı. Herhalde tam bir züppe gibi konuşuyor, hatta *davranıyordum*.

“*Elle dit de ve bir là-bas,*” dedi Georges tekrar kapıda belirerek. *Karım içeri çağırıyor bizi.*

Böylece ayağa kalktık ve Georges’u bir yığın öteberiyle dolu koridorda mutfağa doğru takip etmeye başladık. Karşımızdan gelen tombul bir kedi yanımdan geçip arkamızdaki merdivenleri tırmandı.

Mutfak da Distira’nın mutfağının tam bir kopyasıydı neredeyse. Duvarlardan biri yıpranmış formika mutfak üniteleriyle kaplanmış, orta yere devasa bir ahşap çiftlik masası konmuştu. Masanın etrafında rastgele bir araya getirilmiş, birbirinden farklı sandalyeler vardı.

Ancak bu mutfağın, Distira’nın mutfağından iki farkı vardı ve onlar da işin rengini değiştiriyordu. İlki, bir uçta çıtır çıtır yanarak içeriği ısı dalgalarına ve turuncu bir aydınlığa gömen odun ateşiydi. İkincisiyse ocaktan yayılan mis gibi bitki ve baharat kokularıydı. Kesinlikle marketten alınıp mikrodalgaya atılmış kış kokusu değildi bu.

Myriam’la kucaklaşmak için yanına doğru yürürken başka bir fark daha gözümün çarptı. Pek çok yaşam belirtisi dağınıkça odanın etrafına saçılmıştı: Eski bir ses sisteminin yanında üst üste yığılmış CD’ler, baharat ve kitaplardan oluşan karışımla dolu bir raf ünitesi, teneke bir tütün kutusu ve üç paket büyük boy sarma kâğıdı.

“*C’est plus cosy ici, et comme ça je ne passe pas ma soirée toute seule,*” dedi Myriam bir yandan yemeği karıştırmaya devam ederken

dönüp beni öperek. *Burası daha samimi. Hem bütün akşamı mutfakta tek başıma geçirmiş olmam.*

Victor getirdiğimiz şarap şişesini küt diye masaya bıraktı ve bu arada masanın diğer ucuna oturup ot sarmaya başlayan Georges'u başıyla işaret etti çaktırmadan. Bana bakıp göz kırptı, ben de sırtıttım. Sıcak bir ortam, şarap, mükemmel bir yemek ve bir de ot. Güzel bir akşam olacak gibi görünüyordu.

Yemek merasimi tahmin ettiğimden de samimiydi. Nedendir bilmem ama Fransızların yemek davetleri konusunda hep daha resmî davrandıklarını hayat etmiştim. Ama herhalde bu arkadaşlar farklı kuralları olan genç kuşaktandı. Masanın üzerindeki ıvır zıvırı bir kenara itiverdikten sonra sadece dördümüzün oturup yiyeceği kadar alana örtü serdik.

Georges aperatifleri servis etti. Neyse ki bunlar fabrika üretimi içkilerden oluşuyordu. Benim için votka tonik ve diğer herkes için pastis. Sonra en ufak bir çekince göstermeden hayatımda gördüğüm en büyük otu çıkardı masaya.

“On le fait pousser au grenier sous le Velux,” diye açıklama yaptı. *Çatıda, Velux'nün altında yetiştiriyoruz.*

Georges dışarıda yetiştirmenin tehlikeli olduğundan, tepeden geçen helikopterlerin uyuşturucu denetimi yaptıklarına dair dedikodular dolaştığından bahsetti. Myriam söze girip bunun saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüğünü belirtti ama her ikisi de sonradan pişman olmamak için tedbiri elden bırakmamak konusunda hemfikirlerdi.

Sonunda gelen yemekler (ot içmek servis sürecini elbet biraz uzatmıştı) basit ama lezizdi. Üzerine bal damlatılmış ev yapımı ekmekler ve keçi peynirli salata, ardından kırmızı şarapla marine edilmiş kendi çiftlik tavukları, patates ve Fransız fasulyesi. Oldukça sade bir menü olmasına rağmen şarap hariç hepsinin kendi çiftliklerinden çıkma olması her şeyi değiştiriyordu. Kızarmış ve erimiş

keçi peynirinin oldukça zengin bir lezzeti vardı. Yolun aşağısındaki bir adamdan alınmış olan baldan lavanta tadı alıyordum. Tavuksa o kadar lezzetliydi ki daha çok sülünü andırıyordu. Tatlımız, kendi bahçelerinden topladıkları elmalarla yapılmış tarttı. Üzerinde konserve krema gezdirilmişti ve bu, görünürde marketten alınmış olan tek üründü.

Muhteşem bir yemeğin ve otun ardından mayışmış haldeydik. Sohbet su gibi akıyordu. Myriam neden buraya taşınmaya karar verdiğimizi sordu. Victor bu bölgedeki aile bağlarını anlattı. Sanırım ilk kez bu kadar uzun Fransızca konuştuğuna şahit oluyordum. Bir kez daha ne kadar farklı göründüğünü düşündüm. Neredeyse hiç tanımadığım bir erkek gibiydi. Ek binaları pansiyona çevirme fikrinden bahsetti. Myriam ve Georges ise bu kadar uzak bir yerde odaları doldurmanın ne kadar zor olacağından dem vurdular.

Ardından Victor hiç ama hiç çaktırmadan konuyu *onların* nasıl para kazandıklarına getirdi.

Anlaşılan Georges'un otuz kadar yan işi daha varmış: yerel mandıracılar için saman yetiştirip toplama, kendilerine ait ormandan yakacak odun kesip satma, keçi yetiştirme ve satma, süt ve peynir üretme. Ürünlerini birkaç tane küçük, yerel süpermarkete satıyormuş ve yazları turistlerin geçtiği yol kenarına tezgâh açıyormuş. Kendi bahçesinde yetişen vişne, elma ve armutları bir arkadaşı vasıtasıyla Nice'teki pazara gönderiyormuş. Anlayabildiğimiz kadarıyla tüm bunların toplamından bile üçünün geçimine *ancak* yetecek kadar kazanç sağlıyormuş. Etrafa şöyle bir göz gezdirince herhangi bir maddi servet emaresi olmadığına şüphe yoktu zaten.

Victor bana doğru bir bakış attı, umutsuzca gülümsedi ve tek kaşını havaya kaldırdı. Ne düşündüğünü anladığımı ve onunla aynı fikirde olduğumu göstermek için başımı salladım. Victor'un planları gerçekten de yarım yamalak ve eğer işe yaramalarını istiyorsak çok daha detaylı düşünölmeleri gerekiyordu. İnsanın geçimini topraktan

sağlaması bugün de eskisi kadar zordu ve biz ne yapılması gerektiğini anlamaya henüz yaklaşmamıştık bile.

Georges bir şişe şarap alıp Victor'un kadehini üçüncü kez doldurmaya yeltendiği sırada araya girdim ve imalı imalı dönüş yolunda kimin şoförlük yapacağını sordum. Neyse ki karavanı kullanmaya can atmadığım için Victor ikramı geri çevirdi.

O anda Myriam, "Şşş!" dedi ve mutfağın öbür ucundaki cam, cumba penceresini işaret etti. Hep beraber kafamızı çevirip baktık. Oracıkta, sadece iki cam katmanının ötesinde yetişkin bir dişi geyik duruyordu. Gözleri direk bize dönük, yavaşça geniş getiriyor ve havayı kokluyordu.

Ağzım hayretler içinde açık kaldı. "Tanrım!" diye fısıldadım. "Çok güzel."

Georges yavaşça ayağa kalktı ve yanımdan geçti. Geri geldiğinde elinde bir av tüfeği vardı. Böylece bu güzel yarattığı görmekten duyduğum sevinç şimdi olabileceklerin düşüncesiyle yerini korkuya ve tiksintiye bıraktı.

Georges tüfeği doldurup koridora ilerlerken sinirden tüylerim diken diken oldu.

Hayvanı öldürmemesi için ona yalvarmak üzere ağzımı açtığım sırada Victor masanın altından bacağıma yapıştı. Yanımda olduğunu, hissettiklerimi anladığını mı göstermeye çalışıyordu yoksa bir şey söylememem için uyararak mı istiyordu emin olamadım.

Sessizce oturup pencereye bakarak Georges'un geyiğin arkasında belirmesini ve tüfeğin patlama sesini bekledik. Nefesimi tutmuştum, kalbim delicesine çarpıyordu. Ön kapının açılmasıyla evdeki havanın değiştiği tam o anda geyik havayı kokladı, önce sağına sonra soluna baktı ve ardından gecenin karanlığına doğru yıldırım gibi fırladı. İçimden gizli gizli rüzgâr gibi koşmasını, Georges'dan ve korkunç av tüfeğinden bir an evvel kaçmasını diliyordum.

Georges yarım yamalak bir gülümsemeyle geri döndü. Tüfeği büfeye yaslayıp sandalyesine yerleşti. “*C’est quasi impossible,*” dedi. “*Le temps que t’ouvres la porte il sont partis.*” Neredeyse imkânsız. Kapıyı açar açmaz gidiyorlar.

“Buralarda çok geyik oluyor mu?” diye sordu Victor. Ben de yavaş yavaş tekrar nefes almaya başlamıştım.

“Burada olmaz. Çiftliğe gelmezler. Kaçınıcıydı bu, üç mü?” diye sordu karısına bakarak.

“Evet. On senede üçüncüsü,” diye onayladı Myriam. “Ama ava gittiğinizde yakalıyorsunuz, değil mi?” Victor’a baktı. “*Tu chasses, toi?*” Sen avlanır mısın?

“Hayır,” dedi Victor. “Yapabileceğimi sanmıyorum.” İçimden, *Tanrı’ya şükür,* diye geçirdim.

Georges bunun üzerine bir geyikten kaç öğün çıkacağından, av etinin ne kadar lezzetli olduğundan bahsetmeye başladı. Ben yüzümdeki ifadeyi göremesinler diye ayağa kalktım ve mutfağın öbür ucuna gidip gece manzarasını seyretmeye başladım.

Hiç beklemediğim halde Myriam da ayağa kalktı ve yanıma geldi. Hafifçe omzuma dokunarak, “Biliyorum zor ama insan alışıyor,” dedi. Herhalde benim de alışacağımı söyledim ve kafamdan geçenleri tahmin edip beni rahatlatmaya çalıştığı için ona bir anda ısınıverdim.

“Bu gece çok karanlık,” dedim sessizce.

“Evet,” dedi Myriam. “Ay yok. Hayvanlar o yüzden ortalıkta geziniyor. Kendilerini daha güvende hissediyorlar.”

Yolda üç yaban domuzu gördüğümüzü söyledim ona. Myriam güldü ve Georges bizimle olmadığı için şanslı olduğumuzu, yoksa onları *kesinlikle* vurmuş olacağını söyledi.

O sırada gözümün yanından bir şey geçti ve kafamı çevirip havada süzülen taneciğe baktım. Sonra bir tane ve ardından bir

tane daha geçti. Myriam'ın sesiyle irkildim. “*Ça y est, il neige.*” *İşte, kar yağıyor.*

Georges zincirimiz olup olmadığını sordu. Victor da zincirimizin olmadığını ama kar lastiklerimizin olduğunu söyledi.

“*Ça ne suffit pas,*” dedi Georges şüpheye hiç yer bırakmayan bir tavırla. “*Il faut des chaînes.*” *Yetmez. Size zincir lazım.*

“Ama bu akşam idare ederiz, değil mi?” diye sordu Victor.

“Hemen yola çıkarsanız kurtarır.”

Böylece iki arada bir derede edilen teşekkürler ve yakında mutlaka yine bir araya gelmek için verilen sözler eşliğinde şimdiden beyazlaşmış olan bahçeden, uçuşan kar tanelerinin ortasında bir kar küresinde ilerliyormuşuz gibi adımlarımızı hızlandırarak yürüdük.

“Araba kullanacak halde misin?” diye sordum.

“Merak etme,” dedi Victor. “İyiyim.”

“Kara bayılıyorum,” dedim. Otun da etkisiyle her şey daha da sihirli görünüyordu. “Çok güzel değil mi?”

“Öyle,” diye onayladı Victor.

“Ama ya yolda kalırsak?”

“Kalmayız.”

“Peki ya bu gece çok yağarsa ve yarın evden çıkamazsak?”

“Bence o kadar yağmayacak,” dedi Victor. “Ama her zaman Distira’dan Rus tankıyla bize erzak almasını isteyebiliriz.”

“Olabilir,”

“Georges ve Myriam gerçekten de çok iyi insanlar,” dedi Victor bir elini dizime koyup. “Onlarla tanıştığımıza sevindim. Şans eseri oldu hem de.”

“Evet, iyi insanlar,” diye katıldım. “Ama ot sarmaya başladığında gözlerime inanamadım. Yani bizim rahatsız olmayacağımızdan nasıl bu kadar emin olabilirler ki? Ya da polisi filan aramayacağımızdan?”

“Georges bana önceden sordu. Senin rahatsız olup olmayacağını yani.”

“Peki ama *senin* rahatsız olmayacağını nereden biliyordun ki?”

Victor omuz silkti. “Belki de çok kafadar bir görüntüm vardır.”

“Demek ki bende de gıcık hatun görüntüsü var, öyle mi?”

“Demek ki,” dedi Victor ve benden koluna bir yumruk yedi.

“Peki şu tadilatçı süper kahramana ne oldu?”

“Gelemedi ama arayacakmış.”

“O kısmını kaçırdım ben,” dedim. “Sanırım konuşmaların büyük bölümünde kafam başka yerlerdeydi. Fransızca konuşmaları dinlemeye çalışmak baya yorucu.”

Kar taneleri şimdi iyice irileşmişti ve karavanın hızıyla da birleşince farların önünden düşerlerken gerçeküstü, hayal ürünü gibi bir görüntü oluşturunyorlardı.

“Tanrım, bayılıyorum böyle yağmasına!” dedim.

“Araba sürmek zorunda olmasam ben de seviyorum.”

“Evet. Ama bu güzelliğini azaltmıyor.”

“Senin kafan güzel,” dedi Victor.

“Sanki seninki değil de!” diye homurdandım gülerek. “O yüzden sen yola odaklan bakayım!”

“Yo, benim kafam güzel değil,” dedi Victor. “Gecenin başında sadece bir fırt aldım çünkü karavanı kullanacağımı biliyordum. İşte böyle küçükhanım.”

Ertesi sabah otla karışık akşamdan kalma halimle uyandığım zaman fark ettiğim ilk şey karavanın içinde değişik bir aydınlık olduğuydu. Penceredeki turuncu perdelere rağmen her yer nedense fener gibi parlıyordu. Sonra bu sabah etrafın her zamankinden daha sessiz

olduğunu fark ettim. Ne bir kuş ne rüzgâr ne de uzaktan gelen bir testere ya da araba sesi vardı.

Victor'un nefes alış verişlerini dinlerken aklıma dün geceki kar geldi ve perdeyi aralayıp bakmak için yatakta doğruldum.

"Tanrım!" dedim. Nefesim kesilecekti neredeyse. Victor yanımda homurdandı. Bizim o çamurlu bahçe bir gecede İsveç kayak merkezine dönmüştü. Yerler, yollar, her bir çöp, her bir hurda beyaz ötesi, pırıl pırıl bir kar örtüsünün altına gömülmüştü.

Evi görebilmek için yatakta kıpırdanarak ilerledim. Gülümseyip derin bir nefes aldım. Tüm yatay köşe bucakları bembeyaz kremayla kaplanmış düğün pastası misali öyle güzel, öyle romantik görünüyordu ki.

"Victor!" dedim. "Bak! Lütfen bir bak!"

Victor yine homurdandı ve zar zor gözlerini açıp yan döndü. "Ne oldu? Kar mı?" Perdeyi çekti. "Vay canına!" dedi. "Ben de burası epey aydınlık diyordum."

"Çok güzel değil mi? Ama herhalde karavanla bir yere gidemeyiz."

"Evet."

"Peki ya erimezse? Cuma günü havaalanına nasıl ulaşırım?"

Victor suratını buruşturdu. "Herhalde Distira veya Georges'dan seni götürmelerini isteriz. Ama bence o zamana kadar erir."

"Sürekli burada yaşamak için bir cip falan alman gerekecek."

"Evet, biliyorum," dedi Victor. "Dün gece onu düşünüyordum."

Bu sabah harekete geçmekte müthiş yavaştık ki sanırım sebebi kısmen yorgun ve akşamdan kalma olmamızdı. Ama aynı zamanda yeniden doğmuş arazinin karşısında o kadar hayrete düşmüştük ki tek yapmak istediğimiz yan yana uzanıp etrafımızdaki tertemiz, pırıl pırıl manzarayı seyretmekti.

Victor'un yatağı katlamadan kahve yapabilmesi sayesinde uzanarak kahvelerimizi yudumlamaya, dışarıya bakmaya ve ara sıra sohbet etmeye devam ettik. Mükemmel bir andı.

"Dün gece güzeldi, değil mi?" diye sordu Victor sessizce.

"Evet. Gerçekten iyi insanlar. Ama eve girdiğimizde biraz şaşkırdım doğrusu. İçerisi sanki altmışlardan kalma gibiydi."

"Umurlarında olduğunu sanmıyorum," dedi Victor.

"Ben de. Tamamen farklı bir kafa yapısı, değil mi? O geyiği görene kadar tam olarak farkına varmamıştım gerçekten. Yani Londra'da yaşayıp duvarlarını güzel tablolarla süsleyebilir, evini İtalyan mobilyalarıyla doldurabilirsin ama hayatın boyunca asla pencereden içeriye bakan o geyik kadar muhteşem bir şey göremezsin."

"Georges hayvana bedava et siparişi gözüyle baktı bence," diyerek güldü Victor.

"Vuramamasına o kadar sevindim ki. Öyle güzel bir yaratığı asla öldürebileceğimi sanmıyorum. Sen yapabilir miydin?"

"Emin değilim," dedi Victor. "Belki böyle bir yerde yaşayınca bakış açın da değişiyordur."

"Ama öyle nazik hayvanlar ki. Hiçbir şeyi öldürmez, hiçbir şeye zarar vermezler. Sen niye onu öldürmek *isteyesin ki?*"

"İnekler de aynı," dedi Victor. "Domuzlar ve koyunlar da. Ama onları yiyoruz."

"Galiba haklısın."

O sırada elimle evi işaret ettim. Kocaman bir kedi kara saplanmadan yürümeye çalışarak komik komik hareketlerle bahçeden geçiyordu. "Şu şapşal kediye bak. Kimin acaba?"

Victor omuz silkti. "Belki Distira'nındır. Ya da yabani bir kedidir."

"Hamile gibi görünüyor," dedim.

"Kışın ortasında mı?"

“Bildiğim kadarıyla kediler yılın her anında hamile kalabilirler. Her ihtimale karşı onun için dışarıya yemek koyalım.”

“Tabii, eğer istiyorsan. Aslında bugün bacayı tamir edip evi biraz ısıtmak niyetindeydim ama çatıdaki kara baksana.”

“Elektrikli ısıtıcıyı banyoya koyabiliriz.”

İkimiz de sıcacık yorganın altından çıkmak istemiyorduk. Böylece biraz daha uzanıp huzur içinde manzarayı seyretmeye devam ettik.

Tuvalete gitmek üzere korunaklı karavanı terk etmek zorunda kaldığımda öğlen olmuştu. Kıyafetlerimi giydim ve kara adım attım. Ayaklarımın altında ezilen kar gıcırdadı. “Aslında hiç soğuk değil,” diye seslendim karavanın kapısını kapatırken. “Güneş gayet ısıtıyor!”

Geri geldiğimde Victor yatağı katlamış, öğlen yemeği için ton balıklı sandviç hazırlıyordu.

“Bir parça ton balığı ayırabilir miyiz?” diye sordum. “Kedi için dışarıya koyacağım, bakalım yiyecek mi.”

Victor ton balığının bir parçasını tabağa koydu. Ben de alıp dışarıya, kapının önüne bıraktım.

“Dışarısı iyi değil mi?” dedi Victor. “Neredeyse tişört havası.”

“Güneşteyken iyi,” dedim. “Ama bir de banyoyu görmelisin.”

“Çok mu kötü?”

“Klozetin içi buz tutmuş.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Sadece yüzeyinde ince bir tabaka. Ama bildiğimiz buz yani.”

“Hadi ya... Isıtıcıyı monte etsem iyi olacak öyleyse,” dedi Victor. “Galiba durum artık acil.”

Yeni banyo ısıtıcısını duvara monte edip sigorta kutusuna kablo çekmek sadece bir saat aldı. Ama banyoda geçen o bir saat bile

bize fazla uzun geldi. İşimizi bitirdiğimizde burnum akıyordu ve ayaklarım soğuktan uyuşmuştu.

Victor yeni ısıtıcımızı çalıştırdı. Bir adım geri çekilip yanmasını seyrettik. Sonra yine bir adım öne ilerleyip sadece birkaç santim uzağında durduk.

“Bu işimizi görmeyecek, değil mi?” dedi Victor suratını asarak.

“Evin geri kalanı da ısınınca yetecek. Ama diğer her yer eksi beş dereceyken ondan pek fazla bir şey bekleyemeyiz.”

“Burada duş alabileceğimi sanmıyorum. Çok soğuk. Şu sobayı bir yakabilseydik...”

“Çatıda bu kadar kar varken oraya çıkamayız.”

Victor iç çekti ve kafasını salladı. “Salla! Şu anda ısınmak zorundayız. Dikkatli olurum.”

Victor’un bu kararlı tavrında, şimdiye kadar eksik olduğundan endişe ettiğim cesur ve erkekçe bir şeyler gördüğüm için (ki böyle bir işe kalkışırken çok gerekli bir şeydi bu) onu durdurmadım.

Sadece, “Ben de yardım ederim,” dedim.

“Ton balığı bitmiş,” dedi Victor karavanın kapısını açınca.

“Zavalılık,” dedim. “Çok açtı belli ki.”

Bacayı temizlemek tahminimizden çok daha kolay bir iş oldu. Dışarıdaki binalardan birinde, hafifçe çürümüş ama yeterince uzun bir merdiven bulup evin kenarına taşıdık. Victor tırmanırken ben de merdiveni tuttum. Yukarı çıkınca bacaya kolaylıkla uzanabileceğini gördü. Suratını tiksintiyle buruşturarak tıkanıklığa neyin sebep olduğunu anlamak için deliğin içine uzandı. Geri çekildiğinde elinde kümes telinden koca bir yumak vardı. Muhtemelen kuşların yuva yapmasını önlemek için oraya konmuş olan tellerin arası tamamen isle dolmuştu.

“Dua edelim de sorun sadece bu olsun,” dedi tel yumağını çatıdan aşağı atıp.

Bacası temizlenmiş sobamız kolaylıkla yandı. O kadar devasa bir demir yığınıydı ki mutfağın ısısında ufak bir değişiklik yaratması bile tam iki saat sürdü ve odunları sürekli yenilememiz gerekti. Ama sonrasında karşısında oturmuş çayımızı içiyorduk ve yavaş yavaş diğer odaya geçtik.

Güneş batarken kocaman çiftlik masasında sıcak çikolatalarımızı yudumladığımız sırada fark ettim ki evin içinde yaşamaya ilk kez adım atıyorduk. Sıcaklık gerçekten de her şeyi değiştiriyordu.

Victor çıtır çıtır yanan ateşe biraz daha odun attıktan sonra gelip tekrar yanıma oturdu. Elimi eline aldı ve, “Çok keyifli,” dedi. “İlk kez canım karavana dönmek istemiyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Yarın markete inebileceğimizi zannetmiyorum,” dedi Victor. “Sence ne yapalım?”

Gözlerimi etrafta gezdirip iç çektim. “*Gerçekten* ne yapmamız gerektiğini söyleyeyim mi?”

“Evet?”

“Bence bilgisayarı açıp hesap tablosu yaparak bu eve ne kadar para harcamamız gerektiğini, ne kadar paramız olduğunu ve hayatımızı nasıl sürdüreceğimizi yazmalıyız.”

Victor yüzünü buruşturdu.

“Biliyorsun, *The Apprentice* veya *Dragon’s Den*’e katılmış olsaydın şimdiye kadar bunu yapmadığın için çoktan yarışmadan çıkarılırdın.”

Victor çocukça bir ifadeyle burnunu kırıstırarak önerimi reddetti.

Güldüm. “Plan yapmaya neden yanaşmıyorsun?”

Sevimli sevimli omuz silkti. “Sanırım herhangi bir yol bulabileceğimi zannetmiyorum. O yüzden tamamen umutsuzluğa kapılıp vazgeçerim diye adam akıllı düşünmekten korkuyorum.”

Başımı salladım. “Anlıyorum. Ama kafanı kuma gömmenin çözüm olacağını sanmıyorum.”

“Buraya gelmeden önce baya düşünmüştüm. Ciddi anlamda üzerine eğilirsem imkânsız bir proje olduğunu fark edeceğimi hissediyordum. Ve ben sadece...” Yutkundu ve elimi sıkı sıkı tuttu. “Ben bunu çok istiyorum CC. Hem gerçekten de Londra’dan çıkmaya ihtiyacım vardı.”

Ben de onun elini sıktım ve gülümsedim. “Anlıyorum,” dedim. “Ve ben de seninle aynı düşüncedeyim. Ama yine de ilerlemenin tek yolunun doğru dürüst bir plan yapmak olduğunu düşünüyorum.”

Victor yavaşça başını salladı. “Pekâlâ. Hadi bilgisayarı getir.”

Markete gidemediğimiz için sonraki iki gün boyunca elimizde olan malzemelerden yaptığımız tuhaf tuhaf karışımları yiyip hesap tablomuz üzerinde çalıştık ki ortaya çıkan manzara pek de iç açıcı görünmüyordu. Evin içini herhangi bir alet edevatımız olmadan düzene sokmanın yollarını aradık. Bu da bizi, geriye kalan hurdaları bahçeye taşımakla ve her tarafı çamaşır suyuyla silmekle sınırlandırdı sadece. Asıl yapılması gereken evin altını üstüne getirmek ve her şeyi tamamen yenilemekti. Buna rağmen temizliğimiz sobadan yayılan ısıyla birleşince içerideki rutubet kokusundan tamamen kurtulmuş olduk. Artık neredeyse mutfığa taşınmış durumdaydık ve karavanı sadece yatak odası olarak kullanıyorduk.

Perşembe sabahı en ufak bir erime belirtisi göstermeyen kar yüzünden (güneş ısısına karşı o müthiş beyazlığı içinde son derece dayanıklı görünüyordu) havaalanına gidemeyeceğim diye endişelenmeye başladım.

“Evet, haklısın,” dedi Victor endişelendiğimi söylediğimde. “Gidip Distira’ya seni götürebilir mi diye sorayım.”

“O küllüstürle gidebileceğimizden emin misin?”

“Sibirya için tasarlanmış o arabalar,” dedi Victor. “Bence bir parça Akdeniz çamuruyla başa çıkabilir!”

Distira’yla arabada bir saat geçirmekten daha az isteyebileceğim sadece birkaç şey düşünebiliyordum ama onlardan biri de uçağımı kaçırp yeni bir bilet almak olduğu için boyun eğdim.

Tam Distira’yla konuşmak üzere evden çıkıyorduk ki patikadan bize doğru gelen küçük, beyaz bir karavan gördük. Önümüzde park etti ve içinden göbekli bir adam indi.

“*Bonjour,*” diye seslendi. “*Je cherche Monsieur Victor. C’est ici?*”

“*C’est moi,*” dedi Victor. “*Bonjour.*”

Monsieur Clappier pek de melek gibi görünmüyordu ama gelişi o kadar çok şeyi değiştirdi ki bu işte yüce bir varlığın parmağı olduğunu düşünmemek elde değildi. İlk önce bizim patikanın sonundan Nice’e kadar bütün yolların tamamen açıldığını ve karavanla gitmekte hiç zorlanmayacağımızı bildirdi. Böylece Distira’yla havaalanına gitmekten kurtulmuş oldum.

Ardından evin içinde kendinden emin bir tavırla gezinerek yapılması gereken şeyleri, bunların hangi sırayla yapılmaları gerektiğini tek tek saymaya başladı. “Şunu sökmemiz, buna siva yapmamız, ısıtma için boruları döşememiz ve her şeyden önce sıcak suyu açmamız gerek,” dedi. Herhalde bu projeden hiç de gözü korkmuyormuş gibi görüldüğünden olsa gerek, tavırlarında insanı müthiş rahatlatan bir şeyler vardı.

Sonra süper kahramanımız mutfak, banyoyu sökmek, odunla çalışan merkezi ısıtma yapmak, basit bir banyo döşemek ve tavanları alçılmak için *sekiz bin avro* sözcüklerini sarf etti. Victor kem küm ettiyse de gizlemeye çalıştığı gülümsemesi bana işin kelepirci olduğunu düşündüğünü anlatmaya yetti.

Dördüncü ve sonuncu güzel haberse, Monsier Clappier’nin tadilat sırasında Victor’un evde olmasına ihtiyaç duymadığını, genç bir ço-

cuğun ona yardım edeceğini söylemesi oldu. Ve işte bu, sürprizlerin en güzelini çıkaracaktı karşıma.

Monsieur Clappier gittikten sonra Victor bana, “Ne diyeceğim biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

“Seninle Londra’ya gelebilirim.”

Kapıyı kapattım, şaşkınlık ve giderek artan bir sevinçle dönüp yüzüne baktım. “Gerçekten mi?”

“Önümüzdeki iki hafta boyunca bana burada gerek olmadığını söyledi. Ben de seninle gelip yarım kalmış işlerimi hallederim ve iki hafta sonra, banyosu, ısıtması olan güzel bir eve dönerim.”

Odanın öbür ucuna, yanına yürüdüm ve başını ellerimin arasına alıp onu dudaklarından coşkuyla öptüm. “Harika bir fikir! Tek başıma dönme fikrinden korkuyordum.”

“Öyleyse karar verildi,” dedi Victor. “Bana uçuş bilgilerini söylersen telefon açıp bilet ayarlarım.”

“Burada sana ihtiyaç olmayacağından emin misin? Yani ne bileyim, nasıl bir banyo seçecek, nasıl bir ısıtıcı alacak kontrol edersin belki...”

Victor omuz silkti. “Banyo için beyaz ve sade olmasını söyledim. Küvet, lavabo ve klozet olacak sadece. Hata yapması biraz zor değil mi?”

“Herhalde,” dedim. “Peki ya ısıtıcı?”

“Sobanın arkasına bir kazan ekleyebileceğini söylüyor. Hem radyatörleri ısıtacak hem de sıcak su verecekmiş. Bence gayet iyi bir çözüm. Sobayı sökmek zorunda kalacak diye korkuyordum.”

Başımı salladım. Herhalde bu erkekler için oldukça normal bir bakış açısydı. Yani bir banyo, banyoydu, merkezi ısıtma, merkezi ısıtmaydı sonuçta. Ama ben tam olarak katılmıyordum. Yine de eğer Victor’u kendi bakış açımdan görmeye ikna edersem Londra’ya

gelmekten vazgeçer diye dürüstlüğü elden bırakıp ona katılıyormuşum gibi yaptım.

Ertesi gün iki ayağımız bir pabuca girdi. Erkenden kalktık ve karavanın içindekileri mutfakta bir köşeye taşıdık. Ardından evin anahatarını Distira'ya bırakıp karavanla yüreğimiz ağzımızda, kaya kaya dağdan aşağı indik. Monsieur Clappier'nin de söylediği gibi asfalta vardıktan sonra yollar tamamen açıldı ve rahatladık.

Önce Clappier'yle marinada buluşup ona para vereceğimiz için Victor'un bankadan nakit çekmesi gerekti ve Nice'e gittik. Victor'la aramızda, Clappier'nin biz yokken kim bilir nasıl bir iş çıkaracağı hakkında kısa bir konuşma yaptık. Ben hâlâ böyle büyük tadilatların bu kadar temelsiz direktiflerle yapılacak olmasının felakete davetiye çıkarmak olduğundan endişe ediyordum. Üstelik parayı peşin verdiğimiz için (bir torba içerisinde) herhangi bir yenileme çalışmasından çok uyuşturucu alışverişi yapıyoruz gibi hissettim. Ne parayı ne de Clappier'yi bir daha göremeyeceğimize dair duyduğum şüpheyi saklamakta güçlük çekiyordum.

Havaalanına vardığımızda Victor astronomik fiyatta bir bilet aldı. Daha sonra vasat bir pizza yemek ve bizi EasyJet'le uçuş keyfi adı altındaki sarsıntılı yolculuğa biraz hazırlasın diye yine kalitesiz ve pahalı bir şarap içmek üzere havaalanı restoranına gittik.

Gatwick'e öğleden sonra beşte vardık ama hava çoktan kararmıştı. Buna yorgunluk ve çiseleyen yağmur da eklenince her ikimiz de karamsar bir ruh haline kapıldık.

Gatwick'ten Victoria trenine bindik ve oradan, benim ısrarlarım üzerine Primrose Hill'e taksi tuttuk. Aslında Victor metroyla gitmenin hem daha ekonomik *hem de* daha ekolojik olduğunu öne sürmüştü ama az önce atmosfere karbon bombası salan bir yolculuk için 300 sterlin ödemiş biri olarak, benim gibi toplu taşımadan nefret eden

birini kasvet tüneline girmeye zorlayacak pozisyonda olmadığını belirttim. Tabii hemen pes etti, benim de neşem yerine geldi. Bugün metroya binmemin imkânı yoktu ve yenildiğinin farkında olan bir erkeği her zaman takdir ederdim.

Anahtarı evin kilidine sokmaya kalkıştığım anda kapı açıldı ve karşımda otuz iki diş sırtan, kucağında haylaz kedim Guinness'le Mark belirdi. Guinness beni görünce öfkeyle miyavladı, Mark'ın kollarından yere atladı ve mutfığa doğru gözden kayboldu.

"Bu kedi tam bir Friskies bağımlısı," dedi Mark ve bana çabucak sarıldı. "Merhaba! Seni ülkeye aldılar demek?"

Ses tonunda bir şeyler dikkatimi çekti, bu esprili tavrının arkasında melankolik bir hava yatıyordu. Tam bir şey diyecektim ki Mark evin kapısını kapatmaya yeltendi ve peşimden gelen Victor'un kapıyı geri itmesiyle öyle bir irkildi ki resmen çığlık attı. Bunun üzerine hepimiz kahkahalarla güldük.

"Kahretsin! Altıma yapacaktım!" dedi Victor'a sarılmak üzere eğilirken. Bu sarılmanın benimle kucaklaşmasından en az üç kat daha uzun sürmesi de gözümden kaçmadı.

"Tanrım, senin de geleceğinden hiç haberim yoktu," dedi Mark. Neredeyse sırlıslıkla âşık biri gibi konuşuyordu. "Seni ne zamandır görmemiştim."

Neticede Mark'ın bizi karşılamak için orada olması çok güzeldi. Şaraplarımızı yudumlarken bizi ev, kar ve civar köyler hakkında heyecanlı bir sorguya çekti. Bütün detayları *detaylarıyla* bilmek istiyordu. Ona anlatırken bizim de yol yorgunluğuyla körelmiş olan coşkumuz yeniden alevlendi.

Sonra Mark bana döndü ve, "Peki neye karar verdin?" diye sordu.

Mark bu seyahatin taşıdığı gerçek anlamdan bahsettiğim tek kişiydi. Geleceğimin bu seyahate bağlı olduğunu bir tek o biliyordu.

Gözlerimi Victor'a çevirdim, o da dikkatle bana bakıyordu. Cevap vermeden önce zaman kazanmak için Guinness'i öpüp kokladım ve, "Galiba gidiyorum," dedim.

"Gerçek mi bu?" dedi Mark gözlerini kocaman açarak.

"Aynen. O kadar şaşırmış gibi görünme lütfen."

"Tırsıp geri döneceğini düşünüyordum."

Kafamı iki yana salladım. "Yo," dedim uzanıp Victor'un elini tutarak. Sonra bu hareketimden utandım ve elimi yine geri çektim. "Bence eğlenceli olacak. Sanırım bir değişikliğe ihtiyacım var. Hem Victor'un yanında olmak istiyorum, en azından şimdilik, Victor da orada olduğuna göre..."

Yine Victor'a baktım. O da önce bana kocaman sırtıtıp sonra utanarak başını çevirdi.

"Peki, ne zaman öyleyse?" diye sordu Mark.

Omuz silktim. "İşlerimi halleder etmez."

"Guinness ne olacak?" diye sordu yavaş yavaş salondan çıkan kedimi işaret ederek.

"İşte... Guinness de halletmem gereken detaylardan biri," dedim düşünceli düşünceli.

"Onu da getireceksin değil mi?" diye sordu Victor.

İç çektim. "Çok isterdim ama bence bu yolculuktan insan dilinin ifade edemeyeceği kadar nefret edecektir."

"Iain'a sorabilirim," dedi Mark. "Yani eğer onu geride bırakmak gibi bir niyetin varsa ve yeni bir yuva arıyorsan."

Güldüm. "Iain'ın, minimalist ortamının kedi tüyüyle dolmasını isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Iain'ın minimalizmi benimle tanıştığında kapı dışarı oldu," dedi Mark. "Hem ne varmış, ben Guinness'i seviyorum. Madge öldüğünden beri yeni bir kedi almak istiyordum. Iain'a seçme şansı bile tanımayabilirim."

İşte, ses tonunda yine tuhaf bir soğukluk vardı. Ben yokken neler oldu acaba diye merak etmeye başladım.

“İyi misin sen?” diye sordum. “Bir şeyler mi oldu?”

“Evet. Yani hayır, iyiyim demek istedim,” dedi Mark. Ama yan gözle Victor’a bakıyordu. Sorun her neyse Victor’un önünde konuşmak istemediği kesindi.

“Neyse,” dedi ayağa kalkıp. “Ben gideyim de sevgililer baş başa ne yapıyorsa siz de onu yapın.”

“Sen de hiç bilmezsin ya ne yaptıklarını!”

Mark lafımı duymazdan geldi ve sırt çantasını yerden aldı. Çantanın ucundan parlak bir şeyin ucu çıkmıştı. Dikkatli bakınca bunun uyku tulumunun köşesi olduğunu gördüm. Ben yokken Mark burada kalıyordu demek ki.

“Eve gitmeye üşeniyorsan bu gece koltukta uyuyabilirsin,” diye bir öneride bulundum.

“Ah hayır, gidip bazı şeyleri halletmemin zamanı geldi,” dedi imalı imalı.

Ben de üstüne gitmek istemedim. “*Tek istediğim* banyo yapmak. Sıcak bir banyoda, sıcak su dolu bir küvet ve sonra da uyku.”

“Aynen, benim de öyle,” dedi Victor. “Bitmiş durumdayım.”

“Demek âşık sevgililerin baş başa yaptığı şey buymuş,” deyip güldü Mark.

Mark gittikten sonra Victor, “Mark’ın nesi var?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım öğrenmem gerekecek.”

SARMAŞ DOLAŞ

Hafta sonu aralıksız yağmur yağdı. Ama bu ikimizin de hiç umurunda değildi. Geniş, temiz, sıcak bir ortamda olmanın lüksüyle (sıcak suya, bulaşık makinesine ve konuşarak pizza, sarımsaklı ekmek siparişi verebileceğiniz muhteşem bir elektronik cihaza sahip olmanın lüksüyle) cennette gibiydik.

Geç saatlere kadar uyuyup durduk. Banyolarımız o kadar uzun sürüyordu ki ara sıra küvetin suyunu yarısına kadar boşaltıp üzerine sıcak su eklemek zorunda kalıyorduk. Yedik, içtik ve seviştik. Sevişmelerimiz bazen on dakika, bazen saatler sürüyordu. Eskiden, bekâr olduğum zamanlarda beni intihara sürüklercesine camları döven yağmurun eşliğinde, şimdi hayatımın en güzel hafta sonunu geçiriyordum.

Pazartesi sabahı gelip çatığında aşk yuvamızdan kopup ayrılırken, Victor'un sıcacık vücudunu yorganın altında bırakıp giderken ve karanlığa, yağın dolunun ortasına (Resmen doluydu!) adım atarken yaşadığım zihinsel şoku istesem de abartmam mümkün değil. Her anını Victor'la geçirdiğim iki haftanın ardından şimdi sabahın sekizinde, karanlık, yağmurlu asfalt yolda tek başıma olmak, Londra'nın pis sokaklarında mücadele vermek CIA'in en acımasız sorgulayıcısı tarafından geliştirilmiş bir işkence planı gibiydi; özellikle beni yerle bir etmek üzere tasarlanmış bir plan.

Çalıştığım reklam ajansı olan Spot On'a ulaştığımda üzerinden sular damlayan şemsiyemi, şemsiyeliğe bıraktım ve sırlısıklam olmuş paltomu diğer paltoların yanına asıp bölmelere ayrılmamış, büyük ofisten geçerek koltuğuma yığıldım. Çalışanların bazıları kafalarını kaldırıp bana bakıyor, suratlarında kısa bir tatilden sonra geri dönmüş olmam gerektiğini kavradıklarına dair belli belirsiz bir ifade belirliyordu. Bilgisayar açılırken burada normalde ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Aslında daha çok, *eskiden* ne yaptığımı demek daha doğru olur.

E-posta programında üç yüz yetmiş tane ileti yüklenirken tek tek açılan iletilere baktım ve birçoğunun spam olduğunu gördüm. Spam olmayanlar da yarı spam e-postalar, yani çalıştığımız ajanslardan gelen, iş almak için yalvaran mektuplar. Ardından bir saat boyunca e-posta silmeyi henüz göze alamadığım için mutfığa gidip bir fincan kahve aldım ve kreatifteki arkadaşlarımı görmek üzere yukarı çıktım.

İçeri girdiğimde Jude siyah beyaz bir yoğurt kabı posterinin üzerine pantone kataloğu tutuyor, belli ki kaptaki ineğin beneklerinin ne renk olacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Merhaba!" dedi beni görünce yüzü parlayarak. Yanıma gelip yanağımdan öptükten sonra pantone kataloğunu karıştırarak cilt tonlarını buldu. "4745 EC," dedi bir tanesini yanağımanın yanında tutarak. "Anlaşılan birileri güneşli bir yere gitmiş."

Güldüm. "Hem de ne güneş!"

"Ama iyi görünüyorsun," dedi. "Nasıl geçti?"

"Evet, iyi hissediyorum. En azından işe geri dönene kadar iyi hissediyordum."

"Tatil sonrası sendromu demek?"

"Aynen." Gözüm Mark'ın masasına kaydı. "Burada çalışan diğer eleman nerede?"

“Bir adı vardı değil mi?” dedi Jude alaycı alaycı. “Stanton ve VB’nin yanına çıktı. Hem zaten *çalışan* değil, *eski çalışan*.”

Kaşlarımı çattım. “İkisini de mi görmeye çıktı? Ne günah işledi?”

“Hiç,” dedi Jude. “Bugün son günü.”

“Şaka yapıyorsun,” dedim. Ama tam bunu dediğim sırada Mark elindeki zarfı yelpaze gibi sallayarak içeri girdi.

“Ayrılma belgem,” dedi ve yanağımdan öptü.

Mark’ın batan gemimiz Spot On’u terk etmek üzere olduğunu biliyordum ama bu kadar çabuk gideceğinden hiç haberim yoktu. “Neden bana söylemedin?” diye mızımlılandım. “Cuma günü görüş-tüğümüzde durumdan hiç bahsetmedin. Tek kelime dahi.”

“Biliyorum,” dedi suratını asarak. “Neşenizi bozmak istemedim.”

Mark’ın masasındaki boşluğa baktım. “Ben de masan ilk kez toplu duruyor diye sevinmişim.”

“Buraya taşınmak ister misin?” diye sordu Jude yalvarır gibi kolumdan tutarak. “Bana arkadaşlık edersin. Tek başıma burada oturmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum.”

“Yapamam,” dedim Mark’ın gözlerine bakarak. O sırada Jude’un benim de işten ayrılmaya karar verdiğimi henüz bilmediği geldi aklıma. En azından *ayrılabilceğime* karar verdiğimi. İçimden hangi kelimenin doğru olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. “Bence sen aşağı taşınmalısın,” dedim bu soruyu aklımdan çıkarmak için konuyu değiştirerek.

Ayrılma belgesini, yerde duran kutudaki diğer eşyaların yanına koymakla meşgul olan Mark’a baktım. “Hemen şimdi gitmiyorsun değil mi?”

“Korkarım öyle,” dedi. “Önce bir Foyles’a gidip gelmem gerek. İPY hakkında bir kitaba ihtiyacım var. Archimedia’da onu kullanıyorlarmış.”

“İPY mi?”

“İleri Proje Yönetimi. Sakın sorma, bilmiyorum. Daha kitabı okumadım.”

“Foyles’tan sonra buraya geleceksin ama, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman öğlen yemeği yiyebiliriz.”

“İsa’nın son yemeği mi?” dedi Mark.

“Üçümüz beraber mi?” diye sordu Jude.

“Tabii,” dedi Mark. “Ama duygu seli istemiyorum.”

“Duygu seli mi?”

“Evet. Beni ağlatmayın.”

O akşam eve gittiğimde Victor yemeği hazırlamıştı. Kabul ediyorum, sadece fırına alüminyum tepsileri içinde birer M&S peynirli karnabahar atılmıştı ama kapıdan girip sıcak bir kucaklamayla, hazır bekleyen bir cin tonikle, bir kâse zeytin ve erimiş peynir kokusuyla karşılanmak insanı gerçekten de özel hissettiriyordu.

“Günün nasıldı?” diye sordu ıslak paltomu üzerimden çıkardıktan sonra. Oturdum ve içkimden bir yudum alıp e-postaları gözden geçirdiğim sıkıcı günümünden, Mark ve Jude’la cenaze havasında yenen öğle yemeğinden bahsettim. Jude bara gittiği sırada, Mark’a bu evde kalıp kalmadığını, Iain’la sorunları olup olmadığını sorduğumu (her iki soruya da hayır demişti) söyledim. Ardından Jude’a batmaya yakın reklam ajansımızdan benim de ayrılmaya karar verdiğimi açık etmeye çalışarak tatilimi nasıl geçirdiğimi anlattığımdan bahsettim.

“Bu konuda düşünebildin mi?” diye sordu Victor. “Yani ne zaman ayrılacağın konusunda?”

Başımı iki yana salladım. “Bana bir iki hafta ver,” dedim. “Ondan sonra harekete geçeceğim.”

Victor belli belirsiz başını salladı. İkna olmamış görünüyordu.

“Doğru söylüyorum!” dedim inatla. “Bana inanmadığını biliyorum ama...”

“Hey, dur dur!” diye sözümü kesti ve arkama geçip beni sıkıca sarıp sarmaladı. “Sana *inanıyorum*,” dedi burnuyla boynuma sokularak.

Hayret içinde durup her şeyin nasıl da muhteşem olduğunu düşündüm. Dışarısı karanlık, soğuk ve yağmurlu olsa da, sıkıcı ya da depresif bir gün geçirmiş olsanız da günün sonunda sarmaş dolaş olacağınız Victor gibi biri varsa her şey gerçekten de yoluna giriyordu, değil mi?

Ertesi akşam eve döndüğümde Victor yine yemeği hazırlamış beni bekliyordu. Bu defa yemek, Waitrose’un korma soslu hazır tavuğuydu.

“Sence iyi mi?” diye sordu paketi kaldırıp bana göstererek.

“Mükemmel,” dedim elindeki cin toniği alıp. “Ama her köşe başında bir dondurulmuş yemek dolabı olmadığı zaman nasıl başa çıkacaksınız diye endişe etmiyor değilim.”

“İstesem pişirebilirim,” diye itiraz etti Victor. “Sadece şu anda kolayca kaçmak hoşuma gidiyor.”

Aslında yapmaya çalıştığım şey kendi özel uşağım tarafından hazırlanan içkilerin ve yemeklerin beni beklediği evime dönmeye ne kadar bayıldığımı gizlemeye çalışmaktı. Düşünüyorum da erkekler, özgür kadın hareketi başlamadan önce bir eşe sahip olduklarında tam da böyle hissediyor olmalıydı. Bu sistemi gittiği yere kadar sürdürmek istedikleri için onları kim suçlayabilir ki?

Victor yine günümün nasıl geçtiğini sordu. Ona Stanton’la yaptığım toplantıdan ve öğle vaktinde çıktığımız iş yemeğinden ayrıntılarıyla bahsettim. Beni şaşırtıcı derecede ilgiyle dinledi.

Ben de ona gününün nasıl geçtiğini sorunca bankaya ve Waitrose’a gittiğini söyledi. İşte ancak o zaman, hayatı dolaylı olarak benim üzerimden yaşadığını, *ev adamı* rolünün sıkıcılığı yüzünden birdenbire

beni kendine kıyasla daha sağlam görmeye başladığını, hatta daha heyecan verici bulur olduğunu anladım.

“Hani şu tamamlamak istediğin yarım kalmış işler ne oldu?” diye sordum.

Victor omuz silkti. “Aslına bakarsan pek bir şey yok,” dedi. “Bugün hesap cetvelimi denizaşırı göndermelerini söylemek için bankaya gittim. Bunu şahsen yapmam gerekiyordu. Cuma günü de vergi dairesinde randevum var. Ama onun dışında...”

Kafam karışarak kaşlarımı çattım. “Yapacak tonla işim var demiştin.”

Victor sevimli bir ifadeyle saf saf gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse sadece seninle olmak istediğim için geldim buraya.”

Bir akşam üniversiteden arkadaşı Jeremy’yle görüşmek istediğini söyledi. Jeremy’yle Noel’de bira içtiğimizde tanışmıştım. Biraz kaba saba biriydi.

Onunla bir daha görüşmek gibi bir isteğim olmadığı, mikro bira endüstrisi kanunları ve lager biranın resmen zehir olduğuyla ilgili monoloğuna bir daha katlanabileceğimi düşünmediğim için arkadaşım Sarah-Jane’i aradım. Böylece Victor’la dışarı çıkacağımız geceleri denkleştirebilecektik. SJ perşembe akşamının mükemmel olacağını, bir ev için teklif verdiklerini, kredilerinin onaylanmasını kutlamamız gerektiğini söyledi.

Victor diğer odada telefonla Jeremy’yi ararken ben de mutfığı topladım ve dokuz yüz kilometre uzakta yaşamaya başlayınca arkadaşlarımızı, Jeremy, SJ ve Mark’ı özleyeceğimizi düşündüm. Aslında bir bakıma Mark ve SJ uzun zamandır kendi ilişkilerine gömülmüş, kendi dertleri yüzünden bambaşka yerlere sürüklenmiş bir haldelerdi ve artık hayatlarımız o kadar iç içe değildi. Sanırım hiçbirimizin böyle şeyleri kabullenmek dışında yapabilecek bir şeyi yoktu. Buna yaş almak deniyordu.

Mutfak lavabosuna yaslanıp dışarıya, bahçeye baktım. Leylandi ağacı artık neredeyse tamamen ölmüştü. Çürüyüp birinin evinin tepesine yıkılmasını engellemek için kesilmesi mi gerekiyor diye merak ettim. Rüzgârda sallanmasını seyrederek düşerse hangi tarafa devrilir diye tahmin yürütmeye çalıştım.

Victor aniden arkamda belirip beni yerimden sıçratarak, “İyi misin?” diye sordu. Kollarını belim doladı, ben de sırtımı ona yasladım. “Çok ciddi bir halin var,” dedi. Hafifçe dönüp gülümsedim.

“Hiç de değil,” dedim. “Dalıp gitmişim. Her şeyin ne kadar değiştiğini düşünüyordum. Şu ağaca bakıyor, çürümesine ne kadar kaldı diye merak ediyordum. Artık öldüğüne göre galiba kesilmesi gerekecek.”

“Evet,” dedi başını omzuma yaslayıp dışarı bakarak. “Evet, sanırım öyle.”

GECELERDE AYRI AYRI

SJ'in evine gittiğimde kapıyı kocası George açtı.

"Hey," dedim içeri girip iki şişe içkiyi ona uzatarak. "Bu akşam varlığınla bizi şereflendireceğini bilmiyordum."

"Hıhı," dedi George şaşkın bir ifadeyle. George her zaman biraz mahcup görünürdü ve bu da ona çekici bir hava veriyordu. "Benim gezip tozma günlerim bitti artık," diye açıkladı.

Beni ön odaya götürdü. SJ dağılmış bir halde koltukta oturuyor, tek eli kalçasında, nasıl oluyorsa müthiş rahatsız pozisyondaymış gibi görünmeyi başarıyordu.

"Yerinden kalkma," dedim eğilip yanağından öperek.

"İki şişe mi?" dedi. "Benim içemeyeceğimi biliyorsun değil mi?"

"Biri sadece Appletiser," dedim. "Hem kutlama yapacağız demiştin ya."

SJ sahte bir gülümsemeyle George'a baktı. George ise iç çekip tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ben cezalıyım," dedi.

"Ya, neden?"

"Teklifimizi geri çevirdiler."

"Kredi için mi?"

"Lanet bankalar," dedi SJ. "Götler!"

"Ne oldu?"

“Ben tirbuşon getireyim. Bir içkiye ihtiyacın olacak,” dedi George ve mutfağa gitti.

SJ’in yanına oturup elini tuttum. “Evet, ne oldu?” diye sordum.

SJ omuz silkti. “Fikir değiştirdiler ve krediyi onaylamadılar.”

“Hepsi benim hatam,” dedi George odaya geri gelip. “Bebek doğduktan sonra SJ’in artık çalışmayacağını ağzımdan kaçırdım.”

SJ kocasının beceriksizliğine inanamıyormuş gibi umutsuzca başını iki yana salladı. “Bütün evraklar masadaydı,” dedi. “Hepsi o lanet masadaydı. Tek yapması gereken sesini çıkarmamak ve imzalamaktı.

“Bankacı Amersham’dan eve gidip gelmemin ne kadar sürdüğünü sordu...” diye açıklamaya başladı George.

“Evraklar tam önümüzdeydi,” diye araya girdi SJ şişmiş karnının üzerinden hayali bir masaya işaret ederek. “Önümüzde!”

“Ben de adama benim için fark etmediğini çünkü artık High Wycombe’daki ofiste çalıştığımı söyledim. Ve SJ’in de...”

“Ayağını tekmeledim,” dedi SJ.

“Evet, tekmeledi. Ama ne demek istediğini anlayamadım.”

“Ve gidip adama benim de yol yapmam *gerekmeyeceğini* çünkü artık *çalışmayacağımı* söyledi.”

“Eyvah,” dedim.

“Bizim Koca Ağız çenesini kapattığında adam çoktan evrakları kendi tarafına çekmişti bile.”

“Niye ama? Kredi başvurusu ikinizin maaşına göre mi düzenlenmişti?”

“Aynen öyle,” dedi SJ.

“İyi ama geri ödemeleri bu şekilde yapabilecek miydiniz?”

“Tabii ki,” dedi SJ. “Ama bu aralar nasıl olduklarını biliyorsun. Kredi alabilmek rahibeleri yatağa atmaktan daha zor.”

“Peki ne olacak şimdi?”

“Başvurumuzu yeniledik,” dedi George.

“Ama reddedilecek,” diye ekledi SJ. “Reddedileceğinden eminiz.”

“SJ bizim ödediğimiz vergilerle beslenmeseler banka diye bir şeyin kalmayacağı gerçeğini vurgulamayı unutmadı tabii,” dedi George.

“Bak işte bu çok yardımcı olmuştur,” diyerek güldüm.

“Ne demezsin!”

SJ biraz alaycı biraz da sinirli bir tavırla, “İşin içine ben etmedim, tamam mı?” dedi.

“Adama *bankacı* ve *yardakçı* kelimelerinin boşuna kafiyeli olmadıklarını söylemenin de pek yardımı dokunduğundan emin değilim,” dedi George.

SJ’e baktım. “Bunu demiş olamazsın!”

“Eh...” dedi. “Öfkeden delirmiştim.”

George kadehe şarap doldurdu ve tam SJ’e uzatmak üzereyken duraksadı. “Pardon,” dedi şarabı bana verip.

“Ben de bir tane içebilir miyim?” diye sordu SJ. “Bir kadehçik? Şu anda olağanüstü bir durumdayız.”

George omuz silkti ve bana baktı.

“Yo, sakın *bana* sormayın,” dedim. “Kendiniz karar verin.”

“İyi de bir *jinekologla* çıkıyorsun,” dedi SJ.

“Eskidendi o.”

“Ayrıldınız mı?” dedi SJ gözlerini kocaman açarak. “Ne zaman oldu bu?”

“Hayır, eskiden jinekologdu demek istedim. Hem annem ne kadar aksini iddia edecek olsa da insanların bilgi birikimleri sırf onlarla vakit geçiriyorsun diye senin olmuyor.”

“Herhalde olmuyordur,” dedi SJ şarap almak için elini uzatarak.

George isteksizce ona yarım kadeh şarap verdi.

“Evet, şimdi ne olacak?” diye sordum. “Burada yaşamaya devam mı edeceksiniz?”

SJ başını iki yana salladı.

“Artık çok geç,” dedi George. “Evden çıkacağımızı çoktan bildirdik.”

“İyi de iptal edin o zaman!” dedim. “Eminim iptal...”

“Çok geç,” diye araya girdi SJ. “Başkasına kiraya verildi bile. Ay sonunda evi boşaltmak zorundayız.”

“Olamaz!”

SJ suratını buruşturdu ve elma suyuna geçiş yapmak üzere şarabını benim kadehime boşalttı. “Canım şarap falan istemiyormuş... Yani evet, görünen o ki yeni bir ev bulmamız gerekecek.”

“Tanrım, çok üzıldüm,” dedim. “Keşke yardımcı olabilseydim ama hiç bankacı tanıdığım yok. Sadece kendi bankam var, onlar da işe yaramazlar.”

SJ bu üzücü hikâyeyi kafasından tamamen atmak istiyormuş gibi başını şiddetle iki yana salladı. “Bir yolunu bulacağız. Öyle ya da böyle. Neyse, bunu konuştuğumuz yeter. Fransa nasıldı? Aşk *böceği*le nasıl gidiyor?”

“Victor... Fena sayılmaz,” dedim.

SJ cevabımdan tatmin olmamış gibi yüzünü buruşturdu. Onların karşısında neden yaşadıklarımın hakkını vermediğimi düşündüm. Sonuçta SJ ve George’un aşk konusunda bir eksikleri yoktu, beni kıskanacak değillerdi.

“Aslına bakarsanız Victor harika,” diye itiraf ettim. “Her geçen gün onu biraz daha seviyorum.” Çiftlik evini, Distira’yı, Georges ve Myriam’ı anlattım onlara... Çatıdaki deliklerden, Victor’un yarım yamalak planlarından, kardan ve buz gibi banyodan bahsettim.

Hem SJ hem de Georges, aşka inanan insanlar olarak tüm bu hikâyeyi büyük bir coşkuyla dinlediler ve ne yapmam gerektiği ko-

nusundaki fikirlerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde açık açık ifade ettiler. Ama buradan gitme işini nasıl organize edeceğimi, ne zaman gideceğimi sorduklarında konuyu değiştirdim.

Bunu yapmamın sebebi kısmen bu soruların cevabını bilmiyor olmamdı. Fakat aynı zamanda onların ev dertlerini hepimiz için aniden olumlu bir fırsata dönüştürebileceğimi fark etmiştim. Öyle basit bir çözüm gibi görünüyordu ki inanamıyordum. Yine de hemen bir şey söylemedim. Önce Victor'la konuşmam gerekiyordu. Victor duyduğu zaman yüzündeki gülümsemeyi şimdiden hayal edebiliyordum.

Primrose Hill'e döndüğümde gece yarısını biraz geçiyordu. Victor henüz eve gelmemişti.

Dışarıdan vuran sokak lambasının turuncu ışığında Guinness'i okşayarak salonda oturdum ve bir fincan çay içtim. Sessizlik içindeki bu evi düşündüm, senelerdir içinde yaşadığım bu evi. Kendimi burada güvende hissediyor ve çok yakında buradan taşınıyor olabileceğime inanamıyordum.

Bir süre sonra saate baktım ve Victor hâlâ gelmemiş olduğu için belli belirsiz bir huzursuzluğa kapıldım. Fakat hemen kendimi topladım. Sonuçta o yetişkin bir adamdı ve ben de annesi değildim. Bazen hayatın bir film olmadığını hatırlamak zordu; mutluluğun dramatik etkiyi artırmak için talihsizlik kayalarında parçalanarak aniden sona ermesi gerekmiyordu.

Guinness'i en sevdiği minderin üzerine bıraktım, fincanımı lavaboya koydum ve dişimi fırçalamak üzere banyoya gittim. Ardından minnetle yorganın altına sokuldum ve hemen uykuya daldım.

Büyük bir gümbürtüyle uyandım. Yattığım yerde nefesimi tutarak kulak kabarttım. Sessizlik. Sonra bir inilti, onu izleyen bir *siktir* nidası ve şiddetle açılan mutfak kapısının, arkadaki dolaba çarpışı.

Esnedim, yataktan çıktım ve sabahlığımı üzerime geçirdim. Saat 3.57'yi gösteriyordu.

Karanlık mutfakta, lavabonun önünde sırtı bana dönük dikilen Victor'u buldum. Bıraktığım çay fincanıyla su içiyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Bana bakmak için dönerken elindeki suyu döktü. Suratı, bira fıçısının içinde salamuraya yatırılmış gibi şişmişti.

"Sarhoşum, gel C'jigim," diye geveledi. Kollarını açınca etrafa yine su döküldü. Ama ben yerimden kıpırdamadım. Daha önce bir alkolikle çıkmıştım ve ilişkimiz hiç de iyi sonuçlanmamıştı. Ronan'dan beri sarhoş insanların yanında hep tedirgin hissetmişimdir.

Alnımı kaşıdım ve artık içi boş fincandan su içmeye çalışmasını, kafa karışmış bir halde fincana bakmasını ve tekrar doldurmak için musluğa dönmesini seyrettim.

Guinness de belki fazladan yemek verilir umuduyla Victor'un bacaklarına sürtünüyordu.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordum. Bu durumu hiç sorun etmemek için bilinçli bir adım atmaya çalışıyordum. Açıklanamayacak olsa bile giderek artan öfkemi bastırmalıyım.

"Bomba gibi," dedi ve musluğu ters yöne çevirdikten sonra nihayet kapatmayı başardı.

"Üç saat sonra kalkmam gerek," dedim. "O yüzden şimdi yatmaya gidiyorum. Sen de, şey... Kendini biraz toparla ve hazır olunca yatağa gel."

Victor eli tezgâhtan kaymasaydı kafa sallama manasına geleceğini anladığım tuhaf bir hareket yaptı. Bu sırada zavallı Guinness'in kuyruğuna da basmış bulundu. Guinness ciyaklayarak mutfaktan kaçtı. Ben de umutsuzca başımı iki yana sallayıp onun peşinden çıktım.

Uyumaya çalıştım ama vücuduma çok fazla adrenalin pompalanıyordu. Victor'un kendine zarar verebileceğine dair samimi bir

endişe ile giderek kabaran bir öfkenin karışımıydı bu. Bu yüzden öylece uzanarak önce bir sandalyeyi devirmesine, devrilmiş sandalyeye takılmasına, sonra da duvara çarpmasına kulak kabarttım. En son kendi kendine, “Şşşşt!” dediğini duydum. Ardından sendeleyerek yatak odasına geldi ve kıyafetlerini çıkarmadan, yüz üstü yanıma yıkılıverdi.

Dayanılmaz bir ağırlığı olan kolunu belime koydu ve sonra benim yattığım tarafa iyice sokulup kafasını boynuma yasladı. “Çok güzelsin,” dedi. “Bunu biliyor musun?”

“Teşekkür ederim,” dedim saf alkol kokan nefesi yüzünden suratımı buruşturarak. “Soyunmak istemiyor musun?”

Ama Victor çoktan horluyordu.

Birkaç dakika yatmaya devam ettikten sonra ayakkabıları dahil bütün kıyafetleri üstünde olan bir adamın yanında uyumak istemediğimi anladım. Bu durumda *benim* onu soymam gerekecekti. Onu sırtüstü çevirmek için tam üç hamle yapmam gerekti. Normalden iki kat daha ağırdı sanki, belki de içtiği biraların yüküydü bu.

Pantolonunu çekerek indireyim diye onu sırtüstü yatırdığım için tekrar horlamaya başladı. Bu yüzden bir kez daha doğruldum ve yan yatsın diye tutup kendime çektim. Bu hareket karşısında uykusunda gülümsedi.

Uykuya dalmam baya zaman aldı ama ben de bir noktada sızmış olmalıyım ki gözümü açtığımda sabahtı.

Bütün günü Victor’un içki içmesiyle ilgili endişelere kapılarak geçirdim. Bir insanı gerçekten tanıdığınızı söyleyebilmeniz için çok ama çok uzun bir zaman geçmesi gerektiğini düşünüyordum. Sonuçta Victor’un ne sıklıkla zil zurna sarhoş olma ihtiyacı duyduğunu kim bilebilirdi? Elbette kendi kendime karşı çıkıyor ve sadece biraz do-

zunu kaçırdığını söylüyordum, hepsi bundan ibaretti. Bir insanın tabii ki ara sıra sarhoş olmaya hakkı vardı. Değil mi?

Ama bir ayyaşla yaşanan ilişkinin nasıl sonuçlanacağını biliyordum. O yolun nereye varacağını çok iyi biliyordum. Bunu ispatlayacak morluklarım bile olmuştu. O yüzden benim de bu konuda tedirgin olmaya hakkım vardı.

Akşam altıda eve birkaç metre kala yolda yürürken Victor'un henüz beni aramamış olmasının sadece bir açıklaması olabileceğine karar verdim, benim için büyük bir özür sürprizi hazırlamakla meşguldü. Anahtarı kilide sokarken içeride demet demet çiçekler ve hediyelerle karşılaşmaya kendimi tamamen hazırlamıştım.

Ancak eve girdiğimde içerisi yarı karanlıktı. Victor'u mutfakta, elinde bir fincan çayla masada otururken buldum. Kafasını kaldırıp bana baktı ve yarım yamalak gülümseyerek, "Selam," diye geveledi.

Cevap vermedim. Paltomu astım ve gözlerimi ona iyice dikebileyim diye yürüyüp sırtımı tezgâha yasladım. "Akşamdan kalma halleri nasıl gidiyor?" diye sordum soğuk soğuk.

Victor burunu kırıştırdı. "Kötü."

Kendimi, *buna sevindim*, dememek için zor tuttum. Onun yerine, "Eminim öyledir," dedim.

Victor boş ve şaşkın gözlerle yüzüme bakarak, "Baya içmişim," diye söze girdi. "Barın kapılarını kapattıktan sonra partiye devam edildi."

Başımı salladım. "İyiymiş."

"Biraz kızgın görünüyorsun," dedi Victor.

"Kızgın denmez aslında. Daha çok endişeliyim."

Victor yavaşça kafasını salladı. Hemen ardından daha az pişman ve daha çok gıcık olmuş gibi görünmeye başladı. "Bak," dedi. "Lütfen üzerime gelme. Biraz fazla içmişim. Olur böyle şeyler. Bütün gün berbat bir haldeydim zaten."

“Kör kütük sarhoştun,” dedim.

“Kötü bir şey falan mı söyledim? Seni üzdüm mü?”

“Hayır,” dedim. “Sadece... Böyle şeylerden rahatsız oluyorum işte. Bir erkek arkadaşım vardı. Çok içerdi. Sonradan her şey çok çirkinleşti.”

Victor başını salladı. “Ama ben çirkinleşmedim değil mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır,” dedim dürüstçe.

Victor gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırды.

“Ben gülmüyorum,” dedim ama az sonra güleceğimin farkındaydım ve bu sorunu unutup geride bırakmanın tek yolunun muhtemelen gülüp geçmek olduğunu da biliyordum.

“Evet, gülmediğini görebiliyorum,” dedi Victor. Yine de kendini tutamayıp sıırıtmaya başladı ve karşılığında gülmemek için bütün gücümle savaştım. “Bak, özür dilerim,” dedi yanıma gelip bana sarılarak. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Sadece iç çektim. Henüz teslim olmayacaktım.

“Kaskatısın,” dedi.

“Biliyorum. Hâlâ kızgınlım.”

“Kızgın değilsin sanıyordum. Endişeli olduğunu söylemiştin.”

“Tamam işte hâlâ endişeliyim.”

Victor bana iyice, sıkı sıkı sarıldı ve boynuma sokuldu. “Hâlâ ciddi ciddi endişeli misin yoksa biraz mı endişelisin? Ya da maksimum işkence için endişeliymiş numarası mı yapıyorsun?”

“Maksimum işkence için endişeli numarası yapıyorum,” diye itiraf ettim.

“Tamam, buna hakkın var,” dedi. “Ama gerçekten üzgünüm. Kendimi sana nasıl affettirebilirim?”

“Akşam yemeği hazırlayarak başlayabilirsin bence. Açlıktan ölüyorum.”

“Balık ve patates kızartması yeriz diye düşünmüştüm. İstersen hemen gidip alırım.”

“Alacaksın tabii,” dedim. “Ayrıca Guinness için de bir parça balık getirsen iyi olur. Ona da bir özür borçlusun. Dün gece kuyruğuna bastın.”

“Eyvah! Hemen üç morina kapıp geliyorum.”

O andan itibaren Victor’la aramız görünürde normale döndü. Görünürde olarak diyorum çünkü aslında dönmedi.

Hayatlarında sevgilisine şiddet gösteren alkolik biriyle ilişki yaşamamış insanlar eminim abarttığımı, hatta saçmaladığımı düşüneceklerdir. Ama günler geçtikçe ve Victor’un Fransa’ya dönüş zamanı acımasızca yaklaştıkça kendimi sürekli onu gözlemlerken yakalıyordum. Aniden şüpheli biri olmuştum, bazı işaretler görmeye çalışıyordum.

Ayrıca evimi SJ ve George’a kiralama fikrimi Victor’a nedense *söylemiyordum*. Ona bir şeyleri *söylememe* durumu bizim için yeniydi çünkü âdeta yalan söylüyormuşum hissi veriyordu.

Cumartesi akşamı son kez beraber yemek yemek için evden çıkarken bunun gerçekten de yalana dönüştüğü artık tartışılmazdı.

Evin içinde dört dönerek anahtarları arıyordum. Bu arada Victor, “Düşünme fırsatı bulabildin mi?” diye sordu. “Evi ne yapacağın hakkında?”

“Şey...” diye mırıldandım dalgın dalgın. Kendimi anahtar arayışına kaptırdığım için onu duyamıyormuşum gibi yaptım.

“Evi satma ya da kiraya verme konusunda düşünebildin mi biraz?”

“Hayır,” dedim. “Pek sayılmaz.” İşte bakın, resmen yalan.

Hem Victor'u hem de kendimi bu ikiyüzlülüktan kurtarmak için konuyu değiştirmeye çalıştım. "Orada kazık gibi dikilmek yerine anahtarlarımı bulmak için bana yardım etmeye ne dersin?"

Victor tek kaşını havaya kaldırdı, iç çekti ve isteksizce koltuğun minderini kaldırıp altına baktı. Anahtarlar bulununca (mutfak tezgâhından düşüp sebzeliğe girmişlerdi) kapıyı kilitledim ve çoktan uzaklaşmaya başlamış olan Victor'un koluna girdim.

"Ters ters konuştuğum için özür dilerim," dedim.

Duraksadı ve geri dönüp bana baktı. Aynı anda hem kaşlarını çatıyor hem de gülümsüyordu. "Ters mi?"

"Anahtarları kaybettiğimde," dedim. "Bir şeyleri kaybedince deliye dönüyorum."

"Açıkçası fark etmedim bile."

"Öyle söyleme," diyerek güldüm. "Duyan da seni hep kazığa benzettiğimi sanır."

"Ha, *şu mesele*," dedi Victor. "Üstünde durmadım bile."

Ardından yanağıma bir öpücük kondurdu ve apartman kapısına doğru ilerledik.

JET HIZIYLA

Pazartesi gününü, döndüğüm zaman Victor'un orada olmamasının nasıl hissettireceğini düşünerek geçirdikten sonra akşam eve gittim. Tıpkı en son burada onsuz kaldığım zamanki gibi berbat hissettirdi.

Öylece oturdum. İşe giderken giydiğim kıyafetleri bile değiştiremeyecek kadar kötü olmuştum. Dışarıya, karanlık bahçeye bakarak Victor'un aramasını bekledim.

Neden sonra, saat dokuza yaklaşırken açlık hissiyle kendime geldim. Buzluğu açıp bakınca Victor'un orayı en sevdiği hazır yemeklerle doldurmuş olduğunu gördüm ve sevindim. Victor'un varlığının kanıtı olan bu çok küçük ayrıntı bile o anda dört elle sarıldığım bir şey oluverdi.

Tam bir tepsi madras soslu karidesi mikrodalgaya attığım sırada telefon çaldı.

Koşup nefes nefese açtım. "Alo? Victor?"

"Canım kızım!"

"Ah, merhaba anne!"

"Hayalkırıklığına uğradığını bu kadar belli etme istersen. Çok ayıp. Özellikle de biri seni çok uzaklardan arıyorsa. Ve özellikle de bu kişi annense."

Annemin haftalardır aklıma gelmemiş olması kafamın ne kadar meşgul olduğunun göstergesiydi. Victor hayatıma girmeden önce annem ve daha da önemlisi yirmi üç yaşındaki Faslı sevgilisi Saddam'la

(bariz nedenlerle annem Avrupa’da ona Adam ismiyle hitap ediyordu) yaşadıkları aşk neredeyse düşünebildiğim tek konuydu.

“Affedersin anne. Kabalık etmek istemedim... Sadece Victor arıyor sandım. Ondan telefon bekliyordum da.”

“Fransa’ya mı gitti? Aslında senin de eve dönüp dönmediğinden emin değildim. Ama normal hayat bir yerde devam etmek zorunda, değil mi? Ya da değil. Neyse, en son ne zaman konuştuk bilmiyorum. Imsouane’ye gitmiş miydin o zaman? Gitmemiştim değil mi? O kadar eğlenceliydi ki canım! Cip gibi bir şey kiraladık ve ülkenin bir ucundan öbür ucuna gittik. Kocaman bir tavuk tajin pişirdiler ve Saddam’ın bütün akrabaları geldi. Toplam on sekiz kişiydik. Bir de kuzenleri vardı ve bir müzik aleti çalıyordu. Sitardı yanılmıyordum. Belki de değildir. Neyse, tam Saddam evleneceğimizi herkese duyurmak üzereyken işler sarpa sarmasın mı! Asla inanamayacaksınız.”

Bu annemin dile getirdiği ilk terslik işaretiydi, o yüzden hemen kendime gelip dikkat kesildim. Hatta telefonu meşgul ederek Victor’la konuşmamı engellediği bile aklımdan çıkıverdi. “Ne oldu?”

“Şöyle... Saddam’ın amcası İlyas, müthiş yakışıklı bir adam. Saddam’ın kopyası gibi, tabii daha yaşlısı. Hah, işte o beni konuşmak için bir kenara çekti.”

“Sana asılmadı herhalde?”

“Hayır. Benim de aklıma gelmedi değil. İslam dinine girmeye niyetim var mı diye sordu...”

“Öyle bir niyetin yoktur herhalde. Lütfen bana İslam’a geçeceğini söyleme anne!”

“Ah, *tabii ki* geçmeyeceğim tatlım. Ne sanıyorsun?”

“Söz konusu sen olunca bilemiyorum, bu aralar her şey olabilmemiş gibi görünüyor.”

“Hayatımın yarısını bir katolikle geçirmiş olmama rağmen *o saçmalıklarla* hâlâ ilgilenmiyorum. Yoksa gerçekten suratıma o şeyi takmaya başlayacağımı mı sandın? Neydi o, burka mı?”

“Tamam, tamam. Burka giymenin *zorunlu* olduğunu zannetmem ama neyse. Sonra ne oldu?”

“Adama öyle bir niyetim olmadığını söyledim.”

“Evet.”

“O da bana neden diye sordu. Ben de az önce sana söylediğim şeyi söyledim.”

“Neyi? İslam’ın bir yığın saçmalık olduğunu söylemedim de lütfen!”

“Tabii söyledim. Lafı dolandırmak için fazla yaşlıyım ben. Biliyorsun.”

“Peki o ne dedi?”

“Eh, ne dediğimi anlamadı. Ama sonra şans eseri ya da daha çok *şanssızlık* eseri kardeşi anladı ve ona tercüme etti.

“Ve?”

“İlyas çocuğa yumruk attı.”

“*Yumruk mu* attı?”

“Evet.”

“Tercüme etti diye öz kardeşine yumruk attı?”

“Evet.”

“Elçiye zeval oluyormuş yani.”

“Evet, aynen. *Carry On*’daki gibiydi resmen. Biraz İtalyanlara benziyorlar canım. Bana Roma’yı hatırlattı.”

“İtalyanlara mı?”

“Evet. İşte bir sürü el kol sallamalar ve bağırışlar. Sonra Saddam da olaya bulaştı ve her şey daha beter oldu. İlyas ona da yumruk attı.”

“Saddam’a mı vurdu?”

“Evet. Kaşını yardı. İlyas öfkeyle çekip gitti. Karısı ve çocukları da yemek masasından kalkıp peşinden koşturdular. Sonra Saddam’ın annesi de onların peşinden koştu. Çok tatlı bir kadıncağız. Oraların güneşine karşı bence biraz daha yüz kremi kullansaymış iyi edermiş çünkü erik kurusuna dönmüş. Ama artık krem için çok geç herhalde.”

“Evet anne. Ee, sonra?”

“Sonra ne?”

“Sonra ne oldu?”

“Saddam’ı arabaya götürdüm. Çantamda yara bantları vardı. Sonra da... Sonrasında gitmeye karar verdik.”

“Gittiniz mi?”

“Evet. Arabaya binip uzaklaştık, diğerlerini kendi hallerine bıraktık. Aslında aralarından geçmek zorunda kaldık. Ama bağırıp çağırmakla, tartışmakla o kadar meşgullerdi ki bence bizim gittiğimizi fark etmediler bile.”

“Tanrım, çok kötü olmuş anne. Saddam iyi mi peki?”

“Evet, gayet iyi. Küçük, cesur savaştım benim.”

“Tabii,” dedim. Aralarındaki yaş farkını dramatik bir şekilde ortaya koyan bu laf üzerine yüzümü buruşturdum. Annem küçükken Waiine hastalandığında ona da küçük, cesur asker derdi.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum.

“İlyas’a akraba ziyaretinde bulunmak için aceleye gerek olmayacak herhalde,” dedi.

“Tabii.”

“Bir saniye... *Ne olacak* derken neyi kastettin?”

“Yani düğünü iptal edecek misiniz?”

“Hayır, tabii ki de iptal etmeyeceğiz.”

“En azından ertelemeniz gerekecek ama değil mi?” diye sordum bir umut. “En azından bu fikre alışmaları için biraz zaman vermiş olursunuz.”

“Saddam onlara düğünden hiç bahsetmememizin en iyisi olacağını söylüyor.”

“Ailesinden habersiz nasıl evlenirsiniz? Yapma ama anne, lütfen!”

“Saddam çok zen bir felsefeye sahip canım. Basit yoldan ilerlemek istiyor ki babandan sonra bunun ne kadar huzur verici olduğunu bilemezsin.”

“İyi de hem evlenip hem de bunu kimseye söylememek uygun olmaz!”

“Bakacağız canım. Henüz enine boyuna konuşmadık. Neyse, beni bir kenara bırakalım şimdi. Fransa nasıldı?”

Konunun bir anda değişmesi beni şaşırtmıştı çünkü ilk defa yalnızca annem hakkında konuşmayı tercih ediyordum. “Fransa mı?”

“Evet. Hani şu İspanya ve İtalya arasında sandviç olan yer...”

“Ah, güzeldi. Biraz taşra hayatı hâkim tabii.”

“İnan bana taşra nedir bilmiyorsun tatlım!” dedi. “Saddamların evinde sadece bir tane musluk vardı...”

Annem, Saddam’ın annesinin evini anlatmayı, o gün yaşananların çarpıcı detaylarının üzerinden bir kez daha geçmeyi bitirdikten sonra telefonu kapattım ve Victor’dan bir haber var mı diye sesli mesajlarımı kontrol ettim. Ama hiç haber yoktu.

Telefon çaldığında tam da yemeğimi tabağa koymuştum.

“Nihayet! Kiminle konuşuyordun bakayım?” diye sordu Victor.

“Annemle.”

“*Sevgilinle* mi?”

“*Annemle*. Hatta yine o arıyor sandım, ikinci bir raunt için.”

“Kavga mı ediyordunuz?”

“Hayır, pek sayılmaz. Ama ne zaman onunla konuşsam sonunda sanki birkaç rauntluk boks maçı yapmışım gibi hissediyorum.”

“Annen nasıl?”

“Eh, iyi işte. Deli... Aslında onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Tamam.”

“Ev nasıl? Rahat ve sıcak mı?”

Ancak Fransa’dan haberler moral bozucuydu. Anlaşılan Distira, Victor’un evinin anahtarlarını kaybetmiş ve ustaları içeri sokamamıştı.

“Yani bütün malzemeler dışarıya yığılmış ve üzeri muşambayla örtülmüş,” dedi Victor karamsar bir tonla.

“Clappier *hiçbir şey* yapmamış mı?”

“Hiç. Ama yarın başlayacak.”

“Tanrım, ne fena! Peki Distira anahtarları buldu mu?”

“Hayır. İçeri girmek için camı kırmak zorunda kaldım.” Victor derin bir iç çekti ve nefes sesi ahizde titredi.

“Ama sen Clappier’yi aramıştın. Eğer cevap verseydi...”

“Biliyorum. Telefonunun şarjının bittiğini ve şarj etmeyi unuttuğunu söyledi.”

“Saçma bir bahane gibi geliyor.”

“Biliyorum.”

“Ama yarın kesin başlayacak değil mi?”

“Evet.”

“O zaman geri gel. O işini yaparken sen buraya gel yine.”

“Gelemem. Burada yapılacak çok şey var. Başlarında durup her şeyi yaptıklarından emin olmak istiyorum.”

“Haklısın,” dedim. “Sadece sen yokken kendimi berbat hissediyorum.”

“Biliyorum. Ama sonsuza kadar sürecektir değil ya? Neyse, senin günün nasıldı?”

“Sıkıcı. Eve geldiğimde seni bulamayacağımı bildiğim için bütün gün keyifsizdim.”

“Peki bu sana ne hatırlatıyor?”

“Biliyorum, biliyorum. Harekete geçmem gerektiğini. Ama...”

“Ama zamana ihtiyacın var,” diyerek cümlemi tamamladı Victor. “Ve bunda bir sorun yok,” diye ekledi biraz küstah bir tavırla. “Madem zamana ihtiyacın var, bari bu konuda berbat hissetmemeye çalış. Her şey senin elinde. Tam olarak ne istiyorsan onu yapıyorsun. Kimse seni bir şeye zorlamıyor. O zaman keyif almaya bak. Çünkü orada tek başına mutsuz olduğunu düşünmek istemem, değil mi ama? Bunun kimseye bir faydası olmaz.”

İç çekme sırası şimdi bendeydi. Gerçek şu ki hiçbir şeyden keyif alamazdım çünkü yapmak istediğim şey burada yaşamak *değildi*. Öyleyse bunu neden yaptığım sorusuyla karşılaşıyordum. Bazen insanın kendi motivasyonlarını anlaması tamamen yabancı birinin kileri anlamak kadar zor olabiliyordu.

Sessizlik uzayıp giderken beni bile şaşırtan bir laf ettim. “Aslında bir fikrim var.”

“Evet, neymiş o?”

Böylece, aklıma ilk gelişinin üzerinden tam on gün geçmişken, nihayet Victor’a, SJ ve George’dan ve kiralık ev konusuna getirebileceğim çözümden bahsettim.

O gece neredeyse hiç uyumadım. Gözlerimi tavana dikip kaloriferden gelen tıkırtıları ve duygusal krizlerden belli ki hiç etkilenmeyen Guinness’in horultusunu dinledim.

Düşünmemeye çalışıyordum ama başaramıyordum. Victor’u merak ediyordum. Acaba Fransa’da karavanında uyuyor muydu yoksa

onun da kafası meşgul müydü? Planladığımızdan çok daha yakın bir zamanda yanına gidebileceğim için umutlu ve heyecanlı mıydı yoksa korkuyor muydu? Her şey yolunda giderse gerçekten de ne kadar az zamanım olacağını düşünüyordum çünkü SJ ve George'un ay sonunda evlerini boşaltmaları gerekiyordu. Bu da her şeyin çok daha hızlı değişmesi, rahatlık alanımdan çok daha çabuk çıkmam gerekeceği anlamına geliyordu.

Sabah 4.45'te uyandım. Demek ki üç saatten bile az uyumuştum. Tekrar uyumaya çalıştıysam da 5.30'da pes ettim ve zorla kendimi yataktan kaldırdım.

Kahvaltı ve duş geçici de olsa enerji seviyemi biraz yükseltti. Fakat Spot On'a vardığımda sanki bütün geceyi içerek geçirmişim ve birileri beni kilometrelerce ofise sürüklemiş gibi hissediyordum.

Süper model olacakken bu işi bulmuş olan yeni anoreksik re-sepsiyonistimiz beni "Victoria seni arıyordu," diyerek karşıladı.

"Sana da güneydın Sheredeen," dedim. Sonra da bu isimleri *nereden* buluyorlar böyle diye geçirdim içimden.

"Pardon. Güneydın," dedi bir yığın postayı bana uzatarak.

"VB geldi mi ki?" dedim.

"Geldi. Benden bile önce gelmiş."

"Peki, teşekkürler," dedim postaları alıp merdivenlere yönelirken.

Asabi Victoria Barclay'le yapılan toplantılar hafta sonu Guantanamo Toplama Kampı'nı gezmek kadar zevklidir ancak. Şimdi üç saatlik uykuyla bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Bir fincan kahve alıp kafaya diktikten sonra bir tane daha aldım ve masama gittim. Gelen kutumdaki hafta sonu birikmiş spam mektuplarını ayıklamaya başladım: erkekleri baştan çıkaran feromonlar ve on beş çeşit diyet/kilo verme/korse çözümleri. Fakat tam Bel İnceltme Cadısı başlıklı e-postayı okumak gibi önemli bir işe kalkıştığım sırada telefonum çaldı.

“Günaydın CC,” dedi VB. “Yukarı gelebilir misin? Konuşmamız gerek.”

Odasına çıktığımda içerisi boştu. Pazarlama müdürü Peter Stanton’ın odasına gittim. İkisi de masanın bir ucunda oturuyorlardı.

“Beni görmek istemiştiniz,” dedim.

Peter Stanton kafasını kaldırdı ve coşkuyla ellerini çırpı. “CC!” dedi.

VB ise sadece boş koltuğu işaret etti ve, “Lütfen otur!” dedi. Yüzündeki ifade iştahlı bir beklenti ile nefret karışımı bir şeydi. Sanki üzerime çullanıp beni yere indirmeye ve kanımı içmeye hazırlanıyordu.

“Victoria’yla düşündük,” diye lafa girdi Stanton.

“Elimizdeki işler hakkında,” diye devam etti VB.

“Biliyorum, durum kötü,” dedim.

“Ve iyiye gitmiyor,” dedi Stanton ellerini ovuşturarak. “ManIn’i Archimedia’ya kaptırdık.”

“Jiletçileri mi?”

“Evet. Haberi yeni geldi.”

Acaba başarısızlığımızın bu bölümünde Mark’ın parmağı olabilir mi diye düşündüm. Mark’ın da Archimedia’da çalışmaya başladığını biliyorlar mıydı?

“*Elimizdeki* potansiyel iş, Unibrand’le yapılacak çok daha büyük bir anlaşma.”

“Unibrand’le görüştüğümüzü bile bilmiyordum,” dedim. “Tabii eğer...”

“Evet,” dedi VB. “Cornish Cow’u alıyorlar.”

“Ah, şimdi anlaşıldı.” Cornish Cow, Spot On’da başından beri çalışmayı reddettiğim tek müşteriydi. Fabrika çiftliklerinde kullan-

dıkları korkunç yöntemleri, *Organîge En Yakın Alternatif* sloganının arkasına gizliyorlardı ve benim etik anlayışından çok uzaklardı.

“Dairy-Lite yelpazesindeki bütün ürünleri Cornish Cow’la yeniden markalaştırıyorlar,” diye devam etti. “Bu da yeniden tasarlanıp tanıtılacak, yüzün üzerinde ürün referansı demek.”

“İnanılmaz. Ve şimdi bu iş kesin bizde, öyle mi?”

“Öyle görünüyor. Ama problemimizi anlıyorsun,” dedi VB ve yapmacık yapmacık gülümsedi; ölmüş de suratında sabit kalmış gibi duran bir sırıtıştı bu.

“Probleminizi anlıyorum, evet,” dedim.

“Ama tabii artık bizden çok *senin* problemin olacak, değil mi?” dedi açık açık tehdit edercesine.

Şu anda ilgilenmemi istedikleri tek projenin Cornish Cow olduğunu açıklamaya devam ettikten sonra VB, çiftçilik yöntemleriyle ilgili duyduğum endişeyi, iş arkadaşlarım, onların eşleri ve çocukları, hatta şirketin kendisi için duymamama şaşırdığını ekledi.

İyi polis kötü polis gösterileri sayesinde ofisten çıktığımda artık kafamda hiç şüphe kalmamıştı. Ya Cornish Cow’un içler acısı çiftliklerine sözde organik kılıfı giydirmelerine katkıda bulunacak ya da masamı, bu işi yapacak başka birine terk edecektim. Tüm bunlar hayatımda büyük bir değişime gitmem için tasarlanmış bir plan gibi geliyordu.

Masama döndüğümde ilk yaptığım şey SJ’i iş yerinden (Macmillan Kanserle Mücadele Vakfı) aramak oldu.

Telefondakinin ben olduğumu anlar anlamaz, “N’aber?” dedi. “Tahmin et ne oldu? Ev bulduk! Hem de son anda.”

Tuhaf bir kalp çarpıntısı yaşadım. Belli ki umduğum acil çözümün çöpe gittiği gerçeğiyle, bu telefon konuşmasının hayatımdaki fırlatma tuşuna basacak son adım olmayacağını verdiği rahatlatanın karışımından kaynaklanan bir yürek sıkışmasıydı bu.

“Sadece tek odalı,” diye devam etti. “Ve Peckham’ın tamamen ters tarafında ama...”

“Satın almak için mi kira mı?”

“Yok canım, kira. Peckham’dan asla ev almam. Ama aylık sadece 750. Hem zaten ev alacak durumumuz yok şu anda.”

“Doğrudur,” dedim.

“Biraz sevinsene. Biliyorum, Peckham sonuçta... Ama yine de iyi haber. George’un annesiyle yaşamak zorunda kalacağız sanıyordum! Düşünsene!”

“Tabii canım, harika.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu SJ. “Sesin tuhaf geliyor.”

“Yo, her şey yolunda.”

“Vicky-Vick Fransa’ya döndü mü? Yoksa ona mı üzülüyorsun?”

“Evet,” dedim. “Mesele o.”

“Beni niye aramıştın? Bir şey diyecektin, değil mi?”

“Boş ver,” dedim. “Önemi yok. Evet! Demek yeni ev. Kontrat yaptınız mı?”

“George şu anda çekle beraber emlakçıya gidiyor.”

“İyi.”

“CC!” diye bağırdı SJ. “Bana ne olduğunu söyler misin? Beni kandıramazsın, bir derdin var.”

Böylece SJ’e, onlara önermek üzere olduğum şeyi söyledim. Konuşmamı bitirdiğimde hat o kadar sessizdi ki telefon kesildi zannettim.

“SJ?”

“Bekle bir dakika,” dedi SJ sonunda. “George’u aramam gerek. Hemen.”

İşkence gibi geçen tam on yedi dakika boyunca boş boş Bel İnceltme Cadısı e-postasına bakmamın ardından SJ nihayet aradı.

“Affedersin,” dedi. “George metrodaymış. Niye yeraltında çalışan telefon yapamıyorlar, benim için tam bir gizem doğrusu. Paris metrosunda hepsi çalışıyor. Bütün Fransızlar biz oradayken dırdır konuşuyorlardı. Neyse, şu anda emlakçının kapısında. Bu işin kesin olup olmadığını bilmek istiyor.”

“Evet,” dedim. “Sanırım kesin.”

“Bak, kesin-kesin olmalı. Sanırım manırım yok. Çünkü adamlara çeki vermesine ramak kaldı.”

“Tamam. Peki. Kesin-kesin.”

“Peki kira?”

“Aynısı olsun.”

“Nasıl yani? 750 mi? İyi de senin evin Primrose Hill’de. Çok rahat binin üstüne çıkabilirsin. Hatta iki bin bana sorarsan.”

“Biliyorum ama söz konusu sensin. Hem orada birkaç eşyayı bırakabilirim. Ayrıca benim için Guinness’e de bakarsın, değil mi? En azından o da taşınmak zorunda kalmaz.”

“Ah, George için anlaşıma *tamam* demektir. Hep bir kedi istiyordu ama ben hayır diyordum.”

“Ara sıra gelirsem kanepede uyumama da izin verirsin değil mi?”

“Tabii ki! Ama pazartesi akşamı taşınmış olmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi?”

“Pazartesi mi? Hani ay sonuydu?”

“Süremiz *o kadardı* evet. Ama bulduğumuz ev boştu ve haftaya George tatil. Şimdiki evin sahibi de badana yaptırmak istediği için pazartesi herkes için uygun görüldü.”

“Ne diyorsun SJ! Pazartesi mi?”

“Senin için çok hızlı, değil mi? İşleri ağırdan almayı seviyorsun, biliyorum.”

“Hiç *de* sevmiyorum.”

“Evet, seviyorsun.”

“Neyse, tamam. Ama önce bir şeyi kontrol etmem gerek. George’a beş dakika beklemesini söyler misin?”

“Adam zaten çok geç kaldı,” dedi SJ. “İşe dönmesi gerek.”

“Ayda 750’ye Primrose Hill’de kedili bir ev istiyorsa beş dakika beklemesi gerektiğini söyle. SJ, bunu istiyorsun değil mi? Sadece benim için tamam demiyorsun yani.”

“Saçmalama lütfen!” dedi SJ. “Sen olsan nerede yaşamak isterdin, Peckham’da mı Primrose Hill’de mi?”

“Öyleyse George’a söyle on dakika beklesin lütfen.”

“Beş demiştin.”

“Çabuk olmaya çalışacağım.”

Pazartesi sabahı saat on bir itibariyle evimi kiraya vermekle kalmayıp istifa etmiş, erken ayrılma pazarlığımı yapmış ve bir depolama şirketinden eşyalarım için “üç metre küplük” bir alan kiralamıştım. Victor’u aramak için telefonu aldığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Tabii bu uykusuzluktan, çok fazla kahveden veya her ikisinden de kaynaklanabiliyor olabilirdi. Ama hayır, altında başka bir şeyler vardı. Sebep, bu hızlı değişimin yarattığı saf korkuydu. Benim gibi işleri ağırdan almayı seven biri için her şey fazlasıyla hızlı geliyordu.

Victor telefonu açmadı. Eve gittiğimde mesajıma hâlâ cevap vermemiş olduğu için teyzesinin ev telefonunu aradım ve bozuk bir Fransızcayla Victor’un bir an önce bana ulaşmasını söyleyen bir mesaj bıraktım.

Peşimde terk edilmek üzere olan Guinness’le evin içinde gezinerek neleri alacağımın, neleri geride bırakacağımın, neleri depoya koyacağımın listesini çıkarmaya başladım. Artık hiçbir şeyin geri dönüşü olmadığını farkına varmamla tetiklenen ve içimde giderek yükselen panik dalgasını görmezden gelmeye çalıştım.

Victor’la nihayet konuşabildiğimizde ertesi sabah saat on birdi.

Ona söylemek üzere olduğum şeyden bihaber olduğunu belli eden bir ses tonuyla, “Selam seksi bayan,” dedi.

“Dün gece geç saatlere kadar uyumadım ve beni aramanı bekledim,” dedim istemediğim kadar sert bir ses tonuyla.

“Affedersin, kontörüm bitmiş. Ve kontör olmayınca sesli mesajları bile dinleyemiyorsun. Fransız telefon şirketleri işte, cimri pislikler.”

“Distira’ya da bir mesaj bırakmıştım.”

“Gerçekten mi?” Sonra muhtemelen Distira’ya döndü: “*Est-ce que CC a laissé un message hier?*” *Dün CC bana mesaj bıraktı mı?*

Distira’nın ne cevap verdiğini duymadım ama sonunda Victor, “Unutmuş,” dedi. “Üzgünüm.”

Anahtarları kaybetmek, mesajları unutmak... Aklımdan bunlar geçerken Victor ne düşündüğümü anlamış gibi, “Yaşlanıyor işte,” dedi. “Neyse, iyi haber şu ki Clappier...”

“Victor!” diye sözünü kestim. “Eğer hem senin cep telefonunu *hem de* Distira’nın evini aradıysam asıl benim sana vereceğim acil haberlerim var demektir!”

“Ah, tabii,” dedi Victor bozulmuş gibi. “Evle ilgili gelişmeleri bilmek isteyeceğini...”

“İstiyorum! Ama bu kez benim haberlerim daha heyecan verici. Çünkü gelişmeleri, beklediğimizden çok daha yakın bir zamanda oraya gelince kendi gözlerimle görebileceğim.”

“Geri mi geliyorsun?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Salı günü.”

“Gelecek salı mı?”

“Evet. Salı.”

“Güzel, iyiymiş,” dedi Victor umduğum kadar coşkuyla karşılık vermeyerek.

“Ne kadarlığına?”

“Ne kadar istersen.”

“Ne kadar istersem mi? Anlamıyorum. Hey, SJ ve George evi tutmak istedi herhalde, değil mi?”

“Evet ama pazartesi günü taşınmaları gerek. O yüzden her şeyi biraz öne almak zorunda kaldım. Bir gece evde onlarla kalacağım, salı günü de ayrılacağım.”

“İşin ne olacak?”

“İşten ayrıldım. Cuma günü son günüm.”

“Demek öyle.”

“Sevinmiş gibi yapar mısın?” dedim. “Lütfen sevindiğini göster çünkü beni korkutuyorsun.”

“Yo, sevindim. Sadece biraz şaşkıyım. İhbar süresi falan ne olacak?”

“Erken ayrılmam konusunda anlaştık. Hem zaten iki haftalık tatil hakkım vardı, yani...”

“Bundan emin misin?”

“Herhalde *eminim*,” dedim ve artık sinirli sinirli konuşmaya başladığımı fark ettim. Sakin olmaya çalışmalıyım.

“Yani sonuçta büyük bir karar. Sadece onu demek istedim. Biraz sersemledim, hepsi bu.”

Victor’un ses tonu hayal ettiğim coşkudan o kadar yoksundu ki söyleyecek şey bulamıyordum.

“Alo?” dedi birkaç dakika sonra.

“Buradayım,” dedim.

“Görüyor musun, seni üzdüm şimdi.”

“Hayır. Hayır beni üzmedin. Yani aslında *evet*... Dinle, sana çok samimi bir şey söyleyeceğim... Eğer fikir değiştirmeye başladıysan bunu şimdi söylemen gerek. Aslında dün söylemen gerekiyordu, ben işimden ayrılmadan önce. Ama yine de şimdi söylemen gelecek hafta söylemenden daha iyi.”

“CC...” diye söze başladı Victor.

“Ama eğer gelecek hafta da orada olmamı istemiyorsan...”

“CC.”

“O zaman lütfen şimdi söyle. Ben de her şeyi iptal etmeye çalışayım.”

“CC!” diye bağırdı Victor.

“Efendim?”

“Yoksa özel...”

“Ne?”

“Yok bir şey.”

“Özel ne?”

“Gerçekten, yok bir şey.”

Ama ne demek üzere olduğunu biliyordum. Özel günümün başlayıp başlamadığını soracaktı. Ve işin sinir bozucu yanı, gerçekten de başlamak üzere olduğuydu.

“Histerik olmaya başladın,” dedi. “Dur bir saniye.”

“Histerik falan *olmuyorum*! Bunun özel günle bir alakası yok!”

“Tamam, yok. Üzgünüm. Öyleyse kızmaya başladın. Sesin tir tir titriyor.”

Bu kısmını ben bile inkâr edemezdim.

“Dinlemen gerek,” dedi Victor. “Beni duymuyorsun bile.”

Derin bir nefes aldım ve iç çektim. “Tamam, dinliyorum,” dedim.

“Çok yakında burada olacağın için mutluluktan uçuyorum. Sadece bunun biraz fazla erken olmasından endişe ediyorum. Benim için

değil, senin için. Zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ben de işleri sırf benim için hızlandırmadan korkuyorum, bunu yapmana hiç gerek olmadığı halde.”

“Ama sadece senin için değil ki. Her şeyin bu kadar ani olmasının sebebi bu değil. SJ’in şu anda bir eve ihtiyacı var ve bu hem benim için hem de Guinness için mükemmel bir çözüm. Ayrıca iş yerinde de bana ya Cornish Cow’la, nefret ettiğim o şirketle çalışmamı ya da ayrılmamı söylediler. Kısaca kusursuz bir fırtına kopuyor.”

Victor güldü.

“Ne var? Bana gülme,” dedim. “Tamam, kusursuz fırtına belki doğru benzetme değil ama...”

“Kuş beyinli, gülüyorum çünkü mutluyum,” dedi Victor. “Hani insanlar mutlu olunca yapar ya bazen.”

“Sen bana kuş beyinli mi dedin şimdi?”

“Evet, dedim.”

“Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.”

“Herhalde sen bana kazık dediğinde ben ne hissettiysem onun gibi bir şeydir,” dedi Victor tekrar gülerek. “Bir dakika bekle.” Arka planda Distira’yla konuştuğunu duydum. “*Tu vois, Tatie? Elle vient! Mardi prochain.*”

“O neydi?”

“Sadece Distira’ya senin geleceğini söylüyordum.”

“Geleceğimi tahmin etmiyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Anlaşılan etmiyordu.”

“Nedenmiş?”

“Ben nereden bileyim? Gelince kendin sorabilirsin.”

“Soracağım tabii!”

“CC!” dedi Victor. “Arıza çıkarmayı bırak.”

“Çıkarmıyorum ki. Çıkartıyor muyum yoksa?”

“Biraz.”

“Ya...”

“Her şey yolunda. Sakin ol.”

“Haklısın. Affedersin. Uykumu alamadım. Hepsi bu. Mutlu olduğuna eminsin değil mi?”

“Evet.”

“Arabayla mı geleyim uçakla mı sence?”

“Uçakla. Kesinlikle.”

“Ama uçakla gelirsem pek bir şey getiremem.”

“Zaten henüz *pek bir şey* koyacak yer yok.”

“Tamam. Öyleyse şimdi uçakla gelirim ve eşyaları daha sonra buraya döndüğümde getiririm.”

“Tanrım, hâlâ inanamıyorum,” dedi Victor yine gülerek.

“Ben de... Ben de inanamıyorum.”

Ertesi sabah regl oldum. Her zamankinden daha hafifti ama yine de o tanıdık rahatlama hissini yaşadım. Bu sakinlik hissinin, hayatımdaki onca şeye hâlâ baskın gelebilmesi, hormonların gücünü kanıtlıyordu. Eğer bir kanıtı ihtiyaç varsa tabii.

Hamile olmadığım anlaşıldığı için yıllardan beri ilk kez üzüntü duydum. Makul düşünmeye çalışarak şu an yapmamız gereken bunca şey varken hamileliğin daha ileri bir tarihte gerçekleşmesinin daha iyi olacağını söyledim kendime. Ama hormonlarım da mantığım kadar yüksek sesle bağıırıyordu.

İşteki üç günüm kasırga gibi geçti. Gerçi yaptıklarımın çoğu Spot On’dan çok kendi kişisel planlarımla ilgiliydi. Bu arada organize etmem gereken yüz tane şeyin arasında boğuşurken kışlık giysiler, üç aylık makyaj malzemesi, bunların hepsini taşıyacak tekerlekli, devasa bir valiz almak için sürekli mağaza gezerken ve bütün müşterilerle

vedalaşırken doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünüp endişelenecek zamanım dahi olmadı. İş arkadaşlarımdan kocaman gözlerle bana gıpta ederek bakmaları içimdeki son şüphe kırıntıları da tamamen ortadan kaldırmıştı.

Cuma akşamı iş yerinden yedi kişiyle Soho'daki The Ship'te veda içkisi içmek için toplandık. Oldukça sade ve açıkçası biraz ruhsuz bir toplanmaydı. Bunun üzerine Mark'ı aradım ve yakınlarda olup olmadığını sordum. Hemen yolun aşağısındaki Compton'daydı ve yanımıza geldi. Ama eski zamanlardaki çılgın cuma gecelerimizin farkı, Mark'ın varlığına rağmen hâlâ etkili bir şekilde hissediliyordu.

Tam yedi sene beraber çalışmış olsak da Mark ve Jude dışında herkes tek tek kendi cuma randevuları için başka yerlere gitti.

Iain, Mark'a eve geldiğini söyleyen bir mesaj atınca Mark'ın da gitmek için kıvrandığı gözümünden kaçmadı. Artık beşinci kez iPhone'unu kontrol ettiğinde onu yanağından öptüm ve, "Hadi git artık!" dedim.

Jude da pazar günü katılacağı bir bisiklet yarışı yüzünden içki içmediği için geceye devam etmenin bir anlamı yoktu. Böylece vedalaştık.

Açıkçası tüm bunlar benim için gayet iyiydi. İş arkadaşlarım, tuhaf bir şekilde çoktan geçmiş hayatımın parçalarıymış gibi hissediyordum. Mark da bugünlerde kendini çift hallerine o kadar kaptırmıştı ki bana sunabileceği pek bir şey kalmamıştı. Ayrıca itiraf etmeliyim ki sabahlara kadar içilen çılgın bir gece geçirmek (eskiden hep yaptığımız şey aşağı yukarı buydu) benim bile aklımdaki son şeydi. Şu an tek istediğim salonumda kedimle oturmak ve çok yakında benden yüzlerce kilometre uzakta olacak bu evin olabildiğince tadını çıkarmaktı.

Öyle bir an geliyordu ki hayat koca bir sıçrayışla bambaşka bir yere savruluyor ve geriye dönüp sahip olduğunuz şeylere baktığı-

nızda onların ancak pamuk şekerler kadar önemli ve elle tutulabilir olduğunu görüyordunuz. Bu hayret verici bir şeydi.

Cumartesi sabahı nakliye kamyonu geldi. Fakat sinir bozucu bir durum vardı; bulabildikleri en yakın park yeri yüz metre uzaktaydı. Dünyevi varlıklarımı kilitlenebilir kapaklı römorka taşımak için çiseleyen yağmurun altında gidip gelmek zorunda kaldım. Bu arada ev, herhangi bir anlamda bana ait olmaktan hızla çıkıyordu. Bir evin, ne kadar da az bir eşyanın gitmesiyle böyle bir dönüşüm geçirdiğini görmek şaşırtıcıydı. Kitaplar ve ıvır zıvırlar gittikten sonra bomboş bir kabuk gibi kalmıştı. Bir zamanlar içinde hayatımı sürdürdüğüm eve dair bir anı oluvermişti.

Pazartesi günü SJ ve George bir minibüsle gelip bu boşluğu kendilerine ait etnik eşyalarının karışımıyla doldurmaya başladılar ve her bir eşya Guinness tarafından dikkatlice koklandı. Bir türlü yanından ayrılamadığı Afrika'dan gelmiş olan toprak çömlektен aldığı kokular acaba kafasında nasıl görüntüler canlandırıyor diye merak ettim. Artık bu her ne ise kuyruğunu çalı gibi kabartmasına sebep oluyordu.

Önceki evlerini eşyalı tutmuş oldukları için SJ ve George'un taşınacak büyük mobilyaları yoktu. Böylece iki saat içinde işimiz bitti. SJ, Primrose Hill'de yaşayacak kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. George ise başına ne geldiğini hiç anlayamayan Guinness'le yeni bir aşka adım atma arifesindeydi. Kısaca herkes halinden memnundu.

Tüm bunların yarattığı ve yarın yaratmaya devam edeceği onca karmaşa ve strese rağmen her şey müthiş eğlenceli geliyordu. Her şey anlık gelişmişti ve bana kendimi öyle genç hissettiriyordu ki belki de şu son birkaç sene içinde aslında tek ihtiyacım olan, her şeyi bir güzel sarsıp zincirlerimi kırmaktı. Hatta düşünüyordum da... Bu belki de bir erkek arkadaş bulmaktan bile daha önemliydi.

Kutu yığınlarının arasında pizza yiyerek geçirilen o pazartesi akşamı, dostluğu paylaştığımız mükemmel bir ana dönüşüverdi. Asla unutulmayacak anlardandı. Yaşamınızın sonuna geldiğinizde gözünüzün önünden film şeridi gibi geçecek sahnelerden biriydi. En azından ben öyle umuyordum.

SOĞUK, PUSLU AMA ÂŞK DOLU

Pasaport kontrolünden geçer geçmez Victor'u gördüm. Suratını cama yaslamış, kollarını komik komik havada sallıyordu.

Benim valizim ilk çıkanlar arasındaydı. İki metrelik bir Almanın yardımıyla valizi banttan indirip tekerleklerinin üzerinde dikmeyi başardım.

Gelen yolcu salonuna vardığım zaman Victor, "Tanrım!" dedi. "Daha büyük valiz bulamadın mı?" Beni koyun postuna sarınmış sıcak kollarının arasına aldı ve, "Selam sevgilim!" dedi.

Bir süre öylece sarıldık, miskle karışık kokusunu içime çektim. Nihayet ayrıldığımızda başımı eğip pazar arabası boyutundaki valizime baktım ve, "Maalesef hayır, en büyükleri buydu," dedim.

Salondan çıkıp dışarının kasvetli havasına adım attık. "Côte d'Azur'daki büyüleyici, masmavi gökyüzünü görmeyi umuyordum," dedim Victor'a bakıp başımla yağın yağmuru işaret ederek.

Elimden tutup beni ve deli gibi sağa sola savrulan valizi ottoparka doğru çekerek, "Biliyorum, üzgünüm," dedi. "Aslında senin için sipariş vermişim ama günleri karıştırmış olmalılar. Neyse, en azından dağda yağmur yok. Söylesene, evini SJ ve George'a bırakmak nasıl bir duyguydu?"

"Biraz tuhaf aslında. Benim eşyalarım gidip onlarınkiler gelince ev benden çok onlara aitmiş gibi oluverdi bir anda. O korkunç Afrika kilimlerini duvarlara astılar. Uyuşturucu satıcılarının evine

benzedi biraz! En kötüsü anahtarlarımı onlara teslim etmektir. Artık hiç anahtarım yok. Bir tane bile.”

“Benim de,” dedi Victor. “Eh, şunlar hariç.” Elimi bıraktı ve cebinden karavanın anahtarlarını çıkardı.

“Distira öbür anahtarları bulabildi mi bari?”

“Hayır.”

“İnsan bunu nasıl becerir?” diye sordum. “Yani nasıl koca bir anahtarlığı kaybeder?”

Victor omuz silkti ve valizi karavanın öbür ucuna sürükledi. “Bilmem,” dedi. “Acayip bir yaşlı kurt.”

“Ona ne şüphe.”

Dağlara doğru yol alırken bugün manzara tamamen bambaşkaydı. Gri gökyüzü, yağmur ve sileceklerin sesi, sanki Provence’a İngiliz bir görünüm vermek için hep beraber komplo kurmuşlardı.

“Ev işleri nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Yavaş. Tavanlar yapıldı ama henüz boyanmadı. Mutfak söküldü ama yenisi takılmadı. Keza banyo da.”

“Banyo yok mu yani?”

“Birkaç gün için yok. Ben de Distira’nın evini kullanıyordum.”

“Tanrım,” dedim.

“Uzun sürmeyecek ama.”

“Clappier işinde iyi mi bari?”

“İyi sayılır,” dedi Victor.

“Emin değilsin galiba.”

Victor güldü. “Yo, iyi aslında ama hep baskı yapman gerekiyor. Yoksa gelmiyor.”

“Gelmiyor mu?”

“Başka işlere de gidiyor. Açıkçası kim daha çok dırdır edip sesini çıkarırsa onun işini yapıyor bence.”

“Anladım.”

“O yüzden hem arkadaşı olmak hem beraber çalışmak hem de işleri ilerletmek için başının etini yemek zorunda kalmak biraz zorluyor beni.”

“Belki de iyi polis kötü polisi oynamalıyız. Ben seve seve dırdır ederim. İş yerinde hep yapıyorum zaten. Yani *yapıyordum*.”

“Peki işi bırakmak nasıl bir his?”

“Çok garip. Hâlâ yaptığım şeyi tam olarak idrak edemedim bence. Ya da hani bazen bir şeylerin kafana dank etmesini beklersin ama hiç dank etmez ya, o tarz bir şeydir belki.”

“Çünkü zannettiğin kadar önemli bir şey değildir gibi mi?”

“Aynen.”

“Neyse,” dedi Victor bana bakıp gülümseyerek. “Eğer dırdır becerini köreltmemek için Clappier’nin üzerinde kullanmak istiyorsan benim için hava hoş.”

Giderken geride bıraktığım kardan eser kalmamıştı. La Forge’a giden son patikayı da geçtikten sonra karşımıza çıkan çamurlu sular ve gri gökyüzü eve biraz şeytani bir görüntü veriyordu.

“Distira’yla çok sık görüşüyor musun?” diye sordum. Az önceki şeytani düşünce nedense aklıma Distira’yı getirmişti.

“Pek değil,” dedi Victor. “Akşamları duş aldığım zamanlarda genelde evde oluyor. Arkadaşı Carole de öyle. Ama pek konuşmuyor. Aslına bakarsan Distira da pek konuşmuyor.”

“Distira nasıl para kazanıyor?”

“Emekli maaşı var sanırım,” dedi Victor.

Vardığımızda karavanı evin önüne park edip birlikte valizimi mıcırın üzerinden sürükleyerek ön kapıya taşıdık.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım Victor kapıyı açınca.

“Çok kötü, değil mi?”

Yerlere torbalardan alçı tozları dökülmüştü. Çiftlik masasının üzeri bakır boru parçalarıyla ve bir yığın aletle doluydu. Mutfak dolapları sökülmüş, arkasından çıkan bembeyaz duvarlar, diğer her yerin ne kadar pis olduğunun acımasız göstergeleri olmuştu. Soba da duvardan sökülmüştü ve bacadan dökülen isler, tabanda simsiyah bir yarım ay şeklinde birikmişti.

“Ortaya iyi bir şey çıkacaksa önce bu hale gelmek zorundaydı,” dedi Victor. Sonra eliyle tavanı işaret etti. “Ama şuraya bak.”

Başımı salladım. “Sıvacılıkta iyiymiş, hakkını vermem gerek.”

“Sandığımızdan zor bir işmiş ayrıca,” dedi Victor. “Ben de bir deneyeyim dedim ama iki metre kareyi bile düzleştiremedim.”

Alaycı alaycı, etraftaki karmaşada göz gezdirerek, “Pek düzen hastası sayılmaz ama değil mi?” dedim.

“Haklısın,” deyip güldü Victor. “Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama gel, bir de şuraya bak.” Elimden tutup beni yatak odasına götürdü.

“Vay canına!” dedim. “İşte buna gelişme derim.”

“Clappier tavanı tamir etti ama diğer her şeyi ben yaptım.”

“Döşeme tahtaları da çok güzel.”

“Bence de. O naylonları sökmek ne karın ağrısıydı ama! Hepsini kazımam üç günümü aldı.”

“Ve bir de kalorifer var!”

“Henüz çalışmıyor ama yakında çalışacak. Hatta Clappier belki cuma olur dedi.”

“Tanrım, çok güzel olmuş Victor.”

“Belki sonra başka bir renge boyatmak isteyebilirsin diye düşündüm ama şimdilik her şeyi beyaz yapmak istedim.”

“Temiz ve aydınlık. Gayet iyi. Şimdi gereken tek şey bir yatak ve ısıtma. Sonra burada uyuyabiliriz artık.”

“Yo, sadece uyumayacağız,” dedi Victor kalçasını hafifçe benim kalçama vurarak.

“Tabii ki!”

“Yarın yapabiliriz diye düşünüyorum,” dedi Victor.

“Neyi, oynamayı mı?” dedim kıkırdarak.

Victor güldü. “Yatak alışverişini kastetmiştim. Eğer sen de istersen.”

Beni yine kollarına alabilsin diye yürüyüp yanına gittim. Sonra yavaşça dans ediyormuşuz gibi dönmeye başladık. Bir yandan hâlâ bu oda için ne kadar çaba harcadığına bakıyordum. “Seninle yatak almaya gitmek mi?” dedim. “Hımm... Daha güzel bir plan düşünemiyorum.”

“Her yer bu kadar gri ve soğuk olduğu için üzgünüm,” dedi. Sesinin titreşimini ben bile kalbimde hissettim. “Sen gelene kadar ısıtma sorununu halletmeyi umuyordum ama...”

“Hazırlıksız yakalandın,” diyerek cümlesini tamamladım. “Önemi yok.”

Gözlerime bakabilmek için beni kendinden biraz uzaklaştırdı. “Bu arada, teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?”

“Burada olduğun için. Bu kadar çabuk geldiğin için.”

“Bir şey değil,” dedim ona sıkı sıkı sarılarak. “Olmak istediğim yer burası.”

Aniden soğuk hava kemiklerime kadar ulaştı ve istemsizce titredim.

“Kalın bir şeyler giymelisin.”

“Bulabildiğim en kalın kazakları getirdim,” dedim kollarının arasından çekilip mutfakta duran valize doğru giderek. “Sanırım hemen giymem lazım.”

Peşimden gelen Victor, “Çok yakında burası daha güzel olacak,” dedi. “Söz veriyorum.”

Yere çömeldim ve gardırobu aratmayan valizimin ön gözünü açıp kalın, yünlü bir hırka çıkardım.

“Sorun yok,” dedim kafamı kaldırıp ona bakarak. İçerinin loş aydınlığında, gözlerinin kahverengiliği, gözbebeklerinden ayırt edilemiyordu.

Gülümsedi. Şefkatli, sıcak, muhteşem bir gülümsemeydi bu. Ve bir anda ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşündüm, onun bana ait olduğunu hissettim ve ona ne kadar âşık olduğumu fark edip şaşırdım.

“Ne oldu?” dedi gülerek.

“Hiç. Sadece mutluyum. Evin hali de hiç umurumda değil, seninle olduğum sürece.”

Victor’un gülümsemesi otuz iki diş bir gülüşe dönüştü. “Aynen,” dedi. “Hadi gel. Karavana dönelim. Burası buz gibi.”

Fransa’da yatak almanın inanılmaz derecede karmaşık bir iş olduğu anlaşıldı. Gittiğimiz ilk üç mobilya dükkânı yüzüne bakılmayacak kötü ürünlerle doluydu. Öyle ki o tarz yatakları seksenlerin başından beri bırakın bir mağazada görmeyi, kimsenin evinde bile rastlamamıştım. Mağazalar aşırı kabarık deri minderleri olan süslü püslü ahşap oymalı koltuklardan geçilmiyordu. Yataklarsa sanki Fiat Multipla’nın tasarımcısının elinden çıkmıştı; tasarım diye bir şeyden söz edilebilirse tabii. Başlık tahtasına transistörlü radyo monte edilmiş yatakların sayısı şaşırtıcı derecede fazlaydı.

Nihayet basit, ahşap bir yatak bulduğumuzda satıcı depoda o modelden kalmadığını ve teşhir ürününü de satın alamayacağımızı söyledi.

Sağlıklı beslenme seçenekleri pek az olduğu ve pek ender rastlandığı için McDonald's'ın Fransız versiyonu olan Quick'te kısa bir öğle yemeği molası verdik. Sahip olduğum bütün beslenme ve etik kurallarına aykırı bir seçenekte bu ve gerçekten yıllardır bir tane bile hamburger yememiştim. Fakat parmak balık, erimiş peynir ve tonlarca mayonezden oluşan hamburgerim itiraf etmeye utansam da müthiş lezzetliydi. Tuhaftı ama yatak alışverişi yapmak veya hamburger yemek gibi sıradan aktiviteler bile bir erkek arkadaşla çok keyifli geliyordu.

Binlerce kalorilik öğlen yemeğimizin ardından bana sorarsanız Fly* gibi talihsiz bir ismi olan Ikea benzeri bir mağazaya denk geldik. Fly'da monte edilecek parçalardan oluşan, görünüşe bakılırsa ucuz ve basit yatak çeşitleri vardı. Gördüğümüz onca uzay mekiği kokpitlerinden sonra içimize biraz olsun su serpilmişti. Ancak fiyat konusu tam bir yanıltmacaydı. Tıpkı Ryanair hava yolu şirketindeki gibi opsiyonel ekstraların hiçbirinin (yatak ayağı, tabanı, başlığı, şiltesi) aslında ekstra değil, alınması zorunlu olan parçalar olduğu ortaya çıktı. Ama neyse ki depolarında beğendiğimiz model mevcuttu. Böylece öğleden sonra saat üçte mutlu mesut eve doğru yola çıkmıştık ve yeni yatağımızı, yeni yatak odamızı kullanacağımız için heyecanlıydık.

Eve vardığımızda Clappier çoktan gitmişti. Etrafta şöyle bir göz gezdirmeye herhangi bir gelişme olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

“Görüyorsun işte,” diyerek iç çekti Victor ve kafasını iki yana salladı. “Ensesinde dikilmeyince...”

* (İng.) Uçmak. (ç. n.)

Belki bir ihtimal yanıyordur diye elimi kaloriferde gezdirerek, “Fanlı ısıtıcıyı almakla iyi etmişiz,” dedim. Petek buz gibiydi tabii.

“O zaman şu yatağa el atalım mı?”

Kullanma kılavuzu sanki üç yaşında biri tarafından yazılmış ve on beş farklı dilden yine üç yaşında biri tarafından çevrilmiş gibiydi. Bu nedenle çareyi, aramızda tatlı tatlı tartışarak rastgele tahtaları vidalamakta bulduk. Sonra yine aynı tahtaların vidalarını söktük. Tabii bu da yalnızca en başta yaptığımızın doğru olduğuna karar vermemizle sonuçlandı.

Saat altı buçukta yatağı monte etmeyi bitirmiştik ve fanlı ısıtıcı da havadaki keskin soğuğu biraz olsun kırmıştı. Karavandan yastıkları ve yorganları taşıdıktan sonra spor ayakkabılarımı çıkarıp kendimi yatağın ortasına attım.

“Aman dikkat!” diye uyardı beni Victor. “O yatağı kimin monte ettiğini ve ne kadar becerikli olup olmadıklarını bilemezsin.”

“Gayet sağlam!” diye bağırdım zıplayarak. Sonra elimle yanımdaki boşluğa pat pat vurdum. “Çok rahat. Gelsene!”

Victor yapmacık bir korkuyla yatağın ucuna yanaştı ve sonra yavaşça yukarıya, üzerime doğru tırmandı. Boynumu koklayıp dudaklarımı öptü ve elini hırkamın altına, sonra da tişörtümün altına soktu.

“Ellerin buz gibi,” dedim suratımı buruşturarak.

“Öyleyse ısıt!” dedi gülerek.

Elimi Victor’un pantolonunun ön tarafına götürdüm ve sertleşmeye başlayan penisini okşamaya başladım. “Birilerini bu kotun hapsinden çıkarmamız gerek...”

“Evet,” dedi elini aşağı kaydırıp benim belimdeki kemeri çözerek. Sonra da pantolonumun düğmelerini açtı.

“Çok dar bu,” dedim yatağın üzerinde kıpırdanarak.

“Öyle mi?” diyerek güldü. Kotumu bacaklarımdan aşağı çekip kendi kemerini çözmeye başladı.

“Kapıyı kapatabilir misin?” diye sordum omzunun üzerinden bakarak. “Birden açılıverdi ve cereyan... Ay!”

Distira elinde bir torbayla eşikte dikiliyordu. Suratında kararmış yamuk yumuk dişlerini tümüyle sergileyen koca bir sırıtma vardı ve deli gibi bakan gözleri odanın etrafında dört dönüyordu.

Victor telaşla yorganı çekti ve ikimizi de örtecek şekilde üzerimize yerleştirdi.

Nihayet gözleri üzerimizde sabitlenince Distira sessizce, “*C’est bien ici,*” dedi. *Burası güzel olmuş.*

Elindeki torbayı salladı. “*Je vous ai amené de la bouffe. Du ragoût.*”

“Ne diyor?” diye fısıldadım.

“Bize yahni getirdiğini söylüyor,” dedi Victor.

“Lütfen, kurtul ondan.”

“*Va à la cuisine, s’il te plaît,*” dedi Victor ters ters. “*On arrive.*” *Mutfığa geç lütfen. Biz de geliyoruz.*

“*Il fait bon ici,*” dedi Distira belli ki bize rahatsızlık verdiği hiç fark etmeyerek. *Burası sıcak.*

“Biliyorum,” dedi Victor ona Fransızca ve ses tonu en az benim olduğum kadar sinirliydi. “Ama sen mutfığa git. Ben şimdi geleceğim.”

Distira, “Tamam, tamam,” diye mırıldandı ve arkasını dönüp yalpalayarak uzaklaştı; tabii kapıyı ardına kadar açık bırakarak.

“Resmen ödümü patlattı!”

Victor güldü. “Sanırım o kilidi tamir etmem gerek.”

Kalkıp ayakkabılarını giydi ve dışarı çıkmadan önce pantolonunun ağını kontrol etti.

Ben daha ayakkabılarımı giymeyi bitirmemiştim ki Victor geri geldi. “Gitti,” dedi. “Ama bize akşam yemeği bıraktı.”

“Ben istemiyorum,” dedim.

“Emin misin? Çok güzel kokuyor.”

“Biliyorum ama yine de istemiyorum.”

Victor omuz silkti. “Ah, sen başka bir şey istiyorsun...” dedi sırnaşık sırnaşık ve tekrar yatağa çıktı.

“Belki sonra,” dedim. “Sen kapıyı kilitlemenin bir yolunu bulunca mesela.”

O sırada gözüme bir şey takıldı ve her ikimizde kafamızı çevirip cama baktık. Bir kez daha yerimden sıçradım çünkü Distira pervaza yaslanmış bize bakıyordu.

“Of, ben böyle işin,” dedim. “Şakayı bile geçti artık.”

“Onunla konuşacağım,” dedi Victor ayağa kalkıp. “Buna bir çözüm bulacağım.”

“Tamam ama fazla kızdırma. Banyosunu kullanmaya ihtiyacım var. İngiltere’den geldiğimden beri doğru dürüst yıkanmadım.”

“Gel benimle,” dedi Victor elini uzatarak. “Hazır o giderken biz de onunla beraber evine gideriz.”

Distira’nın banyosu da evinin geri kalanı kadar pisti ve çer çöple doluydu. Ama duş perdesi olmadığı için yere çömelerek yıkanmak zorunda kaldıysam da (neydi şu Fransızların duş perdeleriyle alıp veremedikleri?) temizlenmek harikaydı.

Victor da duşunu aldıktan sonra yanıma, eve geldi. Pencereye bir havlu asıp kapının arkasına sandalye dayayarak nihayet sevişmeyi başardık. Tertemiz vücutlarımızın birbirine değmesi muhteşem bir histi.

Sonra yemek yedik. Victor için Distira’nın pişirdiği yahni, inatçı keçi olan benim için de hazır erişte. Ve sonra güzel bir uykuya daldık.

Alışılmadık bir hareketlilikle yatakta dönüp duran Victor yüzünden uyandım.

Tam tekrar dalacakken yine uykum kaçtı. Bu sefer ben Victor'a doğru dönmeye çalıştım ve ancak o sırada bir terslik olduğunu anladım. Gövdem şiltenin içine öyle bir gömülmüştü ki hareket etmek imkânsızdı. Vücudumun şeklini alan çukurdan çıkabilmek için yatakta önce geri geri gitmem ve sonra kendimi öne doğru fırlatmam gerekti.

Vücudumun açtığı delikten kurtulmayı başarinca bu kez de şilte yeni pozisyonumun şeklini alana kadar üzerinde oluşmuş şişliklerde ve eziklerde yatmaya katlanmak zorunda kaldım. Sanki yatak güç kullanarak beni değiştirmeye zorluyor gibiydi.

"Bu yatakta bir sorun var," diye fısıldadım.

"Berbat ötesi," diye cevap verdi Victor. Belli ki o da tamamen uyanıktı. "Sanırım beni yutmaya çalışıyor." Uzanıp ışığı açtı. "Yan dönünce de..."

"Çukurdan çıkmak için trampleden zıplar gibi yapman gerekiyor," diye sözünü tamamladım.

"Evet! Ve önceki pozisyonun yüzünden orası burası şişmiş oluyor."

"Farkındayım," dedim. "Sanırım şu köpük malzeme yüzünden."

"Aynen," dedi Victor. "Oysa bunun iyi bir özellik olması gerektiğini sanıyordum."

"Hiç kıpırdamadığın sürece rahat."

"Tamam ama ben *kıpırdarım*," dedi Victor.

"Biliyorum. Fark ettim!"

Bana doğru dönüp yaklaştı ve biraz kıpırdanarak sırtıma sokuldu. "Acaba iade edebilir miyiz?"

"Emin ol edemeyiz."

BİYOLOJİK SAATLİ BOMBA

Ertesi sabah Clappier o kadar erken geldi ki kapının arkasındaki sandalye olmasaydı onu da içeri dalmaktan hiçbir şey alıkoyamayacaktı. İnsan yiyen şiltenin içinden çıktık ve uykulu gözlerle Clappier'nin çeşitli boruları çekiçle döverek çeşitli küfürler savurmasını izledik.

Geçirdiğimiz berbat geceye rağmen nihayet Victor'la beraber mutfakı toplamaya başladık ve sonra duvarları fırçaladık. Yemek kalıntılarını temizlemek kolay iş değildi. Her ne kadar yapışkanlığı giderdiysek de duvarlar öncekinden daha kötü gözüküyordu. Ama hepsini kazıyana kadar boya yapamayacağımız için başka seçeneğimiz yok gibiydi.

Tam öğle yemeği molasından sonra aletlerimizi elimize yeniden almıştık ki Distira yemek kabını isteme bahanesiyle kafasını kapıdan içeri uzattı.

Gelip tepesinde durduğum merdivene yaklaştı. Kadının hal ve tavırları beni geriyordu. Her ne kadar merdiveni *gerçekten* iteceğini düşünmesem de aşağı indim ve bunun sebebi ona daha yakın olmak istemem falan değildi.

“Qy'est-ce que vous faites?” diye sordu. *Ne yapıyorsun?*

“Duvarı temizliyorum,” diye açıkladım Fransızca.

“Temizlenmesi gerekmiyor,” diye cevap verdi. Herhalde banyosunu bile temizlemeyen biri için şaşırtıcı bir cevap değildi bu.

“Boya yapacağız teyze,” diye seslendi Victor. Mutfağın öbür tarafında Clappier’nin radyatörü asmasına yardım ediyordu.

“Pff!” dedi Distira. “*Quel intérêt de laver le mur si vous allez le peindre?*”

Sonra tek ayağının üzerinde dönüp yemek kabını masadan aldı ve mutfaktan öfkeyle, elinden geldigince hızlı çıkmaya çalıştı.

İlk defa bu kadının bir çeşit öğrenme zorluğu çekip çekmediğini düşündüm. “Ne dedi?” diye sordum.

Victor da önemi yok der gibi başını iki yana salladı.

“Hayır, söyle,” diye itiraz ettim. “İletişimi başka türlü geliştiremeyeceğiz.”

“Madem üstüne boya vuracakmışız o zaman temizlememizin bir anlamı yokmuş.”

Sinirli sinirli kovamı elime aldım. “Şimdi de dekorasyon uzmanı kesildi, öyle mi?”

“Öyle görünüyor.”

Duvarın birini bitirdiğimde Victor beni köşeye çekti. “Hey,” dedi sessizce. “Hani çok iyi bir dırdırcı olduğunu söylemiştin ya...”

“Dırdır mı? Ah, evet!”

“Şimdi tam zamanı olabilir. Clappier banyo işinin bir hafta daha bitmeyeceğini söyledi.”

“Bir hafta mı!”

“Şşş, evet. Yani eğer ufak bir idman yapmak istersen...”

“Zaten bir hafta daha banyosuz yaşamam mümkün değil!” Du-daklarımı ısırdım. “Biraz radikal bir çözüm düşünüyorum.”

“Radikal mi?”

“Evet. Kadınsal bir şey.”

Victor burnunu kırıştırdı. “Tam olarak anladığımı...”

“Reglin Fransızcası ne?” diye sordum.

“Ah şey, *règles*,” dedi Victor. “*Règles* oldun. Ama bunu söyleyemezsin. Adamın kalbine indireceksin.”

“*J’ai mes règles dans deux jours*,” diye mırıldandım. “Bunu anlar mı?”

“İki gün sonra regl olacaksın, evet. Ama gerçekten yaşlı bir Fransız ustaya bunu söyleyemezsin.”

“Söyleyemem mi?” diyerek suratımı buruşturdum. “Siz erkekler kadınsal meselelerde çok acayıpsınız gerçekten. Peki şuna ne dersin? *Dans deux jours, je vais avoir une problème feminine?*”

“*Un problème féminin*,” diye düzeltti Victor. “Problem erildir.”

“Yani dişil olsa da eril midir?”

“Evet,” dedi Victor omzumun üzerinden telaşla Clappier’nin hâlâ orada olup olmadığını kontrol ederek. “Ama bence yine de yapmasan...”

“Peki ya, *Donc j’ai besoin d’une salle de bains toute de suite?*” desem?”

“Evet, doğru olur,” diyerek güldü. “Ama bence yine de...”

“Bak bu bir kız taktiği,” diyerek sözünü kestim ve tek kaşımı havaya kaldırdım. “Zayıflıklarının silaha çevirmek denir. İzle ve öğren.”

Victor güldü. “Tanrım!” dedi. “Öğrensem bile ileride aynı tuzağa düşmeyeceğimden emin olamıyorum.”

“Ben de,” dedim. “Ben de emin olamıyorum.”

Clappier biyolojik saatli bombamı önüne attığımda resmen şok geçirdi. Gözlerini kocaman açıp dili tutulmuş gibi suratıma bakakaldı. Ama hemen elindeki sıcak hava tabancasını bir kenara bırakıp banyo borularıyla meşgul olmaya başladı. Yani sanıyorum, söylediğim şey istenilen etkiyi bırakmayı başarmıştı.

Müthiş bir şekilde, o ve yardımcısı (mobilete binen sivilceli Jean-Noël) gittiklerinde yepyeni banyomuz olması gereken yere taşınmış, lağım borusu döşenmiş, elektrikli duşumuz geçici olarak

tepeye monte edilmişti. Kısacası, bu akşam için Distira'nın yapış yapış küvetinden kurtulmuştum.

Victor bugün evini kullanmaya ihtiyacımız olmayacağını söylemek üzere Distira'ya gitti ve yine içinde yahnı olan bir yemek kabıyla geri döndü. Kaptan gelen tatlımsı, baharatlı kokudan anladığım kadarıyla dünkü yemeğin aynısıydı.

Yemeğe burun kıvırdığım için Victor, "Distira konusunda çok acayipsin," dedi.

"Nasıl acayip?"

"Eh, seni sevmediğini düşünüyorsun ama kadın zahmet edip bizim için yemek yapınca da istemiyorsun. Bana kalırsa mutfağımız olmadığını bildiği için düşünceli davranması hoş bir şey."

İç çektim ve kafamı salladım. "Tamam," dedim. "Bir şans vereceğim. Ama yine hasta olursam bu onun yaptığı yemeği son yiyişim olacak."

Victor güldü ve tozlanmasın diye torbaya koyduğumuz kâğıt tabaklardan iki tane çıkardı. "Dün bana bir şey olmadı, değil mi?" dedi.

Aslında yemeğin tadı oldukça güzeldi. Kamp gezilerinde annemin sulandıra sulandıra yeniden pişirdiği bir yemeği anımsattı. Dondurularak kurutulmuş bir şekilde gelirdi ve adı da Macar Gulaştı. Bu durum annemin hiç hoşuna gitmese de çocukken en sevdiğim şeydi. Eve döndüğümüzde Waiine ve ben annemin kendi yemeklerini değil de yine o gulaşı pişirmesini isterdik. Hatta babam bile bir gün gulaşı annemin yaptığı yahniden daha çok sevdiğini gizli gizli itiraf etmişti.

Yemeklerimizi yiyip kâğıt tabakları çöp kutusuna attıktan sonra, "Yatak?" dedi Victor.

"Saat daha sekiz!" dedim telefonuma bakıp.

Victor omuz silkti. “Ben çok yorgunum,” dedi. “Ayrıca burası çok soğuk.”

Güldüm ve teslim oldum.

Yatak ısınana kadar birbirimize iyice sokulduktan sonra Victor şiltede ikimizin vücudunun açtığı ortak çukurdan tırmanarak kendi tarafına doğru gitti ve neredeyse anında horlamaya başladı.

Yattığım yerde, köpüğün bedenimi sararken verdiği hissi düşündüm ve acaba sinekkapan birkisi tarafından yenmek böyle bir şey midir diye merak ettim. Çocukken Waiine bir tane besliyordu. Sineğin üzerine kapanıverirdi ve bir hafta sonra açıldığında sinekten geriye sadece kurumuş iskeleti kalmış olurdu.

Gece birde Victor’un jimnastik dönüş figürlerinden biri sayesinde uyandım. Pencereye astığımız havlu düşmüştü ve ay ışığı odanın içine doluyordu. Karnımdan endişe verici gurultular geldi. Distira’nın yemeğini daha önce yediğim zaman başıma gelenlerin tekrar edeceği korkusuyla üzerime sabahlığımı geçirdim, sıcacık yatak odasından çıkıp tadilat çöplüğüne dönmüş buz gibi banyoya gittim.

O buz gibi klozette etrafım borular, aletler ve pisliklerle çevrilmiş bir halde oturmak, soğuk havada buharlaşan nefesimi seyredip acaba yine hasta olacak mıyım diye meraklanmak bir hayli moral bozucuydu.

Yalnızca hazımsızlık çektiğimi, başka bir sorun olmadığını anlayınca sessizce yatak odasına geri döndüm ve çabucak birkaç kıyafet kapıp mutfığa gittim.

Kot pantolonum ve kalın kazağımla bir sandalye çekip oturdum. Buranın bitmiş halini gözümde canlandırmaya çalıştım ama Distira’nın sesi kulaklarımda çınladı: “Burada asla mutlu olamayacaksınız.” Böylece kalkıştığımız bu işle ilgili yine sebepsizce umutsuzluğa kapıldım.

Soğuktan titremeye başladım. Bu geceyi burada geçirmemin imkânı yoktu ama yatağa dönmeyi de hiç istemiyordum. Sıcak bir odada, bir kediyle oturup kitap okumaktı içimden geçenler. Bazılarına saçma geleceğinden hiç şüphem yok ama Guinness'i özlüyordum. Aslında şu anda Londra'daki bütün hayatımı özlüyordum. Kendime acımaya başladığımın farkındaydım ama bu farkındalığın bile faydası olacak gibi görünmüyordu.

Yatak odasının kapısı gıcırdadı ve eşikte çırlıçıplak bir Victor belirdi. Tek eliyle gözlerini ovuşturarak bir ayağından öbür ayağına zıplıyordu. "Burası buz gibi," dedi. "Sen iyi misin?"

Dertli dertli omuz silktim. "Uyuyamadım."

"Şilte yüzünden mi?"

"Kısmen," dedim. "Bir de hazımsızlık. Bir de dolunay. Dolunayda bazen böyle olurum. Gidip karavanda oturabilir miyim?"

Victor suratını buruşturdu. "Niye ki?"

Yine omuz silktim.

"Karavan buz gibidir. Buradan bile daha soğuktur."

"Isıtıcıyı açsam olmaz mı?"

"Isınması saatler sürer," dedi. "Hadi, yatağa gel de konuş benimle."

Sıcak yatak odasına döndüğümde Victor çarşafı çıkarıyordu. "Şiltenin öbür tarafını deneyebiliriz diye düşündüm."

"Ama bu tarafında uyuyun yazıyordu," dedim. "Üzerindeki etiket açıkça..."

"Anladık da," dedi Victor. "Uyuyabilseydik uyurduk herhalde."

"Doğru söylüyorsun," dedim yardım etmeye başlayarak. "Sonuçta daha kötü olacak hali yok ya?"

"Tabii ki." Victor bütün gücüyle şilteyi havaya dikip öbür tarafına doğru yatağa bıraktı. "Dua edelim de o köpüklü sünger sadece bir tarafa konmuş olsun."

Bu kez yüzeyi buz gibi olan yatağa girip birbirimize sokulduk ve yine bizi bir lokmada yutacak mı diye beklemeye başladık.

“Sürekli soğuk olması insanın moralini bozuyor.”

“Evet, benim de canımı sıkmaya başladı. Buraya geldiğin için pişman olmuyorsun değil mi?”

“Hayır!” dedim. Ama yalan söylemediğimden emin olamıyordum.

Bir süre sessizce uzandık. Sonunda Victor’un kollarında olmanın her şeye değdiğine karar verdim. Yani hemen hemen her şeye. Fakat tam ben bunu düşünürken yan dönüp benden uzaklaştı.

“Sanırım şiltenin bu tarafı *gerçekten de* daha iyi,” dedim. Victor’dan gelen cevapsa horlama şeklindeydi; herhalde bu bana katıldığını gösteriyordu.

Ertesi sabah saat on birde Clappier gelince Victor’la önceden hazırladığımız planı devreye sokmaya karar verdik. Ben bahçeyi toparlamakla meşgul olurken Victor da Clappier’yle “erkek erkeğe” bir konuşma yaptı. Senaryomuza göre *karısı* olarak ben, Victor’a cehennem azabı yaşıtıyordum ve Clappier’nin de kaloriferi hallederek Victor’un bu dertten kurtulmasına yardım etmesi gerekiyordu.

On beş dakika sonra Victor beni almak için bahçeye geldi. “Hadi, kalorifer asma görevimiz var.”

“Bugün çalıştırabileceğini söyledi mi?” diye sordum tırmığı dikleştirip duvara yaslayarak.

“Deneyeceğini söyledi. Ama saat dörtte gitmesi gereken başka bir iş varmış. Anlaşılan birilerinin karısı senden bile beter.”

“Hımm,” dedim. “Orasını görürüz.”

Günlük iş bölümüne göre Clappier ve Jean-Noël boruları kesip lehimlerken Victor ve ben de matkapla delik açıp *rawplug* yaparak kaloriferleri tutacak aparatları duvara vidalayacaktık. Dördümüz birden el atınca ve Clappier de bir kere olsun tek bir işe odaklanınca

ciddi bir ilerleme kaydettik. Saat üçte bütün ısıtma sistemi boruları döşenmiş, soba yerine monte edilmişti.

“*S'il n'y a pas de fuite,*” dedi alt dudağından sarkan Gauloise sigarasıyla. “*C'est bon, peut chauffer. Sinon ça sera pour demain.*”

Adam sigara içerken ağzından çıkan tek kelimeyi dahi anlayamadığım için Victor benim için tercüme etti. “Eğer sızıntı yoksa ısıtabiliriz. Aksi halde yarına kalmak zorunda.”

Victor’u çaktırmadan yatak odasına çektim. Radyatör, içine dolan suyla tıngırdıyordu.

“İş bitmeden gitmeye kalkarsa bence oyunun dozunu biraz yükseltmeliyiz,” dedim.

“Nasıl yani?”

“Şu diğer adamın karısı her kim ise ondan çok daha kötü olabileceğimi göstermemiz gerek.”

Victor güldü. “Cehennemden çıkan kız arkadaş mı olacaksın sen başıma?”

“Çekip gidebilirim mesela,” dedim sırtarak. “Eğer diğer iş için gitmesi gerektiğini söylerse ben de evden hışım ile çıkarım.”

“İyi de nereye? Distira’ya mı?”

“Karavana belki. Anahtarları alabilirim. Bir de çanta. Motoru çalıştırırım ve seni terk ediyordum gibi yaparım.”

“Asla işe yaramaz,” dedi Victor ama yüzündeki gülümseme pekâlâ işe yarayabileceğini düşündüğünü gösteriyordu.

“Sen de mesela şey dersin... ‘Gel birader, şu ısıtmayı halledelim yoksa bizim kuş elden kaçacak.’”

“*Bizim kuş mu?*” dedi Victor alaycı alaycı gülerek.

“Ya da artık siz cinsiyetçi erkekler erkeklik taslamaya kalkıştığınızda ne diyorsanız. Ama...”

O sırada Jean-Noël'in kova istemesiyle sözüm yarıda kesildi. Görünüşe bakılırsa sızıntı vardı.

Mutfğa koştuk. Yeni lehim yapılmış bağlantı yerlerinden birinden fışkıran suyun altına tutmak için bulaşık leğenini boşalttım.

Hiç fark etmemişiz gibi Clappier, Victor'a, "Sızıntı var," dedi. Sonra anlayamadığım başka bir cümle daha söyledi.

"Yarına kaldı," dedi Victor bana dönüp tek kaşını yapmacık bir şekilde havaya kaldırarak.

"Yarın mı!" diyerek çığlığı bastım. Clappier beklendiği gibi şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Bütün tesisatı boşaltması gerekiyormuş balım, yoks..."

"Bana *balım* deme!" diye tersledim. İşin aslı bu çıkışma biraz da hoşuma gitmişti. "Ne yapması gerektiği *umurumda değil*. Ya o lanet ısıtma çalışır ya da ben... Ya da ben giderim!"

Victor, Clappier'ye baktı. Clappier ise saatine bakıp kafasını hiç umut yok der gibi iki yana salladı. "*Je ne peux pas*," dedi. *Yapamam*.

Hışımlla yatak odasına gittim. Victor arkamda Clappier'ye yalvarırken çaktırmadan kendi kendime gülümsedim. Çantaya rastgele birkaç kıyafet attım, çoğu Victor'undu. Cam kenarındaki anahtarları da alıp gerisin geri mutfğa geçerek kendi aralarında sessizce tartışan erkeklerin yanından yürüdüm.

Victor kolumdan yakaladı. "CC! Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"İngiltere'ye! ISITMA diye bir şeyin olduğu yere!" Bağdırdıktan sonra fırtına gibi evden çıktım.

Mıcırlı bahçeden yürüyüp karavanın kapısını açtım ve çantamı içeri fırlattım. Şoför koltuğuna yerleşip birkaç başarısız denemeden sonra motoru çalıştırdım.

Victor evin kapısında belirdi ve bahçeden koşarak yanıma geldi. "Sen iyi misin?" diye sordu.

“Tabii ki,” dedim Clappier’nin dinliyor olma ihtimaline karşı sessizce.

“Tanrım, harika rol yapıyorsun. *Beni bile* endişelendirdin. Şimdi ne olacak? Adam hâlâ yapamam diyor.”

“Gidip içerden cüzdanın al ve son bir defa daha yalvar. Fikrimi değiştirmeye çalışmak için benimle beraber geleceğini falan söyle. Gidip Gréolières’te pizza yeriz. Döndüğümüzde belki ısıtma çalışıyor olur.”

“Fazla umutlanma,” dedi Victor ve eve dönmek için koşmaya başladı.

“İnandırıcı ol biraz!” diye seslendim.

Geri dönünce şoför koltuğuna Victor geçti ve yola çıktık. “Ee?” dedim.

Victor omuz silkti, iyice uzaklaştığımızdan emin olmak için arkasına baktıktan sonra eğilip yanağımdan öptü. “Elinden geleni yapacağını söyledi.”

Gréolières’teki terk edilmiş gibi görünen restoranda yemek yedikten sonra yine yolda gördüğümüz yaban hayvanlarını sayarak La Forge’a geri döndük.

Son virajı aldıktan sonra Victor, “Tavşan” diye bağırdı ve sol tarafı işaret etti. Ben de, “Duman!” diye bağırdım ve evi işaret ettim.

Victor görebilmek için sağına soluna baktı ve, “Nerede?” diye sordu.

“Bacayı gösteriyorum şapşal!” dedim.

“Tanrım, ödümü patlattın!” dedi. “Ev yanıyor sandım.”

Karavanı park edip bahçeden geçerek ön kapıya gittik. Victor elini tokmağa koyup, “Ta-ta!” dedi ve kapıyı ardına kadar açtı. Anında suratımıza bir sıcak hava dalgası çarptı.

Hemen içeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapadık. Karşıdaki duvarda, sobanın ısıli camının arkasında alevler ağır ağır yanıyordu. Hemen en yakındaki peteğe gittim. “Soğuk!” dedim.

“Ne?!” diye bağırdı Victor koşarak gelip kalorifere dokunarak. “Yalancı!”

Güldüm ve keyifle sıcacık radyatöre yaslandım.

Bütün odaların ısındığından emin olduktan sonra mutfığa döndük ve sobanın yanına iki sandalye çektik.

Victor uzanıp yanağımı okşadı ve sonra mutfaktaki dağınıklığa ve pislığe göz gezdirip burun kıvırdı. “Bir günü daha temizlik yaparak geçirmemiz gerekecek.”

Işıkları kapatmak için ayağa fırladım ve sonra Victor’un yanına yaklaşip tekrar oturdum. “İşte,” dedim alevlerin turuncu aydınlığında suratına bakarak. “Şimdi hepsinin toplandığını hayal edebilirsin.”

“Açıkçası o kadar umurumda değil,” dedi Victor. “Isınabildiğimize hâlâ inanamıyorum.”

Merkezi ısıtmanın gelişi iki haftalık huzur dolu bir sürecin başlangıcı oldu bizim için. Biz ormandan odun toplayıp mutfak dolapları için duvarları temizlerken Clappier de berbat bir ıslık tutturarak banyoda çekiç sallıyordu.

Her geçen gün sanki bir iyi şey daha oluyor gibi görünüyordu. Bir gün tuvaletin sifonu takılıyor, sonra küveti doldurup içinde yatma şansı doğuyor, başka bir gün buzdolabımız geliyor ve sonraki gün sobalı ocağımızda ilk yemeğimiz pişiyordu.

Akşamları battaniyelerin üzerinde oturup içkilerimizi yudumluyor, gözlerimizi kocaman açarak o gün kaydettiğimiz ilerlemelere bakıyor ve sonra bazen de yine aynı battaniyelerin üzerinde ay ışığı ve alevlerin aydınlığında sevişiyorduk. Hayatımda kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmediğimi düşünüyordum.

Her ne kadar dışarıda hava sıfırın altında seyretmeye devam ediyor olsa da en azından her gün güneşli geçiyordu. Mutfak dolapları, borular ya da vidalar için deniz kenarına inmemiz gerektiğinde çoğu zaman sahilde piknik yapıyor veya güneşli bir terasta bira içebiliyorduk.

Victor iPhone'unda bir ayar yapıp bilgisayarımdan internete girmemi sağladı. Böylece Facebook'a bakabildiğimden evden gelen iyi haberleri de almış oldum: Mark ve Iain'ın araları iyiydi, George ve Guinness'in aşkı dolu dizgin devam ediyordu. SJ de Primrose Hill'de yaşadığı için çok mutluydu.

Distira bile yokluğunda, zihnimde katlanılabilir görünmeye başlamıştı. Bazen uzakta gezindiğini veya yanında kaskatı Carole'le beraber Lada'yla evin oradan geçtiğini görsem de bir kere bile bize uğramıyordu. Bundan Victor'a söz ettiğimden bana, "Ona iki çift laf ettim," dedi. "Burnunu yatak odasının camına yaslamasından sonra. Sanırım artık biraz dikkat etmeye çalışıyor."

Safça ama bu olumlu gidişatın sonsuza dek süreceğine hemen inandım.

NE DİLEDİĞİNE DİKKAT ET

Güneşli günlerin büyüğü hem gerçek hem de mecaz anlamda son-
suza dek süremez elbette. Güneş ışığının yerini yağmura bıraktığı
gün aynı zamanda Distira'nın bizi ziyaret etmeye geldiği gün oldu.
Postacı benim paketimi yanlışlıkla onun evine bırakmış olduğu için
yağmurluğundan şıpır şıpır sular damlayarak mutfakta belirdi. Victor
ve Clappier mutfak dolaplarını asmakla meşguldü. Ben de evdeki
gelişmeleri birilerine göstermek için can atıyordum. Bu yüzden onu
kahve içmeye davet ettim.

Distira kalın taş duvarları delme mücadelesi veren erkekleri
seyredip kahvesini yudumladı. Ben de paketimi açtım.

Victor matkabı kapatınca Distira, “*Ça ne tiendra pas,*” dedi.
O asla tutmaz. “*Les murs sont friables,*” diye devam etti. *Duvarlar...
Bir şey bir şey.*

“*Friables* ne demek Victor?” diye sordum. Bu arada Mark'ın
gönderdiği yiyecek kutusundan önce bir kavanoz Marmite, sonra
hamburger ekmeği ve bir paket PG Tips çayı çıkardım.

“Bozuk,” dedi Clappier ilk kez İngilizce konuşabildiğini belli
ederek.

“Daha çok *zayıf* demek,” dedi Victor. “Ya da kolayca ufalanan.”
Sonra teyzesine duvarların zayıf olmadığını, aksine taşın çok sert
olduğunu ve matkapla delmekte zorlandığını açıkladı.

Çok geçmeden erkekler oflaya puflaya dolabın takılacağı diğer duvara geçtikleri ve Distira'yla konuşamayacak kadar meşgul oldukları, Distira'yla benim aramda da sohbet hiçbir zaman kolayca akmadığı için ben de kendi görevime geri dönmek zorunda olduğumu söyledim.

Distira hemen, "Tamam," deyip işime bakmamı işaret edercesine elini havada sallayınca ben de aynen öyle yaptım.

On dakika sonra banyo duvarındaki delikleri Polyfilla ile kapatmaya kendimi tamamen kaptırmışken Distira içeri girdi.

"*Ça change!*" diye bağırды etkilenmiş gibi görünerek. Bitki soğanı gibi gözleri etrafta fır dönüyordu.

"Evet," dedim. "Bitince çok güzel olacak."

"*C'était une chambre avant,*" dedi. *Eskiden burası yatak odasıydı.*

Distira'nın bu evin tarihini bildiği o an ilk kez kafama dank etti. Sonunda konuşabileceğimiz bir konu bulmuştum.

"Daha önce burada kim oturuyordu?" diye sordum.

"*Evelyne et Jacques!*" dedi sanki bunu bilmeyen yokmuş gibi omuz silkerek.

"Victor'un annesi ile babası mı?"

"*Bien sûr...*" dedi. *Tabii, ama burada pek fazla yaşamadılar.*

Fransızcamın gelişme göstermesinden biraz gururlanarak, "*Une maison de vacances?*" dedim. *Tatil evi miydi?*

"*Oui,*" dedi ve başıyla küveti işaret etti. "Yatak oradaydı. Vincent orada doğdu." Anılara dalmış gibi gülümsedi. Onunla tanıştığımdan beri belki de ilk kez insancıl görünüyordu.

"Vincent mi?"

"*Le frère de Victor.*"

Acaba başka bir Victor'dan mı söz ediyor yoksa kafası mı karıştı diye merak edip kaşlarımı çattım. "Ama Victor'un kardeşi yok ki."

"Vardı," dedi. "Birkaç dakikalığına."

Kafamı iki yana salladım. “Anlayamadım.”

“*Il est né là. Il est mort là.*” O yatakta doğmuştu. O yatakta öldü.

“Victor’un kardeşi öldü mü?” diye sordum dehşet içinde.

“Sadece yedi dakika yaşadı,” dedi Distira.

“Tanrım, ne üzücü. Victor ondan hiç bahsetmemişti.”

“*Victor ne le sait pas,*” dedi Distira. *Victor bilmiyor.* Tek parmağını dudaklarına götürdü. “*C’est mieux ainsi.*” Böylesi daha iyi.

“Buraya bir daha dönmediler,” diye ekledi Distira.

“Tabii, çok iyi anlıyorum.”

Sonra tükürük saça saça, “*Pfff! Cette maison n’a jamais porte bonheur à personne!*” dedi banyodan çıktı. *Bu ev kimseye mutluluk getirmedii!*

Yan odadan Victor’un, “Güle güle teyze,” diye seslendiğini ve ardından ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Küvete baktım, kimseye mutluluk getirmemiş bu evde Vincent adında bir bebeğin öldüğünü düşününce ürperdim.

O gece yatakta birbirimize sokulmuş yatarken, Victor’un Vincent bebekle ilgili neler bildiğini, daha doğrusu neler bilmediğini yoklamak için uygun bir ortam olduğunu düşündüm. Distira’yla aramızda geçen konuşmadan bahsedip bahsetmeyeceğime henüz karar vermemiştim, şimdilik sohbetin gidişatına bakacaktım.

“Victor? Sen ailenin tek çocuğusun ya...”

“Evet?”

“Sence neden? Yani bu bilinçli bir karar mıydı, yoksa başka çocukları mı olmadı?”

“Sanırım sadece bir tane istediler,” dedi Victor. “En azından başka bir çocuk yapmak istediklerini hiç söylemediler. Aslına bakar-

san hiçbir konuda pek bir şey söylemezlerdi zaten. İletişim becerileri pek iyi değildi.”

“Peki ya sen? Sen hiç kardeşin olmasını istemedin mi?”

“Aslında kardeşim olması hoşuma giderdi,” dedi Victor. “Kalabalık ailesi olan arkadaşlarımı deli gibi kıskanırdım. Bizim aile onların arasında istisna kalıyordu.”

Bir süre kelimeler dilimin ucunda öylece uzanmaya devam ettim. Ama sonunda Victor’un bir kardeşe sahip olmaya zamanında ne kadar yaklaştığını hiç bilmemesinin daha iyi olacağı konusunda Distira’ya hak verdim.

Victor bana doğru dönüp ağır, tüylü kolunu göğsüme koydu ve, “Neden sordun?” dedi. “Hamile değilsin herhalde?”

Güldüm. “Hayır. Ama olsaydım da sorun olmazdı değil mi? Fikrini değiştirmedin umarım?”

“Tabii ki değiştirmedim,” dedi beni kendine çekerek. “Hem de hiç.”

“İyi.”

“İnsanın kardeşinin olması güzel mi peki?”

Derin bir nefes aldım.

“Affedersin, sanırım bu konuda konuşmak...”

“Yo, sorun değil. Çok uzun zaman önceydi, biliyorsun değil mi?”

“Yani hatırlamadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Hayır, *tabii ki* hatırlıyorum. Konuşmamızda sorun olmadığını kastettim.”

“Peki güzel miydi? Waiine iyi biri miydi?”

“Evet,” dedim. Anılar gözümde dün gibi canlanıyordu, gülümsedim. “Evet, kardeşimin olması harika bir şeydi ve onu kaybetmek berbattı. Yaşadığım en kötü şeydi sanırım.”

“Öyle olmalı,” dedi Victor.

“Ama evet, normaldi işte. Yani orada olması. İnsanların değerini bilmiyoruz değil mi? Hastanede kaldığı zamanlarda onu yeterince ziyaret bile etmemiştim. Üniversitede okuyordum, meşguldüm. Ve öleceği gerçekten aklımın ucundan bile geçmemişti. Ya da bunun ne anlama geleceği. Sanırım bu gerçekten biraz saklanmaya da çalıştım. Başa çıkacak kadar büyümüş değildim. Ama keşke hayattayken onunla daha çok zaman geçirseymişim.”

“Hımm...” dedi Victor düşünceli düşünceli. “Sana çok benziyor muydu?”

“Evet,” dedim. “Aynı bana benziyordu.” Konuşmaya devam edemedim çünkü aniden sesim titremişti.

“Affedersin,” dedi Victor.

“Sorun değil,” dedim güçlkle derin bir nefes alarak. “Acısı hiçbir zaman tam olarak geçmiyor. Evet, bana çok benziyordu. Sadece biraz daha çılgındı.”

“Keşke onu tanıyabilseymişim.”

“Ben de çok isterdim tanımanı. Daha bugün onu düşünüyordum. Ev düzene girince Mark, SJ, George, senin arkadaşların, herkes gelip bizi ziyaret edebilecek. Ama Waiine gelemeyecek.” O sırada düşünmeden neredeyse, “Vincent da gelemeyecek,” diye ekleyiverecektim. Hatta bunu demek için ağzımı bile açmıştım ama kendimi durdurmayı başardım. Bu gece odamızda yeterince hayalet vardı zaten.

Bütün gece yağmur yağdı ve sabah uyandığımızda yağmaya devam ediyordu.

Clappier hazretleri teşrif etmediler ama kaydettiği ilerlemeden memnun olduğumuz için onu biraz rahat bırakmaya karar verdik ve alışveriş yapmak için sahile indik.

Hipermarketten karavanla ayrılırken Victor’un cep telefonu çaldı. Victor telefonu açmak için yol kenarına park etti. Arabanın

tavanına patır patır düşen yağmur yüzünden telefondakini duymakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Sonunda kapattı ve, “Arayan Georges,” dedi. “Hava durumuyla ilgili bizi uyarmak istemiş. Kar yağacakmış.”

Ön camdan şelale gibi akan yağmur suyuna baktım ve, “Gerçekten mi?” diye sordum. Bir saat sonra kar yağması ihtimali neredeyse imkânsız gibi görünüyordu. “Eve kadar gidebiliriz herhalde, değil mi?”

Victor omuz silkti ve o tarafta yolların ne durumda olduğunu sormak için Distira’yı aradı. Ama Distira cevap vermedi.

“Bence bir şey olmayacak,” dedim. “Geçen sefer normaldi.”

“Evet ama o zaman on beş santimdi,” dedi Victor. “Yüz elli değil. Georges dört çeker Panda’sını ödünç almamız gerektiğini düşünüyor. Karar sana kalmış ama yolda kalma ihtimalimiz var.”

“Bence bir şey olmayacak,” dedim tekrar.

Victor bana göz kırptı, omzunun üzerinden geriye baktı ve karavanı tekrar yola sürdü. “Eh, geçen sefer haklı çıkmıştın,” dedi. “Kadınlık içgüdülerine güvenelim.”

Fakat Georges’un çiftliğinin olduğu tepeye tırmanmaya başladığımızda ağır bir sorumluluğun altına girdiğimi fark ettim. “Tamam, hadi gidip ne tavsiye edeceklerine bakalım,” diyerek geri adım attım.

Oraya vardığımızda Georges ve Myriam bizi evlerine alıp birer bira ikram ettiler. Ardından meteorolojinin acil uyarısından bahsettiler.

“*C’est une alerte orange!*” dedi Georges. Kaşlarını havaya kaldırmasından durumun ciddi olduğunu anladım.

Erkekler hemen arabaları değiştirmenin en iyisi olacağına karar verdiler. Myriam da onları onaylıyormuşçasına bana bakıp kafasını salladı. Böylece alışveriş torbalarımızı mis gibi sıcaklık karavanımızdan onların aracına taşıdık. Yola çıktığımızda Victor Fiat’ı tepeye doğru sürüp ilk virajı son sürat döndü.

“Tanrım!” dedi yavaşlamak için çok geç kalarak. “Frenler berbat.”

La Forge'a vardığımızda sulusepken yağmur yerini yine patır patır düşen iri damlalara bıraktı.

"Geçen seferki gibi olabilir," dedi Victor ben yağmurdan söz edince. "Bir gecede kara dönebilir."

Buzdolabını yiyeceklerle doldurmak bir nevi güvende hissettiriyordu. "Mahsur kalırsak en azından açlıktan ölmeyiz," dedim.

"Evet," diye onayladı Victor bir yandan sobaya odun eklerken. "Açıkçası seninle mahsur kalma fikri heyecan verici..."

O sırada aptalca bir şey söyledim. Başımıza geleceklerin sorumlusu olduğundan sonsuza dek şüphe edeceğim bir şey.

"Evet," dedim kafamı yukarı kaldırarak. "Biz hazırız. Elinden geleni ardına koyma! Göster gücünü!"

O sırada yağmurun patırtısı iki kat arttı mı yoksa ben buzdolabıyla meşgul olduğum için o ana kadar fark etmemiş miydim bilmiyorum ama Victor da sesi duyup kafasını yukarı kaldırdı.

"Ne dilediğine dikkat et," dedi gülerek. "Sonra gerçekleşebilir."

Gece ikide her yanı sarsan korkunç bir gümbürtüyle uyandık. İçgüdüsel olarak hemen yanımdaki Victor'a yapıştım. O da içgüdüsel olarak yataktan fırladığı için kol ve bacakların karman çorman olduğu saçma bir vaziyette kalakaldık.

Victor ışığı açtı ve, "O neydi be?" diye sordu.

"Belki ısıtma sistemi patlamıştır?"

"Yok. Deprem olabilir mi?"

Korka korka koridora çıktık ve mutfığa yürüdük ama görünürde herhangi bir hasar yoktu. "Belki su tankıdır?" dedim banyonun kapısını açıp. Ama yeni su tankımız Clappier'nin monte ettiği yerde, iki küçük vidaya asılı bir şekilde sapaşgılam duruyordu.

Mutfağa geri döndüğümde Victor ön kapıyı açmış dışarı bakıyordu. “Hayatımda hiç böyle yağmur görmedim,” dedi, kapıyı kapatıp odaya geri döndü ve sobaya büyük bir odun attı.

“Neydi o zaman?” diye sordum. “Çünkü büyük bir şeydi. Buralarda deprem oluyor mu ki?”

“Galiba oluyor,” dedi Victor elimden tutup yatak odasına geri dönerek. “Eğer depremse devamı gelebilir.”

“Artçılar,” dedim. “Gidip boş bir arazide durmak gerek. Evdeki raf üzerime düşünce araştırmıştım.”

Victor kafası karışmış gibi bana bakıp kaşlarını çatı.

“Ah, hiç sorma...” dedim. “Uzun hikâye. Ve çok aptalca. Neyse işte, büyük bir şeyse gidip bir arazide durman gerek.”

“Kafana düşen büyük bir rafa mı?” dedi Victor sırtarak.

“Hayır şaşal, büyük bir depremse. Üzerine bir şeylerin düşmeyeceği, açık bir yerde durman gerek.”

Ben yatağa çıkarken Victor odanın öbür ucuna gidip küçük pencereden dışarı baktı. Tek eliyle camı silip burnunu pervaza yasladı.

“Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi yatağa dönüp. “Dışarısı zifiri karanlık.”

Bir süre uzanıp artçıları bekleyerek etrafa kulak kabarttım. Uyuyabileceğimden şüpheliydim ama bir ara dalmış olmalıyım ki gözümü açtığımda uykulu uykulu saate bakıyordum.

“Bu saat doğru mu?” diye sordum esneyerek. “Onu gösteriyor.”

Victor uykusunun arasında kafasını çevirip saate baktı ve kaşlarını çatı. Sonra diğer tarafa, kapkaranlık pencereye döndü.

“Hâlâ yağıyor,” dedi.

“Gece gibi karanlık,” dedim.

“Dünyanın sonu geldi,” dedi korku filmlerindeki gibi ürktücü bir ses tonuyla. Ve dönüp beni gıdıklamaya başladı.

“Bugün çok soğuk,” dedim gülme krizim geçtikten sonra.

“Evet, çok nemli. Soba sönmüş olmalı. Tekrar yakarım.”

Bir süre uzanmaya devam ettik. Sonra bir su şıptısı duydum ve hemen doğruldum. Başucu lambasını açıp sesin geldiği yere baktım; su birikintisine damlayan suyun sesi.

“Baksana. Yağmur pencerenin altından içeri girmiş,” dedim.

Pervazda boylu boyunca sallanan damlalar vardı. Hemen altında da küçük bir gölet oluşmaya başlamıştı.

Victor, “Ah, kahretsin,” diye bağırdı ve yataktan fırlayıp pantolonunun üzerine geçirdi. “Ne olduğunu biliyorum. O sesin ne olduğunu anladım!” Eline bir kazak alıp koşarak odadan çıktı. “Sakın camı açma!” diye seslendi giderken.

Kalktım, en yakında ne varsa üzerime geçirdim ve pencereden dışarı baktım. Ama hiçbir şey göremiyordum. Şaşkınlık içinde mutfağa gittim ve bir şemsiye alıp Victor’un açık bıraktığı ön kapıdan dışarı çıktım.

“Victor?” diye seslendim. Evin arka tarafından bir şeyler söylediğini duydum ama şemsiyeye, çatıya, aslına bakılırsa *her yere* çarpan yağmur yüzünden sesi güçlükle duyuluyordu.

Üzeri muşambayla örtülü odun yığınlarından güçlükle geçerek evin arka duvarı ile gerideki tepelik araziye birbirinden ayıran dar boşluğa yöneldim. Köşeyi döndüğümde paltosunu yağmurdan korunmak için tepesinde tutan ve hâlâ çıplak ayak dikilen Victor’u gördüm.

“Ne olmuş?” diye sordum yanına gidip şemsiyeyi ikimizin üstüne tutarak.

Victor hiçbir şey söylemeden karşıdaki manzarayı işaret etti.

“Aman Tanrım!” dedim.

Anlaşılan dün geceki ses deprem falan değil heyelandı.

Evin arkasındaki tepelik arazinin önündeki kuru duvar göçmüş, çamur, toprak ve taş karışımından oluşan bir sel evin arkasına sürüklenmiş, oradaki boşluğu yarısına kadar doldurmuştu. Yatak odamızın o kadar karanlık olmasının sebebi de aslında yeraltında kalmış olmasıydı.

İçeri girdik ve kahvelerimizi içip kızarmış ekmeklerimizi yerken ne yapacağımızı konuştuk.

“O toprağı kaldırmamız günler sürer,” dedim. “Tabii yapabileceksek bile...”

“Kepçe getirmek gerekebilir,” dedi Victor. “Ayrıca yağmur durana kadar hiçbir şey yapamayız. Islakken temizlemeye başlarsak yine kayar.”

İç çektim ve Victor’un omzunu sıvazladım. Sonra eğilip onu ensesinden öptüm. “Canını sıkma. Sadece birkaç damlalık bir sızıntı var. Oraya havlu filan koyarım.”

Söylediğim şeye inanmakta aslında ben bile güçlük çektim. Hatta sebebini bilmediğim bir endişeye kapılmıştım. Yine de bu tip durumlarda yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyor, zor bir durumda onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Waiine hastayken annemin ne kadar sakin ve güven verici olduğunu hatırladım. “Sadece soğuk algınlığı,” derdi bana. “Biraz kötü bir soğuk algınlığı.” Tabii ki öyle değildi. Waiine AIDS’ti.

Victor beni düşüncelerimden koparıp, “Pencereye tahta çakmam gerek,” dedi. “Camın kırılması ihtimaline karşı. Çamur banyosunda uyanmak istemeyiz.” Omuz silkti ve buruk bir gülümsemeyle bana baktı. “*Grand Designs* programında gibiyiz sanki. Bir şeyler illa ters gitmek zorunda.”

“Eh,” dedim. “Eğer en kötüsü buysa üstesinden geliriz.”

Ertesi sabah Victor'u yatakta bırakıp çay yapmak için mutfığa gittim ve yeni dolabımızdan çay kutusunu çıkardım. Ancak kutu sırlıklam olmuştu.

"Victor," diye seslenip yatak odasına koştum. "Bir sorunumuz var. Yeni dolaplarımıza su giriyor."

Victor homurdanarak zorla yataktan kalktı.

Dolaplardan birinin içinde oluşmaya başlamış su birikintisini işaret ederek, "Baksana!" dedim.

Yatak odasını ve banyoyu kontrol ettik. Görünüşe bakılırsa evin arka tarafındaki bütün duvarlar aynı durumdaydı; dışarıdan içeriye sızan küçücük su damlalarıyla doluydu. Hatta banyo zemininde ufak bir göl bile oluşmaya başlamıştı.

"Anlaşıldı," dedi Victor telefona uzanarak. "Yağmurun durmasını bekleyemeyeceğiz gibi görünüyor. Georges'u arıyorum. Umarım kepçesi olan birini tanıyordur."

Myriam, Georges'un dışarıda, yağmurlu havada yapılan çiftçilik işleriyle meşgul olduğunu, bizi sonra arayacağını söyledi. Ama bildiği kadarıyla kepçe getirebilecek Stéphane diye bir tanıdıkları vardı.

O akşam Georges arayıp üç yüz avroya hem kepçenin hem de kepçecinin bizim olabileceğini söyledi. Artık yerler de duvarlar gibi su almaya başladığı için teklifi hemen kabul ettik.

Bir gece içinde ıslak dolaplardaki tüm yiyecekleri mutfak masasının üzerine boşalttım ve uyumak için hiç de huzur verici olmayan nemli yatağımıza girdim.

"Karavanımız olsaydı gidip onda uyuyabilirdik," diye hatırlattım Victor'a.

"Yarın almaya giderim."

"Belki bir nem giderici cihaz da alabilirsin," dedim.

Victor ışığı kapatıp sırtını döndü ve benden uzaklaşarak, "Olur," dedi. "İyi geceler."

Sabah olduğunda anlaşıldı ki karavanı almak söz konusu olamayacaktı. Geceleyin şiddetli yağmur, şiddetli kara dönmüştü. Birkaç saat içinde bütün arazi otuz santimlik beyaz bir örtünün altında kalmıştı.

Victor yanıma gelince sadece, “Kar,” diyebilirdim.

“Evet,” dedi. “Hem de yığınla.”

“Kepçenin buraya gelmesine engel olmaz değil mi?”

Omuz silkti. “Olabilir aslında. Bildiğim kadarıyla onları römorkla bir yerden bir yere götürüyorlar. Hatta yola çıkmalarına izin var mı ondan bile emin değilim.”

Pencereden uzaklaşıp kahvaltı hazırlamak üzere mutfığa yöneldi. Tam ben de ona eşlik edecekken gözümün ucuna bir şey takıldı; sarı bir pırıltı.

Ufukta devasa, sarı bir buldozer belirip büyük bir hızla bahçeden eve doğru yaklaşırken, “Geldi!” diye bağırdım.

SİBİRYA'YA KESTİRME YOL

Kepçeci Stéphane, anlaşılan belediyede çalışan ve kendine yeni bir motosiklet almak için biraz *au noir*, yani kayıt dışı işler yapan on dokuz yaşında bir çocuktur. Yaşı insana güven vermese de hemen kendini sevdiren, hevesli biriydi.

Buldozerin, Stéphane'ın çalıştığı karayolları bölge müdürlüğünden “ödünç” alındığı anlaşıldı. Ayrıca bizim ihtiyaçlarımıza göre fazla büyük olduğunu düşünmemek mümkün değildi; öndeki kepçe, bizim evin arkasındaki daracık yolun iki katı genişliğindeydi.

Victor'un Stéphane'a bunları bir bir açıkladığını duyuyordum ama Stéphane evin arkasındaki boşluğu genişletmenin çok daha iyi olacağını, kendi deyimiyle en başta hata payı bırakmış olsak bunların başımıza hiç gelmeyeceğini ikna edici bir şekilde savunuyordu.

Onları kendi hallerinde tartışmaya bırakıp içeri girdim. Bir süre sonra buldozerin çalıştığını ve evin arkasını kazmaya başladıkça toprağın yerinden oynadığını duydum.

Victor geri geldi. Soğuktan yanakları kızarmıştı. “Gözü pek keskin değil ama istekli olmasıyla kurtarıyor,” dedi. “Hem bence de arka tarafta daha çok hava boşluğu olsa rutubet azalabilir.”

Böylece biz de tam fayans döşeme projemizde ilerleme kaydetmeye girişmiştik ki hemen duvarın arkasındaki buldozerin sesi ve sarsıntısı işime devam edemeyeceğim kadar rahatsızlık vermeye başladı.

Ben bunu Victor'a söylemeye hazırlanırken Victor yeni aldığımız gürültülü fayans kesicisini susturdu ve, "Aslına bakarsan ben gidip şu çocuğun başında dursam daha iyi olur," dedi.

Elimdeki aletleri yere bıraktım. "Ben de tam onu düşünüyordum."

Yatak odasının önünden geçerken Victor'un pencereye çıktığı tahtaların arasından ışığın girmeye başladığını gördüm. Hemen ardında da ileri geri hareket eden buldozerin devasa lastiklerinin gölgesi görünüyordu.

"Hiç şakası yok bu çocuğun, değil mi?" deyip güldüm. Ama dışarıya adım atınca yüzümdeki gülümseme anında silindi.

Evin hemen önünde, normalde karavanı park ettiğimiz alanın hemen solunda, Stéphan kepçeyle ne kaldırıysa hepsinin karışımından oluşan çamurlu, büyük bir tepe yığıyordu.

"Yok artık!" dedim. "Senin çocuk her şeyi oraya yığmayacak herhalde, değil mi?" diye sordum.

"İrlandalı gibi konuştun," dedi Victor.

"İrlandalıyım zaten."

"Evet de aksanın genelde bu kadar belli etmiyor. Neyse canım, bir konuşurum. Tabii bir yere yığmak zorunda."

"Tamam da oraya değil!"

"Tamam dedim. Konuşacağım işte."

Evin ucuna kadar yürüdüğümüzde arka tarafa giden yandaki daracak geçidin artık üç kat daha geniş olduğunu gördük. Eskiden temiz taş bir duvar ve mıcır bir patikanın olduğu yer şimdi kayaların, karın, çamurun, bitkilerin buldozerin altında ezilmesiyle taş ocağına benzer bir görüntü sergiliyordu.

"Ah Tanrım!" demekle yetindi Victor.

Bir süre dikildiğimiz yerden yıkıntı döküntüye baktık. İkimiz de şimdi anlıyorduk ki Stéphane'in geride bırakacağı pisliği temizlemek, evin

arkasını bizim kürekle kazmamızdan çok daha büyük bir iş olacaktı. Yandaki geçitten bozma otoyoldan yürüyerek evin arkasına gittik.

Durduğumuz yerden, endişe verici bir hızla ileri geri hareket ederek evin arkasında bir yol daha açmakta olan kepçeyi görebiliyorduk şimdi.

“Bu hafriyat işini *nasıl* çözeceğiz?”

Victor omuz silkti ve kolunu omzuma attı. “Yavaş yavaş hallederiz,” dedi. “En azından ev kuru olacak artık.”

“Dozer duvara biraz fazla yakın değil mi sence de?”

“Duvarın kenarındaki toprak yığınının almak zorunda,” dedi Victor. “Zaten amaç da bu ya.”

“Biliyorum ama kalanı elle kazmak daha iyi olmaz mı?”

“Belki de. Dikkat etmesini söylerim şimdi. Bence de biraz fazla girmiş.”

“Aman seni ezmesine izin verme!” diye bağırdım arkasından. Victor artık baya alçalmış olan heyelan tepeceğine tırmandı ve Stéphane’in dikkatini çekmek için ellerini havada salladı.

Bağıra bağıra bir şeyler konuştular. Sonra kepçe kükreyerek ileri geri tırmanmaya devam etti ve Victor yanıma geldi.

“İnce işçilik adamı olduğu söylenemez, değil mi?” dedim alaycı alaycı gülererek.

Ön tarafa yürüdük ve tam içeri girmek üzere kapıyı açmıştım ki mutfak duvarındaki yeni dolaplarımızın zangır zangır sallandıklarını gördüm.

“Victor!” dedim. “Her şey sallanıyor, baksana! Git ve arka duvardan uzaklaşmasını söyle.”

“Yavaşlaması da gerek,” dedi Victor gitmek üzere arkasını dönerek.

“Böyle devam ederse bütün evi başımıza...” Ve o sırada dilim dolandı, konuşamadım. Victor’u kolundan yakaladım. Geri döndü ve benim gibi taş kesilerek duvardaki dolaplardan birinin yuvarlan-

masına bakakaldı. Duvarın, o dolabı tutan kısmı da gözlerimizin önünde parçalanıverdi.

“Stéphane!” diye bağırarak evin arkasına doğru fırladı Victor. Ama artık çok geç olmuştu. Çünkü tam o gözden kaybolduğu sırada iki şey meydana geldi; sanki ağır çekimde gibi. İlk önce duvardan kopan koca bir taş parçası tezgâha devriliş üzerinde duran iki şarap şişesini tuzla buz etti. Hemen ardından da oyuncak bir kale gibi yıkılmaya devam eden arka duvarımızdan içeri güneşin ilk ışıkları girdi.

Duvar ayrılmaya, taşlar ve mutfak dolapları da alttaki tezgâhta parçalanmaya devam ederken evden çıkmak için geri adımlar attım. Felaketin daha nereye kadar gideceğini kestiremiyordum.

Bu yıkılma süreci yavaş gerçekleşti. Durup sonra aniden devam ediyordu ve her durduğunda artık felaketin geçtiğini umuyorduk. Ama sonra azar azar yıkılmaya devam ediyordu.

Bir ara yine durakladığında Victor’un bir şeyler bağırdığını ve buldozerin aniden sustuğunu duydum. Geriye karın o tuhaf, boğuk sessizliği kaldı.

Ön kapıya doğru geri çekildim ve oradan içeriye bir kez daha baktım. Mutfak, moloz ve kırık dolap parçalarından oluşan bir enkaza dönmüştü. Ve artık arka duvarda açılmış kapı büyüklüğündeki delikten dışarıyı görebiliyordum. Deliğin öbür tarafında, çamurların ortasında Victor ve Stéphane karşıdan bana bakıyordu.

Birkaç dakika boyunca kimse yerinden kıpırdamadı. Victor tek eliyle ağzını kapamıştı. Stéphane ise bir deliğe, bir de tedirgin tedirgin Victor’a bakmak arasında gidip geliyordu. Tehlikeye karşı tetikte ve kaçmaya hazır vaziyette havayı koklayan bir ceylan gibiydi. Anlaşılan herkes birinin bir şey söylemesini bekliyordu.

Konuşmaya ilk cesaret eden Stéphane oldu. “*Désolé,*” dedi. *Üzgünüm.* Ne Victor ne ben karşılık verdik.

Eşiği geçip mutfağa yürüdüm ve tepeme yıkılmak üzere olabilir mi diye kafamı kaldırıp çatıya baktım. Sonra gözlerimi kocaman açarak her tarafı inceledim. O anda Distira gibi görünüyor olabileceğim geçti aklımdan.

Düşmüş bir dolabın altından dün pişirdiğim kişinin ucu görünüyordu. Gözlerim aniden, hiç beklemediğim bir anda doluverdi. Biliyordum, bu hiç cesurca değildi ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Victor yanıma gelmek için delikten geçmeye yeltendi. Korkudan bağırarak evin arkasından dolaşmasını söyledim, neyse ki o da öyle yaptı. Önce gözden kayboldu, birkaç dakika sonra tekrar belirdi ve yerdeki tahtaların üzerinden atlayıp yanıma geldi.

Beni kollarına aldı. *Tamam*, dedim kendi kendime. *Şimdi içimi boşaltmam gerek. Birazdan kendimi toplarım ama henüz değil.* “Tam da buraya ısınyordum. Tam da evi sevmeye başlamıştım,” dedim hıçkırı hıçkırı.

Victor kollarının arasında beni sıkı sıkı tuttu. “Biliyorum. Ben de...”

“Ve şimdi bu... Bu *salak herif!*”

Victor iç çekti. “Bence duvar sağlam değildi,” dedi. “Sanırım Distira haklıydı.”

Birkaç dakika boyunca çamurlu, karlı sessizliğin içinde birbirimize sarılarak durduk. Sonra Stéphane evin köşesinden belirdi. Elleri, fosforlu pantolonunun ceplerinde yan yan yaklaşıyor, az önce vazoyu devirmiş suçlu bir ergen gibi görünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi yine bize yaklaşıırken. “Ama duvara dokunmadım bile.”

Çocuğun suratına bile bakacak gücü bulmadım kendimde ve gözlerimi kapadım.

“Neyse...” dedi Victor ve neredeyse *sorun değil* diye devam edeceğini düşünmek kanımı dondurdu. Ama devam etmedi. Neyse ki hiçbir şey söylemedi.

“*Vous voulez que je termine?*” diye sordu Stéphane. *Bitirmemi istiyor musunuz?*

Kulaklarıma inanamadım, ağzım açık kaldı. Victor’un kollarından sıyrıldım ve uzaklaşmak istedim çünkü kontrolü kaybedip Stéphane’a bağırmaktan veya daha da kötüsü suratına bir tokat atmaktan korktum.

“Sadece... Gönder başımızdan, tamam mı?” diye mırıldandım Victor’a. Karların üzerinden bata çıka, dışarıdaki bahçe duvarına yürüdüm. Orada oturabilecek kadar bir alan açtım kendime. Uzaktan Victor ile Stéphane’ın sakın sakın konuştuklarını görüyordum. Sonra Stéphane gitmek üzere arkasını döndü ve Victor, “*Doucement!*” diye bağırды peşinden. *Yavaş yavaş!*

Kepçenin sesi tekrar havada yankılandı, sonra kendisi de göründü. Bugün ilk kez yavaşça ve dikkatlice hareket ettiğine şahit oluyorduk. Sanki başından beri böyle hareket etmesinin mümkün olduğu ama artık her şey için geç kalındığı gözümüze sokulmak isteniyordu.

Kepçe bahçeden geçip yola dönerek gözden kaybolurken oturduğum yerden, gözlerini eve dikmiş olan Victor’a baktım ve *şimdi ne olacak* diye geçirdim içimden. Victor nihayet dönüp yanıma geldi. Solgun görünüyordu. Duvara yaklaşınca tek kelime etmeden arkasına döndü ve sırtını yasladı. Böylece sırtı bacaklarımin arasında, belki bir on dakika kadar durduk ve enkaza dönmüş ön bahçeyi seyrettik.

“Üzgünüm,” dedi sonunda. “Duvarın çökebileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.”

“Senin suçun değil,” dedim. Ses tonumun pek de ikna edici olmadığını farkındaydım. Bugün burada yaşanan felaket, bir bakıma tam da bu erkeklerin ve her şeyi aceleye getirme meraklarının

suçuydu. Bir bu, bir de tedbirli olma çağrısına kulak vermedeki beceriksizlikleri. *Benim* tedbirli olma çağrısına.

“Şimdi öğrenmemiz sonra öğrenmemizden daha iyidir herhalde,” dedi Victor.

“Neyi öğrenmemiz?”

“Duvarın sağlam olmadığını.”

Sesimdeki iğneleyici tonu gizleyemeden, “Yok canım?” dedim.

Victor iç çekti. Ben de omzunu sıvazladım. O an elimden ancak bu kadar geliyordu.

“Eh, şimdi ne olacak?” diye sordu.

Ona, *eve gidelim*, demek isterdim. Ama artık ev diye bir şey yoktu. İyisiyle kötüsüyle ev *burasıydı*. Onun yerine, “Ben de sana aynı şeyi soracaktım,” dedim.

Omuz silkti.

“Sigorta?” diye sordum.

Victor kafasını iki yana salladı. “Stéphane için ek işti bu. Aslında buldozeri bile ödünç almaması gerekiyordu.”

“İyi de bu bizim suçumuz değil ya?”

“Hayır ama sigortası olmadığı anlamına geliyor.”

“Peki ya *bizim* sigortamız?”

“Kendi duvarımızı kazara yıktık diye masrafları karşılayacaklarını hiç sanmıyorum,” dedi Victor.

“Doğru, sigorta şirketlerini tanıdığım kadarıyla ben de sanmıyorum,” diye onayladım. “Bence bu iş Clappier’nin alanını bile aşıyor olabilir.”

“Evet,” diyerek bana katıldı Victor. “Evet, gerçek bir inşaatçı bulmak zorunda kalabiliriz.”

“Sence burada yaşamaya devam edebilecek miyiz?” diye sordum. “Yani, güvenli mi acaba? Yatak odası ne durumda?”

“Gel bakalım,” dedi duvardan inmeme yardım etmek için elini uzatarak. “Durum ne kadar kötü görelim.”

Sorumun kısa cevabı *hayır* oldu. Burada yaşayamayacaktık. Yatak odasının duvarı içe doğru eğilmişti ve her an yatağın üzerine çökebilecek gibi görünüyordu. Evde sıva yapılması gereken tek duvar olan banyo duvarı ise yepyeni çatlaklarla çizim tahtasına dönmüştü.

“O duvarı daha yeni bitirmiştım,” diye fısıldadım. Victor kolunu belime doladı ve, “Biliyorum, biliyorum,” dedi.

Yatağın en güvende görünen köşesine çöktüm. Victor da yanıma geldi.

“Bir adım ileri iki adım geri,” dedi.

“Daha çok, küçük bir adım ileri, kocaman bir adım geri,” dedim. “Şimdi ne olacak? Yani gerçekten ne yapmayı düşünüyoruz?”

“Sanırım Georges’u aramalıyım,” dedi Victor. “Belki tanıdığı bir inşaatçı vardır.”

Varlığını ufak ufak hissetmeye başladığım başka bir çözümden farklı bir yöne gitmeye çalışarak, “Tabii. Ama nerede kalacağız? Resmen evsiziz. Gidip karavanı mı getirsek?” dedim.

“Nasıl getireceğiz?” diye sordu Victor. “Bu karda asla tepeyi tırmanamayız.”

“Belki yolun yarısına kadar getirebiliriz,” dedim bir umut. “Ve gidip gelmek için arabayı kullanırız.”

“CC...” dedi Victor.

“Ya da belki Georges’ların orada kalabiliriz. Yani karavanda demek istiyorum.”

“Evet ama bizim *burada* olmamız gerekiyor.”

“Gidip gelebiliriz. Ben hayatım boyunca bir yerlere gidip geldim.”

“On beş santim karda değil ama. Ben gidip bir...”

“Hayır!” diye sözünü kestim. “İstemiyorum.”

“Ne diyeceğimi daha bilmiyorsun ki,” diyerek güldü Victor.

“Evet, biliyorum. Distira’da kalmamızı önerecektin.”

“Peki, *doğru*. Bence en mantıklı seçeneğimiz bu.”

“Kusura bakma ama mantıklı olamayacağım. Zaten bu olanların hiçbiri mantıklı değil,” dedim istediğimden daha histerik bir ses tonuyla. “Ben Distira’da kalmayacağım. Üzgünüm ama istemiyorum.”

Victor pes etmiş gibi avuçlarını açtı. “Tamam. Hanımefendi nasıl isterse.”

Fakat hanımefendinin bu isteği çok geçmeden imkânsız görünmeye başladı çünkü bizim küçük Panda park yerinden bir adım bile kıpırdamıyordu. Ben direksiyonun başında, Victor arabayı itme pozisyonunda on metre ilerlemeyi başarabildik. Ama durup yer değiştirdiğimiz anda tekrar kara saplandık.

Victor bagajı açtı ve çözmesi roket bilimi kadar zor görünen kar zincirlerini buldu. Zincirleri yarım saat boyunca takmaya çalıştığımız için parmaklarımız dondu. Nihayet taktıktan sonra bir kez daha yola çıkmaya teşebbüs ettik. Yine on metre kadar sorunu artık çözmüşüz gibi ilerledik. Fakat araba bir kez daha kontrolden çıktı, motor boğuldu, tekerlekler yine çamurlu karda kaydı ve tamamen durduk. İndiğimiz zaman buna neyin sebep olduğu ortadaydı. Zincirler geride bir yerde, yolun ortasında yatıyordu.

Victor gidip onları getirdi ve tüm iyimserliğiyle, “İkinci raunt!” dedi. Tekerleklerden birinin yanına çömelip tekrar işe koyuldu. Ancak inatçılığım yüzünden bu felaketin bir insanlık dramıyla sonuçlanabileceğine dair şüphelerim arttıkça gönülsüzce pes etmeye karar verdim.

“Bırak, boş ver,” dedim. “Bu çok tehlikeli. Ne yaptığımızı bilmiyoruz.”

“Lanet bir zinciri takmanın nesini bilmemiz gerekiyor ki?” dedi Victor. “Birazdan hallederim.”

“Daha önce kar zinciri takılı bir araba kullanmış mıydın?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi Victor.

“Ne zaman?”

“Eh, az önce işte. Yaklaşık, yirmi metre kadar. Bence gayet iyiydi.”

Kafamı salladım. “Çok sevimlisin,” dedim. “Ama benim için hayatta olman daha önemli.” Başımla Distira’nın evini işaret ettim. “Hadi git konuş onunla,” dedim.

“Emin misin?” diye sordu. Elindeki zinciri bırakmaya tereddüt ediyordu.

İstemeye istemeye kafa salladım.

Uzanıp elimi tuttu. “Gel. Beraber gidelim.”

Arazinin çamurlarına bata çıka Distira’nın kapısına ulaştık. Victor ona olanları açıkladı. Haksızlık etmemek gerek, bizim yaşlı teyze gerçekten de üzölmüş gibi görünüyordu. Hatta hiç tereddüt etmeden, anında bizim için *chambre d’amis*’yi hazır edeceğini söylediğinde gidip ona sarılmak gibi anlık bir istek duydum. Neyse ki anlık bir istekti ve gerçekten öyle bir şey yapmadan gidiverdi.

Yarılmış kabağa dönen evimize geri döndük ve Victor, Georges’la telefonda konuşurken ben ikimiz için iki gecelik bir çanta hazırladım.

Georges, Clappier’in duvar örmekte yetkin olduğu konusunda ısrar etmiş, Clappier’in tek başına inşa ettiğı garajlarını kanıt olarak göstermişti. Bunun üzerine Victor, Clappier’yi aradı. Anlaşılan bu iş Clappier’nin gözünü hiç korkutmuyordu. Üstelik, bugüne dek kar gibi bir şeyin onu durduramadığı konusunda ısrarlıydı ve hemen yarın gelecekti.

Eyden çıkmak üzere açık duran kapımıza doğru yöneldim ama sonra kalakaldım. “Aa!” dedim.

Victor da Distira'nın arabayla tepeden aşağı doğru gözden kaybolmasını tam zamanında yanına gelerek görmüş oldu. "Ah, ne iyi kalpli," dedi. "Herhalde daha fazla yiyecek almaya gidiyor."

"Umarım kapıyı bizim için açık bırakmıştır."

"Kesin bırakmıştır," dedi Victor.

"Eh, artık en azından hangi arabayı satın alman gerektiğini biliyorsun," dedim.

"Kırk senedir falan tasarımı hiç değişmedi bu modelin."

"Siz güledurun daha," dedim berbat bir aksanla. "Ama o Rus teknolojisi var ya, dünyada bir numara!"

Victor gülümsedi. "Haklı olabilirsin." Evin ön kapısını kapatmak üzereyken durdu ve acı acı güldü. "Kapıyı kapamanın pek bir esprisi kalmadı aslında, değil mi?"

"Sen yine de kapat," dedim gözlerimi içerideki faciada son bir kez gezdirerek.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kötü *feng shui* falan olmasın diye."

"Falan..." diye tekrar etti Victor ve kapıyı kapatıp uzanarak boştaki elimi tuttu. "Hadi gel, gidip teyze evinde televizyon seyredelim."

Stéphane'in çamurdan tepe eserine bakarak, "Biliyor musun," dedim. "Zaten Sibirya çölüne benzedi burası. Bir Lada tam ideal olurdu."

Distira ne kaza eseri ne de planlayarak kapının kilidini açık bırakmamıştı. Bu yüzden çantalarımızı verandaya bıraktık ve ilk kez evin arka tarafını adam akıllı keşfe çıktık. Çoğunlukla çürümekte olan şeylerden oluşan bir manzarayla karşılaştık: Yaşlı sahibinin tek başına çekip çevirmekten nicedir aciz olduğu, bir zamanların hareketli, bereketli çiftliği.

Çökmüş bir barakanın yanından geçtik. İçeriden bir çeşit çiftlik makinesinin paslı kolu görünüyordu. Sonra kocaman bir araba

lastiği yığınının, neredeyse tamamen parçalanmış bir bisikletin, her tarafında yaban otları bitmiş, kontrplak gibi görünen bir el arabasının yanından yürüdük.

Bunları geçtikten sonra yukarı doğru tırmanan küçük bir patika vardı. Yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığından tepeye ulaşana kadar karı ayaklarımızın altında kütürdete kütürdete tırmandık. Aşağı, düzlüğe baktık. Bulunduğumuz noktadan, Stéphane'ın sanat eseri olan yığıntı, bembeyaz arazinin ortasında daha beter bir leke olarak görünüyordu.

Dağın yamacında Distira'nın arazisi geniş setler halinde kat kat iniyordu. En uçtan aşağı doğru zikzaklar çizerek inerken her sette eski hayatından kalma bir işarete rastladık. İlkinde bir tarla vardı. Belki de bir sebze bahçesiydi. İkincisinde bir alet kulübesi ve jakuzi büyüklüğünde, geniş bir su deposu bulunuyordu. Üçüncüsündeysen bir kısmı yıkılmış olan bir sera ve hemen yanında, belki de Fransız fasulyesi yetiştirmek için kullanılmış, çapraz bağlı tellerden oluşan bir iskelet vardı.

“Bizden daha çok arazisi var,” dedi Victor.

“Eminim bir kısmını senin kullanmana izin verir,” dedim. “Ne de olsa bu çiftlik işi onu biraz aşıyor gibi görünüyor. Hatta bence artık buralara gelmiyordur bile.” Fakat tam bunu dediğim sırada karşımıza, kışın bile buraya gelmeye devam ettiğini gösteren bir kanıt çıktı. Bir sonraki sette, kocaman bir tavuk kümesi vardı. Arazinin kardan korunabilen tek bölümünde, üzeri oluklu saca kapatılmış kafesin içinde üç tane hırçın görünümlü tavuk duruyordu. Bizi görür görmez karda koşarak dibimize geldiler.

Parmağımı kafesin içine uzattım ve, “Merhaba tavuk,” dedim. Bir tanesi parmağımı gahaladı.

“Ay!” diye bağırdım. “Aç görünüyorlar.”

“Bir tavuk nasıl aç görünür acaba?” diye alay etti Victor yanıma çömelip.

“Bilmiyorum,” dedim. “Bana yemek arıyorlar gibi geldi, öyle değil mi? Mesela *beni* yemek istedi.”

“Tahminimce tavuklar her zaman yemek ister,” dedi Victor. “Neyse, baksana, şurada bir yem şeyi var.”

“Böyle karın ortasında üşümüyorlar mıdır?”

“Yani ormandaki diğer bütün kuşlardan daha mı çok üşüyorlar sence?”

“Eh, haklısın,” dedim.

“Neyse canım, hem şurada kendi küçük evleri var, değil mi?”

“Tavuk yetiştirmek güzel olurdu,” dedim ayağa kalkıp.

“Diğer şeyleri bir halledelim de,” dedi Victor.

“Tabii canım, duvarlar bence de öncelik taşıyor.”

Distira’nın arazisinin bittiği yere kadar inmeye devam ettik. Buradan sonra orman başlıyordu. Çam ağaçlarının arasında hiçbir canlının kıpırdamaması ve sessizlik hali tam bir sürpriz oldu bizim için.

“Çok güzel,” dedim. “Ve o kadar huzurlu ki.”

Bir ağacın dalından koca bir kar öbeği pat diye orman zeminine düşüverdi.

“Biraz ürkütücü de aslında,” dedi Victor. “*Blair Cadısı*’nı andırıyor.”

“Gerçekten öyle! Geri dönelim mi? Ayaklarım çok üşüdü.”

“Kesinlikle. Sanırım bize de o destekli kar botlarından lazım.”

“Ah, evet. Ben ABBA olanlardan istiyorum. Etrafı tüylü tüylü.”

“Onları hep seksi bulmuşumdur,” dedi Victor.

“Bak işte. Aynı fikirdeyiz.”

“Hımm, tüylü kar botları giyerek sevişmek,” dedi Victor. “İşte bunu iple çekebilirim.”

Tekrar tepeye tırmandık ve oradan aşağıya, Distira'nın evine indik. Fakat Distira henüz geri dönmediği için bizim eve gidip akşam yemeğine katkıda bulunabileceğimiz bir şey var mı diye buzdolabına bakmayı teklif ettim. Hem ayrıca bize tekrar dondurulmuş şeyler kakalamaya kalkışırsa kendi evimizden getirdiklerim dışında hiçbir şey yiyemeyecektim.

Saat beşti ve güneş dağın arkasından yeni batmıştı ki Distira'nın arabası ufukta belirdi. Karda, kendinden emin bir şekilde döne döne bize doğru geldi. Yanında Carole oturuyordu. Çok geçmeden anladık ki gidişinin sebebi yiyecek almak değil Carole'ü getirmektir.

Distira'yla gerçeküstü bir akşam daha geçirdik. Distira bariz bir şekilde sıcakkanlı davranmaya çalışırken Carole de bir o kadar soğuktu. Hatta ilk on dakikada Carole'ün ateş saçan bakışlarının ve neredeyse mutlak sessizliğinin bir şeye kızmış olması dışında hiçbir açıklaması olamayacağından emindim. Ama nihayet Victor şöminenin alevini harlama görevini üstlenince ortamdaki soğuk hava biraz olsun dağıldı. Victor aynı zamanda neşeli görünmek için iki kat çaba harcıyor ve Distira'ya sürekli, *tatie* diye hitap ediyordu. Bir ara onu hafifçe gıdıklamaya bile yeltendiyse de bu sadece Distira'nın pörtlek gözlerini daha da çok açmasıyla sonuçlandı. Carole ise her zamankinden daha öfkeli görünüyordu. Victor'un da bir daha böyle bir şakalaşmaya kalkışmaması gözümünden kaçmadı. Fakat Victor ve ben kendi aramızda iki şişe şarabı bitirdikten ve Distira'nın şüpheye yer bırakmayacak kadar sade olan peynirli makarnasını yedikten sonra, ortamın neredeyse rahatladığı bile söylenebilirdi.

Bulaşıklar yıkandıktan sonra Distira müsaade istedi ve *tavuklarla beraber uyumak* gibi bir laf ederek salondan çıktı. Carole de sessizce onu takip etti.

"O ne demekti öyle?" diye sordum yalnız kaldığımızda. *Elle dors avec les poules?*

“Güneşin batışıyla beraber yatmaya gidiyor demekti,” dedi Victor. “Tavukların yaptığı gibi.”

“Ha, tamam. Ben de kümesine sığması biraz zor olacak diye düşünüyordum!”

Şömineye gidip sırtımı ısıtmak için arkamı ateşe verdim. Victor da yanıma geldi. “Biraz kızdım aslında,” dedim Victor’a yaslanarak.

“Ben de.”

“Nerede uyuyacağımızı sen biliyor musun bari?”

Victor başını iki yana salladı.

Kadınlardan hiçbirinin geri gelmeyeceği anlaşılan kadar orada on dakika kadar daha dikildik ve sonra çakır keyif bir halde evi keşfe çıktık.

Kapıları kapalı olan ilk iki odaya hiç bakmadık. Ben üçüncü odaya şöyle bir göz attım. Yatak yapılmıştı ve Distira çantalarımızı oraya götürüp yatağın üzerine atmıştı. Tek sorun, Distira’nın yemek boyunca neyse ki ortalarda görünmemiş olan obez Rottweiler’inin da geceyi geçirmek için bizim yatağımızı seçmiş olmasıydı.

“Victor, köpek burada,” diye fısıldadım. “Onu götürmen lazım.”

“Köpeği neden *benim* götürmem gerekiyormuş?”

“Çünkü ben korkuyorum,” dedim.

“Ben de korkuyorum ama,” dedi Victor.

“Tanrım,” dedim ve odaya girip ışığı açtım. “Peki, beraber götürelim.”

Victor peşimden geldi ve ardına kadar açık olan pencereyi kapattı. “Evin soğuk olmasına şaşmamak lazım,” dedi.

“Herhalde havalandırmak istedi,” dedim dikkatimi son derece rahat görünen ve kıpırdamaya hiç niyeti olmayan köpeğe vererek. “Oswald, hadi!” dedim tatlı tatlı ve bir cesaret tasmassından çıktım. Köpek hırladı ve beni ısırmağa yeltendi; elimi kıl payı kaçırdım.

“E hadi ama,” dedim geri geri zıplayarak. “Bir şey yap!”

Victor köpeğin Fransızcaya daha iyi tepki vereceğini ummuş olmalı ki, “*Oswald, viens!*” dedi.

“Hah, tabi,” dedim gülerek. “Bu çok işe yaradı!”

Victor kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm ama bu şey ödümü patlatıyor,” dedi. “Dişlerini gördün mü?”

“Evet. Hatta neredeyse hissedecektim de.” Gözlerimi devirdim. “Off bu erkekler! Hiçbir işe yaramıyorlar!”

“Bir dakika, aklıma bir fikir geldi,” dedi Victor ve odadan çıktı.

Geri geri köşeye çekildim ve etrafıma baktım. Yatak, ayrıntılı süslemeleri olan dört direkli ahşap bir karyolaydı. Normal yataklardan biraz kısa gibi görünüyordu. Victor içine sığabilmek için bacaklarını karnına çekmek zorunda kalacaktı galiba. Kırmızı saten yorgan ve büzüştürülmüş sineklikle, bir kadının özel odası gibi görünüyordu. Duvarlardan birinde boydan boya, devasa, ahşap bir gardırop vardı. Neredeyse tamamı, karton kutuların arkasında kalmıştı. Kutuların üzerineyse bir hayli çirkin eski model kadın kıyafetleri yığılmıştı.

Köpek aniden kulaklarını havaya dikti, kan çanağı gözlerini kocaman açtı ve ayağa kalktı. Sonra havayı kokladı. Paniğe kapıldım ve potansiyel silah olarak kullanabileceğim herhangi bir nesne var mı diye gözlerimi etrafta gezdirdim. Fakat köpek yataktan atladığı gibi koridora fırladı. Bu kadar hızlı hareket edebileceği hiç aklıma gelmezdi.

Victor geri döndüğünde kendisiyle gurur duyuyordu. “Bak işte, önemli olan kas gücü değil beyin gücü,” dedi.

“Köpek maması mı?”

“Aynen.” Victor ilk kez odaya bir göz attı. “Tanrım, bu kadın hiçbir şeyi atmıyor herhalde.”

Kafamı salladım. “Haklısın sanırım. Ve burası buz gibi. Nefesimi görebiliyorum.”

Victor omuz silkti. “Tabii, pencere açıktı. Herhalde ısınır birazdan.”

“Tamam o zaman, önce sen gir,” dedim yatağı işaret ederek.

Victor yatağa, sonra da şüpheyle bana baktı. “Niye? Yatakta ne var?”

“Hiçbir şey,” diyerek güldüm. “Sadece buz gibidir şimdi.”

Victor homurdandı. “Yani hem vahşi hayvanlarla savaşacağım hem de yatağı ısıtacağım, öyle mi?”

“Aynen öyle,” dedim. “Bunlar senin erkeklik görevlerin.”

Ay ışığında parlayan karla kaplı araziye baktım. Kafamı geri çevirdiğimde Victor boxer ve tişörtüne kadar soyunmuş, yorganın altına giriyordu.

“E, hadi o zaman!” dedi. “Burası buz gibi. Kaldır poponu!”

DOKTORLAR MELEKLERE KARŞI

Onca şaraba rağmen o gece iyi uyuyamadım. Yatak nemli ve soğuktu. Ama ne zaman ısınmak için Victor'a sokulsam fazla sıcak oluyordu ve terliyordum. Yani tek yapabildiğim sürekli bu ikisi arasında gidip gelmek oldu. Gece bir ara, sırtım da ağrımaya başlayınca suçu Distira'nın yatağına attım. Bu belirtilerin toplamının neye işaret ettiğini ise ancak sabah, Victor kalktığı zaman anladım: Grip.

“Sen yataktan çıkma tatlım,” dedi Victor alnıma dokunup. “Ben gidip Clappier'nin ne diyeceğine bakayım, sonra gelir sana söylerim.”

Hayır diye itiraz ettim, az sonra *mutlaka* yanlarına gidecektim. Fakat tuvalete gittikten sonra fikrim değişti. Duvar inşaatına katkıda bulunmak şöyle dursun, ayakta bile duramıyordum. Böylece her şeyin üstüne bir de kendimi suçlu hissederek yatağa döndüm.

Öğlene doğru Distira gelip beni kötü bir rüyadan uyandırdı. Bana sıcak, sert bir içecek verdi, ben de seve seve kabul ettim. Tadı limon, bal ve biraz acı bir şeyin (parasetamol belki) karışımıydı. Pencerenin kenarında dikilen Distira'nın saçları, dışardan vuran kar aydınlığında parlıyordu. İçeceğimi bitirince fincanı sessizce elimden aldı ve odadan çıktı.

Uyandığımda hava çoktan kararmıştı ve odanın içinde ay ışığı vardı. Bilincine vardığım ikinci şey birilerinin alnımı okşadığıydı. Kafamı çevirdim ve suratı tuğla tozundan bembeyaz olmuş Victor'u gördüm. Yatağın kenarına tünemişti.

“İyi misin tatlım?” diye sordu.

“Hayır, iyi değilim, grip oldum,” diye mırıldandım ve mırıldanmamla birlikte vücudumdaki yüzlerce hastalık belirtisine bir de boğaz yanmasının eklendiğini fark ettim.

“Ateşin var. Ama bu iyi bir şey. Vücudun virüsle savaşıyor demek. Senin için ne yapayım? Bir şey ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece uyumam lazım,” dedim ve gözlerimi kapattım.

“Camın açık kalmasını istediğinden emin misin?” diye sordu Victor. “Oda buz gibi olmuş.”

Victor’a camı benim açmadığımı ve açık kalmasını da istemediğimi söylemek istedim ama uyku çoktan beni ele geçirmeye başlamıştı. Tamamen dalmadan önce sadece, “Çok soğuk,” diyebilirdim ve pencerenin kapandığını duydum.

O andan itibaren kâbuslarla ve sıkıntılı uykularla dolu bir âleme daldım. Eklemlerim ağrıyordu ve bazen dayanılmayacak kadar sıcak oluyor, terleme nöbetleri geçiriyordum. Ama sonra soğuk ve nem geri geliyordu. Victor bazen yatakta yanımda, bazen de gitmiş oluyordu. Bazen gündüz uyanıyordum, bazen de gece. Birileri bana çorba, su veya o ilaçlı karışımından veriyordu. Bazen keşke bir şeyler verseler diye bekliyordum, bazen de beni rahat bırakıp gitsinler istiyordum.

Bir sabah uyandığımda yatakta yalnızdım. Kalkıp banyoya gittim. Hem gidişte hem de dönüşte soluklanıp dinlenmek için durmam gerekti. Kollarım, bacaklarım zayıf düşmüştü. Cigerlerimse doğru dürüst işlemiyordu sanki. Bu durum bana biraz tuhaf geldi ve ilk kez sadece grip olup olmadığımdan şüphe ettim.

Odaya döndüğümde Victor gelmişti. Onun varlığı beni bir an o kadar rahatlatmış ki hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Her yanı

çimento içinde olduğu için bir an bana sarılmak istemedi fakat ben üzerine yıkılınca kollarını kaldırıp kucakladı.

“Zavallı sevgilim,” dedi. “Bak, derece getirdim. Hadi ateşini ölçelim.”

Dereceyi dilimin altına yerleştirdi ve oturup üç dakika boyunca elimi okşadı. Sonra dereceye bakıp, “Otuz dokuz,” dedi. “Evet, grip olmuşsun, artık kesinleşti.”

“Sence bir ilaç içmem gerekmiyor mu?” diye sordum.

Victor omuz silkti. “Bu bir virüs, yani yapacak çok bir şey yok. Bol sıvı alman gerek, hepsi bu. Ateşinin olması aslında iyi bir şey, tabii daha fazla yükselmediği sürece. Ama eğer bir doktora görünmek istersen hallederiz.”

“Evet, isterim,” dedim.

“Ben Distira’ya söyleyeyim. Aslında Distira doktor çağırmak istemiş ama sen hayır demişsin.”

Böyle bir sahne hatırlayamadığım için kaşlarımı çattım, gerçek olabileceğini dahi düşünemiyordum.

“Ayrıca pencereyi açmaktan vazgeçmelisin,” dedi Victor. “Oda buz gibi oluyor.”

“Ben açmadım,” dedim.

“Tabii,” diyerek gülümsedi Victor. “Cinler periler açmış olmalı.”

Beni yatağa yatırdı, üzerimi örttü ve ben uyuyakalana kadar yanımda uzandı. Sonra bir anda yine sabah oluvermişti. Fakat bu kez gözlerimi açmaya çalışırken kendimi daha da kötü hissediyordum. Victor giyiniyordu.

“Bu sabah yatak odasının duvarını bitiriyoruz,” dedi bana neşyle. Ancak ateşler içinde yanarken bu verdiği bilgi pek de bir şey ifade etmedi bana.

“Bana doktor lazım,” dedim.

“Tamam, bugün mutlaka gelecektir,” dedi Victor.

“İyi,” dedim banyoya gitmek için ayağa kalkmaya yeltenerek.

Victor tek kolumu omzumun üzerine atıp, “Gel, sana yardım edeyim,” dedi.

Beni banyoya götürdü ve, “Neyse ki doktor gelecek,” dedi. “Nefesin hırıl hırıl.”

“Ölüyorum,” dedim şakayla karışık bir şekilde ama aslında ciddi olabileceğimden de şüphe ettim.

Victor güldü. “Hayır, ölmüyorsun.”

“Ölüyor olabilirim,” dedim. Nefesim hırıldıyordu ve alnımda ter damlaları birikmişti. “Gerçekten ölüyor olabilirim.”

“Hayır, ben izin vermem,” dedi Victor. Ve sanki bu konuda ne kadar kararlı olduğunu kanıtlamak istermiş gibi anında ortadan kayboldu.

O gün bir ara (en azından ben aynı gün olduğunu sanıyorum) uyandığımda Distira elime yavaşça pat pat vuruyordu. Gözlerimi açtığımda avucunda iki hap uzattığını gördüm. Hapları, getirdiği sıvı karışımıyla beraber içtim.

“Doktor nerede?” diye sordum.

Distira anlayamadığım bir şeyler söyledi. Bu halimle Fransızca'yı çözmek kapasitemin sınırlarını zorluyordu. Fransızca konuşmaksa neredeyse imkânsız gibi görünüyordu.

“*Médecin?*” demek geldi aklıma sadece. *Doctor?*

“*Je l'ai appelé,*” dedi yavaşça. “*Il dit que ça va aller.*” Telefon açtım. *İyileşeceğini söyledi.*

“Hayır, benim doktoru görmem lazım,” dedim. Distira omuz silkti ve kafasını iki yana salladı.

“*J'ai besoin médecin,*” dedim güçlkle. *Doktor lazım.*

Distira bana bakıp kafasını yavaşça salladı. “*T'es un ange gardien qui veille sur toi,*” dedi. Bunun, beni gözetken bir koruyucu meleğim olduğu anlamına geldiğinden emindim. Fakat o kadar anlamsız

bir laftı ki herhalde yüksek ateş yüzünden yine kâbus görüyorum diye düşündüm.

O akşam Victor geldi ve bana, doktorun beni *gördüğünü* söyledi. “Daha iyi misin? Verdiği ilaçlar işe yarıyor mu?”

“Doktor falan gelmedi,” dedim öksürük krizlerinin arasında. “Doktor gelmedi. Distira beni gözetten bir melek var diyor.”

Victor suratını buruşturdu ve alnımı okşadı. “Tabii canım,” dedi.

“Gerçekten öyle dedi!”

“Ateş yüzünden böyle konuşuyorsun.” Victor kendinden o kadar emin görünüyordu ki belki de haklı olabilir diye düşündüm.

“Çok üşüyorum,” dedim.

“Öyleyse pencereyi açmayı bırak artık! Böyle giderse kilit takacağım.”

“Ben açmadım,” diye itiraz ettim. “Ve doktor falan da gelmedi. Bana, doktorun yerine bir meleği var dedi.”

“Doktor geldi,” diye belirtti Victor. “Bu ilaçları yazmış. Distira da onları almak için ta kasabaya kadar gitti.”

Ambalajı elime aldım ve arkasına baktım ama hiçbir şey yazmıyordum. “Ne bu?”

“Pek emin değilim. Ben burada yoktum. Doktorun yazdığı ilaç işte. Herhalde antibiyotiktir. Fransızlar antibiyotikleri çok severler.”

Kendimi berbat hissediyordum. Victor’un varlığına rağmen korkuyordum ve yalnızdım. Hasta olmak istemiyordum, Fransa’da hasta olmak, özellikle Distira’nın evinde hasta olmak hiç istemiyordum. Tekrar ağlamaya başladım. Çiftlik hayatına uyum sağlamak ve dayanıklı olmakla ilgili bütün itibarımı kaybettiğimin farkındaydım.

“Zavallı bebeğim,” dedi Victor sarılıp sırtımı sıvazlayarak. “Yakında düzeleceksin. Eminim antibiyotikler işe yarayacak. Şimdi, beni bırak da sana biraz yiyecek getireyim. Yemen lazım. Distira senin için çorba yaptı.”

“İstemiyorum,” dedim.

“Sevdiğin çorbadan yaptığını söyledi ama.”

“İstemiyorum,” dedim şımarık bir çocuk gibi.

“Tamam, ne istiyorsun?” diye sordu Victor da bir çocukla konuşuyormuş gibi. “Sana ne getireyim?”

Nereden aklıma geldi bilmiyorum ama verdiğim cevap, “Hazır erişte,” oldu.

“Hazır erişte mi?”

“Evet.”

Victor tekrar yatağa girmeme yardım etti ve ben de anında uykuya dalıp insanları iğrenç kokan çorba kazanlarında kaynatan cadılara benzeyen koruyucu meleklerle ilgili rüyalar gördüm.

Tekrar uyandığımda Distira’ yatağın tepesinde eğiliyordu. “*Voilà*,” dedi erişte kutusunu sinirli sinirli başucumdaki sehpaye bırakarak. “*C’est vraiment n’importe quoi!*” *Al! Resmen delilik bu!*

“*Je veux le medecin Distira*,” diye yalvardım. *Doktoru görmek istiyorum.*

“*T’as un ange gardien qui veille sur toi*,” dedi yine bana. *Seni gözetken koruyucu meleğin var.*

Bu kez yüzde yüz uyanık olduğumdan emindim; pencereye baktım ve bir sineğin cama çarptığını gördüm. Bunun, rüyaya dâhil olamayacak kadar sıradan bir ayrıntı olduğuna karar verdim.

“*Tu n’as pas besoin d’un medecin*,” dedi. *Doktora ihtiyacın yok.*

“*Si, j’ai besoin*,” diye itiraz ettim. *Evet, var.*

“*T’as le meilleur de tous les anges gardiens. T’as Jésus lui-même. Ça devrait suffir, non?*” *Koruyucu meleklerin en iyisine sahipsin. İsa’nın ta kendisi. Bu yeterli olmalı, değil mi?*

Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Ben uzandığım yerde duvara bakıp Distira’nın tamamen çıldırmış olduğu gerçeğini sindirmeye çalıştım.

Bir ara erişteyi yemeğe kalkıştım ama ne kadar aç olsam da hastalık yüzünden duyularım berbat bir haldeydi ve erişte hem yavan hem de acayip geldi. O yüzden hemen bıraktım.

Nedense, Distira'nın gazabından korktuğum için herhalde, sendeleyerek banyoya gittim ve yemeği tuvalete döküp sifonu çektim. Ama dışarı çıktığımda Distira koridorda durmuş, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu.

"Ha!" dedi öfkeyle. "C'est ça ton jeu, hein? Me faire travailler pour rien!" Meğer ne numaralar çeviriyormuşsun? Boşu boşuna beni koşturuyorsun bir de!

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama içinde bulunduğum durumda makul herhangi bir bahane düşünemediğim için sadece kanter içinde dikildim karşısında. Birkaç saniye sonra elimdeki erişte kutusunu kaptı ve koridorda hantal hantal uzaklaştı.

Kendi öksürüğümle uyandım, sonu gelmeyen bir öksürük krizine tutulmuştum. Öksürük, hırıltı, biraz daha öksürük ve bu yorucu kriz, yeterince oksijen alamadığım hissiyle birleşince beni dehşete düşürdü.

Nihayet geçtiğinde korkuyla tetiklenen adrenalin yüzünden tamamen uyanmıştım ve günlerdir ilk defa kafam netti. Bir süre uzanmaya devam edip ne yapacağımı düşündüm. Annemi aramak için içimde müthiş bir istek vardı ki bu, eğer herhangi bir kanıt gerekiyorsa, durumun ne kadar kötü olduğunun ispatıydı.

Güvendiğim tek insan Victor'du ama o bile beni anlıyor gibi görünmüyordu. Elimdeki seçenekleri gözden geçirince yapılacak tek şeyin Victor'un anlamasını sağlamak olduğuna karar verdim.

Dışarıdan bir araba sesi geldi ve tam zamanında yataktan kalkıp Distira'nın Lada'sının uzaklaştığını gördüm. Gözden kaybolmasını bekledikten sonra karın tamamen kalktığını fark ettim. Evin hemen

önünde de bizim karavan duruyordu. Bir de beyaz Lada vardı ki bu biraz kafa karıştırıcıydı. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Distira bizim evde miydi yoksa şimdi ortada iki tane mi beyaz Lada vardı?

Şansımı denemeye karar verdim. Neticede bu tek umudum gibi görünüyordu.

En yakındaki kıyafetlere doğru ter dökerek ilerledim: Kot pantolonum, Victor'un kazağı. Ayakkabı yoktu. Aradıysam da ayakkabılarımı bulamadım.

Nihayet giderek yükselen bir panikle bahçeyi ayakkabısız geçmeye karar verdim. Ama neyse ki ön kapının dışında, bir çift aşırı büyük balıkçı çizmesi buldum.

Hava bugün o kadar soğuktu ki boğazım yandı ve bir posta daha öksürük krizine girdim. Yine de, bahçenin donmuş tepelerinden güçlük de olsa yürümeye devam ettim.

Çiftlik evine vardığımda beni ilk durduran kişi Mösyö Clappier oldu. Victor'a seslendi. Victor mavi işçi tulumuyla yatak odasından çıkıp geldi.

"Kalkmıydın! Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır," dedim yine öksürmeye başlayarak.

Clappier bana endişeli gözlerle baktı ve sonra utanıp duvarını sıvamaya geri döndü.

"Yataktan çıkmaman gerek," dedi Victor. "Çok kötü görünüyorsun."

Konuşmaya yeltendim ama nefesim hırıldamaya başladı ve yeni bir öksürük nöbetine tutuldum.

"Gel buraya," dedi kolumu kollarının arasına alarak. "Seni yatağa geri götürelim. Dinlenmen ve antibiyotiklerin iyileştirmesini beklemen gerek."

Ben direnince Victor kaşlarını çattı ve gözlerime bakmak için öne doğru eğildi.

“Dinle,” demeyi başardım öksürüklerin arasında.

“Dinliyorum,” dedi Victor, “Ve bence çok hastasın...”

“Dinle beni!” dedim öksürerek. “Beni dinlemen gerek.”

“Tamam, önce seni içeriye, sıcağa götürelim, o zaman dinlerim.”

Kolunu ittim ve avazım çıktığı kadar bağırdım. “Victor!”

Kolu kenara düştü ve suratı ciddileşti. “Sorun ne?” diye sordu.

“Benim doktora gitmem lazım. Beni doktora götür,” dedim.

“Ama zaten bir doktora göründün,” dedi. “Ve o da grip olduğunu, ilaçlarını almanı...”

“Grip değil,” dedim öksürüklerin arasında konuşabilmek için kısa ifadelere başvurarak. “Doktor yoktu. Gelmedi.”

Victor güldü. “Hayır bebeğim, geldi. Hatırlamıyorsun bile demek ki.”

“Hayır,” dedim.

Victor kaşlarını çatı ve alnıma dokundu. Yüzündeki gülümseme silindi.

“Doktor, hemen şimdi!” dedim. “Ya da hastane. Fark etmez.”

Hastane kelimesi belli ki biraz etkiledi onu. “Başka bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Sadece beni dinle,” dedim yalvarırcasına. “Bu grip değil. Nefes... alamıyorum.”

“Tamam, seni duyuyorum,” dedi Victor. “Doktoru yeniden çağırırız. Ben de yanında oturup onunla konuşurum. Ama şimdi eve gitmemiz gerek. Burası çok soğuk.”

Sanki bir kâbustaymışım ve ilerleme kaydedemiyormuşum hissiyle alnımdan terler boşalmaya başladı. Ölüm meleği peşimde koşuyor, ben de çamurların arasında bata çıka kaçmaya çalışıyordum. Arkamdaki sandalyeye çöktüm ve yavaşça ağlamaya başladım.

Victor önümde çömeldi ve yanağımlı okşadı. “Kötü hissettiğini biliyorum ama ağlama lütfen.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama yine öksürmeye başladım; bu kez derinden ve şiddetle. Çok kötü bir nöbeti ve sabah beni uyandırmış olan öksürük nöbetinden çok daha uzun sürdü.

Clappier dönüp bize bakmaya başladı. Sonra elindeki aletleri yere bıraktı ve belli ki müdahil olup olmamak arasında tereddüt ederek utana sıkıla yanımıza geldi.

“*Tiens*,” dedi sessizce Victor’a ve kafasıyla beni işaret etti. “*Elle ne va vraiment pas bien, tu sais.*” Bak, gerçekten de hiç iyi görünmüyor.

İyi görünmediğimin Victor da farkındaydı. Ondan beni doktora götürmesini istediğimi ama zaten daha dün doktorun beni muayene ettiğini açıkladı. Hem zaten doktorun nerede yaşadığını bilmiyordu ve telefon numarası da yoktu. Bu bilgi sadece Distira’da vardı.

Clappier omuz silkti. “*Amène-la à la clinique. Amène-la à Valderoure*,” dedi. *Valderoure’daki kliniğe götür.*

Sonra cebinden birkaç anahtar çıkarıp Victor’a attı. “*Vas-y*,” dedi. *Gidin.*

O an gücüm olsaydı gidip Clappier’ye sarılırdım.

Clappier, Victor’a kliniğin yerini tarif ederken ben arabasına geçip oturdum ve Distira gelir diye gözlerimi ufka diktim. Bir şekilde Victor’u, beni doktora götürmemeye ikna eder diye korkuyordum. Yüksek ateşle bulanmış zihnimde bu kadını düşman olarak algılıyordum. Neyse ki çok geçmeden yola çıkmış gidiyorduk.

“Endişelenme,” dedi Victor. “Çok uzak değil.”

Cevap verecek gücüm dahi olmadığı için başımı sallamakla yetindim ve bitkin bir halde pencereden geçip giden manzarayı seyretmeye başladım. Valderoure’daki kliniğe vardığımız zaman Victor danışmaya karısının *très malade* olduğunu açıkladı. Kadın, kendini

beğenmiş bir tavırla balıkçı çizmelerimi süzdükten sonra bizi bekleme odasına aldı.

Doktor bir sonraki hasta için odasından çıkınca durup durup bana baktı ve kadınla sessizce bir şeyler konuşarak önce beni aldı. Sebebi de eminim bana duyduğu özel ilgi falan değildi.

Genç, yakışıklı bir kasaba doktoruydu. Üzerinde çok güzel, çizgili bir kazak vardı ve tavırları güven vericiydi. Beni muayenehaneye götürürken saçma sapan kıyafetlerimden ve duş almamış olmaktan biraz utanmıştım. Utançtan daha çok terlemeye başladım ama doktor bunu fark ettiğini belli eden en ufak bir şey yapmadı.

Önce ateşimi ölçtü; yüksekti; sonra da tansiyonumu ki o da düşüktü. Ve bezelerime baktı, şişmişlerdi. Sonra dilimi inceledi ve ne zamandır hasta olduğumu sordu. Victor altı günden beri hasta olduğumu söyleyince çok şaşırdım.

Doktor, beni başka hastalarla dolu bir kliniğe getirdiği ve önceden telefon açmadığı için Victor'u bir güzel azarladı. Anlaşılan domuz gribine yakalanmıştım.

Victor zaten başka bir doktora görüldüğümü söyledi. Ama ismini ve hangi ilaçları yazdığını bilmiyordu. Üstüne ben de, daha önce doktora görünmediğimde ısrar edince Beyaz Önlüklü Prens'in kafası karıştı ve her şeyi sıfırdan almamızın en iyisi olacağını söyledi.

Bana birkaç antibiyotik iğnesi yaptı ve antiviral haplar, vitaminler, daha çok antibiyotik ve kodein yazdı. Ve sonra hiçbirimizin aklından geçmemiş bir şey yaptı. Victor'dan muayene ücretini istedi. İkimiz de yanımıza para almadığımız için doktor bize biraz fazla güvenerek sadece adresimizi aldı ve kendimi daha iyi hissedince geri gelip ödemeyi yapabileceğimizi söyledi.

Eczaneye uğradıktan sonra Victor arabaya geri döndü ve eve doğru yola çıktık. "Neredeyse bir hafta olduğuna inanamıyorum," dedim.

“Ben de,” dedi Victor. “İşlerle çok meşguldüm. Özür dilerim. Sana daha iyi bakmam lazımdı.”

Sorun olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama sonra fikrimi değiştirdim. Onun yerine, “Karlara da erimiş,” dedim.

“Evet, pazar günü biraz ısındı. Çoğu bir gecede eridi. Karavanı almaya pazartesi günü gittim.”

“Ben karavanda kalmak istiyorum,” dedim.

Victor güldü.

“Evet, istiyorum.”

“Saçmalama.”

İç çektim ve uzun uzun suratına bakarak bu yeni, üstünlük taslayan tavırlarından sıkılmaya başladığımı fark ettim. Genelde kimsenin itiraz etmeye yeltenemediği, bana özel ses tonumu kullanarak, “Ben karavanda kalacağım,” dedim.

O da eşit derecede ciddi bir ses tonuyla, “Distira’da kalman senin için daha iyi olur,” dedi. “En azından sana bakabilir. Hem karavan çimento dolu. O yüzden bu arabayla geldik doktora.”

“Boşalt o zaman.”

“Distira gücenecek.”

Bir yandan üst üste öksürürken diğer yandan Distira’nın evine dönmemeye ne kadar kararlı olduğumu gösterecek en özet sözcükleri bulmaya çalıştım. Bu arada Victor da boştaki elini yavaşça dizimin üzerine koydu. Hiç düşünmeden elini itiverdim.

“Peki peki! Lanet karavanı boşaltacağım,” diye parladı.

Anlaşılan davranışlar, sözcüklerden daha etkili oluyordu.

“Cuma günü zaten evimize döneceğiz gibi görünüyor,” diye ekledi sonunda. “Duvar neredeyse bitti sayılır.”

“Cuma,” dedim. “Bugün günlerden ne?”

“Salı,” dedi Victor. “Yani üç gece daha uyuduktan sonra... Ya da senin durumunda, uzun bir uykudan sonra. Karavana dönmek istediğine inanmıyorum. Gerçekten hiç...”

Lafını kestim ve, “İnan!” dedim.

La Forge’a varınca Distira’nın arabasının geri gelmiş olduğunu gördük.

“Sen gidip biraz uyu,” dedi Victor. “Ben senin için karavana hazırlayayım.”

Elimden tutup eve girmem için bana yardım etti. Fakat tam plastik bir bahçe sandalyesinin yanından geçerken elinden kurtuldum ve sandalyeye çöktüm. “Ben burada bekleyeceğim,” dedim.

“Sen ne zamandan beri bu kadar inatçı oldun?” diye sordu nazikçe bana bakıp başını sallayarak.

“Domuz gribi kaptığımdan beri,” demek üzere ağzımı açtım ama yine öksürmeye başladım.

İki erkeğin karavandaki malzemeleri boşaltmaları ve Victor’un içeriği tekrar yatak odasına çevirmesi yaklaşık on beş dakika sürdü. Ama bir haftadır güneşi tenimde hissetmemiş olduğum için dışarıda beklemek keyifliydi aslında.

Karavan hazır olunca yatağa girdim ve hemen uyuyakaldım. Bir ara Victor geldi ve uyandım. Distira’nın evindeki çantamı getirmişti.

Çantayı öndeki yolcu koltuğuna bırakırken, “Bizim yaşlı kurt çok komik,” dedi.

“Komik mi?” dedim kendime gelmeye çalışarak. Distira’yı tatir etmek için bu sıfatı kullanmazdım.

“Evet, acaba Alzheimer falan mı diye merak ediyorum. Senin ayakkabılarını bulamadı. Sonra ilaçlarını da bulamadı...”

“Önemi yok,” dedim. “Zaten bu yeni ilaçlarla onları karıştırmak istemem.”

“Ayakkabıları buldum ama sonunda. Arka bahçedelerdi.”

“Gerçekten mi? Niye ki?”

“Bilmem. Bir tekinin içinde bazı bitkiler vardı. Belki kötü koktuğunu filan düşünmüştür Distira.”

“Benim ayaklarım kokmaz,” diye itiraz ettim.

Victor omuz silkti. “Dediğim gibi, belki de Alzheimer olmuştur. Neyse, seninle kalmamı ister misin yoksa...”

“Sadece uyumak istiyorum,” dedim.

Victor başını salladı. “Karavanda rahat olduğuna emin misin?”

“Yüzde yüz eminim.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa kornaya bas,” dedi ve bana bir öpücük gönderdikten sonra karavandan çıkıp eve gitti.

O gece ateşim bir yükseldi bir düştü. Ama sonraki üç gün içinde her uyandığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. İkinci gün yastıkları dikleştirip kitap okudum. Hatta iki defa çay yapmak için eve bile gittim. Pasaklılığın sınırlarını zorlayarak Distira’nın banyosuna çok az uğramak için elimden geleni yaptım. Onun banyosunu kullanmak yerine, açık havayla tamamen ilişki halindeki kendi tuvaletimizi kullanmaya varana kadar götürdüm işi.

Cuma sabahı sanki sadece kötü bir akşamdan kalma hali yaşıyormuşum gibi uyandım ki bu geçen haftaya kıyasla muhteşem bir histi.

Banyo duvarı tamamen inşa edilmiş olduğu için kendi küvetimizde uzanabildim. Küvetten çıktığımda yepyeni biri gibi hissediyordum kendimi. Aynaya bakınca yepyeni bir kadın gibi *göründüğümü de* fark ettim. Suratım sanki yedi gün değil de yedi yıldır nemlendiriciden mahrum kalmış gibiydi. Ama vücudumun geri kalanı yirmili yaşlarımdan beri ilk kez bu kadar incelmışti; domuz gribiyle tek seferde bel inceltme seansına girmiş gibiydim doğrusu. Hatta kemerimde yeni bir delik bile açmam gerekti.

Victor beni tam bu iş üzerindeyken ve mutfak bıçağıyla beceriksizce didinirken yakaladı. Bıçağı elimden aldı. “Seni şişmanlatmamız gerek,” dedi ve kaçaburukla deliği açtı. “Çok sıksasın.”

“Duyan da beni kaz sanacak,” dedim.

Victor gülümsedi. “Benim kazımsın işte,” dedi kemeri geri uzatırken. “Sana yemek yedirmeye çok uğraştım ama hep huysuzluk ettin.”

Kemeri belime takmaya başladım. “Onun yemeklerine güvenmiyorum.”

Victor gözlerini devirdi.

“Güvenmiyorum işte,” dedim. “Her defasında beni hasta etti.”

“Her defasında *değil*,” dedi Victor. “Hem beni hasta etmedi, bir kere bile.”

“Aslına bakarsan...”

“Tamam, bir kere etti,” dedi çaresizce.

“Belki senin bünyen benimkinden daha sağlamdır. Ya da belki senin tabağını çok kurcalamamıştır.”

Bu lafın üstüne Victor yaptığı işi bıraktı ve kafasını iki yana salladı.

“O çok tuhaf bir kadın Victor,” dedim. “Kendin bile söyledin.”

“Tuhaf evet. Ama yemeğine zehir koyduğunu ima etmek biraz aşırı bence,” dedi. “Hem de ayıp. Teyzem olduğunu unutuyor gibisin.”

Çay yapmak üzere ısıtıcıya su koydum ve bu tartışmaya devam etmekte kararsız kaldım. Belli ki kavgaya dönüşecekti.

“Ben zehir koydu demedim,” dedim. “Ha bu arada, sırf meraktan soruyorum,” diye ekledim konuyu değiştirmeye çalıştığımı düşünerek ama ağzımdan çıktığı anda da durumu daha da kötüleştirdiğimi fark ettim. “Sen şu sözü geçen doktoru *hiç gördün mü?*”

“Hani şu gelmediğini söylediğin doktoru mu?”

“Evet.”

“Ne olmuş ona?”

“Sadece neye benzediğini merak ettim.”

Victor kafasını iki yana salladı. “Hayır, onu hiç görmedim CC.”

“Tabii.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedim.

“Biliyorsun, evle ilgileniyordum.”

“Peki.”

“Şimdi bir de bu yüzden mi başım dertte?”

“Başın dertte değil.”

“İyi,” dedi. “Çünkü ben bile aynı anda iki yerde olamam.”

“Tamam, zaten şikayet etmiyordum,” dedim.

“İyi,” dedi yine.

“Sadece...” diye söze başladım ama sonra durdum. Varmaya çalıştığım konu, Distira hariç kimsenin doktoru görmediği ve bu yüzden belki de... Belki de doktorun aslında *hiç gelmediği*ydi. Belki Distira sadece İsa’ya ihtiyacım olduğu lafını *gerçekten de* etmişti. Fakat Victor o sırada kafasını kaldırıp bana baktığında nereye varmaya çalıştığımı anlamış gibi yüzüne bir gölge düştü.

Konuyu değiştirmek için hemen, “Burada ne çok iş halletmişsin, inanamıyorum,” dedim. “Şimdi bütün bu duvarlar yeniden inşa edildi, değil mi?”

Victor da sanki mayın tarlasında yürüdüğümüzün farkındaymış gibi, “Evet,” dedi. “Mahvoldum. Sırtım bitik durumda. Bileklerim de çok ağrıyor. Eh, bütün hafta sadece iki kişiydik. Hatta çoğu zaman Clappier bile gelmedi. Bilesin diye söylüyorum...”

Dişlerimi sıktım ve dolduruşa gelmemek için kendimi zorladım. Aslında bana, *üstüme gelme*, uyarısında bulunuyor olabilir miydi?

Kaydettikleri inanılmaz gelişmeyi bir kez daha görmek için etrafıma baktım. Victor'un omuzlarındaki yükün ağırlığını ve nasıl stres altında olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bunun üzerine sadece, "Muhteşem," dedim. "Muhteşemsin. Hasta olduğum ve sana yardım edemediğim için üzgünüm."

Victor bana bakıp yavaşça gözlerini kııptı. "Ben onu ima etmek istemedim," dedi. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Peki, şimdi yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bence dinlensen daha iyi edersin."

"Yorucu olmayan bir şeyler yapabilirim," diye direttim. "Hâlâ biraz halsizim ama *bir şey yapmak* istiyorum."

"Eğer gerçekten istiyorsan biraz etrafı toplayabilirsin," dedi. "Bu dağınıklık sinirlerime dokunuyor."

"Tamam o zaman. Toplarım."

Victor zorla da olsa gülümsedi.

İşlere katkım sınırlı olsa da etrafı toparlamayı başardım. Üçümüz birlikte çalıştığımız için kısa zamanda bir sürü şey hallettik. Sürece birkaç dönüm noktası dâhildi ki daha önce bunları zaten yapmış olduğumuz için tuhaf bir deja vu hissi veriyorlardı. Cumartesi akşamı, yaşadığımız faciadan beri ilk kez sobayı yaktık ve ocakta yemeğimizi pişirdik. Pazar günü kirlilere koyduğumuz geçici destekleri kaldırdık ve henüz tamamlanmamış olan yatak odamızda yeniden uyuyabildik. Her ne kadar dışarıdan bakınca ev tsunami felaketine uğramış gibi görünse de yine de yavaş yavaş yuva hissi vermeye başlıyordu.

Pazartesi sabahı Clappier'nin, duvar yıkıldığında yamulmuş olan bazı boruları değiştirmesi için su tesisatını kapatmamız gerekti. Fakat tam son boruyu lehimleyecekken lehim lambasının gazı bittiği için geçici olarak susuz kaldık. Aslında zamanlama çok kötüydü çünkü bütün öğleden sonrayı boya fırçasıyla geçirdiğim için her tarafım

bembeyaz olmuştı. Victor da derze bulanmış olduğu için ortadaki bariz çözüm düş almak üzere Distira'ya gitmekti. Fakat bu her ne kadar bariz bir çözüm olsa da ben tüm gücümle karşı çıkmaya hazırdım.

“Yarına kadar böyle kalabilirim,” dedim. Victor tek kaşını havaya kaldırdı. Alnımı silip parmağına bulaşan beyaz boya öbeğini gözüme sokmak istercesine gösterdi. “Sence kalabilir misin?”

“Karavanda yıkanırım,” dedim.

“Güzel çözüm. Tabii eğer su tankımız boş olmasaydı.”

Gözlerimi devirdim. Bir kez daha teslim olmak zorunda kalmıştım. “Peki, hemen girip çıkacağız ama. Yemek davetini kabul etmek falan yok.”

“Yok,” dedi Victor. “Gerçi suyumuz olmadığına göre...”

“Yanımızda bidon götürüp su doldururuz, sonra burada pişiririz.”

“Tabii, olur,” diye onayladı Victor. “Hadi gel, şu boya saçlarında kurumadan gidelim.”

Böylelikle Distira'nın evine doğru yol alırken yine huzursuzluğa kapıldım ve midem düğümlenmeye başladı.

HAYALETLER

Eve vardığımızda Distira bizi bir heves içeri alınca şüpheyeye kapıldım. Mutfağa geçtiğimizde Carole masada oturuyordu. Her zamanki koltuğunda duran Oswald içeri girdiğimiz anda hırlamaya başladı ancak Distira'nın azarlamasıyla sustu.

“*Oswald! Ferme-la!*” diye bağırdı ve köpek mırıldanarak burnunu patisinin üzerine yasladı.

Distira hemen masaya oturup oyun kartlarını eline aldı. Böylece kapıdaki hevesli tavrının bizimle ilgisi olmadığı anlaşıldı, sadece bir an evvel oyununa geri dönmek istiyordu.

“*Vous jouez au tarot?*” diye sordu Victor. *Tarot mu bakıyorsunuz?*

Kartları görmemizde bir sakınca varmış gibi Distira onları iyice göğsüne kapadı. “*On vient de commencer,*” dedi. *Yeni başladık.* “*Vous jouez?*” *Katılır mısınız?*

“*Non,*” dedi Victor.

“Tarot mu dedin?” diye sordum Victor’a. “Hani şu *bildiğimiz* tarot?”

Victor kafasını iki yana salladı. “Hayır, sadece bir kart oyunu.”

Distira elindeki kartlara baktı. Arkasında durduğum için ben de görebildim. Çok güzel görünüyorlardı. Her biri sulu boya resimler içeriyordu; boş şişesi olan bir sarhoş, hokkabazlık yapan bir palyaço...

“Vay canına, ne güzel kartlar,” dedim daha iyi görebilmek için eğilerek.

“Bunlar özeldir,” dedi Carole. “1970’lerden kalma. Geleceği okumak için. Distira ötekileri kaybetti.”

“*Vous savez lire les cartes, Tatie?*” diye sordu Victor. *Kartları okumayı biliyor musun teyze?*

Distira çenesiyle belli belirsiz bir şekilde Carole’ü işaret etti. “*C’est elle qui fait ça,*” dedi. “*Moi, je ne fais que jouer.*” *Kart okuma işini o yapıyor. Ben sadece oynuyorum.*

Carole belli ki bu soruyu bir rica olarak algılamıştı. Hemen uzandı ve Distira, oyunun yarıda kesilmesinden rahatsızlık duyduğunu belli etmesine rağmen kartları elinden aldı. Onları bir güzel karıştırıp ustaca masanın üzerine yaydı.

“*Pensez à votre question, et sélectionnez-en trois*” dedi ani ve anlaşılabilir bir tavırla. *Bir soru düşün ve üç tane seç.*

Victor bana göz kırptı ve masaya yaklaştı. Elindeki havluyu sandalyenin arkasına asıp üç tane karta dokundu. Carole bu kartları kenara ayırıp geri kalanları topladı.

“*Et la question?*” diye sordu.

Victor güldü. “Ah, sorumuzun gizli olduğunu sanıyordum,” dedi. “Affedersin. Şeydi... Çiftlikten para kazanabilir miyiz? Yaşayacak kadar yani.”

Üç kartın yüzünü çevirdi ve sanki sonucu zaten tahmin etmiş gibi başını salladı. Parmağını ilk kartın üzerine koydu. “Bu geçmiş,” dedi bir Victor’a bir bana bakarak. Karttaki, üzerine yıldırım düşen kalenin bizim *şatonun* son günlerdeki haline benzemediğini kimse iddia edemezdi doğrusu.

“Anlamı değişimdir,” dedi Carole. “Beklenmeyen değişim.”

“Beklenmedik şeyler yaşandı tabii,” diye fısıldadım. “Bence doğru.”

“Evet, beklenmeyen değişim,” dedi Carole belli ki söylediğim kelimeyi yanlış duyarak. “Ve bu da yapmak zorunda olduğun şey.”

Victor ve ben karta baktık. Resimde öküzün üzerinde giden bir adam vardı. “Bence bu da doğru,” dedi Victor.

“Anlamı yolculuktur,” dedi Carole.

“Yolculuk mu?” dedim şaşırarak. “Bana daha çok tarla işi ya da çiftlik işi gibi görünüyor.”

“Hayır, yolculuk,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Belki güneybatıya.”

“Neden güneybatıya?” diye sordu Victor.

Carole yapmacık bir gizemle elini kartların üzerinde gezdirerek, “Hissediyorum,” dedi.

“Peki ya bu?” diye sordu Victor üçüncü kartı işaret ederek. Arkasında güneş batarken bostan korkuluğunun yanında oturan bir adam vardı.

“Bu iyi,” dedi Carole.

“İyi mi?”

“Hava güneşli.”

Dudaklarımı yaladım. Artık bunları şu anda uydurduğundan emin olmuştum. Bir tarot kartının sadece *iyi* anlamına geldiği görülmüş şey miydi?

“Eh, gelecek güneşli olduğu sürece...” dedi Victor. Carole kartları toplayıp desteyi tekrar karıştırdı ve başıyla beni işaret etti. “Peki sen?” diye sordu. Yüzünde hiç de samimi olmayan, sinir bozucu o gülümseme vardı.

“Hayır, teşekkürler Carole,” dedim. “Üzerimdeki boyaları temizlemem lazım.”

Victor kalçasıyla beni dürttü. “Hadi ama,” dedi. “Ne kadar kısa sürdüğünü gördün.”

“Hayır, gerçekten istemiyorum,” dedim ama Carole çoktan desteyi yaymıştı.

“Sorumu kendime saklayabilir miyim?” diye sordum. Soruyu bilmeyince ne gibi anlamlar uyduracağını görmek için can atıyordum.

“Sen bilirsin,” dedi. “Ama iyi değil. Yeterince *spécifique* olmaz.” Victor’un falı için yaptığı yorumları düşününce bu lafını gülünç bulmamak elde değildi.

İleride dönüp baktığımızda gülümseyerek hatırlayacağımız o tuhaf anılardan biri olacağını düşünerek pes ettim. “Tamam öyleyse,” dedim ve hızla, arka arkaya üç kart seçtim.

Carole deminki gibi kartları desteden ayırdı ve geri kalanları kenara bırakıp üç kartın yüzünü çevirdi. Kartları gördüğüm anda keşke bu işe hiç bulaşmasaydım diye geçirdim aklımdan.

“O kadar iyi değil,” dedi Carole ki zaten ben bile kasvetli renklere bu kadarını anlayabiliyordum.

“Bu geçmiş,” dedi tek parmağını asılan adam resmine götürerek. “Bir ölü var. Kısa süren bir yaşam.” Gözlerini gözlerime dikti. Bozuntuya vermemeye çalıştım.

Victor da bunun bir hata olduğunun farkına varmış gibi iç çekti.

İkinci kartı işaret ederek, “Bu yapmak zorunda olduğun şey,” dedi. Kartta, omzundaki sopaya düğümlenmiş çuhasıyla yürüyen, Charles Dickens romanlarındaki tipleri andıran biri vardı. “Yeni bir yere gitmen gerekiyor.”

“Zaten gittim işte,” dedim. “Yeni yer burası. Yani bu iyi bir şey, değil mi?”

“Non,” dedi Carole. “Hayır, burası eski yer. Başka bir yer daha var.”

İçim kararıştı. Başımı salladım ve kendimi bir sonraki kart için hazırladım: Azrail. “Eminim bu iyi haberdir,” dedim.

“Aslında o kadar kötü biri değildir,” dedi Carole dikkatle bana bakarak.

“Biri mi?”

“Bu karttaki ölüm değildir.”

“Ama orada ölüm yazıyor,” dedim işaret ederek. “*La mort.*”

“Evet ama... Nasıl diyorsunuz? Bir sembol bu.”

“Peki tamam. Ama neyin sembolü?”

Carole omuz silkti ve desteyi tekrar karıştırıp topladı. “Bilmiyorum. Aklındaki soruyu bilmiyorum ki. Çünkü bana söylemiyorsunuz. Ama bir şeyin sonu demek. Belki de istediğin bir şey olmayacak. Ama sonun ardından başlangıç gelir. Yani o kadar kötü bir şey değil. Belki.”

Nihayet gözlerini gözlerimden çekti ve kartları karıştırıp tekrar iki kişilik oyunları için dağıttı. Distira ya benim falımdan memnun kaldığı ya da oyuna devam ettikleri için neşelendi ve sevimli sevimli gülümsemeye başladı. Eh, o dışlarla artık ne kadar sevimli olabilirse.

“*Bon, nous pouvons aller à la salle de bains?*” diye sordu Victor. *Banyoyu kullanabilir miyiz?*

“*Servez vous,*” dedi Distira kartları eline alarak. “*Faites comme chez vous.*” *Keyfinize bakın. Kendi eviniz gibi davranın.*

Banyoya gittiğimizde Victor bana, “Aklındaki soru neydi?” diye sordu.

“Aslında bir soru sormamıştım,” dedim.

Victor yüzünü buruşturdu ve işçi tulumunu çıkardı. “Sana inanmıyorum,” dedi.

Haklıydı. Ama onu da üzmenin bir anlamı yoktu. Victor’a kısa süren yaşam, buradan gitmek gerektiği ve gelecekte hayalkırıklığı cevaplarının, ne zaman hamile kalacağım, sorusuna ait olduklarını söylemem gerekmiyordu. Şimdi bunu onunla paylaşmak zalimlik olurdu. Tüm bunları kafamdan atmaya karar verdim. Hem tarotun saçmalık olduğunu hepimiz biliyorduk. Öyle değil mi?

Banyo yaptıktan ve temiz giysilerimizi giydikten sonra Distira'ya hoşça kal demek için mutfığa gittik. Carole bir anda, “*La lettre!*” dedi Distira'ya ve Distira da yerinden fırlayıp çekmeceye giderek elinde bir zarfla geri geldi.

“*C'est pour toi,*” dedi zarfı Victor'a uzatarak. “*Désolée, mais je l'ai ouverte par accident.*” *Bu senin. Kusura bakma, yanlışlıkla açivermişim.*

İkimiz de ona teşekkür edip eve doğru yola çıktık. Distira'nın kapısını arkamızdan kapadıktan sonra, “Eminim *yanlışlıkladır,*” diye fısıldadım.

Victor beni duymazlıktan geldi ve zarfı açıp içindekinde göz gezdirdikten sonra “*Merde!*” dedi.

Ona yetişebilmek için arkasından koştum ve kolunu tuttum. “Neymiş?” diye sordum.

“Vergi makbuzu,” dedi. “Veraset vergisi.”

“Bu ev için mi?”

“İki ev için de,” dedi. “Burası ve Perpignan'daki.”

“Kötü haber mi?”

“Yetmiş üç bin,” dedi.

“Olamaz!”

Victor kafasını iki yana salladı ve kolumu iyice sıktı.

O sırada gülmeye başladım.

“Durum komik değil.”

“Biliyorum değil. Sadece Carole'ün şu *güneybatı yolculuğu* kehanetini düşünüyordum. Bu fikre nereden kapıldığını anlamak zor değil. Tamam, Carole doğru bildi ama bunun kartlarla hiç ilgisi yoktu, senin mektubu okumuşlardı.”

Eve döndüğümüzde sobanın karşısına oturduk ve önümüzdeki seçenekleri konuşmaya başladık. Yetmiş üç bin avro, Victor'un biriki-minden ne kaldıysa hemen hemen hepsini tüketecekti. Bu durumda

elimizde benim kuş kadar dört binim ve gelecek bir tarihte almaya başlayacağım ev kiram olacaktı sadece. Eğer bir terslik olursa ki belli ki terslikler kaçınılmazdı, bu para asla yetmeyecekti. Sonuç olarak yüz seksen bin değerindeki Perpignan'daki evin satılması en olası çözümdü.

Victor oturup zarfın arkasına hesap kitap çiziktirirken ben makarna pişirdim ve biraz da sos ısıttım. Yemeği servis ettiğimde Victor kararını vermişti. “Şöyle bir Perpignan’a gitmeye ne dersin?” diye sordu zarfı kenara iterek.

“Emin misin?” diye sordum. “Ne zaman?”

Victor omuz silkti. “Bunun hazıranda ödenmesi gerekiyor, yani en kısa zamanda.”

“Sence evi o kadar çabuk satabilir misin?” diye sordum spagettiği çatalıma dolarken.

“Hayatta olmaz. Fransa’da bu işler daha çok altı ay sürer. Vergiyi birikimlerimden ödemem gerekecek. Ama sonrasında evin parası ne kadar çabuk gelirse o kadar iyi olur, değil mi?”

Düşünceli düşünceli başımı salladım.

Victor uzanıp elimi tuttu ve, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Sadece biraz yorgunum. Gribin son demleri sanırım. O zaman oraya gitmek istiyorsun, öyle mi?”

“Çarşamba veya perşembe nasıl olur? Eşyaları boşaltıp satmak için birkaç gün gerekecek. Ama seveceksin, çok hoş bir evdir.”

“Tabii,” dedim. “Buradaki işlere biraz ara vermeyi çok isterim.”

“Hem Clappier’ye baskı yaparsak geri geldiğimizde her şey bitmiş bile olabilir.”

Başımı salladım.

Victor bir çatal dolusu makarnayı ağzına atıp yuttuktan sonra, “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. “Şu tarot saçmalığına takılmadın herhalde değil mi?”

Elimden geldiğince ikna edici görünmeye çalışarak güldüm. “Yok canım!”

“Fal için bir soru geçmiş miydi aklından? Kesin geçmiştir. Kesin aşkla, evlilikle ya da bebek yapmakla falan ilgilidir,” dedi Victor.

Gözlerimi kapatıp gülümsedim ve başımı iki yana salladım. “Tanrım, siz erkekler kızları çok iyi tanıdığınızı sanıyorsunuz değil mi? Gerçekten, herhangi bir sorun yok. Sadece yorgunum. Domuz gribini atlatmaya çalışıyorum burada.”

“Perpignan’a gidemeyecek kadar yorgun musun peki?” diye sordu Victor.

“Yo hayır, buradan biraz uzaklaşmak iyi gelecek.”

“Eşyalardan bazılarını beğeneceksin bence,” dedi Victor. “İsteddiğini kendimize ayırabiliriz.”

“Harika.”

“Benimle geleceğin için mutluyum. Orada çok fazla anım var. Hem de çok. Ama ikimiz için güzel bir gezi olacak. Bir tatil gibi düşünebiliriz.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedim. Eğer o sırada Carole’ün aptal tarotunu düşünmek yerine kafamı gerçekten Victor’a verebilseydim bu söylediğimde samimi de olabilirdim pekâlâ.

Perpignan yolculuğu, gri Fransız otoyolunun kilometrelerce, monoton bir şekilde seyretmesinden ibaretti.

Hava soğuk fakat temizdi. Gökyüzü masmaviydi ve hemen hemen hiç trafik yoktu.

Nîmes yakınlarında Victor öğle yemeği molası vermeyi teklif etti.

“Çok iyi fikir,” dedim. “Nîmes’i hiç görmedim, güzel bir yer olduğunu duymuştum.”

Victor güldü. “Üzgünüm,” dedi. “Ama bugün de Nîmes’i görebileceğini sanmıyorum. Sadece buralardaki mola yerlerinde durmayı düşünüyorum. Gece olmadan önce oraya varmalıyız bence.”

“Tamam, önemi yok. Başka zaman gideriz.”

Mola yeri, Nîmes’in muhteşem manzaralarını gösteren duvar resimleriyle doluydu. “En azından ne kaçırdığımızı biliyoruz,” dedim resimleri işaret ederek.

Perpignan’a yaklaştığımızda Victor çocukluk evinin Perpignan’da değil de yakınlarındaki bir köyde olduğunu ancak ilan etti.

“Affedersin,” dedi. “Bildiğini sanıyordum.”

“Hayır,” dedim. “Hep Perpignan’da olduğunu söylemiştin.”

“Tabii ya... Babam hep Perpignan derdi, Perpignan’da olmadığımız halde.”

Otoyoldan ayrılıp kasabayı çevreleyen, mevsimi geçmiş, engebeli üzüm bağlarından geçmeye başlarken güneş kıpkırmızı bir parlaklıkla batıyor, araziye turuncu, romantik ışık huzmeleri vuruyordu. On dakika bile geçmeden evin asıl yeri olan, duvarlarla çevrili Baixas kasabası ufukta belirdi.

Gökyüzünü kaplayan ve batan güneşte kıpkırmızı parlayan koca binayı işaret ederek, “Oradaki kilise mi?” diye sordum.

“Hı hı. Baixas’ta Tanrı’dan kaçış yok.”

“Çok güzel görünüyor.”

Victor bana baktı ve gülümsedi. “Burayı seveceğini biliyordum.”

Kasabanın merkezine ulaştınca karavanı geniş, boş bir otoparka bırakıp geri kalan otuz metreyi yürümeye karar verdik.

Victor büyük bir kapının önünde durdu ve cebinden anahtarı çıkardı. “Az sonra ne diyeceğini biliyorum,” dedi kilidi açıp ağır kapıyı iterek.

Şaşkın şaşkın suratına baktım ve eşikten geçip ışığı açmak için düğmeye bastım. “Aa, elektrik yok.”

“Ah affedersin, bekle biraz,” dedi Victor.

“Az sonra söyleyeceğim şey bu muydu?” diye sordum. Victor kapının arkasındaki sigorta kutusunu kurcalıyordu.

“Hayır, pek sayılmaz,” dedi gülerek. Düğmeye bastı ve, “İşte bu kadar!” dedi.

Evin girişi göz kamaştırıcıydı. Antre ve sahanlığın her yeri, Yunanistan’da yaygın olan o organik görünümlü, yuvarlak hatlı beyaz alçıyla kaplanmıştı. Tüm kapılar da kraliyet mavisiydi. Başımı ilk odaya uzatıp ışığı açtım ve karşıma alacalı duvarları olan bir salon çıktı. İçeride büyük mavi bir koltuk ve açık şömine vardı.

“Muhteşem,” dedim.

Victor odanın bir ucuna yürüyüp panjurları açarken, “Biliyorum,” dedi. “Hepsini babam yaptı. Ev anneme miras kalmıştı ama buradaki her şey babamın eseri.”

“Babasına bak oğluna al,” dedim bir sonraki odaya doğru yürüyerek. Burası biraz eski moda, geniş bir mutfak ve yemek odasıydı. Başımı uzatıp küçük, sevimli bahçeye baktım. Plastik kaplama bir masa ve sandalyeler vardı. Köşedeki minik süs havuzu kurumuştu.

“Burası çok güzel Victor. Yazın da harika olur.”

Victor bana elini uzatıp sessizce, “Öyle,” dedi. “Gel, üst kata da bak.”

Birinci kata çıkar çıkmaz kapıyı açıp ön taraftaki yatak odasına girdim.

“Burası annemin odası,” dedi Victor.

“Vay canına. Bütün eşyaları duruyor.”

Victor gergin bir sesle, “Evet...” dedi. Kollarını bana doladı ve burnunu koynuma sokup iç çekti. “Birçoğunu elden geçirdim ama bu odadakilere dokunma cesaretini bir türlü toplayamadım. Belki sen yarın bana yardım edersin...”

“Elbette. Şey... Annen ne zaman...”

“Ne zaman mı öldü? Üç buçuk sene oluyor.”

“Anladım,” dedim ve ona adam akıllı sarılmak için döndüm.

“İyiyim,” dedi Victor. “Sadece...”

“Tabii ki, anlıyorum.”

“Bir de benim odama bakalım o halde.”

Kapıyı yavaşça kapatıp ikinci kata çıktık. Orada Victor başka bir yatak odasının kapısını açtı.

“Vay bel!” deyip güldüm. “Yetmişlerden kalma gibi!” Duvarların ikisi kan kırmızısı, diğer ikisi küf yeşiliydi. “Bu renklerle nasıl yaşadın sen?”

“Kawasaki yarış motorunun renkleri. Motosikletlere çok meraklıydım.”

“Bunu bilmiyordum.”

Victor duvardaki posteri işaret etti. Posterde yeşil ve kırmızı deriden yarış forması ile bir motosikletçi vardı. Virajı öyle keskin alıyordu ki dizi yere sürtüyordu.

“Dört sene önce benim de vardı.”

“Gerçekten mi? Bunun gibi kocaman, hızlı bir motor mu?”

Victor güldü. “Hayır, daha sıradan bir şey. Honda Hornet. Tabii bu sana bir şey ifade ediyorsa.”

“Açıkçası etmiyor.”

“Doğrudur. Eh, benimki maviydi,” dedi Victor alaycı bir tonla. “Belki *bu* bir şey ifade ediyordur.”

“Mavi iyidir,” dedim attığı taşı görmezden gelerek.

“Hiç motora bindin mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Herhalde korkarım diye düşünüyorum,” dedim pencereye gidip sevgilimin büyüdüğü odanın manzarasına baktım. Sonra kitaplığa yöneldim ve parmağımı kitapların sırtında gezdirdim. “Bunlar okuduğun kitaplar mı?”

“Evet.”

“Hepsi Fransızca.”

Victor güldü. “Eh, herhalde.”

“O odadan niye annenin odası diye bahsettin?” diye sordum.

“Annen ve babanın odası ayrı mıydı?”

“Hayır, boşandılar.”

“Öyle mi? Sanırım bundan da haberim yoktu. Peki bu evde kim yaşıyordu? Sadece annen ve sen mi?”

“Hayır, ben babamla İngiltere’de yaşadım. Sana bunları anlatmış olmam gerekmez mi?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Tuhaf ama çocukluğundan pek bahsettğini zannetmiyorum. Ama bir ara burada yaşamış olman gerek, yani eğer burası senin odansa.”

Victor elektrikli ısıtıcıyı açıp çocukluk yatağının üzerinde zıplayarak, “Evet. On bir yaşına kadar,” dedi. “Sonrasında Lewes’te yaşadım, Brighton yakınlarında.”

“Baixas’tan Lewes’a. Bu nasıl bir geçiş oldu?”

“Affedersin,” dedi Victor. “Her şeyi doğru dürüst açıklamadım değil mi?” Elini yatağa vurup oturmamı işaret etti. Yanına gittim. Yatağa uzanıp beni de yanında aşağı çekti. Biraz kıpırdanıp başımı omzuna yerleştirdim. Tek kolunu bana doladı. Öteki eliyle abajurdan sallanan plastik helikopter maketini gösterdi. “O helikopter otuz senedir burada,” dedi ciddi bir tavırla. Şimdi burada, Victor’un büyüdüğü bu odada, çocukluk yatağında uzanırken ona karşı içim sevgiyle doluverdi. Öyle güçlü bir sevgiydi ki bu ürperdim.

“Üşüyor musun?” diye sordu.

“Biraz. Ama ısınmaya başladım. Sen devam et.”

“Bütün bunları dinlemek istediğinden emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

“Pekâlâ,” dedi Victor yapmacık bir kahkahayla. “Uzun ve karmaşık bir hikâye. Demedi deme.”

“Aile meseleleri hep öyle değil midir zaten?” dedim.

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra, “Eee?” diye üsteledim.

“Nereden başlayacağımı düşünüyorum,” dedi.

“Bu evden başla.”

“Bu ev annemindi. Ona miras kalmıştı. Bu ev ve çiftlik. Yani bizim çiftliğimiz.”

“Ve Distira da çiftliğin yanındaki yeri aldı, değil mi? Şimdi yaşadığı yeri.”

“Aynen. Ama bu ev tam bir harabeydi. Eh, gerçi öbür çiftlik de öyleydi. Babam burayı elden geçirdi. Öğretmendi ama elinden çok iş gelirdi. Benden daha başarılıydı hatta. Ailesinden ona bir miktar para miras kalmıştı. O da bunun bir kısmını bu eve yatırdı. On beş sene kadar mutlu mesut yaşadılar. Sonra her şey sarpa sardı.

“Boşandıklarında kaç yaşındaydın?”

“Of, bu ısıtıcı da çok pis kokuyor, değil mi?” dedi Victor.

“Herhalde tozludur. Zamanla geçer,” dedim. “Sen devam et.”

“Ben sekiz ya da dokuz yaşımıdayken babam Angela’yla, yani üvey annemle tanıştı. Yasak aşk yaşadılar denebilir.”

“Tam Fransız usulü.”

“Biliyorum. Kulağa alçakça geliyor ama dürüst olmak gerekirse büyük bir aşk hikâyesiydi. Angela her yaz kocasıyla buraya gelirmiş. O ve babam birbirlerinden bir türlü uzak kalamazlarmış. Hatta babam onu İngiltere’de ziyarete bile gitmiş olabilir. Bazen evden uzaklaşırdı. Sözümona okul gezileri için. Neyse, ben on bir yaşımıdayken Angela’nın kocası bir şekilde durumu öğrendi ve Angela’yı evden kovdu. Angela buraya geldi ve çok büyük bir kavga koptu. Annem, babam ve Angela bahçede birbirlerine bağırıp durdular.

“Angela tekrar İngiltere’ye döndü ama kavga aylarca devam etti. Resmen bir iç savaştı. Annem kendini içkiye verdi. Alkolizm derecesinde.”

“Sen de henüz çok küçükmüşsün. Korkunç olmalı.”

“Evet, çok kötüydü. Öldü mü kaldı mı diye gidip nabzını ölçerdim.”

“Ben de yaşadım bunları. Bir alkolikle beraberdim. Herkes için zor bir durum ama çocuklar için daha da zor.”

“Sanırım babam evden taşınınca ben biraz hızlı büyüdüm.”

“Baban öylece gitti mi?”

“Eh, gitmek zorundaydı. Sonuçta burası kanunen annemin eviydi.”

“Sen de burada annenle mi kaldın?”

“İlk başta evet. Ama uzun sürmedi. Sürekli içki içiyordu. Bir ara Distira’nın gelip kalması gerekti.”

Herhalde o sırada yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki Victor, “Distira’yı sevmediğini biliyorum,” dedi. “Ama otuz sene önce bambaşka bir insandı. Yanımızda olmasına seviniyordum en azından.”

“Elbette. Ben bir şey demedim. Peki baban neredeydi?”

“İngiltere’de. Ailesinin üzüm bağındaki payını sattı ve Angela’yla Lewes’ta bir kır evi aldı. Sonrasında annemin hastaneye yatması gerekti, akıl hastanesine. O yıllarda öyle detoks klinikleri yoktu, o yüzden... Kimse bana pek bir şey söylemiyordu. Ben tek başıma yaşayamayacak kadar küçüktüm ve Distira da sonsuza dek burada kalamazdı. O yüzden babam geldi ve beni aldı.”

“Seni İngiltere’ye mi götürdü?”

Victor cevap vermedi ama omuzlarının hareket edişinden kafasını salladığı anlaşılıyordu.

“Baban o zaman İngilizce biliyor muydu? Ya sen?”

“Evet. İngilizce öğretmeniydi. Benim İngilizcem de fena değildi. Tamam, sadece okulda öğrendiğim kadardı ama yine de...”

“O kadar küçük bir yaşta ülke değiştirmek güç olmalı.”

Victor omuz silkti. “Hem öyle hem de değil aslında. Tam bir kültür şokuydu, evet. Ama sonuçta hayatım değişti. Gerçekten. Beni Lewes’ta bir okula verdiler. Başarılı oldum. Pek çok arkadaş edindim. Üniversiteye gittim... Annemle burada kalsaydım bunları yapmış olabileceğimden şüpheliyim.”

Bir süre durup düşündüm. Geçirdiği çocukluğa rağmen Victor inanılmaz derecede dengeli bir insandı. Onunla kıyaslayınca ben daha şanslıydım. “Çok zor şeyler yaşamışsın,” dedim. “Bunları şimdiye kadar öğrenmediğime inanamıyorum.”

“Aslında ben de senin çocukluğunu pek bilmiyorum, Waiine dışında,” dedi Victor.

“Sonra annen iyileşti mi?” diye sordum.

“Pek sayılmaz. Bir düzeliş bir kötü oluyordu. Uzun bir süre toparladı ama sonra Bruno’yla tanıştı ve tekrar dağıttı. Onunla hastaneyken tanıştı, gerçekten ironik. Yaklaşık on sene ilişki yaşadılar. Aslında beraber içtiler de denebilir.”

“Ama sen ara sıra buraya geliyordun değil mi?”

“Tabii. Yaz tatillerinde, Noellerde... Babam ve Angela her gemi seyahatine çıktıklarında... Angela memnun etmesi kolay bir kadın değildi. Beni zaman zaman buraya gönderirlerdi.” Victor duraksadı ve derin derin iç çekti. “Bu evi seviyorum aslında. Sadece...” Bir an ürperdi. “Şimdi herkes öldü, öyle değil mi?”

Bir süre ona sıkı sıkı sarıldım. Sonra konuşmaya devam etti. “Babam ve Angela en nihayetinde ayrıldılar. Ben üniversitedeydim.”

“Tanrım, o büyük aşk hikâyesi bile sonsuza dek sürmedi, öyle mi?”

“Evet. Babam kır evinden ayrılıp tekrar Perpignan’a taşındı. O sırada artık miras kalan her şeyi tüketmişti.”

“Perpignan’a derken, bu eve mi taşındı?”

“Hayır. Perpignan’a. Küçük bir apartman dairesi kiraladı. Bir hayli üzücüydü aslına bakarsan.”

“Annen ve baban o zaman görüştüler mi?”

“Hayır! Eh, bir defasında babam beni arabayla eve bıraktı ve başka bir zaman da tam annem eve doğru yürürken beni sokağın sonuna bırakmıştı. Yani yolları kesişti. El sıkıştılar ve merhabalaştılar. Ama görüp görebileceğin samimiyet bundan ibaretti ki aslında bu kadarı bile fazlaydı. İçeri girer girmez annem şişeleri devirdi.”

“Çok üzüldüm,” dedim. “Neden ölmüşlerdi?”

“Babam kalp krizi.”

“Benimki gibi.”

“Ve annem de karaciğer yetmezliği.”

“Ah... Gerçekten üzgünüm.”

“Eh, hayat işte. Olan oluyor ve yaşamaya devam ediyorsun.”

“Peki Angela?”

Victor omuz silkti. “Bilmiyorum. Herhalde gemi seyahati masraflarını karşılayacak başka birini bulmuştur. Babam onu seviyordu ama aslında hiçbir zaman gerçek bir çift olmadılar.”

“Her şeye rağmen bu ev çok güzel,” dedim. “Evi satın çiftliği tutmak istediğinden emin misin? Tam tersini düşünüyor olamaz mısın?”

Victor güldü. “İşte söyleyeceğini bildiğim şey *buydu*.”

“Eh, kolay olmasa da buranın çok daha güzel olduğunu itiraf etmem gerek.”

“Biliyorum. Ama burada toprak yok. Toprağın olmaması demek hayatını kazanamamak demek. Ve açıkçası bu ev içinde yaşayamayacağım kadar çok insanın hayaletiyle dolu.”

“Elbette. Haklısın.”

Victor aniden kollarımdan kurtulup yatakta doğrularak, “Baksana, ben acıktım,” dedi. “Sokağın sonunda bir makarnacı var. Yani en azından eskiden vardı. Hadi gidip bakalım.”

Victor’un makarna restoranı, dünya yemeklerinin üçte ikisini kapsayan bir pizzeria olmuştu. Ama ikimiz de bu akşam ne yiyeceğimizi pek önemsemiyorduk. Victor’un aklı belli ki geçmiş zamanlara gitmişti. Bana çocukluğunu anlattıkça onun kim olduğunu, bu nazik ve sevgi dolu adama nasıl dönüştüğünü daha iyi anlamaya başlıyordum. Annesinin içki şişelerini sakladığından, çok sarhoş olduğu için onu eve sokamayınca polisi çağırdığından, bir gün yine sarhoşken elinde sigarasıyla sızınca çıkan yangını nasıl söndürdüğünden bahsetti. En iyi arkadaşıyla on altı yaşındayken, annesini bıçaklamak üzere olan sarhoş sevgilisinin üzerine çullanıp onu nasıl yere serdiklerini anlattı.

Sonra konu bir şekilde benim aileme geldi. Ölen babamdan, Waiine’den, annem ve Saddam’dan bahsettim. Aslında bunları daha önce de bölük pörçük konuşmuştuk ama bu kez sohbetimiz bittiğinde üzerime hiç alışık olmadığım bir yorgunluk çökmüştü. Duygusal olarak tükenmişim, hayatın acımasızlığı karşısında müthiş bir üzüntü duyuyor ancak bunun yanı sıra insanlara karşı tükenmez bir sevgi besliyordum. Artık aramızda olmayanlara ve özellikle de Victor’a.

Hafif çakır keyif bir halde yürüyerek eve döndük ve orada, Victor’un çocukluk yatağında, plastik helikopterin altında sevişmeye başladık.

“Bunu ilk defa yapıyorum,” diye fısıldadı Victor gözlerime bakarak.

Ve sonra, belki de geçmişin hayaletlerini üzerimizden def etmek için daha önce hiç hissetmediğimiz kadar büyük bir ciddiyet ve saygıyla seviştik. O küçük yatakta, birbirimize kenetlenmiş bir halde uyuyakaldık.

Gece boyunca iki defa Victor'un ereksiyonuyla uyandım, böylece uykulu uykulu bir kez daha seviştik. Her zamanki sabah seansımız da bittikten sonra toplamda dört kez sevişmiş olduk. Bunun benim için bir rekor olması bu evi daha çok sevmeme sebep oldu.

Kahvaltı için yakınlardaki bir kafede kruvasanlarımızı yerken Victor'a bundan söz ettim. "Sence sebebi ev mi?" diye sordum sessizce. "Bu evde olmak mı seni bu kadar coşturdu?"

"Ne o, şikayetçi misin yoksa?" diye sordu Victor çapkın çapkın gülümseyerek.

"Hayır, hiç de değil," dedim. "Hem de hiç."

Victor omuz silkti ve kahvesinden bir yudum alıp pencereden dışarıya, pazar arabasından devrilen ve sokakta yuvarlanan soğanlarının peşinden koşturan kadına baktı. "Belki de yataktandır," dedi.

"O zaman yatağı evimize götürelim bence," dedim ki bu lafımda ciddiyet payı da yok değildi.

"Belki de yatağın ev sahipliği yaptığı ergenlik fantezileridir asıl mesele."

Başımı salladım ve tereyağlı kruvasandan büyük bir parça kopardım. "Bak bu daha mantıklı."

"Aslına bakarsan bence asıl sebep ölüm olabilir," dedi Victor ciddiyetle. "Belki seks, ölümün panzehridir."

"Bak bu daha da mantıklı," dedim, ağzım tıka basa kruvasanla doluyken. "Çünkü seks, yaşama giden yol, yaşamın *yaratıcısı*."

"Umarım öyledir," dedi Victor göz kırparak. O sırada Carole'ün tarot falı kara bir gölge gibi kafamın içinden süzülüp geçti.

İlk günümüzü emlakçıları dolaşmakla ve evin değerini tespit ettirmekle geçirdik. İkinci gün evdeki eşyaları ayıkladık. Victor saklamak istediklerini, herhangi bir önemi olmayanları ve bir daha asla görmek istemediklerini kategorilere ayırdı.

Kalan zamanımızı, küçük bir ortaçağ kasabası olan Baixas'ta dolaşarak, kahve içerek, uyuyarak ve tabii ki sevişerek geçirdik.

Yine aynı kafede aynı kahvaltıyı ederken Victor, "Hâlâ Perpignan'a gitmek istiyor musun?" diye sordu. "Eğer istiyorsan gidebiliriz ama açıkçası ben eve dönüp işleri bir an önce halletmeye hazırım."

"Ben de," dedim ama aslında bu doğru değildi. "Yanımıza yeni kanepemizi, yeni etajerimizi ve bahçe mobilyamızı da alarak," diye ekledim.

"Tabii hepsini karavana sığdırabilirsek," dedi Victor.

EVDE TEK BAŞINA

Yükümüzle beraber La Forge'a vardığımızda (kanepe karavana sığmamıştı ama koltuklar sığdı) evin halini görünce yaşadığımız hayalkırıklığı, yuvaya dönme hissine dair ne varsa silip süpürdü. Clappier'nin yokluğumuzda buraya bir kere bile uğradığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Bu kadarı da olmaz artık," diye köpürdü Victor ve hemen cep telefonunu eline aldı. Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Ben ocağı yakıp hazır çorba ısıtırken Victor, Clappier'nin telefonuna öyle bir mesaj bıraktı ki ben bile korktum.

Soğuk yüzünden korkunç derecede rahatsız bir gece geçirdim. Uyanınca kahve yaptım ve ortamı biraz yumuşatmak umuduyla krep pişirdim. İlginçtir ki babam bir şeylere kızdığında annem de krep yapardı.

Ben krep tabağını önüne koyarken Victor, "Hâlâ aramadığına inanamıyorum," dedi.

"Biraz bekle," dedim omzunu sıvazlayıp. "Saat daha dokuz buçuk. Hem adamın başka müşterileri de..."

"Mesele insanın sözünü tutması," diye lafımı kesti Victor. "Bütün işlerin biteceğine söz vermişti."

"Sinirini bozman bir şeyi değiştirmeyecek ama. O yüzden kahvaltının tadını çıkarmaya çalış."

Bana baktı ve gülümsedi. "Affedersin. İyi uyuyamadım."

“Ben de. Çok soğuktu.”

“Üstelik kalkıp kazana odun attım,” dedi.

“Ben de. Sırf bir gün yokuz diye evin buz tutmaması için yedek bir ısınma yöntemi bulmamız gerek sanırım.”

Victor kafasını salladı. “Haklı olabilirsin,” dedi ve yine elini cep telefonuna götürdü.

“Kahvenin tadında bir tuhaflık sezdin mi?” diye sordum.

Victor kahvesinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve biraz daha şeker ekleyip karıştırdı. “Herhalde adi bir kahve. Arabica yerine Robusta falan olmalı.”

“Daha önce kullandığımızın aynısı,” dedim. “Ama tadı sanki parasetamol gibi.”

Victor omuz silkti. “Sadece ucuz kahve tadı alıyorum.”

Normalde kahveyi asla şekerli içmem ama bu sabah Victor gibi ben de şeker kattım. Yine de tadındaki tuhaflık geçmedi.

Victor cep telefonuna baktı ve kaşlarını çatı. “Mesajınız var diyor. Nerden çıktı bu şimdi? Lanet şey çalmadı bile.”

Tek eliyle krepten bir çatal alıp ağzına attı ve öbür eliyle telefonu kulağına dayayıp mesajları dinledi.

“Clappier mi?” dedim telefonu kapatınca.

“Hayır. Emlakçı. Dün gece biz yoldayken aramışlar. Bir alıcı çıkmış.”

“Hadi canım! Pazarlık istemiyorlar mı?”

“Hayır. Satış işlemleri tamamlanana kadar da kiralamak istiyorlar.”

“Pek heveslilermiş. Ama bu iyi bir haber, değil mi?”

“Öyle sanırım. Sadece... daha mı fazla isteseydik diye düşünmeden edemiyorum. Şimdi yine Perpignan’a gitmem gerekecek. Eve gelmeme değmedi bile.”

“Ne zaman gitmen gerek?”

Victor omuz silkti. “Yarın telefon edecekler. Anladığım kadarıyla mümkünse bir hafta içinde taşınmak ve işlemler bitene kadar kira vermek istiyorlarmış. Eşyaları boşaltması için birini bulmalıyım.”

“Yoksa evi satmak konusunda şüphelerin mi var?” diye sordum bir umut.

Victor kafasını iki yana salladı. “Hayır. Sadece... Ne bileyim... Bir şeyler bitiyor ve yeni bir şeyler başlıyor.”

Victor telefonu bir kez daha kulağına götürürce, “Yine Clappier’yi aramayacaksın herhalde,” dedim. “En azından mesajını alması için biraz zaman ver adama.”

“Hayır,” dedi Victor. “Georges’u arayacağım.”

Banyoya gittim ve on dakika boyunca buz gibi klozette oturarak mide bulantımın daha kesin bir semptoma dönüşüp dönüşmeyeceğini bekledim, mesela ani bir kusmaya. Herhalde hâlâ domuz gripinin kalıntılarını hissediyordum. Fakat rahatsız edici bir bulantı dışında hiçbir hastalık belirtisi yoktu.

Geri döndüğümde Victor ayakta kalmayı başarmış mutfak dolaplarından birine yaslanmıştı ve süt dökmüş kedi gibi görünüyordu. “Ne oldu?” diye sordum telefonu kapadığında.

“Keşke Clappier’ye bıraktığım o mesajı silebilseydim.”

“Ya?”

“Georges’un dediğine göre o da domuz gripinden yatmak zorunda kalmış.”

“Olamaz! Gribi *kimden* kaptığına da şüphe yok.”

“Acaba Distira iyi mi merak ediyorum,” dedi Victor. “Onun yaşında bir kadın için kötü olabilir. Gidip bir baksam iyi olur.”

Victor teyzesinden geri geldiğinde suratında tuhaf bir ifade vardı.

“Distira iyi mi?” diye sordum. Karıştırmakta olduğum bir kova boyadan kafamı kaldırdım; kimyasal yüzünden başım döndü.

“Evet, evet, iyi. Ama bizimle gelip gelemeyeceğini sordu!”

Ayağa kalkıp, “Gerçekten mi?” dedim ve elimi belime götürüp gerindim. “Niye ki?”

Victor omuz silkti. “Herhalde o evde onun da bazı anıları var.”

Düşünceli düşünceli kafamı salladım. “*Hayır* dedin, değil mi? Lütfen bana Distira’yı da Perpignan’a götüreceğimizi söyleme.”

Victor güldü. “Tabii ki hayır. Bunu istemeyeceğini biliyordum. Hem açıkçası, şahsen ben de onunla arabada on saat geçirmeye meraklı değilim.”

“Öyleyse yarın gidiyor muyuz?”

Victor başını salladı. “Artık her şey netleştiği için bu işleri bir an önce halletmek istiyorum. Senin için sakıncası var mı?”

Başımı salladım ve anlayışla iç çektim. “Evet, burada yapacak çok şey var hâlâ.”

“Onlara telefon açıp yarın öğleden sonra evde bir buluşma ayarlayacağım. Belki de eşyaların bazılarını onlara satabilirim. Sonra oralardan bir *brocanteur* getirip geri kalanları boşalttıracam. Bu arada Distira o küçük telefon sehpasını getirmemizi istedi. Evden almak istediği tek şey oymuş. Annelerininmiş.”

Başımı salladım.

“Bu kıyafetle çok seksi duruyorsun,” dedi Victor.

“Bununla mı?” dedim gülerek. Üzerime önlük niyetine Victor’un eski beyaz tişörtlerinden birini geçirmiştim ve her tarafı boya olmuştu.

“Evet,” dedi Victor kaşlarını çapkın çapkın kaldırarak. “Beni baya...”

Ama tuzağına düşmedim çünkü kendimi iyi hissetmiyordum. Sürekli bir mide bulantısı başlıyor, sonra geçiyordu. Akşamüstüne doğru boyayı bıraktım ve gidip uzanacağımı söyledim.

“Bu bir davet mi?” diye sordu Victor.

“Üzgünüm,” dedim. “Biraz uyumam gerek.”

Sabah yedide alarm çaldı ve benim hiçbir yere gidemeyeceğim anlaşıldı. Her şeyin üstüne bir de benim sağlığım için endişelenmesin diye Victor'a pek iyi uyuyamadığımı ve sorun olmazsa evde kalmak istediğimi söyledim. Durumumu hiç düşünmeden kabul edecek kadar önemsememesi beni hem rahatlattı hem de biraz sinir etti doğrusu.

Saat sekiz olduğunda Victor beni çiftlik evinde ilk defa tek başıma bırakıp gitmişti.

Sevgilimin gidişinin geride bıraktığı ekstra soğukluğa karşı sobayı iyice körükledim ve bir saat daha uyumak üzere yatağa döndüm.

Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu ve sanırım uyanmamın sebebi, evin içinden gelen bir sestti. Bir süre nefesimi tutarak uzandım ve etrafa kulak kabarttım. Sonunda beni uyandıran şeyin saçaklardaki rüzgâr olduğuna karar verdim.

Victor hâlâ yolda direksiyon sallıyor olmalıydı. Victor'u ailesinin eşyalarını ayıklamaya çalışırken gözümde canlandırınca kendimi suçlu hissettim. Onunla gitme zahmetine katlanmadığım için pişmanlık duydum. Ama bu kısa sürdü çünkü üstümden yeni bir mide bulantısı nöbeti gelip geçti.

Artık kollu bir koltuğumuz olduğunu hatırlayınca şöminenin yanında oturup kitap okuyabileceğimi düşündüm. Fakat fahiş veri dolaşımı ücretleri yüzünden telefonumdan internete girmeye cesaret edemezdim. Yine de anneme mesaj atıp Fas'tan aldığı telefon kartıyla beni aramasını isteyebilirdim. Evde işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için Mark ve SJ'i de arayabilirdim.

Evde. Bir an öylece tavana bakarak bu kelimenin ne ifade ettiğini anlamaya çalıştım. Ev neresiydi? Çünkü açıkçası, gözüme burası hâlâ bir ev gibi gelmiyordu. Öyle gelebilmesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ediyordum. Acaba bir gün burayı benimseyebilecek miydim?

Hâlâ boş eve kulak kabartmaya devam ederek yataktan çıktım ve sabahlığımı üzerime geçirdim. Yatak odasının kapısını açtığımda bir ses duydum; tabağa konan seramik bir fincan tıktırması ya da cama çarpan çay kaşığı sesi gibiydi. Nefesimi tuttum, donakalmıştım.

Açık kapının arasından gözüme hızla geçen bir gölge takıldı ve tüylerim diken diken oldu. Ardından evin ön kapısının açılıp kapanmasıyla içeride bariz bir hava akımı hissettim. Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulma umuduyla gözlerimi yatak odasında gezdirdim ama bu amaç için kullanabileceğim bir tane bile ağır nesne yoktu.

Kalbim güm güm çarparken kapıyı ardına kadar açtım ve içeriyi gözetledim. Sonra küçük adımlarla duvar tarafından mutfığa yürüdüm. Etrafta kimseyi göremeyince pencereye koştum ve dışarı baktım. Nefsi müdafaa için elime içi dolu bir şişe şarap alıp önce ön kapıya, sonra da çıplak ayakla bahçeye koştum. Bu davetsiz misafirin kim olduğunu öğrenmeye kararlıydım.

Uğuldayarak esen buz gibi rüzgâr yüzünden nefesim kesildi. Gözlerimle ufku taradım. Clappier'nin arabasını veya Jean-Noël'in mobiletini görmeyi bekliyordum. Ben uyurken mutfağımızda neden birilerinin dolandığının masum bir açıklaması bile olabilirdi belki. Görünürde Distira'nın ilerde duran Lada'sından başka hiçbir şey yoktu. Fakat sonra Lada'nın arkasından biri belirdi ve Distira'nın evine doğru yürüdü. Bu kişi Carole'dü.

Bahçeden evin verandasına ilerlerken durdu ve geri dönüp bana doğru baktı. Aramızda çok mesafe vardı, o yüzden belki sadece bana öyle geldi ama hareketlerinden tilki gibi bir sinsilik yayılıyordu. Kafasını çevirme şekli tedirgin, gergin, hatta suçlu gibiydi. Sonra tek elini havaya kaldırıp bana doğru salladı ve gülümsedi. Kabul edelim ki şimdiye kadar gülümsediği görülmemişti.

Ön kapıyı ardımdan kapadım ve Carole'ün neyin peşinde olduğunu anlamama yardım edecek bir iz bulmak üzere gözlerimle mutfağı taradım.

Belki de dışarıda olduğumu zannetmişti; aslında tam da öyle sanmış olmalıydı. Victor'la beraber Perpignan'a gittiğimi sanıyorlardı. Dışarıda karavanı göremeyince evin boş olduğunu düşünmüştü. Ama bu yine de evde ne aradığını açıklamıyordu.

Seramikten bir şeyden gelen tıkırtıyı hatırladım ve sesin kaynağını bulmak için çeşitli tencere ve tavaları inceledim. Mutfakta dolaşıp çeşitli kavanozların kapağını açıp çay, kahve, şeker, ne varsa kokladım. Fakat bu bir işe yaramıyordu çünkü bugün her şey tuhaf kokuyordu. Her şeyde kar gibi metalik bir koku vardı.

Belki de kahveleri bitmişti diye düşündüm. Belki bir şey ödünç almak için gelmişlerdi. En yakın marketin bir saatlik mesafede olduğu düşünülürse bu anlaşılır bir şeydi. Belki tam ihtiyacı olan şeyi alırken yakalanınca kendini hırsız gibi hissetmiş ve benimle yüzleşmek yerine kaçmayı tercih etmişti.

Aklımdan daha uğursuz bir açıklama da geçti. Her şey tuhaf kokuyordu, her şeyin tadı tuhaftı çünkü... Belki gerçekten de *tuhaflardı*.

Kafamı iki yana salladım ve kendimi, paranoyak bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi düşünmeye zorladım. Böyle bir deliliğin ne açıklaması olabilirdi ki? Tabii eğer başından beri şüphelendiğim gibi komşuları olmamızdan hoşlanmıyorlarsa... Ama Victor'un da dediği gibi, hoşlanmadıklarını düşünmekle, evimize girip kahvemize *zehir koyduklarını* ima etmek arasında fark vardı.... İşte! Açıkça söyledim sonunda. Tamam, sadece içimden söyledim ama söyledim!

Bu düşüncemden biraz utanç duyarak kafamı iki yana salladım ve banyoya gittim. Duştan sonra az önce kafamdan geçenler sadece o an için abarttığım bir fanteziden ibaretmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Bir yetişkin gibi davranmaya ve duruma olgunluğun gerektirdiği gibi el atmaya karar verdim.

Yeni bir paket açıp kahve yaptım ve bir dilim kızarmış ekmeğin yarısını kemirip hâlâ iştahsız olduğum için kalanını çöpe attım. Derin bir nefes alıp Victor'un dün astığı kancalardaki kalın, kışlık paltomu üzerime geçirdim ve onlarla yüzleşmek üzere yola çıktım.

Distira'nın kapısını vuran elim cevapsız kaldı. Fakat Lada burada olduğuna göre onun da burada olması gerektiğini biliyordum. Kenardan dolaşıp belki diğer taraftalardır diye evin arka tarafına gittim. İkisinden de herhangi bir iz göremeyince hurdaların arasından geçip tepeyi tırmanmaya başladım. Belki orada da onları göremeyecektim ama ne de olsa yürüyüş yapmak için güzel bir gündü. Yamacın tepesine yaklaştığımda Distira'nın rüzgârla beraber sürüklenen sesini duydum.

İki kadını gördüğümde çalıların arasından bir şeyler topluyorlardı. Ne topladıklarını seçemedim çünkü Distira beni görür görmez sepetindekilerin üzerini bir mutfak havlusuyla hemen kapatıverdi.

"*Bonjour,*" dedim. Burada yaşayacaksak ormanın bize sunduğu nimetler hakkında bilgi edinmenin iyi olacağını düşünerek kafamla sepeti işaret ettim. "*Vous collectionnez quoi?*"

Distira sanki anlaşılmaz bir soru sormuşum gibi kaşlarını çattı. Yanlış bir fiil kullanmış olabileceğimin farkındaydım, o yüzden bir de Carole'ü denemeye karar verdim. "Ne topluyorsunuz hanımlar?" diye sordum en samimi gülümsememi takınarak.

"Hiç bir şey," dedi Carole.

"Hiçbir şey topluyor *olamazsınız,*" dedim.

"*Elle veut savoir ce qu'on est en train de cueillir,*" dedi Carole, Distira'ya bariz bir telaşla. *Ne topladığımızı öğrenmek istiyor.*

"*Des herbes,*" dedi Distira.

"Ne güzel," dedim. "Burada hangi bitkiler yetişiyor?"

“Yabani birkiler,” dedi Carole. “Geleneksel. Şifa için.”

“Anladım,” dedim. “Sabah bir şey mi lazım oldu?”

Carole kaşlarını çatarak baktı. Ben de Fransızcasını söyledim. “*Vous êtes venue pour quelque chose?*”

“Hayır,” dedi telaşlı bakışlarını Distira’ya çevirerek. Distira ise ona boş boş baktı.

“Bu sabah bizim eve geldin ya,” dedim. Dikkatle yüz ifadesini inceliyordum.

“Affedersin,” dedi. “Seni anlamıyorum.”

“*Vous êtes venue. À la maison. Chez nous. Ce matin,*” dedim. İçimden, *yo hayır, o kadar kolay kurtulamazsın,* diye geçiriyordum.

“*Non, je ne suis pas venue chez vous.*” Hayır, size gelmedim. Anlaşılan inkâr etmekte kararlıydı.

“Ama seni gördüm Carole,” dedim.

Carole kafasını iki yana salladı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.” Ancak bu ses tonuyla hiçbir oyunculuk sınavını veremezdi.

“Benim için sorun değil,” dedim. “Sadece neye ihtiyacın olduğunu öğrenmek istedim.”

“Yoktu bir ihtiyacım,” dedi yine.

Anlaşılan bu şekilde bir yere varamayacaktık. İç çektim ve gitmek üzere arkamı döndüm. Fakat sonra şeytana uydum ve şaka yapıyormuşum süsü vererek Distira’nın sepetine doğru çullanıp karşı koymasına fırsat bırakmadan üzerindeki havluyu çekiverdim. Sepette korkunç görünümlü birkaç yaban mantarı ve birkaç tutam eğreltiotundan başka bir şey yoktu.

“Ah, affedersin,” diye göz kırptım ve havluyu geri verdim.

Zavallı kadın öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Binlerce insanın ortasında üstünden mayosunu çeksem bu kadar olurdu sanki.

“*Vous devriez vous occuper de vos oignons,*” dedi. *Başkalarının soğanlarına burnunu sokma.*

Öfkesinden biraz tedirgin olunca aceleyle gitmeye karar verdim. “Peki öyleyse, madem bir şeye ihtiyacınız yok,” dedim. “*Au revoir!*”

Onlara el sallayıp yamaçtan inmeye başladım.

Carole de, “*Au revoir!*” dedi ama Distira benden hoşlanmadığını artık hiç saklama gereği duymadan homurdandı ve aksi yöne doğru yürüdü. Muhtemelen o korkunç mantarlarla tavukları beslemeye falan gidiyordu. Ya da tam tersi.

Eve dönünce sobaya biraz daha odun attım ve çok yakında yine odun almamız gerekeceğini fark ettim, elimizdekiler hızla tükeniyordu.

Yeni taktırdığımız kilide anahtarı soktum ve başka birinin herhangi bir anahtarla içeri girmesini engellemek için yana doğru çevirip orada bıraktım. Tekli koltuklardan birini sobaya yaklaştırdım ve oturup Victor’un aramasını bekledim. Bir saat geçince ve Victor hâlâ aramayınca ben onu aradım. Ama telefonuna ulaşamadığı için mesaj bıraktım.

Günbatımında, sabahki davetsiz misafir olayı yüzünden ve biraz da bastıran karanlıktan, özellikle Victor burada olmadığı için ürkerek pencereye uzanıp panjurları bu eve geldiğimiz süre içinde ilk kez kapattım.

Tam son panjuru kapatırken pencerenin dışında, bir şeyin yere düştüğünü gördüm. Eşikte durup herhangi bir saldırıya karşı sağımı solumu iyice kolaçan ettikten sonra düşen şeyi almak üzere dışarı çıktım.

Yere düşen şey arkasına bir tutam eğreltiotu yapıştırılmış bir tarot kartıydı. Eğreltiotu yuvarlak bir halka gibi katlanmış ve bağlanmıştı. Kart, Carole’ün saykedelik tarot kartlarından biriydi ama daha geleneksel bir desteye aitti.

Kartı tedirginlik içinde elime alınca ürperdim ve içeri götürdüm. Kapıyı ardından hemen tekrar kapadım. Düşümlemiş eğreltiotunu kokladım, herhangi bir kokusu yoktu. Ve kartı sanki fazla kıpırda-tırsam patlayabilirmiş gibi dikkatle masanın üzerine koydum.

Telefonumu elime aldım ve internet paketim olmasa da, gelebilecek faturayı düşünmeden Google’a “tarotta kılıç dokuzlusunun anlamı” yazdım. İlk çıkan bağlantıyı açtım. Okurken ensemdeki tüyler diken diken oldu: *Acı çekmek, kuşku, dert, hastalık, yaralanma, sevilen biri-nin ölümü, şüphe, zalimlik, bela, bir kayıp, yalan, acımasızlık, iftira.*

Sonrasında iki kart olduğunu fark ettim. Sırt sırta ve birbirlerine tepetaklak gelecek şekilde konmuşlardı. Eğreltiotunu tutan seloteybi sökünce ortaya İmparatoriçe çıktı. Yine Google’da arattım, bu kez sonuçlar daha da sinir bozucuydu: *Sekteye uğrayan yaratıcılık, hüsrân, düşük, kürtaj, çoraklık, aşksız seks, fahişe, kısır bir kadın.*

Yavaşça nefesimi bıraktım. Böyle gelişigüzel batıl inançlara kendimi kaptırmamaya karar verip kartı ve eğrelti otunu aldıktan sonra şömineye attım. Alevlerin arasında küle dönene dek nefesimi tutarak bekledim.

Batıl inanç bir yana, bu kart aslında başından beri içten içe bildiğim şeyi su yüzüne çıkarmıştı: Burada istenmiyordum. Ve çok yakınımdaki birisi, *batıl inançları olan birisi* benim kötülüğümü istiyordu.

SESİME KULAK VERECEK BİRİ

Victor saat dokuzu biraz geçe nihayet aradı.

“Sevgilim!” dedim heyecanla. “Bütün gün seni aramaya çalıştım.”

“şarj bitmesin diye telefonu kapamıştım. Nasıl gidiyor?”

“Eve geri gel lütfen. Sana ihtiyacım var.”

Victor güldü. “İyi de daha yeni vardım buraya. Hem sadece birkaç gün sürececek. Alıcılarla tanıştım, iyi insanlara benziyorlar ama...”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye araya girdim. Gerçi ona olanların ne kadarını anlatacağıma hâlâ karar veremiyordum. “Tek başıma kalmak istemiyorum.”

“Korkuyor musun yoksa?” diye sordu Victor neredeyse alay eder gibi. “O bomboş, koca ev seni korkutuyor mu?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden. “Aslına bakarsan korkuyorum. Çünkü bu sabah mutfakta Carole’ yakaladım.”

“Carole m? Tamam, biraz tuhaf biri ama o kadar korkutucu değıl,” dedi Victor. Belli ki durumu hâlâ eğılenceli buluyordu. “Ne istiyormuş?”

“Hiçbir şey *istemiyordu*. Onunla konuşma fırsatım olmadan ortalıkta sinsi sinsi gezinip durdu ve sonra da kaçtı. şimdi de buraya geldiğini dahi inkâr ediyor.”

Victor derin derin i çekti. Nefesi cep telefonunun mikrofonunda zangırdadı. “Oraya geldiğini inkâr ediyor da ne demek?”

“Ne duyduysan o,” dedim. “İçerden bir ses duydum. Birileri mutfaktaki kavanozları kurcalıyordu. İçeri gittiğimde görünürde kimse kalmamıştı. O yüzden hemen dışarı koştum ve tam zamanında Carole’ü gördüm.”

“Peki Carole ne dedi?”

“Hiçbir şey demedi. O sırada o çoktan Distira’nın evine girmek üzereydi.”

Victor homurdandı. “Söylediklerin pek bir şey ifade etmiyor.”

“Sanırım kahve kavanozunu kurcalıyordu.”

“Tamam, belki kahveleri bitmiştir,” dedi Victor. Artık sesi eğlenceli olmaktan çıkmıştı, belli ki bu konu onu sıkıyordu.

“Öyle bir durumda kahvelerinin bittiğini falan söylemesi gerekmez miydi?”

“Saçmalıyorsun,” dedi Victor. “Yine şu yemeğimizi zehirleme teranesine geldik, değil mi?”

“Olabilir.”

“Bu mesele kontrolden çıkmaya başladı. Artık iyice paranoyaya döndü.”

“Eh, ne derler bilirsin. Senin paranoyak olman peşinde olmadıkları anlamına gelmez,” dedim.

“Kimmiş onlar?”

“Distira ve Carole.”

“Of, Tanrı aşkına.”

“Öyleyse *senin* açıklaman ne?”

“Bir açıklamam yok,” dedi Victor iyice siniri bozulmuş gibi. “Çünkü bence öyle bir şey olmadı.”

Bir an telefonu kulağımdan uzaklaştırarak ona öfkeyle baktım. Kısa bir sessizlikten sonra Victor, “Alo? CC?” dedi.

Telefonu tekrar kulağıma götürüp, “Az önce ettiğin lafa inanmıyorum,” dedim. “Bana bunu söylemiş olamazsın.”

“Tanrı aşkına! Bak, üzgünüm. Carole’ü gerçekten gördün mü? Kahveye bir şey karıştırdığına gözlemlerle şahit oldun mu?”

“Hayır, ben dışarı çıktığımda o çoktan Distira’nın evi...”

“Yani onu *bizim evdeyken* görmedin?”

“Hayır ama...”

“Bak, bütün sabah direksiyon salladım. Sonra da ölmüş annem ve babamın eşyalarını kutulara doldurdum.”

“*Benim de* uyurken evimizde gezinip eşyalarımızı kurcalayan komşular var başımda. Ve artık korkuyorum.”

“Tabii,” dedi Victor.

“Üstelik erkek arkadaşım bana inanmıyor bile.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Sadece tüm bunlar biraz olasılıkdışı görünüyor.”

“*Olasılıkdışı* demek. Peki buna ne dersin? Onlarla konuşmaya gittim. Ne lazım oldu diye sormak için. İkisini dışarıda tuhaf bitkiler ve iğrenç görünümlü mantarlar toplarken yakaladım.”

Victor sinirli sinirledi ofladı. “*Olamaz!* Demek *mantar topluyorlardı!*” dedi alaycı alaycı.

“Evet ama normal mantarlar değillerdi.”

“Yani?”

“Victor, benimle bu ses tonuyla konuşma.”

“Yeter ama CC!” dedi.

“Bana yeter ama deme!” dedim, sinirden titremeye başlamıştım. “Asla.”

“Mantar topluyorlarmış işte!” dedi Victor. “Ne dememi bekliyorsun?”

“Peki. Bu akşam panjurları kapatırken pencerenin kenarından bir tarot kartı düştü. Bunu da açıkla bakalım.”

“Tarot kartı mı?”

“Hem de kötü bir kart. İnternette araştırdım.”

“Lütfen dur,” dedi Victor. “Lütfen dur artık. Beni korkutmaya başlıyorsun.”

“*Ben mi seni korkutuyorum?*”

“Keçileri kaçırmış gibi konuşuyorsun.”

“Ben mi keçileri kaçırmışım? İyi de gizli gizli insanların mutfaklarına giren, panjurlara tarot kartları saklayan ben değilim.” Durup bir şey söylemesini bekledim ve bir ses gelmeyince üsteledim. “Sana diyorum ki...”

“Ne dediğini duydum,” dedi Victor. Sesi sinirden titriyordu. “Biliyor musun, şu anda böyle boktan şeylerle uğraşacak halim yok.”

“Ne dedin sen bana?”

“Ben Süpermen falan değilim. Yorgunum, sinirlerim bozuk ve belli ki seni hiç alakadar etmeyen bir sürü şeyle meşgulüm burada. Ve bunun için üzgünüm. Ama teyzemle ilgili daha fazla saçmalığa katlanamayacağım.”

Güçlkle yutkundum ve ağlamamak için kendimi zor tutup derin bir nefes aldım.

“CC?”

“Buna ne denir bilmiyorum,” dedim.

“Neye ne denir?”

“Daha fazla *katlanamayacak* olmakla neyi kast ettiğini dahi anlamıyorum.”

“Sen kocaman bir kızsın. O lanet tarot kartını çöpe at, kapıyı kitle, paşa gönlün istemiyorsa kahveyi de içme. Ve bana da biraz rahat ver.”

“Rahat vereyim öyle mi?”

“Burada baş etmem gereken *gerçek* sorunlar var. Yani evet. Bana biraz rahat ver.”

“Tamam, rahat vereceğim. Desteğin için çok teşekkürler.”

“Al benden de o kadar sevgilim. Kapatıyorum,” dedi Victor.

“Tabii önce ben kapatmazsam,” dedim ve telefonu kapadım.

On dakika boyunca oturduğum yerde gözlerimi şöminenin alevlerine dikerek Victor’la yaptığımız bu ilk kavgayı düşündüm. Sonra kendimi en kötüsüne hazırlayarak Victor’un numarasını tekrar çevirdim.

“Evet?” dedi yorgun bir sesle.

En yumuşak ses tonumla, “Kavga etmek istemiyorum,” dedim.

“Ben de,” dedi.

“Sadece biraz korkuyorum. Günlerdir kendimi hasta hissediyorum.”

“Belki domuz gribini hâlâ tam atlatamamışsındır. Ya da başka bir sebebi de olabilir. Belki doktora görünmelisin.”

“Bir doktorla beraberim ya zaten,” dedim.

“Eh, eğer hamileysen yardımım dokunabilir,” dedi Victor. “Hatta belki gerçekten de sorun budur. Sabahları mide...”

“Hamile *değilim*.”

“Peki öyleyse.”

Ayaklarım, çorap giydiğim halde döşeme taşlarına bastığım için üşümeye başlamıştı. O yüzden tabanlarımı ısıtmak için koltuğu şömineye biraz daha yaklaştırdım. Bir parça çimen çorabıma takılmıştı. Eğilip onu alırken aklıma bir şey geldi. “Hani ayakkabılarımı dışarıda bulmuştun ya?” diye sordum.

“Eee?” dedi Victor bezgin bezgin.

“İçlerinde bazı bitkiler olduğunu söylemiştin.”

“Evet, birinde vardı.”

“Acaba bir çeşit eğreltiotu muydu?”

“Eğreltiotu... Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Süpürgeotu gibi miydi? Biraz lavantayı andırıyor muydu? Sadece kokusu olmayan bir lavanta?”

“Koklamadım. Islanmış ayakkabından çıkarmıştım...”

“Tamam ama lavantaya benziyor muydu?”

“Olabilir. Evet. Biraz benziyordu galiba. Neden?”

Güçlkle yutkundum. “Şey, tarot kartındaki bitki oydu,” dedim.

“Tarot kartındaki bitki derken ne demek istiyorsun?”

“Bir tutam eğreltiotuyla birbirine iliştilmiş iki kart vardı. Eğreltiotu düğümlemişti. Pencerenin arasına sıkıştırılmıştı. Yani belki eski bir büyüdür... Victor?”

“Evet. Hâlâ buradayım... Ama sen yine uçtun.”

“Hiç de *uçmadım*,” dedim. “Sana ne olduğunu söylüyorum işte.”

“Bir tarot kartı buldun. Yani bulmuştun. Ama şimdi, bir tutam eğreltiotuyla *gizemli bir şekilde* bağlanmış bir tarot kartına dönüştü. Hatta bu, ayakkabının içinden çıkan eğreltiotunun aynısı bile *olabilir*.”

“Evet.”

“Alınma ama bu pek de Alacakaranlık Kuşağı malzemesi sayılmaz, sevgilim, değil mi?”

“Peki,” dedim.

“Peki?”

“Peki. Sen haklıymışsın. İşe yaramıyor.”

“İşe yaramayan ne?”

“En iyisi yarın konuşalım,” dedim. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” dedi Victor. “Tatlı rüyalar.”

İlk on dakika oturduğum yerde öfkeden burnumdan soludum. Sonraki on dakika biraz sakinleştim. Bir yanımda, zavallı Victor’un işinin

başından aşkın olduğunu anlıyor ve söylediklerimin ona deli saçması gibi gelmesine hak veriyordu. Ama sonuçta korkuyordum ve korkuyu kontrol etmek kolay bir şey değildi. Nihayet sakinleştiğime kanaat getirince ona kendimi daha iyi açıklayabileceğim umuduyla bir kez daha orta noktada buluşmayı denemeye karar verdim. Belki ona, anlattıklarımın olasılıkdışı görüldüğünün farkında olduğumu, yine de açıkça yalancı damgası yemenin kalbimi kırdığını söyleyebilirdim. Sonrasında da konuşmanın nasıl gideceğini beraber görmüş olurduk.

Ancak Victor'un cep telefonunu kapatmış olması ve bunu yaparak iletişim kurma girişimimin önüne ket çektiği gerçeği, bir parça bile sakinleşmediğimi keşfetmemi sağladı. Tartışmayı sürdüremeyecek olduğumuzu anlayınca öfkeden deliye döndüm.

O gece bir şekilde uyumayı başardım. Ancak bu, potansiyel saldırırganlara karşı sürekli kulak kabarttığım huzursuz bir uykuydu. Hayatında gerçekten korkmuş ya da gerçekten öfkelenmiş herkesin bileceği gibi berbat bir uykunun ne korkuya ne de öfkeye bir faydası oluyordu. Dolayısıyla sabah uyandığımda yay gibi gergin ve kavgaya hazırdım.

Victor'u aramak için saat ona kadar bekledim. Ama telefonu bir kere çaldıktan sonra direk sesli mesaja geçti. Belli ki ya meşguldü ya da bana hâlâ bozuktu.

İki saat geçmesine rağmen aramayınca bir daha aramayı denedim. Sonra umutsuzluğun dibine vurmuş olmalıyım ki Fas'taki annemi aradım.

Annem telefonunu hemen açtı.

"Anne," dedim. "Benim,"

"Kulaklarıma inanamıyorum!" dedi. "Bir kere olsun beni aramayı akıl ettin!"

"Bir sorunum var anne. Seninle konuşmak istedim."

“Hatırımı sormak için aramadığını tahmin etmeliydim!” dedi. “Gerçi zamanlaman çok iyi tatlım. Benim de tarihler hakkında seninle konuşmam gerekiyordu. Nisanda bir gün olacak diye düşündüm. Gelip yardım edip edemeyeceğini bilmem gerek. En az bir ya da iki hafta sana ihtiyacım var. Biliyorum, biraz geç haber vermiş oluyorum ama sonuçta bekliyordun zaten, değil mi? Biz düşündük de...”

“Anne!” diye lafını kestim. “Victor’la bazı sorunlar yaşıyorum. Seninle *konuşmam* gerek. Önemli bir mesele.”

“Tabii, benim düğünümünden söz etmeye bile değmez, değil mi? Ben seni bu kadar bencil yetiştirmiş olabilir miyim gerçekten? Çünkü bana kalırsa yetiştirmedim.”

“Üzgünüm anne. Sadece zor bir durumdayım. Gerçekten zor.”

“Öyleyse soruma cevap ver de *senin* durumunu konuşmaya dönebilelim. Nisan nasıl *senin* için?”

Alnımı kaşıdım ve bu konuşmanın bana kaç patladığını düşündüm. Acaba şu anda Victor beni aramaya çalışıyor olabilir mi diye merak ettim. “Düğünün ertelendiğini sanıyordum,” dedim. “Saddam’ın ailesi yüzünden... Sen Müslüman değilsin diye...”

“Bu fikre nereden kapıldın canım? Hayır, bir an önce kendi yolumuzda ilerlemek istiyoruz. Burada herkes ona çok kötü davranmaya başladı. Açıkçası ben de artık eskisi gibi keyif almıyorum burada olmaktan. O yüzden önümüze bakıp evlenmek ve Saddam’ın İngiltere’de kalıcı olarak yaşaması için uzun süreli vize işlemlerimizi halletmek istiyoruz. Ama düğün için yardımın gerekecek tatlım. Senden iyi organizatör tanımıyorum. O yüzden Nisan ayına ne dersin? Sana uyar mı?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Nisanda nerede olacağımdan emin değilim. Muhtemelen burada. Hem Victor’un burada bana ihtiyacı olabilir.”

Annem acı acı güldü. “Ah, çok sağ ol şekerim,” dedi. “Hayattaki tek çocuğuna sırtını yaslayabileceğini bilmek kadar güzel bir şey yok.”

Annemin haklı olabileceğini farkına vardım. Ayrıca *benim* sorunlarımdan konuşmaya başlamamızın tek yolunun geri adım atmam olduğunu biliyordum. O yüzden öyle yaptım. “Haklısın,” dedim. “Affedersin. Sadece aklım başka bir yerde... Tabii ki orada olacağım.”

“Oh, Tanrı’ya şükür!” dedi. “Belki bir yerde küçük bir kır evi kiralayabiliriz diye düşünüyorum. Öyle gösterişli bir şey değil. Ama madem kilise töreni yapamayacağız...”

“ANNE!” diye bağırdım. “Lütfen! Biliyorum, evlenmen önemli bir konu. Ama bugün değil. Zor durumdayım diyorum. Şu anda buna katlanamam.” Victor’un da neredeyse aynı kelimeleri sarf ettiğini hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

“Peki, başla öyleyse,” dedi bir an durup kendine gelerek. “Ne oldu?”

Böylece anneme olanları bir bir anlattım. Distira’dan, Carole’dan, o iğrenç yemekten, tuhaf bir tadı olan kahveden, hasta düşmemden, domuz gribi geçirmemden, koruyucu meleklerden, görünmez doktorlardan, panjurların arasındaki tarot kartlarından ve Victor’un vurdumduymaz tavırlarından bahsettim. Ona bunları anlatırken kendi sesimi onun kulaklarından duyuyordum ve itiraf etmeliyim ki söylediklerim bana bile deli saçması gibi geliyordu.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordum sözümü bitirince.

Annem kendisinden hiç beklemeyeceğim kadar uzun bir süre sessiz kalınca hattın kesildiğinden şüphe ettim.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi. Bu bir ilkti.

“Bir dene anne,” dedim yalvarırcasına.

“Bana kızacaksın ama...”

“Kızmayacağım. Tavsiyene ihtiyacım var.”

“Eh, bana sorarsan biraz histerik davranıyorsun canım.”

“Histerik mi?”

“Evet. Hayatımda hiç bu kadar saçma sapan şeyler işitmedim. Hatırlıyor musun, kaloriferler yandığında borular gıcırıyordu ve sen de çamaşır dolabının perili olduğuna inanıyordun.”

“Anne! O zaman yedi yaşındaydım.”

“Aslında on. Ama bence aynı o zamanki halini hatırlatıyor söylediklerin. Bir sürü ipe sapa gelmez şey. Victor’un sabrının taşmasına hiç şaşırmadım. Üstelik adamın *teyzesinden* bahsediyorsun. Bir Fransız erkeği ile ailesinin arasına asla girilmez. Bunu herkes bilir.”

“Peki ne yapayım öyleyse? Özür mü dileyeyim? Saçmaladığımı mı söyleyeyim?”

“Tabii ki özür dilemelisin. O kadar basit. Şimdi davetli listesine dönelim. Çünkü düğüne kimleri çağıracağıma...”

“Anne. Şarjım bitmek üzere,” diye bir yalan attım. “Şarj aletini bulup seni tekrar arasam olur mu?”

“İyi madem,” dedi. “Ama ikimiz de biliyoruz ki aramayacaksın şekerim.”

Bir süre gözlerimi karşıya dikip oturdum ve keşke babam hayatta olsaydı diye düşündüm. Çünkü hikâyemin anneme saçma gelmesinin sebebi, benim gerçekten de saçmalıyor olabileceğim fikrini benimsemeye hazır olmasıydı. Aynı şey Victor için de geçerliydi. Ama aslında sorun hikâyede değil onu dinleyen kulaklardaydı.

Babam olsa beni ciddiye alırdı. Hem bana inanmasa bile en azından doğru dürüst bir şekilde akıl verme zahmetine girerdi. Ama tıpkı Waiine gibi babam da bu dünyadan göçüp gitmişti.

Başka birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Telefonu elime aldım ve rehberdeki kayıtları M harfine gelene kadar aşağı kaydardım.

“*Bonjour!*” dedi Mark telefonu açınca. “Benim küçük âşığım nasıl bakalım?”

Önce, “İyi,” dedim. “Eh, aslında pek iyi değil.”

“Sorun ne?”

“Sadece bir şeyler ters gittiği zaman aradığım için üzgünüm ama...”

“Sorun değil. Arkadaşlar bunun içindir.”

“Peki sen iyi misin?” diye sordum.

“Tabii ki. İyiyim. Neyin var söylesene.”

“Herkes benim saçmaladığımı düşünüyor. Annem de Victor da keçileri kaçırdığımı sanıyor. Belki de kaçırıyorumdur.”

“Dur, yastıklarımı kabartayım,” dedi Mark. “Tamam. Kabarttım ve yerleştim. Dökül bakalım!” Sesi o kadar tanıdık, o kadar sıcaktı ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

“Peki, uzun bir hikâye ama... Ve tuhaf gelecek. O yüzden sonuna kadar dinlemeden herhangi bir yargıya varma, tamam mı?”

“Tamam.”

“Şimdi...”

Mark bütün hikâye boyunca neredeyse gıkını dahi çıkarmadı. Arada sadece hattın hâlâ kesilmediğinin kanıtı olarak birkaç onaylama sesi çıkardı.

Bitirdiğimde, “Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordum. Sence ipin ucu kaçmış mı? Kafayı mı yiyorum?”

Mark iç çekti. “Bilmiyorum. Yani neden öyle düşündüklerini anlayabiliyorum. Acayip şeylerden bahsediyorsun. O yüzden Victor’un tepkisi biraz anlaşılabilir. Anneni tanıyan biri olarak da muhtemelen seni adam akıllı dinlememiş olabileceğini söyleyebilirim.”

Güldüm. “Ama sen de çıldırdığımı düşünüyorsun.”

“Olabilir de olmayabilir de. Bu hayatta garip şeylere rastlanabilir. Bazı insanların saçma sapan batıl inançları vardır: Koruyucu melekler, tarot kartları, büyüler ve başka ıvır zıvırlar.”

“Ama benim öyle inançlarım yok,” dedim. “En azından olduğunu düşünmüyorum.”

“Tamam da mesele bu değil. Yanılıyor muyum? Evinde tarot kartları, düğümlemiş uğurlu ya da uğursuz eğretiler buluyorsan bu tip şeylere inanan birileri var demektir ve bence bu yeterince ürkütücü zaten.”

Derin bir nefes aldım. Burada ne yaşadığımı ve yaşamadığımı, olanların *benim* tarot kartlarına *inanmamla* ya da *inanmamamla* ilgisi olmadığını en azından bir kişinin anlayabilmesi bile omuzlarımdaki yükü hafifletti. “Tanrım, seni çok seviyorum Mark,” dedim.

“Asıl tuhaf olan şey erkek arkadaşının, yandaki yaşlı cadı yerine senin deli olduğunu düşünmesi. Neydi onun adı?”

“Distira.”

“Baksana, *adı bile* cadı gibi. Ve böyle acayip şeylere kalkışan insanlar vardır; yani bazen. İnsanları otuz sene mahzenlere hapsederler, öldürürler ve arka bahçeye gömerler.”

“Şimdi beni iyice korkutmaya başladın,” dedim.

“Demek istediğim, neden Victor onun tarafını tutsun?”

“Sanırım teyzesi olduğu için.”

“Tabii, aile her şeyden önce gelir. Ne olursa olsun. Buradan bakınca acayip biri gibi duruyor. Seni tanıdım tanıyalı mantığı elden bıraktığını pek görmedim. O yüzden içgüdülerine kulak vermen gerektiğini düşünüyorum.”

“Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin. Peki ne yapmalıyım?”

“Bence kahveyi at. Tarot kartını yak. Ve kapıları kilitle.”

Güldüm. “Victor da aynı şeyi söyledi. Tek fark, onun bu kadar nazikçe dile getirmemesiydi. Her neyse, bunları çoktan yaptım.”

“Hah, görüyorsun işte!” dedi Mark. “Deli meli değilsin. Sadece korkmuşsun.”

Telefonu kapadığımda müthiş bir ev hasreti çekmeye başlamıştım. Ama aynı zamanda aklanmış gibi de hissediyordum. Kutudaki çayı ve kâsedeki şekeri çöpe attım. Ayrıca un, baharat ve bitkilerden de kurtuldum. İçine bir şey katılmış olabilecek her şeyi attım. Annem olsa müsriflik ettiğimi söylerdi. Victor ise kesin öfkeden deliye dönerdi. O sırada fark ettim ki sinirimin büyük kısmı, önsezilerime göre davranmamış olmamdan kaynaklanıyordu *çünkü* Victor'un önsezileri benimkilerle tamamen ters düşmüştü. Şüpheli gıdalardan kurtulmak beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı.

Kavanozları boşaltıp içlerine vakumlu paketlerinden yeni çıkardığım malzemeleri koyunca kendime kahve yaptım. Ancak kavuştuğum bir tutam mutluluk, kahvenin tadının hâlâ iğrenç olduğunu keşfetmemle sönüverdi.

Bir kez daha akıl sağlığımdan şüphe edip kahveyi döktüm ve fincanı suyla doldurdum. Fakat suyu daha dudaklarıma götürürken bile burnuma çarpan küf kokusuyla midem bulandı.

Yüzümü buruşturup fincanı cam bardakla değiştirdim ve bu kez suyu ona doldurdum. Bardağı kaldırıp ışığa tuttum. “Aman Tanrım!” dedim. Bu bir aydınlanma anıydı. Çünkü musluk suyunun çamurlu olmaması gerekirdi, musluktan içtiğimiz suyun içinde binlerce mikroskobik parça yüzmüyor olmalıydı.

“Biliyorum!” dedim yüksek sesle kendi kendime. Aklıma, şişe suyu almaktaki ısrarımın nasıl alay konusu olduğu gelmişti. “En başından beri biliyordum!”

Dolapları karıştırdım ve açılmamış tek bir şişe Volvic suyu buldum. Hemen biraz içtim. Gayet normaldi, sadece biraz plastik tadı vardı. Sırf deney olsun diye şişe suyuyla bir fincan kahve daha yaptım. Kahve de gayet normaldi.

Sonra şömineyi harlayıp yerime oturdum ve iyi haberi vermek üzere Victor’u aradım.

“Selam,” dedi bezgin bezgin.

“Merhaba canım,” dedim.

“Sen azarlamaya geçmeden önce söyleyeyim, mesajlarını görmezden falan gelmiyordum. İki ayağım bir pabuca girdi. *Brocanteur* adamı saat dokuz bile olmadan kapıda bitiverdi. Hâlâ burada. Daha kahvaltı dahi edemedim.”

“Seni azarlamak gibi bir niyetim yok. Neyse. Sadece iyi haberi paylaşmak istemiştım. Her şeyin tadının niye bu kadar tuhaf olduğunu buldum.”

Sessizlik.

“Sorun musluk suyunda. Başından beri biliyordum ve haklıymışım. Suyumuzda bir problem var.”

Yine sessizlik.

“Victor?”

“Lütfen yine başlama,” dedi yalvarırcasına.

“Neye başlamayayım? Tanrı aşkına Victor! Senin derdin ne? Sana sebebi buldum diyorum.”

“Suda bir sorun olsaydı haklı olabilirdin ama yok. Haftalardır ben de aynı suyu içiyorum.”

“Ama bir sorun *var*. Tamamen bulanık. Resmen duvar kâğıdı yapıştırıcısı renginde.”

“Kabarcıktır onlar CC,” dedi Victor. “Sadece küçük hava kabarcıkları. Bir yere koyup biraz bekletirsen...”

“Bana karşı takındığın bu yeni tutumdan hiç hoşlanmıyorum,” dedim.

“Ne tutumuymuş o?”

“Ben daha konuşmadan bile ağzımdan çıkacak her şeyin saçmalık olduğunu düşünmeye hazır tutumundan.”

“İyi de saçmalık ama. Sana ne olduğunu anla...”

“Kabarcık falan değil lan!” diye bağırdım. “Köpek boku gibi kokuyor.”

“Ah, demek şimdi de İrlandalı ağzı yapıyorsun bana.”

“Çünkü beni sinirlendiriyorsun. Yani suyun neye benzediği konusunda dahi bana inanmamamı anlamıyorum.”

“Biliyor musun CC, sana inanmam *gerekmiyor*. Çünkü eğer musluk suyunu sevmiyorsan, teyzemin kuyuya büyü yaptığını falan düşünüyorsan şişe suyu içersin olur biter. Beni de buna karıştırmazsın.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama diyecek hiçbir şey bulamadım.

“Gitmem gerek. Gardırobun taşınmasına yardım etmem lazım,” dedi Victor ve telefonu kapattı.

Gün ilerledikçe ve Victor beni aramadıkça ruh halim öfke ile endişe arasında gidip geldi. Endişeliydim çünkü bugün bu halde olacağımız üç gün önce kimin aklına gelirdi ki?

Birkaç fincan çaydan ve bir kâse yeniden sulandırılmış çorbadan sonra Volvic şişemin bana yetmeyeceğini fark ettim. Bu yüzden tesisattaki sorun her neyse belki temizlenir umuduyla muslukların soğuk tarafını açıp suyu uzun bir süre akıttım. Bir süre sonra kontrol amaçlı bir bardak su doldurdum. Daha iyi görünüyor ve daha iyi kokuyordu. Ne olur ne olmaz diye bir miktar suyu kaynatıp soğumaya bıraktım. Fakat suyumuzun geldiği kuyu, kaynak ya da her neyse zehirlenmişse kaynatmak yeterli olmayacak diye düşünmekten kendimi alamadım. Sonuç olarak suyu yine içemedim. İçgüdülerim buna izin vermiyordu.

Ben de böylece bir şişe şarap açtım. Ve sonra bir tane daha.

Saat altıda güneş batarken panjurları kapattım. Bu arada uçuşan tarot kartlarına ya da voodoo bebeklerine karşı da gözlerimi dört açtım. İkisinden de eser yoktu.

Dış dünyaya karşı güvenli bir şekilde barikatımı kurduktan sonra bir şekilde Victor’u aramayı denedim. Fakat telefonu kapalıydı.

Bunun üzerine bir fanteziye kapıldım. Victor davranışlarının yanlış olduğunu fark etmiş ve özür dileyip her şeyi düzeltmek üzere eve doğru yola çıkmıştı. Ancak karanlık çöktükçe ve şarap kadehleri birbirini kovaladıkça bir daha neyin nasıl düzelebileceğini hayal etmek iyice zorlaşmaya başladı.

Nihayet telefonum titrediğinde gece on olmuştu ve benim sarhoş olduğum su götürmezdi. Gözlerimi kısıp telefonun ekranına baktım ve arayanın Victor yerine Mark olduğunu güçlükle seçebildim.

“Selam fıstık,” dedi Mark. “Bir halini sorayım dedim. Büyü yapıp seni kara kediye çevirmediklerinden emin olmak istedim.”

“Hij komik değil,” dedim dilim dolanarak.

“Biliyorum, biliyorum.”

“Sarhoşuum.”

“Anlaşıyor zaten. Tek başına içmek ha! Sen buna alkolizm belirtisi demez miydin hep?”

“Der miydim? Eh, su içemiyorum sonuçta. Ben de şarabı içeyim dedim. Pahalı bir Bordeaux şarabı. Victor çok kızacak.” *Bordeaux* ve *kızacak* gibi karmaşık sözcüklerde dilimin ne kadar zor döndüğünü fark ederek kaşlarımı çattım.

“Neden su içemiyorsun?”

“Çamurlu çünkü. Biri suya bir şey yapmış.”

“Belki Perrier suyu falan içmelisin,” dedi Mark. “Şarabı yeterince tüketmişsin gibi.”

“Hiç şişe suyum yok ki! Onu içtim.”

“Öyleyse yarın gidip stok yapmalısın,” dedi Mark. İnatçı bir çocuğa laf anlatmaya çalışan şefkatli bir anne gibi konuşuyordu. Ki bu nedense bana çok rahatlatıcı geldi.

“Gidemem. Karavan Victor’da,” diye açıkladım rolüme iyice bürünmek için bebek gibi konuşarak. “Hem yürüyerek çok uzak.”

“Victor ne zaman dönecek canım?”

“Bilmiyorum. Söylemedi. Hem artık benimle konuşmuyor bile.”
Elimi yanağıma götürdüm ve ıslak olduğunu fark ettim. Anlaşılan sahte bebeksi dertlerim bir yetişkinin gerçek gözyaşlarına dönüşüyordu.

“Markete yürüyebilir misin?”

“Hayır. Çok uzak. Kırk dakika mesafede.”

“Sen sağlam birisin. Kırk dakika yürüyebilirsin.”

“Arabayla! *Arabayla* kırk dakika.”

“Sen ağlıyor musun?” diye sordu Mark.

“Biraz,” dedim inatçı inatçı. “Çok değil ama. Kendimi gerçekten kötü hissediyorum Mark.”

“Neden kötü hissediyorsun minik tavuğum?”

“Çünkü Tanrı’nın unuttuğu bir yerdeyim. Marketler kilometrelerce uzakta. Buradaki tek insan Distira ve o da bir cadı. Ayrıca hava buz gibi ve odunumuz bitiyor. Bahçe sanki üzerinden tsunami geçmiş gibi görünüyor. Evin inşaatı bitmedi ve suyumuz zehirli. Duvarlar çöktü. Sevgilim benimle konuşmuyor, konuştuğundaysa kötü şeyler söylüyor. Komşularımız ben uyurken gizli gizli içeri girip yüreğime indiriyorlar ve ben buradan nefret ediyorum. Londra’yı, arkadaşlarımı ve kedimi özliyorum. Ve temiz suyu. Ve seni özliyorum.” Sarhoş kafayla içimde esen efkâr rüzgârıyla ciğerlerim sıkıştı.

“Victor alıp başını giderek ve seni bütün bu dertlerle orada tek başına bırakarak biraz hıyarlık etmiyor mu?”

Her ne kadar doğru olmadığını, olayların pek de öyle gelişmediğini bilsem de onayladım. “Evet, hıyar. Ondan nefret ediyorum.”

“Ama onu yine de seviyorsun değil mi?”

Yutkundum. Sevdigimi biliyordum ama şu anda bunu söylemek içimden gelmiyordu.

“Eyvah,” dedi Mark.

“Ben şimdi ne yapacağım?” dedim yine ağlamaya başlayarak.

“Araba kiralayabilir misin?”

“Nasıl? Tanrı’nın unuttuğu bir yerdeyim.”

“Kıyamam. Halin içler acısı değil mi?”

“Telefonunu açmıyor bile,” diye tekrarladım. “Açtığındaysa bana bağıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum Mark.”

“Onu *ben* arasam?”

“Telefonunu kapatmış. Açıkçası, keşke buraya hiç gelmeseydim diyorum. Lanet Fransa’dan nefret ediyorum.”

“Şu anda ciddi değilsin.”

“Ciddiyim.”

“Pekâlâ. Ne yapacağını söyleyeyim,” dedi Mark. “Şimdi içmeyi bırakacaksın. Epey sarhoşsun.”

“Biliyorum. Ve çok susadım.”

“Tamam, içmeyi bırakıyoruz değil mi?”

“Bırakıyor muyuz?”

“Evet.”

“Tamam.”

“Hiç suyun var mı?” diye sordu.

“Hayır. Sadece zehirli su var.”

“Meyve suyu? Kola?”

“Sanırım biraz tonik var.”

“Güzel. Biraz tonik iç. Ama içine cin koymak yok, tamam mı? Ve gidip yat. Sabah olduğunda her şey daha iyi görünecek, söz veriyorum.”

“Nasıl daha iyi görünecek Mark? Nasıl?”

“Görünecek işte. Emin ol. Sabahları her şey hep daha iyi görünür.”

“Görünse iyi olur,” dedim.

“Şüpheli olmasın. İyi geceler tatlım! Seni çok seviyorum.”

“Teşekkür ederim Mark. Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Telefonu koltuğun koluna bırakmaya çalıştım ama hedefi tutturamadım ve telefon yere düştü. Umurumda değildi. Orada kalabilirdi.

Şöminenin sönmekte olan ateşine gözlerimi dikerek oturmaya devam ettim ve gözyaşları sessizce yanaklarımdan süzülürken buraya gelmek için geride neler bıraktığımı bir bir düşündüm.

BEŞ KÜÇÜK ÖLÜM

Susuzluktan kurumuş bir halde, akşamdan kalmış olarak uyandım. Bir damla su için can atıyordum. Önceki gün kaynattığım suyun yarım litresini içtim. Ve hepsini aynen kustum. Artık sebep akşamdan kalma olmak mıydı, suyun kendisi miydi yoksa *gerçekten de* bu suda bir terslik olması mıydı tamamen tahmine açıktı.

Uzun bir süre cep telefonumu bulamadım. Onu arayıp dururken de bir panik duygusuna kapıldım. Sonunda telefonu yerdeki battaniyenin altında buldum. Kapanmış olduğu için şarja taktım. Telefonun tekrar çalışır duruma gelmesi için gereken beş dakikayı, şömineyi yakıp panjurları açarak geçirdim. Dışarıda soğuk ve güneşli bir gün vardı. Ay'a benzeyen manzaraya gözlerimi dikerek burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğimi düşündüm.

Sesli mesajlarımı kontrol ettikten sonra Victor'u aradım. Fakat telefonu hâlâ kapalıydı.

Telesekreterine, "Beni ara," diye mesaj bıraktım. "Ve en azından ne zaman geleceğini söyle. Seni seviyorum."

O son iki kelimeyi söylerken yüzümü buruşturdum ve artık bu sözcükleri suratımı buruşturmadan sarf edemememin ne anlama geldiğini düşündüm.

Mark'la dün geceki konuşmamızı hatırlayarak paltomu giydim ve ayakkabılarımı geçirip elime bir bidon aldıktan sonra dışarı çıktım. Belki bir yerlerde temiz su bulabilirdim. Distira'nın Lada'sını

etrafta göremeyince aklıma daha iyi bir fikir geldi. Araziyi geçtim ve tedirginlik içinde etrafıma bakarak bidona Distira'nın bahçe musluğundan su doldurdum. Belki onun suyu da bizimkiyle aynı kaynaktan geliyor olabilirdi ama onunki normal kokuyordu ve tadı da normaldi.

Sabah saatlerinde Victor'u tam üç kez daha aradım ve her defasında biraz daha sinirlenmeye başladım. Bu anlık öfkelerin ötesinde, artık ilişkimizle ilgili içimi kemirmeye başlayan ciddi şüphelere de kapılıyordum. Birlikte o kadar çok şeyi atlatmıştık ki artık ilişkimizin kurşun geçirmez olduğuna inanmak üzereydim. Ama belki, sadece belki, bu yaşadığımız şey inandığımın tam tersini kanıtlıyacaktı. İnsan bir ilişkideki ölümcül fay hattının kendini ne zaman belli edeceğini hiçbir zaman kestiremezdi. Sevgilinin söylediklerine inanmamak da bizim ilişkimizin fay hattı olabilirdi.

Saat ikide cep telefonum çaldı. Hemen koşarak ekrana baktım. Arayan Mark'tı.

"Selam canım," dedim. "Beni merak mı ettin?"

"Evet! Bu güzel günde nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedim. "Eh, biraz akşamdan kalmayım tabii."

"Pencereden bak," dedi Mark.

"Neden?"

"Sadece bak ve bana ne gördüğünü söyle."

İç çektim ve cama yürüdüm. "Boşluk, umutsuzluk. K harfiyle biten bir sürü şey."

"Ya," dedi Mark. "Beni göremiyor musun? Ben de K harfi ile bitiyorum."

"Hayır Mark. Seni göremiyorum. Benim gözlerim bile o mesafeyi görecektir kadar iyi değil."

"Gerçekten mi? Şimdi bakıyor musun?"

"Evet."

“Emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

“Ön camdan mı arka camdan mı bakıyorsun?”

“Ön camdan.”

“Of, siktir! O zaman galiba yanlış yerdeyim.”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum Mark,” dedim.

“İyi de ben buradayım. Yani... burada olmam gerekiyordu. Sizin ev bu çamur tarlasındaki büyük olan mı küçük olan mı?”

“İnanmıyorum!” diye bağırdım ve ön kapıya koşup anahtarla cebelleştikten sonra dışarı çıktım.

Orada, Distira'nın evinin önünde park etmiş küçük, mavi bir Renault Kangoo çarptı gözüme. Mark arabanın önünde, elinde koca bir şişe suyla dikiliyordu.

“Ha ha, cadının bahçesine gitmişsin seni şapşal!” dedim gülerek. Dönüp bana baktı ve elindeki su şişesini sallamaya başladı. “Su var, her yerde su!” diyerek güldü. Şimdi onu hem telefonda hem de bahçenin öbür ucundan duyabiliyordum.

Yanına doğru koşmaya başladım. Günlerden beri ilk kez gü-lümsüyordum. “Seni çılgın!” diye bağırdım. “Buraya geldiğine inanamıyorum,” diye geveleyerek ona sarıldım.

Mark biraz geri çekilip suratıma baktı ve bıyık altından gülüm-sedi. “Yüzünün haline bakılacak olursa iyi ki gelmişim.”

“Ah, bunlardan mı söz ediyorsun?” dedim gözyaşlarımı silerek. “Rüzgârdan oldu. Arabanı öbür tarafa çeksen iyi olur. Cadıyı kızdırmak istemezsin.”

Mark arabasını bizim tarafa park ettikten sonra bahçede dikilip gözleriyle evi baştan aşağı süzdü. “Eh,” dedi burnunu kıvrarak.

“Biliyorum,” dedim. “En iyi hali bu değil.”

İçeri girerken kapıya bıraktığım bir kâse yemeği fark etti. “Yeni kedi mi aldın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Yabani bir tekir var. Hamileydi. Açıkçası sadece bir kere gördüm. Ama kapıya koyduğum yemekler hemen kayboluyor. Herhalde yavrularını besliyordur.”

“Guinness çok kıskanacak,” dedi Mark.

“O zaman sen de ona söylemezsin.”

Mark’a öğlen yemeği hazırlamayı teklif ettim ama istemedi. Ben de getirdiği şişe suyla çay yaptım.

Ben çayı hazırlarken Mark mutfak lavabosuna yürüdü ve, “Haklısın,” dedi. “İğrençmiş.”

“Ev mi?” diye sordum.

“Hayır, su,” dedi. “Gerçi evin de pek iyi durumda olduğu söylenemez, değil mi?”

“Biliyorum. Aslında üç hafta önce kepçeci çocuk bahçeyi berbat edip duvarların yarısını yıkana kadar daha iyi görünüyordu.” Çay poşetlerini fincanlara koyduktan sonra şöminenin yanına iki sandalye çektim. “Söyle bakalım, burada ne işin var Mark?”

Mark sandalyeye oturup, “Güzel şömineymiş,” dedi.

“Öyle, değil mi?”

“Iain’la kavga ettik. Beraber ablasının Galler’deki evine gidecektik ama o tek başına gitti. Ben de koca hafta sonu ne yapayım diye düşündükten sonra gidip arkadaşım CC’yi görmeye karar verdim.”

“Harikasın, biliyorsun değil mi?”

“Hem dün telefonda bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi hissettim.”

“Hem de nasıl!”

“Ve tabii suya.”

“Çok doğru,” dedim ve ayağa fırladım. Su kaynamıştı. Getirip fincanlarımıza döktüm. “Uçak bileti pahalıya patlamıştır ama, değil mi?”

“Fena değildi. Yüz yirmi kadicık. Araba kiralamak daha çok tuttu. Ama şu anda hiç umurumda değil. Spot On’dan ayrıldığımdan beri iyi para kazanıyorum. Hem evle ilgili herhangi bir giderim de yok. İain hiçbir şeye katkıda bulunmamı kabul etmiyor... Her neyse, Victor ne zaman gelecek?”

Buharı tüten çay fincanlarımızı masaya bıraktım. “Bilmiyorum. Bana bozulmuş vaziyette. Telefonunu dahi açmıyor. Benim histerik bir kâbusa dönüşmeye başladığımı düşünüyor.”

“Dönüşmeye *başlamak mı?*” dedi Mark alaycı alaycı. Kaşlarımı çattığımı görünce de, “Şaka yapıyorum canım!” diye ekledi.

“Affedersin. Sanırım mizah duygumu yitirdim bu aralar.”

“Eh, domuz gripi ve yıkılan evlerin böyle bir etkisi olabilir. Demek Victor hâlâ telefonlara cevap vermiyor...”

Kafamı iki yana salladım. “Sen gelmeden biraz önce aramıştım. Umarım iyidir. Açıkçası biraz endişeleniyorum. Tanrım, burada olduğuna hâlâ inanamıyorum!”

“Belki de gidip onu ziyaret etmeliyiz. Sonuçta arabamız var.”

“Perpignan’a mı? Gitmek altı saat sürüyor.”

“Ya, bilmiyordum. Bu durumda günlük yüz kilometre limitimi herhalde aşmış olurum.”

“Evet. Biraz öyle olur. Burada ne kadar kalacaksın?”

“Sadece iki gece. Tabii sorun olmazsa. Yoksa otel de bulabilirim.”

“Hayır, hayır! Yanımda olmana o kadar ihtiyacım var ki. Nasıl minnettar olduğumu anlatamam.”

Mark elini elimin üzerine koyup, “Lütfen yine ağlama,” dedi.

“İyiymi iyiyim,” dedim. “Sadece, her şey o kadar...”

“İç karartıcı mı?”

“Öyle ama, değil mi?”

Mark üzüntüyle başını salladı.

“Gerçi ben yalnızlıktan bahsedecektim,” dedim eve yepyeni gözlerle şöyle bir bakıp Mark’ın gözlerinden görerek.

“Seni burada öylece bırakıp gittiğine inanamıyorum,” dedi Mark.

İç çektim. “Biliyorum. Ama gitmesi gerekiyordu. Hem ben hastaydım. Neyse...” Omuz silktim.

“Yine de hava güneşli ve temiz,” dedi Mark. “Londra’da seller götürüyor.”

“Aslında burası çoğu zaman güneşli,” dedim. “Sadece geceleri inanılmaz soğuk oluyor.”

“Yürüyüşe çıkmak ister misin? Bütün gün hep oturdum. Trenler, uçaklar, arabalar.”

“Tabii,” dedim. “Çayımızı içip gidelim. Bana da iyi gelir.”

Dışarıda hava harikaydı. Bunu şimdiye kadar fark etmemiş olmam kendi dertlerime ne kadar gömüldüğümü gösteriyordu. Distira’nın evinin yakınından geçmek istemediğim için kendi çiftliğimizin arkasında, onunkine benzer bir patikadan döne döne tırmanıp bizim arazide ilerledik. Küçük bir tepeye kadar çıkan patikayı takip edip çorak bir açıklığa geldik ve sonra başka bir yamaca çıktık.

“Şimdi burası sizin araziniz mi?” diye sordu Mark.

“En ufak bir fikrim bile yok,” dedim. “Daha önce hiç buraya kadar yürümemiştik. Victor tapuya göre arazimizin nerede bittiğini biliyor ama açıkçası benim haberim bile yok.”

Küçük bir çıkıntıya gelince durduk ve manzaraya baktık. Vadinin karşı tarafındaki kayalık dağlardan iki çiftliğin inşa edildiği düzlüğe kadar her yeri görebiliyorduk.

“Vay canına! Manzara diye buna derim!” dedi Mark.

“Çok güzel, değil mi?”

“Yine de burada yaşayamazdım.”

“Hımm,” diye mırıldandım.

Mark güldü. “Verdiğin karara pişman değilsin herhalde?”

“Biraz pişmanım,” diye itiraf ettim.

“Eyvahlar olsun.”

“Ah, açıkçası hiç bilmiyorum. Hasta olmam, üstüne bir de Victor’un hıyarlıkları... Ne hissettiğimi anlamak zorlaştı.”

“Aslında doktor olduğu için biraz daha anlayışlı olmasını beklerdik, değil mi?” dedi Mark.

“Evet, haklısın,” dedim ve dik yamaca tırmanmama yardım etmesi için uzanıp elini tuttum. “Hastalandığımda bile bana pek bakmadı aslında. Evin duvarlarını yeniden inşa etmekle meşguldü ve sadece üşüttüğümü düşünüyordu. Bir de Distira’nın bana baktığını sanıyordu. Yani bence. Galiba az bakım gerektiren hastalara uygun bir doktor daha çok.”

“Oysa sen çok bakım gerektiren bir hastasın!”

“Belki de. Aslında doktor da değil ki. Adam jinekolog. Ama yine de...”

“Bak aslında sorun bu olabilir,” dedi Mark. “Galericilerin boktan arabalar kullanması ya da kunduracıların ayakkabılarında delikler olması gibi.”

“Veya jinekologların yeterince bakım görmeyen kız arkadaşları olması gibi.”

“Aynen. Neyse, bütün erkekler bir noktada hıyardır zaten.” Duraksadı ve tepemizde yükselen bayırı işaret etti. “Oraya tırmanalım mı?”

“Olur,” dedim. “Ama yavaş yavaş. Biraz nefesim kesildi. Peki, Iain’la neler oluyor?”

“Of, çok karmaşık,” dedi Mark.

“Karmaşık olmayan bir şey var mı ki?”

“Başkalarıyla düşüp kalkıyor.”

“Tanrım, seni aldatıyor mu? Daha şimdiden hem de!”

Mark yüzüme baktı ve acı acı gülümsedi. “Pek öyle sayılmaz. Aldatıyor denemez yani.”

“O da ne demek şimdi?”

“Eh, bunun sorun olmayacağına karar vermiştik. O yüzden aldatmak sayılmaz.”

“Ya,” dedim. “Peki sorun değil mi? Yani senin için.”

“Sorun. Zaten problem de bu. Önce kabul ettim ama aslında nefret ediyorum. O kadar kıskanıyorum ki başka biriyle birlikte olmadığı zamanlarda bile kafam bu fikirde takılıp kalıyor. Berbat bir durum.”

“Tanrım, çok kötüymüş Mark. Bununla başa çıkamazsın. Onunla konuşmayı denedin mi?”

“Sonra anlatacağım. Hem bu tepeyi tırmanıp hem konuşmak olmuyor. Yani ölmek istemiyorsam.”

Tam son kayalık çıkıntıya varmak üzereyken karşımıza küçük bir dere çıktı. Yarım metre genişliğinde bile değildi ama yamaçtan aşağı dönerek gürül gürül akan su, toprağı oyarak derin bir kanal oluşturmuştu. Hemen yanında, kalın, siyah bir plastik boru ilerliyordu. Bazı yerlerinden ağaçlara bağlanarak tutturulmuştu.

“Sizin kokuşmuş su buradan mı geliyor sence?” diye sordu Mark.

“Olabilir,” dedim. Ayaklarımı derenin iki yanında koyup suyu yukarıya doğru takip etmeye başladım.

Tepedeki en son kayalığa vardığımızda dere ve boru, suyun kaynağı gibi görünen bir yarıktaki gözden kayboluyordu. Başımı uzatıp içeri baktım. Su temiz ve pırıltılıydı, yarığın tabanındaki kırık kayanın arasında fokurduyordu.

“Bu şey nasıl çalışır?” diye sordum yarığı işaret ederek.

Mark güldü. “Ne demek nasıl çalışır? Doğal kaynak suyu işte.”

“O kadarını ben de biliyorum,” dedim. “Ama doğal kaynak sularının nasıl işlediğini bilmiyorum. Yani sonuçta burada dağın tepesindeyiz. Su nasıl olur da dağın tepesinde fışkırır?”

Arkamı dönüp Mark’a baktım. Mark yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, ben de bilmiyorum,” dedi mahcup mahcup gülümseyerek.

“Neyse, bu bizim suyumuz olamaz zaten,” dedim bir avuç suyu burnuma götürüp koklayarak. “Tertemiz, güzel bir su.”

“Geri dönelim mi artık?” diye sordu Mark sıkılmış gibi. “Açlıktan ölüyorum.”

Ayağa kalktım. “Sana öğle yemeği yiyelim demiştim.”

“Biliyorum ama o zaman aç değildim, şimdi açım. Herhalde temiz hava yüzünden.”

Patikadan aşağı yürümek nedense yukarı çıkmaktan çok daha zordu. Patikanın üzerini kaplayan kaya o kadar kaygandı ki adımlarımızı tedirgince atıyorduk. Böylece yamacın büyük kısmını el ele tutuşarak indik.

Yarı yola kadar inmiştik ki hemen sağ yanımızdaki dalların arasında bir kıpırtı oldu. İkimiz de olduğumuz yerde durduk ve sesin geldiği yöne baktık. Birkaç saniye sonra, “Herhalde bir geyiktir,” dedim. “Buralarda epey geyik görüyoruz.”

“Vay canına! Geyik görmeyi çok isterdim. Tehlikeliler mi?”

“Hayır. Ama anlaşılan yaban domuzları tehlikeli olabiliyormuş. Özellikle de yavruları varken.”

“Tam bir köylü kızı gibi konuşmaya başlamışsın.”

“Öyle mi?” dedim ve bundan garip bir şekilde gurur duyarak güldüm.

“Şuradaki grimsi şey ne?”

Mark'ın bakışlarını takip edince çalıların altında gri renkte dikdörtgen bir şey gördüm. "Bilmiyorum. Belki eski bir su deposudur?"

"Mümkün," dedi Mark. "O halde incelememiz gerekecek."

Patikadan yandaki yükseltinin üzerine tırmandı ve beni de yukarı çekmek için elini uzattı. "Burası resmen orman gibi olmuş," dedi. "Sen bekle. Gidip ne olduğuna bakayım. Belki de çöp yığınıdır."

Çalıların arasından güçlkle ilerledikten sonra geri dönüp seslendi. "Bunun içinden su boruları çıkıyor. Yani senin suyunla ilgili olabilir pekâlâ."

Dikdörtgen kapağı kaldırdı ve, "Öğg!" diye bağırıp metalik bir gürültüyle aynen geri bıraktı. "Leş gibi kokuyor."

Ben de çalıların arasından geçip yanına gittim ve cebimden telefonumu çıkarıp fenerini açtım.

"Kapağı bir daha kaldırabilir misin?"

"Mecbur muyum?"

"Bu kadar hanım evladı olmasan?"

"Kahraman CC konuştu," dedi Mark abartılı bir eşcinsel tonlamasıyla.

"Of! Çok ağır ya! Acele et."

Yere eğildim ve telefonu aralıktan boşluğa doğru uzattım. "İşte, yine o koku. Kapağı tamamen kenara çekebilir misin?"

Mark yüzünü buruşturdu. "Kokudan kusacağım. Hem zaten çok ağır."

Telefonu cebime soktum ve kapağın diğer ucundan tuttum. "Bir, iki, üç..." dedim ve kütük gibi kapak ikimizin ellerinde havalanıp paldır küldür yandaki çalıların üzerine devrildi.

Tekrar telefonumu aldım ve feneri içerideki suya tuttum. "Orada bir şey var," dedim ve ceketinin koluyla burnunu kapatmaya uğraşan Mark'a baktım.

Gözlerimi etrafta gezdirince kırık bir dal buldum ve ucunu deponun dibindeki nesneye geçirmeyi başardım. Bez bir çuval yakalamıştım.

“Yukarı çekmek istiyor musun?” diye sordu Mark.

“Evet. Tabii senin erkekliğine güvenebilirsem.”

“Tanrım, bana neler yaptırıyorsun!” diyerek güldü ve ceketinin kolunu sıyırıp uzanarak çuvalı diğer ucundan yakaladı. “Geri çekil,” dedi ve çuvalı depodan çıkarıp çimenlerin üzerine bıraktı.

Dizlerimin üzerine çömelip çuvalın ağzında düğümlenmiş ipi çözmeye başladım.

“Açmayacaksın herhalde?” dedi Mark. “İçinden ne çıkacağını bilmiyorsun.”

“Ever ama bilmek istiyorum,” dedim. “Musluktan gelen koku bu işte. Günlerdir bu kokuyla yaşıyorum. Her duş aldığımda, her su içtiğimde...”

Kaygan ip bir anda çözülürünce çuvalın ağzını araladım ve telefonun fenerini içeri uzattım. O anda gördüğüm şey beni öyle korkuttu ki geri geri Mark’ın ayaklarının üzerine düştüm. “Lanet olsun!” diye bağırdım.

“Neymiş, neymiş?” diye sordu Mark hafifçe omzuma dokunarak.

“Şey...” Ama sonra ne olduğunu söylemekten vazgeçtim çünkü bunu gözleriyle görececek bir şahide ihtiyacım vardı.

“Kendin gör, olur mu? Ama nefesini tut!”

“Aslında görmesem de olur,” dedi Mark. “Beni korkutuyorsun.”

Büyük bir dikkatle çuvalı altından tuttum ve elimden geldiğince geride durmaya çalışarak içindekileri çimenlere boşalttım.

“Ah, olamaz!” diye bağırarak yüzünü öteki yana çevirdi Mark. “Tanrım, bundan daha beter bir şey görmedim ben.”

“Biliyorum,” dedim. “Her an kusabilirim.”

“Ölmüş... ölmüşler, değil mi?”

“Evet,” dedim telefonumu havaya kaldırarak. “Ölmüşler. Beş tane.”

“Zavallılıkların fotoğrafını çekmeyeceksin herhalde?”

“Söylediğim hiçbir şeye inanmayan bir sevgilim var,” dedim.

“O yüzden evet, çekeceğim.”

Kamerayı, çürümüş beş hayvancığa ve şişmiş beş çift göze tuttum. İçinde boğuldukları çuvalda öylece yatıyorlardı. Sonra hemen geri çekildim.

“Tanrım, bu çok korkunç,” dedi Mark. Suratı yemyeşil olmuştu. Geri dönüp patikaya atladı ve bana elini uzattı. “Resmen hastalıklı bir davranış bu. Kim böyle boktan bir şey yapabilir?”

“Eh, buralarda yalnızca üç kişi yaşıyor. Ben ve Victor yapmadığına göre...”

“Cadı mı?” diye sordu Mark.

Cevap vermedim çünkü o sırada eve gidince hemen elime bulaşan pis suyu yıkamam gerektiğini ama suyumuz buradan geldiği için onu bile yapamayacağımı düşünüyordum. Aldığım her duşun, içtiğim her bardak suyun, yediğim her makarnanın ölmüş ve çürümüş yavru kedi parçacıklarıyla dolu olduğu geçiyordu aklımdan.

“Üzgünüm ama,” dedim. “Sanırım ben...” Sonra başımı yana çevirdim ve çalılara kustum.

Eve dönünce boruları temizleme umuduyla bütün muslukları açarak suyu akıtmaya başladım.

“Bence bu kadarı yetmeyecek,” dedi Mark. “Sanırım yeni bir su deposu almanız gerek.”

“Farkındayım,” diye onayladım. “Ama bu arada eğer tesisattaki tortudan kurtulabilirsem en azından belki görece temiz bir suyla duş alabilirim.

“Tortu...” diye tekrar etti Mark ve bir süre birbirimize bakıp bu tortunun aslında neden oluştuğunu aklımızdan geçirdik.

“Oraya geri dönüp depoya çamaşır suyu dökebilirim,” dedim.

“İyi fikir.”

Her ikimizin de iştahı kaçmıştı. Yine de öğlen yemeği olarak birer peynirli tost yaptım ve tostlarımızı masaya getirdikten sonra telefonuma uzandım.

Victor’u aradım. Telefonu yine bir kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. “Kahretsin!” dedim telefonu elimden bırakıp tostuma uzanarak.

“Hâlâ cevap yok mu?” diye sordu Mark.

“Yok. Telefonu açık ama benim aramalarımı engellemiş. İnanmıyorum.”

“Engellediğini sanmam,” dedi Mark. “Belki meşguldür. Bana numarasını versene, bir de ben deneyeyim.”

Victor’un numarasını bulunca telefonu Mark’a uzattım ve Mark da numarayı kendi iPhone’una yazdı.

“Şimdi senin aramanı açarsa ve benimkini açmadıysa gerçekten kızacağım,” dedim.

Mark telefonu kulağına götürdü. “Victor?” dedi. “Evet, ben Mark. Tahmin et neredeyim.”

Elimi ağzıma götürüp kafamı yavaşça iki yana salladım.

“Hayır, güzel sevgilinin karşısında oturuyorum... Evet, biliyorum. Ama seninle konuşmak istiyor... Evet, Fransa’dayım. Sizin evde. Aynen. Neyse, bence ikinizin konuşması gerek. Telefonu CC’ye veriyorum.”

Telefonu bana uzattı ve parmaklarıyla daireler çizerek Zen bir tutum sergilememi işaret etti.

“Selam?” dedim sesimdeki öfke tınısını saklamaya çalışarak.

“Selam.”

“Telefonlarıma cevap vermedin. Seni merak ettim.”

“Affedersin. Burada işler çok stresli. Tüm bunlarla uğraşmak beklediğimden de zor oldu.”

“Bunu anlıyorum,” dedim. “Ama hiç adil değil. Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Galiba sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu düşündüm.”

“Ben gayet sakinim,” dedim. Bu bariz bir yalandı tabii.

“Tamam, *benim* sakinleşmeye ihtiyacım vardı öyleyse.”

“Peki işler nasıl gidiyor?” diye sordum. Su deposu faciasından bahsetmeden önce konuşmayı biraz normalleştirmeye çalışıyordum.

“Oldukça yavaş. Bu meseleler nasıldır bilirsin. Kontratı hazırlaması için hukuki danışmanı bekliyorum. Eşyaların birçoğunun depoya taşınmalarını organize etmeye çalışıyorum.”

“Eve ne zaman döneceksin?”

“Yarın dönmeyi umuyorum. Her şey planlandığı gibi giderse. Ama neyse ki Mark yanında kalıyor. Bu iyi olmuş.”

“Evet,” dedim. “Bugün geldi.”

“Evi sevdi mi?”

“Şey... sanırım. Beraber yürüyüşe çıktık. Bu kez bizim evin arkasındaki tepeye gittik.”

“Orası bizim arazimiz. Güzel, değil mi? Hava iyi mi?”

“Evet, güneşli ama soğuk. Bu arada ne bulduk tahmin et?”

“Bilmem. Altın mı?”

“Hayır, keşke. Bizim evin su deposunu bulduk.”

“Anladım. Ve?”

“Birileri içine beş tane yavru kedi atmış.”

“Pardon?”

“Depoda bir çuval yüzüyordu. Ağaç dalıyla çekip çıkardık. İçinde beş tane ölü yavru kedi vardı.”

“Of, çok kötüymüş.”

“Biliyorum. Bence seninle gördüğümüz zavallı kedinin yavruları olabilirler. Hani şu benim beslediğim. Hatırlıyor musun?”

“Tabii ki. Bizim depo olduğundan emin misin?”

“Evet. Aynı musluk suyumuz gibi kokuyordu.”

“Eh, ben hiç suyumuzdan tuhaf bir koku almadım.”

“Eh, ben aldım.”

“Peki. Kedileri çıkardın yani?”

“Hayır, orada bıraktım. Tabii ki çıkardım!”

“Tamam. Sinirlenmeye gerek... Neyse. İyi olmuş.”

“Ama sanırım yeni bir depo lazım.”

“Evet. Gelince o işe bakarım ben.”

“Ve bir de yeni komşular.”

Sessizlik.

“Victor?”

“Evet, buradayım.”

“Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın değil mi?”

“*Neyin ne anlama geldiğinin?*”

“Depoda ölü kedi yavruları bulmanın.”

“Hayır, değilim. Ne anlama geliyor?”

“Birilerinin onları oraya koyduğu anlamına.”

“Evet. Öyle olmalı.”

“Eh, *sence* kim koymuş olabilir onları oraya?”

“İşte yine başlıyoruz! Herhalde teyzem seni öldürmek için koydu onları, değil mi?”

“İyi de başka kim...”

“Sakın bir de kara kediler olduğunu söyleme.”

“Hayır, tekirlerdi, niye?”

“Ne bileyim. Kara kedi olsalar iyice cadılık, büyücülük falan diyecektim de...”

“Of, kes şunu! Mark da yanımdaydı. İkimiz de gördük. Bana inanmıyorsan ona sorabilirsin.”

“Ölü kedi yavruları bulduğunuzdan şüphe etmiyorum.”

“Peki bunu başka kim yapmış olabilir? Etrafta bizden başka kimse yok.”

“Belki bir kazadır.”

“Kaza mı?” Mark’a baktım ve kafamı iki yana salladım. Mark yüzünü buruşturdu.

“Evet, belki Distira o deponun ne işe yaradığını bilmiyordur. Yani evet, benim de hoşuma gitmese de bazı insanlar yavru kedileri boğuyorlar. Özellikle de köylüler.”

“Of, hadi ama!”

“O benim teyzem CC. Ben küçükken kendi annem bana bakamayacak kadar kendinden geçmişken bana bakan kadın. Şimdi su depomuza bir çuval dolusu yavru kedi attığını hiç sanmıyorum.”

“Ama durum bu. Sadece kabul etmek istemiyorsun.”

“Tanrı aşkına CC. İşte seni tam da bu yüzden aramıyordum. Kafayı Distira’yla bozdun. Sürekli ondan bahsediyorsun. Tanıştığın ilk günden beri.”

“Kafayı onunla bozmadım! Ama o korkunç bir yaşlı cadı, benden nefret ediyor ve...”

“O benim *teyzem*. Bu laflar ağzından hiç düşmüyor ve artık seninle konuşmak bile... Kadın benim hayattaki tek akrabam. Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?”

“Benimle konuşmak bile ne?”

“Hiçbir şey.”

“Seni anlamak *hiç zor değil*. Ama aynı zamanda su depomuza bir çuval ölü yavru kedi attığını da anlıyorum.”

“Bunu daha fazla yapamayacağım,” dedi Victor.

“Ne yani? Telefonu yine suratıma mı kapatacaksın?”

“Evet, aynen öyle yapacağım.”

Hat düştükten sonra, telefonu Mark’a uzatmadan önce bir süre öylece kalakaldım. Son birkaç günde olanların birikimi ve Victor’un bana karşı davranışlarının sebep olduğu öfkeyle sinirden iyice deliye dönmüştüm. Artık ne yaşadığımızı bile anlayamıyordum. Belki de daha önce çok hastaydım ve herhangi bir alternatif çözümle yüzleşmemek için duygularımı bilinçli olarak bastırmıştım. Ama şimdi o duyguların su yüzüne çıkmasına izin veriyordum. İçimde büyük bir fırtına kopuyordu. Köklü bir fırtına.

Bunca zamandır hem Victor’un sergilediği davranışlara hem de kendi pasifliğime hayret ederek başımı iki yana salladım.

“Konuşma pek iyi gitmedi galiba,” dedi Mark.

“Hayır,” dedim ki bu *hayır* yetersiz kalıyordu.

Mark dirseklerini masaya yasladı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Peki şimdi ne olacak?”

“Beni bir bara götürebilir misin?” diye sordum ani bir kararla. “Sadece on beş dakika uzaklıkta.”

“Bar mı? Kendimizden mi geçeceğiz?”

“Yo, hayır. Barda internet var. Uçak bileti alacağım.”

“Nereye?”

“Buradan uzaklaşmam lazım. Gelip seninle kalabilir miyim?”

Mark endişeli gözlerle yüzüme baktı. “Tabii ki,” dedi. “Ama bunun iyi bir karar olduğundan...”

“Ben eminim,” diye lafını kestim. “*Tamamen* eminim. Victor’dan da bu evden de bıktım. Eğer çok yakında bir yere gitmezsem birilerinin boğazını kesen ben olacağım sonunda.”

“Eh, *o halde...*” dedi Mark.

Birkaç dakika konuyu değerlendirdikten sonra bara gitmemeye karar verdik. Mark kısa tatilinin tadını çıkarma bahanesiyle birkaç gece Nice’te bildiği ucuz bir otelde kalmayı önerdi. Fakat bana kalırsa İngiltere’ye dönmek konusunda fikrimi değiştirmem umuduyla süreci uzatmaya çalışıyordu.

Victor’a bir not bıraktım. Üzgün olduğumu ama bu davranış şeklinden bıktığımı, daha fazla ciddiye alınmamaya katlanamayacağımı, buz gibi bir inşaat alanında tek başıma kalmaktan usandığımı yazdım. Ve notumu İngiltere’ye gittiğimi belirterek tamamladım.

Yazdıklarımı tekrar okuyunca biraz sert olduğunu düşündüm ki zaten öyle olmasını amaçlamıştım. Ama aynı zamanda biraz fazla bir “son veda” havası vardı. İçimdeki öfkeden korunmuş olan bir parçam kapıyı hâlâ aralık bırakmak istiyordu. O yüzden ikinci bir sayfa ekleyerek onu hâlâ sevdiğimi ama düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu yazdım.

Ardından valizime bir hafta yetecek kadar kıyafet doldurdum ve evdeki her şeyi, şöminenin havalandırmalarını kapatarak, “Tamam,” dedim. “Götür beni buradan.” Dışarı çıktık ve ön kapıyı ardımızdan kapadık.

Biz yavaşça uzaklaşırken dağın ardında güneş batıyordu. Gidiyor olduğum için öyle büyük bir rahatlık duyuyordum ki bir daha asla geri dönmek bile istemeyebileceğimi düşündüm.

La Petite Sirène diye bir otelde iki yataklı bir oda tuttuk. İsveçli bir ailenin işlettiği küçük, bağımsız bir oteldi. Öyle ahım şahım bir şey değildi ve giderken yanından geçtiğimiz Negresco’yla hiç alakası

yoktu. Ama fiyatlar makuldü ve temizdi. Zaten La Forge'dan sonra temiz bir yerde olmak cennet gibi gelmişti.

İlk yaptığım şey uzun, sıcak bir duş almak oldu.

Duş sırası Mark'a gelince bilgisayarımı açtım ve otelin kablolu bağlantısıyla internete girip Mark'ın gideceği pazar akşamı uçağında kendime bilet aldım. Tek yön veya gidiş dönüş bilet alma seçeneğiyle karşı karşıya kalınca büyük bir hata yaptığım duygusuna kapıldım; sadece gidiş bileti almak bir şekilde geri dönüşü olmayan bir seçim yapmak gibi görünüyordu. Kendi kendime durumu abartıyor olduğumu, sakinleşir sakinleşmez geri gelmek için bir bilet daha alabileceğimi söyledim. Bu arada, bir daha buraya dönmek istediğimi hayal dahi edemediğimi ve şu yaptığımın tam bir kaçış planı olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Tam ekrandaki onay seçeneğine tıklamıştım ki Mark duştan çıktı. "Bunu yapmış olamazsın!" dedi ekrana bakarak.

Başımı salladım. "Seninle aynı uçaktayım."

"Tanrım," dedi. "Victor benden nefret edecek."

"Sadece küçük bir ara veriyorum," dedim ama aslında bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim. "Evet, bu gece ne yapıyoruz?" diye sordum her şey normalmiş gibi davranmaya çalışarak.

"Bir yerde güzel bir akşam yemeği. Sonra da kafaları çekeriz."

"Kafaları çekmek mi?" dedim yüzümü buruşturarak. İşin aslı şu anda aklımdan geçen son şey kafayı çekmekti.

"Çok da eski olmayan bir geçmişe kadar senle bunu *her hafta sonu* yapardık," dedi Mark. "Ve eğlenirdik. O günleri hatırlıyor musun?"

Durup düşündüm. Sanki yıllar öncesinde kalmış gibiydi; neredeyse başka bir hayatta. Ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyordum. Sonra bunun nesini sevmediğimi hatırlamaya çalıştım. Sanırım sevmediğim şey verdiği yalnızlık duygusuydu. Mark'la ve diğerleriyle harika zamanlar geçirdikten sonra Londra'daki evimde, kedimle

yapayalnız kalmamdı. Fakat tuhaftır ki suları düzgün akan tertemiz bir evde kucağında mırıldayan bir kediyle oturmak şu anda çok çekici görünüyordu. Her şey nasıl da çabuk değişiveriyordu böyle!

Kafamı kaldırıp Mark'a baktım. Bir yandan daracık asker pantolonunu üzerine geçiriyor, bir yandan kaşlarını çatmış beni seyrediyordu. "Bak," dedi. "Ben Iain'la bozuştum, sen de Victor'la. Şöyle güzelinden bir sarhoş olmak yapılacak tek mantıklı şey burada."

Düşünceli düşünceli kafamı salladım. "Tamam, haklısın. Küfelik olmak işe yarayabilir."

BİRİ BENİ DURDURSUN

Çapaklanmış gözlerimi açtım ve uykulu uykulu tavana baktım. *Burası benim tavanım değil ki* diye düşündüm.

Yutkunmaya çalıştım. Ağzım o kadar kuruydu ki fiziksel olarak imkânsız bir hareketti bu. Ağzımda biraz tükürük biriktirmek istesem de hiçbir sonuç elde edemedim, fazlasıyla su kaybetmiştim.

Daha rahat bir pozisyona geçmek için yerimde kıpırdandım ve *burası benim yatağım değil ki* diye düşündüm.

Sola doğru döndüm. Karşıma, kaslı, çıplak bir sırt ve asker tıraşlı bir kafa çıktı.

Siktir, bu benim erkek arkadaşım değil!

O şokla tamamen uyanıp geri çekildim, yataktan çıktım ve örtüyü çıplak vücuduma sardım. Yataktaki adam homurdanarak bana doğru döndü.

“Mark!” diye bağırdım. “Benim yatağımdasın. Benim yatağımda ne işin var?”

“Ha?” diye mırıldandı.

“Su... Su içmem lazım.”

Banyoya gidip bir bardak su doldurdum ve kendimi tekli koltuğun görece güvenli minderine bırakıp olanları hatırlamaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra Mark yan döndü ve bana göz kırptı. Dilini damağında şaplatarak, “Lütfen biraz su,” dedi ve elini uzattı. Bir

bardak su daha doldurup yatakta doğrulmasını bekledim ve bardağı ona uzattım.

“Baya kıllıymışsın,” dedim.

“Ne?” dedi diğer eliyle göğsünü ovuşturarak.

“Bunu hiç bilmiyordum. Nasıl olur da bilmem?”

“Eskiden ağda yapıyordum,” dedi. “Ama Iain böyle seviyor, o yüzden...”

“Neyse, şu anda yatağımda çırlıçıplaksın,” dedim. “Neden benim yatağımdasın?”

Mark üzerindeki örtüyü hafifçe kaldırıp içeri baktı ve, “*O kadar da çıplak* sayılmam,” dedi.

“Neden kendi yatağında değilsin?”

Mark iç çekti, suyundan bir yudum aldı ve, “Sırnaşmak istedin,” dedi. “Hatırlamıyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Hayır, hiç hatırlamıyorum. Biz şimdi senle... Hani... Bir şey yapmadık, değil mi?” dedim.

Mark bir kakhaha attı.

“Bana gülme!” dedim.

“Şekerim ben erkeklerden hoşlanıyorum,” dedi. “Senin de vajinan ve kocaman memelerin var. Sence bir şey yapmış olabilir miyiz?”

“Memelerim kocaman değil,” dedim suratımı buruşturarak.

“Eh, benim kriterlerime göre büyükler,” dedi Mark.

“Her neyse,” dedim. “İyi bari. Eşcinsel olduğun ve memeleri sevmediğin için minnettarım.”

“Aslında daha çok hayalkırıklığına uğramış gibi görünüyorsun,” dedi arsızca sıratarak. “Çok istiyorsan kendimi biraz zorlayabilirim.”

“Boşuna havalara girme canım. Tanrım... dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece gittiğimiz ilk bar dışında. İrlanda bariydi.”

“Ma Nolan’s mı?”

“Olabilir. Of, o İrlandalı grup nasıl içileceğini iyi biliyordu, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Bir ara elimde bir bardak bira vardı ve iki bira da barda bekliyordu. Sanki içme yarışına girmiştik. Sonrasında restorana mı gittik?”

“Hayır, restoran çok daha sonraydı. Rus barını hatırlıyor musun? Votkalar... Hatırladın mı?”

“Of, Tanrım, evet,” diye inledim. “Hepsi başka bir renkteydi.”

“Peki Vlaster’la sarıldığını? Şu Ukraynalı çocuk. Küçük, çalı sakallı.”

“Sarılmak mı?”

“Sakin ol. Çok masum hareketlerdi. Yani çoğunlukla.” Mark bana bakıp göz kırptı ve çenesini kaşıyarak çocuğun sakalını taklit etti.

“Evet, hatırladım. Tatlı çocuktuk. On iki yaşında falan belki ama tatlı.”

“Aslında yirmi yaşındaydı. Ve sana abayı yaktı şekerim.”

Burnumu kırıştırdım. “Hadi ya?”

“Yaşlı kadınlardan hoşlandığını söyledi.”

“Bu lafı nasıl algılayacağımı bilemedim şimdi,” dedim. “Kötü davrandım mı?”

Mark kafasını iki yana salladı. “Kötü davranamayacak kadar sarhoştun. Sonra şu Hint restoranına gittik, hatırlıyor musun?”

Kafamı salladım.

“Delhi Göbeği,” dedi Mark. “Hatırlaman lazım. Restoranın adı yüzünden gülme krizine girdik. Vlaster da senin karşına oturup gözlerinin içine bakarak ağzından çıkan her kelimeyi şiir gibi dinledi.”

“Kes şunu!”

“Ta ki çocuğun üstüne kusana kadar.”

“Hayır, olamaz!”

“Tamam, üzerine kustun sayılmaz. Dışarıda sokağa kustun. Yine de çocuğu şans eseri ıskaladın. Sanırım seni öpmek üzereydi. Birkaç saniye daha gecikseydin tam bir felaket olabilirdi.”

“Of, bunu yaptığıma inanamıyorum!”

“İnan, inan.”

“Sonra ne oldu?”

“Taksiyle seni otele geri getirdim.”

“Peki ağladım mı?”

“O daha sonra oldu. Ben geri geldikten sonra.”

“Tanrı aşkına Mark, sen nereye gittin ki?”

“Şu Yahudi çocuğu hatırlıyor musun? Dan.”

Kafamı iki yana salladım.

“Tabii. Vlaster’la flört etmekle meşguldün.”

“Ben kimseye kur yapmıyordum.”

“Her neyse. Ben Dan’ın evine gittim.”

“Pul koleksiyonunu görmek için herhalde.”

“Evet, seks yapmaya. Sözümona yani,” dedi Mark ve esneyerek gerindi.

“İyi geçmedi öyleyse?” diye sordum.

Mark kafasını iki yana salladı. “Tam bir frijit. Herhalde dinî bir olay.”

“Dinî mi?”

“Hani, eğer kıpırdamazsam günaha girmiş olmam tarzında. On dakika sonra sıkıldım ve otele geri geldim. Zaten açıkçası o kadar da istemiyordum. Sırf şu açık ilişki olayını denemek için yaptım.”

“Tanrım.”

“Biliyorum, tam bir serseriyim.”

“Hayır hayır, *Tanrım çok kötüyüm* anlamındaydı.”

“Eminim kötüsündür.”

“Sen iyi misin?” diye sordum. “İyi görünüyorsun.”

“Senin hızına yetişemedim.”

“İrlandalılarla aptal gibi aşık atmaya çalışıyordum.”

“Ben de Dan’i yatağa atmak için ayık kalmaya. Delicesine içme fırsatını resmen harcadım.”

“Hımm.”

“Ha bu arada, telefonuna bir göz atmak isteyebilirsin,” dedi Mark sırtarak. “Victor’a mesaj yazıp durdun.”

“Olamaz!”

Mark üzüntüyle kafasını salladı. Titreyerek yerimden kalkmayı başardım ve odanın öbür ucuna gidip ceketimin cebinden telefonumu aldım. Tekrar tekli koltuğa oturdum ve giden mesajların görüldüğü ekranı açtım.

Victor. Seni sebiyorum ama sen bana pötü davranıyorsun. Niye böyle canımmmm?

“Ah, kahretsin,” diye mırıldandım. “Beni niye durdurmadın?”

Teyzen bir çatı. Bana inanman gerek. Çoook tehlikeli biri.

“Hem rezil *hem de* yazmayı bilmiyor,” diye söylendim kendi kendime.

“Seni durdurmaya çalıştım,” dedi Mark. “Hatta mesaj çektiğini her gördüğümde durdurdum da. Ama çok azimli çıktın.”

Süzgünüm ama buradan gidişorum. Biraz ara vermmem lazım.

“Tanrım,” dedim. “Bu telefonlara alkol kilidi falan koymalılar ki böyle şeyler olmasın.”

Bu halin beni bok üzüyor. Beni öylece silevezsin. Silemezsin.

“En azından sonra doğrusunu yazmışım,” diye mırıldandım. “Çok daha kötü bir şey çıkabilirdi ortaya.”

Bu şaşmalıkları ben de hayatımda istemiyorum ztn. Hoşça kal sevgilim. Seni sefiyorum ama çiftçiye bayır.

“Seni seviyorum ama *çiftçiye bayır* mı?” diye okudum yüksek sesle. “O da ne öyle?”

“Göster bakayım,” dedi Mark. “Yok canım! Ha! *Çiftliğe hayır.*”

Şaşmadım. Çok içkiyim. Beni dinleme. Kusuyorum.

Telefonu ağır çekimde koltuğun koluna bıraktım ve ellerimle suratımı kapadım. “Tanrım, ne düşünecek şimdi?”

“Bana göstermezsen yardımcı olamam,” dedi Mark.

Kafamı iki yana salladım ve telefonu Mark’a attım.

Mark mesajları okumaya başladı. “Tam bir klasik,” dedi sırtarak.

“Hiç komik değil Mark. Onları silmenin bir yolu...”

“Olamaz mı? Hayır. Bir kere gönderildikten sonra olamaz.”

“Siktir. Bazen birilerinin beni durdurması gerekiyor.”

“Söylemesi kolay,” dedi Mark.

Karşılık olarak sadece homurdandım ve o sırada ağzım mide suyuyla dolunca koşarak banyoya gittim.

Akşamdan kalma halimiz, daha doğrusu *halim*, herhangi bir turistik hafta sonu planını ekarte etmiş oldu. Neyse ki Mark, kendini düştüğüm durumdan biraz sorumlu tuttuğu için pek bir aktivite talep etmeyip halime anlayış gösterdi. Sonunda, en yakındaki restorana gidip midede astar görevi görecek koca birer tabak makarna yemek ve öğleden sonra çayı için deniz manzaralı bir kafede oturmak dışında bir şey yapmadık. Kafede otururken Mark, Iain'la aralarındaki sürtüşmeyi detaylarıyla anlattı. Ben de bugünkü halime gelmeme sebep olan şeyleri bir bir anlattım. Fakat ne Mark ne de ben sorunlarımızı çözecek bir öneri getirmeye kalkışmadık.

Akşamleyin nihayet Victor'la konuşacak cesareti topladım. Telefonu yine kapalıydı. Ben de mesaj göndermeye karar verdim ve bu mesajımı diğerlerinden önce okumasını ümit ettim.

Lütfen sarhoş mesajlarımı okumadan sil. Ya da yazdıklarımı dikkate alma. Küfelik olmuşum. İpe sapa gelmez zırvalar sadece. Hepsi Mark'ın yüzünden oldu. Seni seviyorum. Öptüm.

Victor bu mesajların herhangi birini görecek miydi, bilmiyordum. Bildiğim tek şey mesajlara hiçbir zaman cevap vermediği idi.

Melodram eğilimim, akşamdan kalma halimle iyice tetiklenmişti. Victor'la aramızı bir daha asla düzeltemeyeceğimiz konusunda müthiş bir karamsarlığa kapılıyordum. Mark da ben de ilişki krizlerimizi gözümüzde büyütmemeye çalışıyorduk. Ama gerçek şu ki Mark yaşadığı soruna, yani ona sadık kalmak istemeyen erkek arkadaş sorununa herhangi bir çözüm bulamıyordu. Ve benim de uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığım bir yanımda, ayaklarımın altındaki zeminin beklenmedik bir şekilde sarsıldığını, Victor'la La Forge'da yaşamımızı topraktan sağlayarak bir yuva kurma hayallerimin artık kâbusa dönüştüğünü ve şu anda tek istediğim şeyin bu kâbustan

kaçmak olduğunu iyiden iyiye kabul etmeye başlamıştı. İçinde bulunduğumuz bu durumları değiştirecek herhangi bir şey olmazsa ki şu anda bunun ne olabileceğini hayal dahi edemiyordum, Mark da ben de basbayağı kaderimize boyun eğecektik.

KARIŞIK KAFALAR KARIŞIK DUYGULAR

Londra'ya indiğimizde hava soğuk ama güneşliydi. Nice'te bıraktığımız havadan pek farkı yoktu.

Gatwick Express'te yan yana koltuklarımıza yerleşince, "Evde beni bir savaş alanı beklemiyor, değil mi?" diye sordum.

Mark kafasını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Iain ne olursa olsun kibarlığı elden bırakmaz."

Suratımı buruşturdum.

"Ne var?" dedi Mark.

"Yani diyorsun ki sizin evde olmamı istemese bile kibarlıktan açık açık söyleyemeyecek."

Mark omuz silkti. "Aman, kimin umurunda? Ben gelmeni istiyorum ve o evde ben de yaşıyorum."

Karşımızda oturan aşırı kilolu, yirmili yaşlarındaki kadın bir yandan durmadan bir paket Jaffa Cakes kemiriyor, bir yandan da gözlerini bize dikmiş konuşmamıza dikkat kesiliyordu. Tavırlarını biraz kaba buldum ve gıcık oldum. Böylece ben de ona dik dik bakmaya başladım. Tıka basa dolu ağzına bakmak zorunda kaldığım sinir bozucu birkaç saniyenin ardından kadın bir paket Jaffa Cake daha açtı ve nihayet kafasını çevirip manzarayı seyretmeye başladı.

"Gerekiyorsa hâlâ SJ'i arayıp eski evimde kalmaya gidebilirim. Sadece onu anlatmak istedim," dedim dikkatimi tekrar Mark'a vererek.

Kafasını kendinden emin bir şekilde iki yana salladı. “Fazla bir odamız var, bizde kalman daha iyi olur. Hem Iain için sorun olmayacak, olmayacağını biliyorum. Ben kesinlikle gelip kalmanı istiyorum. Seni deli gibi özledim.”

“Tamam,” dedim. “Nasıl gittiğine bakarız.”

“Sadece çevirdiği numaralardan bahsettiğimi belli etme.”

“Düşüp kalktığı insanları eve getirmiyor değil mi? Yani onu yatakta falan basmayız.”

“Hayır, hayır,” diye araya girdi Mark. “Ama eğer dışarı çıkarsa nereye gittiğini sorma. İşin o kısmı ilişkimizin mayın tarlası.”

Kafamı iki yana salladım. “Bununla nasıl başa çıktığını anlamıyorum. Yani sonuçta ilişkinin temeli güvendir.”

“Öyle,” diye onayladı Mark. “Konu ister seks ister yandaki evde yaşayan deli cadılar olsun, güven lazım. Başa çıktığımı da *nereden çıkardın?*”

Bir süre hiç konuşmadan oturduk. Pencereden gelip geçen kırıları seyrederken az önce söylediklerimizi düşündüm ve fark ettim ki bütün bunlar aslında güvenle ilgili sorunlardı. Victor neredeyse ilk günden beri benim içgüdülerime ve söylediklerime hiç güvenmemiş, her defasında teyzesinin tarafında olmayı tercih etmişti. Ve bu *temel bir sorundu* çünkü güvenin olmadığı bir zeminin üzerine geleceğimi inşa edemezdim.

Sonunda Mark uzaklara dalıp gitmişçesine söze girdi. “Eski günleri özlüyorum, komşu olduğumuz zamanları. Sence bu çılgınca mı?”

“Ben alt katta, sen üst katta...”

“Bir şişe şarabı paylaşır, televizyondaki saçma programları izlerdik.”

“Ama eğlenceli zamanlarımız oldu, değil mi? O yıllarda bunun kıymetini yeterince biliyor muyduk, o ayrı bir konu tabii.”

“Hayır, kesinlikle bilmiyorduk.”

“Sevgilimizin olmaması her şeyi biraz değersiz görmemize sebep oluyordu galiba. Ama işte... sevgilimizin olması da her şeyin cevabı değilmiş meğer.”

Mark kafasını salladı. “Tüm beklentilerin aksine, değilmiş. Tuhaf ama gerçek.”

Eve vardığımızda Iain tam bir kibarlık abidesi gibi karşıladı bizi. Yüzündeki kocaman gülümsemeye bakılırsa onlarda kalacağıma gerçekten memnunmuş gibi bir hali vardı. Benim için misafir odasını hazırladı. Hatta mutfaktaki vazodan birkaç çiçek alıp benim odama koydu. Ne kadar kalmayı düşündüğümü sormadı bile ki bence sormaması çok iyi oldu çünkü düşünmeye başlarsam gözyaşlarına kapılabilirdim.

Mahalledeki bir Çin restoranından yemek sipariş ettik. Gazla çalışan ama son derece gerçekçi görünen şöminenin titrek ışığında koltuklara yerleşip film seyretmeye başladık.

Mark ve Iain birbirlerine sokuldular. Iain'ın kolları Mark'ı sıkı sıkı sarıyordu. Bu halleriyle tam bir mutlu aile tablosu çiziyorlardı. Kimse ilişkilerinin temelindeki kocaman çatlağı tahmin edemezdi.

Dikkatimi filme vermeye çalıştıysam da kafamı bir türlü toplayamıyordum. Odaklanabildiğim düşünceler şunlardan ibaretti: Victor eve gelmiş midir? Mesajlarımı okumuş mudur? Acaba şu anda bana cevap yazıyor olabilir mi?

Fakat telefonumu ne sıklıkla kontrol edersem edeyim ne bir arama ne bir mesaj ne de bir e-posta göremiyordum.

Sonrasında sanki uyuşturulmuşum gibi uyudum. Fakat on saatlik kesintisiz uykuya rağmen yorgun bir halde ve mide bulantısı çekerek uyandım. Artık bu sefer muayene olmak için doktordan randevu alacaktım.

Odamdan çıktığımda Mark da Iain da işe gitmişti. Böylece Iain'ın güzel evinin içinde biraz gezindim. Gerçi içerisi şimdi Mark'ın çer çöp eşyalarıyla doluydu. Sonra çayımı alıp küçük bahçeye çıktım. Bir an kahvaltı etmeyi düşündüm ama sonra, yiyeceğim herhangi bir şeyin midemde duracağından emin olamadım.

Telefonum, *pil azalıyor* sinyali verince çantamdan şarj aletini çıkardım ve oturup Victor'u son bir kez daha arayıp aramamayı düşündüm. Sonunda dayanamadım.

Telefonunun hâlâ kapalı olmasına o kadar sinirlendim ki az önceki tüm iyi niyetime rağmen sadece şu mesajı bırakabildim: “Benim. İngiltere’deyim. Beni ara.” Ancak mesaja bir “seni seviyorum” eklemeye dilim varmadı.

Ardından eski evimin numarasını çevirdim. SJ yüreklendirici bir neşeyle karşıladı beni. “Hemen kaldır poponu ve buraya gel!” dedi.

Kendi evimin zilini çalmak biraz tuhaf bir histi. Bir zamanlar bana ait olan bu eve, ağzı kulaklarına varan SJ tarafından buyur edilmek daha da tuhaftı. Mark'ın ıvır zıvırları Iain'ın minimal yuvasını nasıl başka bir şeye çevirmişse, SJ ve George'un etnik muhabbetleri de benim mobilyalarımın yanında, üstünde ve altında yerlerini almışlardı. Ev resmen ikinci el eşya pazarı gibi görünüyordu.

“Guinness nerede?” diye sordum ve kedimin uyuma mekânlarına tek tek göz gezdirdim ama hepsi işlemeli minderlerle, küçük ve işlevsiz görünen süslü aynalarla doluydu.

“Mutfakta olması lazım,” dedi SJ.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Hep mutfakta uyuyor. Köşedeki sandalyenin üzerinde.”

“Ah, işte bu yeni bir haber,” dedim. Salondan çıkıp SJ'in peşinden koridorda yürüdüm.

“Seni görmek muhteşem,” dedi SJ. “Tam bir sürpriz oldu.”

“Biliyorum. Biraz ani bir karardı.”

“Bir sebebi var mı?”

“Evet. Hepsini anlatacağım.” Guinness’i görebilmek için masanın altına eğildim. Kalın, gri bir koyun postunun üzerine kıvrılmıştı. “Merhaba,” dedim. “Kendine yeni bir yuva mı buldun?”

Guinness uykulu bir küçümseme tavrının kedi versiyonunu sergileyerek yüzüme baktı, parmaklarımı kokladı ve tekrar gözlerini kapattı. Mesaj alınmıştı: *Rahatsız etmeyin.*

“Beni özlediğini bilmek güzel,” dedim ayağa kalkarak.

“Ah, kediler işte,” dedi SJ. “Gözü George’dan başkasını görmüyor artık. Ama *ben* seni çok özledim.”

Gözlerimi mutfakta gezdirdim. Şimdi muhtelif her boşluk baharat kavanozlarıyla tıklış tıklış dolu olduğu için bir hayli farklı görünüyordu.

“Sakın evi geri istediğini söyleme,” dedi SJ.

“Hayır,” diyerek güldüm. “Tabii ki hayır.”

“Oh, içim rahatladı. Çay mı kahve mi?”

“Çay,” dedim. “Bu ara kahveyi bıraktım.”

“Hey! Karnımdaki şişliğe bir şey demedin,” dedi SJ ısıtıcıya su doldururken.

“Kocaman olmuş,” dedim.

“Bunun bir sebebi var,” dedi gözünde muzır bir pırıltıyla. “İkizler!”

“Olamaz!”

SJ sırtarak başını salladı.

“Bu harika bir haber, değil mi?”

“Hem de ne haber! Bir daha çocuk sahibi olabileceğimizden emin değildik. Yani biliyorsun, bu seferki bile ne kadar zor oldu. O yüzden ikizler bizim için büyük ikramiye oldu.”

“Ve her şey yolunda gidiyor, değil mi?”

SJ başını salladı. “Öyle gibi görünüyor.”

“Cinsiyetleri belli oldu mu?”

SJ göz kırptı. “Söylemelerini istemedim. Öğrenmek istemiyorum.”

“Ben olsam dayanamazdım.”

“Ee, burada ne kadar kalacaksın? Seni gördüğüme o kadar sevindim ki!”

“Henüz bilmiyorum. Karar vermedim.”

“Nerede kalıyorsun? Bir yere ihtiyacın var mı?”

“Mark ve Iain’ın yanında. Her şey yolunda. Fazladan bir odaları var.”

“Biliyorsun canım, bu evin kapısı sana her zaman açık. Eh, aslında senin kapın sayılır zaten! Kalacağın süre neden belli değil?”

“Bu kez öyle oldu.”

“Hımm, kulağa çok gizemli geliyor...”

“Evet, haklısın. Biraz öyle zaten.”

SJ fincanları doldurdu ve başıyla masayı işaret etti. “Öyleyse otur ve anlat bakalım.”

SJ beni dinledikten sonra, “İnanılmaz,” dedi.

“Biliyorum. Zaten sorunun yarısı da inanılmaz olması. Kimse bana inanmıyor.”

“Peki Victor neden bir pislilik gibi davranıyor?”

“Kadın teyzesi,” dedim. “Söylediği gibi, ailesinden geriye kalan tek kişi o. Yani...”

“İyi ama sen de onun tek sevgilisisin. Ve eğer o deli kadın gerçekten de seni zehirlemeye kalktıysa burada ciddi bir sorun var demektir.”

“Hâlâ mide bulantısı çekiyorum,” dedim. “Bu sabah bile kusacak gibiydim.”

“Bir doktora görünmelisin.”

“Evet, telefon açıp randevu alacaktım ama sadece sabah uyan-
dıgımda midem bulanıyor, sonra unutuyorum. Şu anda iyiyim.”

“Hım, bir düşünelim,” dedi SJ. “Sabah bulantıları...”

Güldüm. “Hamile değilim.”

“Test yaptın mı?”

“Gerek yok. Regl oldum. Hafifti ve biraz gecikmişti. Ama yine
de oldum.”

“Ne kadar hafifti?” diye sordu SJ.

Omuz silktim. “Çok hafifti işte. Ama yine de regl oldum. Bence
sebepe hastalanmış olmam. Haftalardır pek bir şey yemedim.”

“Memelerin de daha büyük görünüyor,” dedi SJ gözlerini rahatsız
edici bir şekilde göğsüme dikerek.

“Hiç de değil!”

“Evet, öyle!”

“Herhalde vücudumun geri kalanı süzüldüğü içindir. Domuz
gribi olunca üç kilo verdim.”

“Tamam, zayıflamışsın da. Ama memelerin yine de büyük gö-
rünüyor. Hassasiyet var mı? Meme uçlarında özellikle.”

“SJ!” dedim. “Hamile *değilim*. Regl oldum.”

“Hafif bir regl.”

“Yine de bu hamile olmadığım anlamına gelir.”

SJ mutfaktan çıktı ve elinde ciltli bir kitapla geri geldi: *The Big Fat Baby Book*. Kitabı önüme koydu arkamdan uzanarak işaret parmağıyla içindekiler bölümünü taradı. “Belirtiler” adlı bölümü açtı. Onu bu kadar yakınımda hissetmek, kolunun sırtıma değmesi, o bildik Euphoria parfümü beni çok duygulandırdı, sanki yuvama dönmüştüm. İnsanın uzun zamandır tanıdığı dostlarının olması gerçekten harika bir duyguydu.

“İşte,” dedi parmağını sayfada gezdirerek. “Halsizlik, mide bulantısı, kusma.”

“Ki bunlar domuz gribinin veya zehirlenmenin de belirtileri,” dedim.

“Âdet olmamak veya çok az kanamalı, hafif bir adet dönemi geçirmek,” diye okumaya devam etti.

“Ya,” dedim. “Hem regl olup hem de hamile olunabileceğini bilmiyordum.”

“Eğer hafifse olabiliyor.”

“Öyleydi,” dedim ve bir sonraki satırı işaret ettim. “Ağızda, pek çok gebenin metalik olarak tanımladığı tuhaf bir tat.”

“Sende de öyle mi?”

“Evet ama dediğim gibi, suyumuzda bir tuhafılık vardı.”

“Yorgunluk?”

“Eh, tabii ama...”

“Eskiden sevdiğin yiyecek ve içecekleri beğenmemek?”

“Hayır.”

“Kahveyi bıraktığını söyledin.”

“Tamam,” dedim. “Bu tutuyor. Kahvenin tadı tuhafılaştı.”

“Kabızlık?” diye sordu SJ.

Cevap olarak sandalyemi geri itip ayağa kalktım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sence?” dedim. “Tabii ki lanet bir test almaya.”

“Gerek yok,” dedi SJ elini havaya kaldırarak. “Bende bir kutu gebelik testi var. Çocuk yapmaya uğraştığımız zaman internette almıştım. Öyle ucuza geliyordu.”

SJ içeri gitti. Sandalyeye oturdum ve dışarıdaki ölü Leylandi ağacına bakıp Victor yanımda değilken gebelik testi yapmamın ne

kadar doğru olacağını düşündüm. Açıklanamaz bir şekilde, sanki bir çeşit ihanette bulunuyormuşum gibi hissediyordum.

“Çok heyecanlı!” dedi SJ geri geldiğinde. Paketi masanın üzerine, tam önüme bıraktı ve, “Şimdi git çişini yap, şekerim,” dedi.

“Bir bardak daha bir şey içsek?” dedim kafamı kaldırıp otuz iki diş sırtan suratına bakarak.

“Oluk oluk işemen gerekmiyor ki canım! Bir damla bile yeter.”

“Ondan değil. Biraz beklemek istiyorum. Kafamı toplamam gerek.”

SJ omzumu sıvazladı. “Tabii. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlayacak biri varsa o da benim.”

Banyonun kapısını açtığımda SJ kollarını birbirine kavuşturmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarıda beni bekliyordu. “Ee?”

Görebilmesi için çubuğu havaya kaldırdım. “Düşündüğüm anlama mı geliyor?” diye sordum donuk bir ses tonuyla. Duygusal olarak o kadar uyuşmuştum ki beynim ameliyatla alınmış gibiydi.

“Evet!” diye çığlığı bastı SJ ve olduğu yerde heyecanla zıplayarak kollarını benim kaskatı duran bedenime doladı. “İnanamıyorum,” dedi kulağımı sağır edecek kadar yüksek bir sesle. “İkimiz de anne olacağız!”

SJ gibi ben de o andan keyif almaya çalıştım ama kendimi hâlâ Google’da, *hamile olduğunu öğrenince ne hissedilir*, sorusunu aratmış ve bomboş bir sayfayla karşılaşmış gibi hissediyordum. Henüz “hamile” kelimesinin anlamı hakkında dahi doğru dürüst düşünemiyordum.

SJ, “Gel!” deyip bir adım geri çekildi ve elimi tuttu. “Titriyosun. Gel, otur biraz.”

Mutfığa dönüp test çubuğunu masaya koydum ve oturup çubuktaki iki renkli çizgiye baktım. Artık her şey değişti uyarısı veren iki işaret. Ben gözlerimi dikmiş çubuğa bakarken SJ de beni seyrediyor ve bekliyordu.

“Kesin mi bu şimdi?” diye sordum. “Yoksa sonuç yanlış çıkmış olabilir mi?”

“Teoride asla yüzde yüz kesin olamıyorlar. Ama daha önce hiç yanlış çıkan bir pozitif görmedim,” dedi. “Ve yüzlerce test yaptım.”

Kafamı salladım ve parmağımla çubuğa dokundum. “Tanrım!” dedim. “Hamileyim! Bir daha böyle bir şeyin asla olamayacağını sanıyordum.” Aklıma kürtaj olduğum zaman geldi ve ikinci bir şans yakaladığım için neredeyse manevi bir rahatlama hissettim. Gözlerim dolu dolu oldu, ağlamak üzereydim.

“Hey,” dedi SJ elimi sıkarak. “Bu seferki farklı. Her şey yoluna girecek.”

Başımı salladım ve gözyaşlarımı kazağımın koluna sildim. Gülmsemeye başladım. Bu kez başka bir duygu, kıyıya vuran dalga misali bir sevinç sardı içimi. Yükselerek tepemde kırıldı ve üzerime yıkılıverdi.

“Hamileyim SJ,” dedim şoka girmiş gibi.

SJ eliyle çenemi tuttu ve gözlerine bakmam için kafamı kendine doğru kaldırdı. “Her şey güzel olacak,” dedi.

Aptalca görünse de bu laf nedense her şeyin aslında güzel *olmayabileceğini* fark etmemi sağladı. Düşük yapabiliirdim veya bebekte bir sorun olabilirdi ya da... Ya da sevgilim çocuk sahibi olmak konusunda fikrini değiştirip beni terk edebilirdi. *Yine*.

“Victor’u aramam lazım,” dedim elimi çantama daldırıp telefonu bulmaya çalışarak.

“Tabii aramalısın,” dedi SJ ve omzumu sıvazlayıp hiç fark ettirmeden mutfaktan çıktı.

Telefonu bulmaya çalışırken nedense Victor’un aradığımda hemen cevap vereceğini farz ediyordum. Beynim, bu evrende herhangi bir anlam, herhangi bir mantık varsa ya da hayatımızda en ufak bir adalet, Victor’la aramızda en ufak bir bağ bulunuyorsa, bunun gös-

tergesinin şu yaşam mucizesinin ta kendisi olması gerektiğine karar vermişti çoktan. Öyleyse Victor telefonumu açmakla kalmayacak, ona verdiğim haber sayesinde aramız da düzelecekti.

Telefonu kulağıma götürdüm: Telesekreter. Az önce hissettiğim iyimserlik dalgası sahildeki kumların arasına gömülüp varlığına dair sadece azıcık bir ıslaklık bıraktı geride.

“Victor,” dedim sessizce. “Benim. Seninle konuşmam gerek. Çok acil. *Gerçekten* çok acil.”

Telefonu tekrar masaya bıraktım. Aniden paniğe kapılıp gözlerimi etrafta gezdirdim. “SJ?” diye seslendim. “SJ!”

“Buradayım,” dedi eşikte belirip.

“Cevap vermiyor. Lanet olasıca hâlâ cevap vermiyor.”

SJ yanıma gelip bir sandalye çekti ve karnındaki ikizler izin verdiğince bana sıkı sıkı sarılmaya çalıştı. “Arayacaktır,” dedi. “Ve hepsi düzelecek. Göreceksin.”

“Gerçekten mi?” dedim. Bu kez içimde başka bir duygu, korku yükselmişti ve sesim titriyordu. “Çünkü...”

İçimdeki korkunun arkasında yatan düşünce şuydu: Hamile kalmak Brian’la ilişkimizi düzeltmemiştir. Hamile kaldığım an, her şeyin korkunç bir şekilde kötüye gitmeye başladığı an olmuştu.

“Tabii ki düzelecek,” dedi SJ. “Bir düşün. Beraber anne olacağız. Çocuklarımız aynı yaşta olacaklar. Birlikte oynayacak, birlikte okula gidecekler. Harika bir şey.”

SJ’in resmettiği manzara gözümde şekillenip içimi ısıtmaya başlayınca başımı salladım ve gülümsedim.

SJ arkasına uzandı ve kâğıt havludan iki yaprak koparıp bana verdi. “Bak, işte...” dedi. Başımı salladım ve burnumu sildim.

“Sen bir de Victor’un haberi duymasını bekle,” dedi. “İlk uçakla eve gelecek.”

Ev kelimesi bu kez bambaşka bir düşünce selini tetikledi. Çünkü burası artık ev değildi. Artık Fransa'nın evimiz olması gerekiyordu. Ve eğer Fransa da ev değilse, *evsizdim* işte.

“Fransız mı olacak?” diye sordum aniden.

“Anlamadım?”

“Victor Fransız. Ve barışırsak...”

“Tabii ki barışacaksınız.”

“Belki. Ama eğer barışırsak ve bebeği Fransa’da doğurursam Fransız mı olacak? Yoksa İrlandalı mı?”

“Bilmiyorum,” dedi SJ. “Araştırıp öğrenmen gerek. Evlenme durumuna göre değişiyor mu böyle şeyler?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmem. Sanırım bebeği nerede doğurduğuma göre değişiyor.”

SJ kaşlarını çattı. “Aslında beraber okula gidemeyecekler, değil mi? Yani eğer sen Fransa’da olursan. Senin minikler büyüyünce basbayağı Fransız olacaklar. Onlara Jean-Pierre gibi isimler vermen gerekecek. ‘İşte bak CC teyze ve Jean-Pierre geliyor!’ Aslında fena değil. Belli bir *je ne sais quoi...* var.”

SJ eğleniyormuş gibi görünüyordu. Herhalde ben kaşlarımı çatmış olmalıyım ki yüzündeki gülümseme silindi. “Ne oldu? Sorun ne?” diye sordu.

Kafamı robot gibi iki yana salladım. “Victor’la barışırsak bile Fransız bir çocuk istemiyorum,” dedim.

SJ güldü.

“Ben ciddiylim. Benim çocuğum değilmiş gibi hissedirim.”

“Aslında hiç önemi yok,” dedi SJ. “Victor da Fransız, öyle değil mi? Ve sen onu seviyorsun.”

Ama ben o sırada çok daha önemli bir şeyi fark etmiştim. Bugüne dek hiç aklımdan geçmeyen bir şey: Eğer çocuğumu Fransa’da büyütürsem anadili olarak Fransızca öğrenecekti. Fransız okuluna

gidecek, Fransız arkadaşları olacak, Fransız televizyonu izleyecek ve Tanrı korusun, Fransız müzikleri dinleyecekti. Kısacası, çocuğum Fransız olacaktı.

Ve bence bu çok önemliydi. Her ne kadar içimde yabancılara karşı bir korku beslediğimi hiç düşünmediysem de şu anda bir tek şeyden emindim: Bu asla olamazdı.

“Tanrım,” dedim. “Bunu nasıl düşünemedim? Yani...”

O sırada ön kapının açılma sesiyle lafım kesildi.

Gebelik testini ve ambalajı alıp kazağımın altına saklarken, “George mu?” diye sordum.

“Sevgililerimden herhangi biri olabilir,” dedi SJ alaycı alaycı.

“Sakın ona söyleme!” dedim.

George mutfak kapısında belirdi ve üzerindeki kocaman paltoyu çıkarmak için mücadeleye girişti. “İyi akşamlar hanımlar! Ev sahibimizin ziyaret edeceğini bilmiyordum.” İkimiz de ona bakıp yapmacık bir gülümseme sergiledik. Pek inandırıcı görünmemiş olmalıyız ki hemen, “Siz ikiniz ne karıştırıyorsunuz bakalım?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedik aynı anda.

George tek kaşını havaya kaldırdı ve gülümsedi, yalanımızı kesinlikle yutmamıştı. Paltosunu asıp bir sandalye çekti, masaya oturdu ve bir SJ’e bir bana, sonra tekrar SJ’e baktı.

“Takım elbisen güzelmiş,” dedim. Aslında sırf konuyu değiştirmek için söylediğim bir şeydi ama fark ettim ki doğrudu. Hatta George’un daha önce hiç bu kadar iyi görüldüğüne şahit olmamıştım.

“Takım elbise için bir miktar ödeme yaptılar,” dedi SJ konuya aşırı bir ilgi göstererek. “Düşünsene!”

“Serseri gibi giyindiğim için yeni patronumdan azar işittim de,” dedi George. “Yine de çok güzelmiş,” dedim ceketin yakasını başparmağım ile işaret parmağımın arasına alarak. “Markası Paul Smith mi bunun?” diye sordum.

George güldü. “Evet. Nereden anladın?”

“Bilmem. Sanırım aynı ekose deseni bir yerde görmüş olmalıyım.”

“Olabilir,” dedi George ve gururlu bir tavırla kravatını düzeltip sonra bunun saçma olduğunu fark edip tekrar gevşetti. “Burada neler dönüyor bakalım?”

“Hiçbir şey,” dedi SJ ama biraz hızlı konuşmuştu. “Hiçbir şey dönmüyor, değil mi CC?” Ses tonu o kadar yapmacıktı ki oturduğum yerde resmen büzüştüm.

“Tabii canım, hiçbir şey dönmüyor,” diye onayladım.

George mavi gözlerini üzerime dikti. Omuz silktim ve başımı iki yana salladım. Bunun üzerine homurdanarak buzdolabına yürüdü. “Bir içki isteyen?” diye sordu.

SJ de ben de teklifi geri çevirdik.

George buzdolabında bira ararken SJ bana dudaklarını oynatarak, *söyle ona dedi. Yalan söyleyemezsin!*

George yerine oturunca yüzümüze bakıp sahte bir gülümseme sergiledi ve birasından bir yudum aldı. “Size inanmıyorum,” dedi. “Senin...” dedi bana bakarak, “gözlerin mosmor olmuş.” Sonra SJ’e döndü. “Sen de tıpkı ilk hamile olduğunu öğrendiğin zamanki gibi ukala görünüyorsun.”

Parmağımı gözümün kenarına götürdüm ve baktığımda üzerinin simsiyah rimelle kaplanmış olduğunu görünce bu yalan olayının işe yaramayacağını anladım. SJ’e doğru başımı sallayarak, George’a söyleyebileceğini işaret ettim.

“CC’nin bir haberi var.”

“Evet,” dedim.

George bana bakıp sırtıttı ve birasından bir yudum daha aldı.

“Hamileyim,” dedim.

“Ya!” dedi George. “Biliyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, tabii.”

“Nasıl anladın?”

“Şey...” dedi gözlerini hafifçe göğsüme çevirerek. “Boş ver canım.”

Hemen kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum.

“Neyse,” dedi George. “Bu harika bir haber, değil mi? Victor kesin...” SJ’in hızla kafasını iki yana sallamasıyla George cümlesini yarıda kesti.

“Ah, üzgünüm, ben Victor’dur diye,” geveledi George ve konuyu tamamen yanlış anlamış oldu. “Ee, şanslı baba kim?” Suratını buruşturdu ve karısına baktı. “*Bunu* sorabiliyor muyum? Soramıyor muyum? Ne olur biraz yardımcı ol SJ!”

“Tabii ki babası Victor,” dedim.

“Kavga etmişler,” diye açıkladı Sarah-Jane.

“Ya!” dedi George. “Ben olsam kafaya takmazdım. O kavgalardan daha çok olacak nasıl olsa!”

“Ben çay yapayım!” dedi SJ. Bir şeylerle meşgul olmaya can attığı her halinden belliydi.

Üzerinden buharı çıkan iki fincanla geri döndüğünde fincanlarımızı George’un Kronenbourg bira kutusuyla tokuşturduk ve sanki kutlama yapıyormuşuz gibi bir havaya girdik.

“CC’ye,” dedi George. “Ve karnında yüzenlere!”

“George!” diye uyardı SJ. “Sanki içinde korsanlar varmış gibi konuşuyorsun.”

Bu lafın üstüne havadaki gerilim dağıldı ve George gülerken birasını burnundan püskürttü. Fakat neşeli görünmek için çabalasam da içim öyle karmaşık duygularla doluydu ki ne hissettiğimi anlayamıyordum bile. Sanırım Victor’la konuşana kadar da anlayamayacaktım. O anda fark ettim ki aslında bu çok mantıklıydı. Sonuçta bu haberin, bu mucizenin, bu olayın yarısı bana, yarısı ona

aitti. Belli bir duygusal tepki verebilmek için ikimizin bir arada olması gerekiyordu. Ancak son başarısız telefon girişiminden sonra anladım ki Victor işbirliği yapmaya hâlâ yanaşmıyordu.

BU KİMİ İLGİLENDİRİR?

Iain'ın evine döndüğümde Mark'ı öyle moralsiz buldum ki her tarafına makyaj bulaşmış suratım bile içinde bulunduğu dert baloncuğunun bariyerini aşamadı.

Kendisi cin tonik içtiği için bana da bir tane hazırlamayı teklif etti.

“Bu gece olmaz,” dedim ve içimden *gelecek sekiz ay da olmayacak*, diye geçirdim.

İçkiyi reddetmem bile ilgisini çekmeyi başaramayınca onun için gerçekten endişelenmeye başladım. Kendi sorunlarımı bir kenara bırakmaya karar verdim.

“Mark?” dedim. “Neyin var canım?”

Başını üzüntüyle iki yana salladı.

“Hadi ama! Dök içini.”

“Iain dışarıda. Bütün akşam dışarıda olacak.” Telefonunu bana uzattı. Bir sandalye çektim ve oturup baktım. Ekranda Iain'ın mesajı duruyordu.

Üzgünüm canım. Biri geri çeviremeyeceğim bir teklifte bulundu. Sana iyi geceler. Görüşürüz. Öptüm.

Elimi Mark'ın elinin üstüne koyup, "Ah, canım benim," dedim. "Bak, buna daha fazla tahammül edemezsin. Iain'la konuşman gerek."

"Denedim," dedi Mark sessizce. Konuşmaya devam etmeden önce öksürerek boğazını temizledi. "Ama işe yaramıyor. Onunla tanıştığımda nasıl biri olduğunu biliyordum. Eğer mutlu değilsem belki de başka türlü bir adam bulmam gerekiyordum. Bana sadece bunları söyledi."

Yanlış bir şey söylememek için elimle ağzımı kapadım çünkü *söylemek istediğim şey*, Iain'ın kalbi nasır tutmuş, aç gözlü bir sürtük gibi davrandığıydı.

Bir süre sonra düşüncelerimi saklamaktan vazgeçtim. "Sen daha iyisini hak ediyorsun," lafı ağzımdan çıkıverdi. "Iain'ın haklı olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Haklı mı?" dedi Mark yüzüme kötü kötü bakarak.

"O konuda haklı, evet. Senin başka türlü bir adama ihtiyacın var," dedim şefkatle. "Sana sadık kalabilecek birine."

Mark iç çekti ve kafasını omzuma yasladı. "Araba almaya benzemiyor bu işler. Öylece mağazaya gidip elindekini daha iyi bir modelle değiştiremiyorsun."

"Biliyorum. Ama sonuçta..."

"Iain'dan önce uzun süre yalnız kaldığımı biliyorsun."

"Evet."

"Ve karşıma ondan iyi biri de çıkmadı, değil mi? On sene boyunca."

"Doğru," dedim. Bir an için acaba Victor'u çoktan kaybettim mi diye düşündüm çünkü işin aslı, tüm kusurlarına rağmen benim de karşıma ondan iyi biri çıkmamıştı.

"Bunlara katlanamam," dedi Mark sesi titreyerek. Tek parmağıyla telefonu oyuncak araba gibi masada itirmeye başladı. "Ama o serse-riyi seviyorum işte," diye ekledi. Artık resmen ağlamaya başlamıştı.

“Ah, canım benim,” dedim. Onu kendime çekip sarıldım. İçinde bulunduğum çıkmazın etkisiyle biriken gözyaşları, Mark’ın çıkmazıyla birleşerek taşıverdi.

Mark’a önerecek bir çözüm bulamıyordum. Fakat nihayetinde ikimiz de ağlamayı bıraktık. Yüzümüzü yıkayıp biraz yemek ısıttık ve televizyonun karşısında birbirimize sokulduk.

Iain saat 22.45’te döndü.

“Ah, ne tatlısınız,” dedi bizi koltukta görünce.

Hafifçe gülümsedim.

“Şşş!” dedi Mark ters ters. “Filmin sonundayız.”

Iain suratını buruşturarak, “Ah, tabii, beni mazur görün,” dedi ve mutfağa gitti.

Mark’ın kolunu sıktım ve son reklam arasına kadar filmi izlemeye devam ettik. Reklam arasında Mark kalktı ve Iain’in peşinden mutfağa gitti.

“Ee, iyi vakit geçirdin mi bari?” diye sorduğunu duydum.

“Evet,” dedi Iain. “Çekici adamdı.”

Ekrandaki berbat reklama rağmen televizyonun sesini açtım ama Go Compare’in şarkı söyleyen salak adamına rağmen hâlâ onları duyabiliyordum.

“Çekici mi?”

“Evet. Seksi. İri. Yatakta çılgın. Öyle işte.”

“Benden daha mı iyi yani?” diye sordu Mark.

Artık o esnada hiçbir şey duymuyormuşum gibi orada oturmaya devam edemezdik. Bu fazla özel bir konuydu. “Hey çocuklar, ben yatmaya gidiyorum,” diye seslendim. Cevap vermediler.

“Hayır, senden iyi değil,” diyordu Iain. Artık sinirlenmeye başladığı için İskoç aksanı ortaya çıkmıştı.

Tam ben yatak odamın kapısını kapatırken, “Öyleyse niye onunla gittin ki?” diye sordu Mark. “Bana bunu niye yapıyorsun?”

Kapı kapandığı için artık sesleri boğuk boğuk geliyordu ve tartışmanın içeriğini anlamıyordum. Ama bağrıışmalar ve çarpılan kapılar ana fikri ortaya koyuyordu. Mark’ın adına ben bile o kadar sinirlendim ki birkaç defa yerimden kalkıp Mark’a destek olmak için yanlarına gitmeyi bile düşündüm. Ama başkalarının işine karışmak hiçbir zaman iyi sonuçlanmaz, hiçbir çift dışarıdan müdahaleleri hoş karşılamazdı. O yüzden kendimi tuttum. Yani tutabildiğim kadar.

Sabah saat dört civarında tuvalete gitmek üzere kalktım. Karanlık salondan geçerken Mark’ın koltukta yattığını gördüm. “Benim yatağıma geçmek ister misin?” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi sinirli sinirli. Belli ki uyumuyordu.

“Peki,” diye fısıldadım.

Ertesi sabah, misafir odasının güvenli alanını terk etmeden önce Mark ve Iain’in evden çıkmasını bekledim. Çıktıklarını düşündüğüm zaman mutfaka gittim. Ancak ısıtıcıyı açtıktan hemen sonra Iain banyodan geliverdi.

“Selam CC,” dedi eşikten başını içeri uzatarak. “Bana da bir şey hazırlar mısın tatlım?”

“Tabii,” dedim. Ses tonunun bu kadar neşeli olmasına bir anlam verememiştim.

“Çay mı kahve mi?”

“Kahve lütfen. Sütü, şekersiz.”

İçeceklerimizi hazırladım ve fincanları salona götürdüm.

Ben fincanını uzatırken pencereye doğru işaret edip, “Güneş!” dedi Iain. “Zamanı gelmişti artık.”

“Bugün işe gitmiyor musun?” diye sordum.

“Cumartesi günü çalıştığım için bugün izinliyim,” dedi. “Ta-te’teki Seager sergisini gezeceğim.”

“İyiymiş,” dedim. “Peki Mark? O işte mi?”

“Herhalde öyledir,” dedi Iain. “Kim bilir. Şu ara hıyarlık etmekle meşgul. Herhalde dün gece sen de konuşmaları duymuşsundur.”

Mimiklerimi kontrol altında tutmak için büyük bir çaba harcadım çünkü misafir olarak bu olaya karışmamın ne gibi tehlikeler doğuracağını farkındaydım. Fakat sanırım pek beceremedim çünkü Iain, “Ne var?” dedi.

“Yok bir şey,” dedim. “Bir şey demedim ben.”

Iain güldü. “Mark’ın sana neler anlattığını tahmin edebiliyorum.”

Başımı salladım ve çayımdan bir yudum aldım. Konunun kendi kendine kapanması için dua ediyordum.

“Ama sana olayın bütünü anlatmadığından yüzde yüz eminim,” dedi Iain.

“Iain,” dedim uyarıcasına. “Bunlar beni ilgilendirmez.”

“Tabii.”

“Ama onu kaybedeceksin,” dedim ve kritik bir anda dilimi tutamadığım için kendime kızdım.

“Sence öyle mi?” diye sordu Iain. Sanki bu haber hem ilgisini çekmiş hem de omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi.

“Mark harika bir insandır. Onu yıllardır tanıyorum. Yerinde olsam elimden kaçırmak istemezdim. Bu konu hakkında ancak bunu söyleyebilirim.”

“Anlıyorum,” dedi Iain koltuğun kenarındaki mektup yığınlarını karıştırıp bir tanesini açarak. “Ama biraz büyümesi gerek.”

Başımı yavaşça salladım ve daha fazla konuşup konuşmamak arasında kararsız kalarak dudaklarımı yaladım. Evet, işlerine burnumu sokmamalıydım ama bu, sessizce oturup arkadaşımı kötülemesini dinleyeceğim anlamına da gelmiyordu.

“Onun mu büyümesi gerek?” diye sordum. “Yoksa senin mi?”

Iain kaşlarını çatıp elindeki banka ekstresine baktı ve sonra çatık kaşlarını bana çevirdi. “Anlamadım?”

“Ne yardan ne serden geçen sensin sonuçta,” dedim. “Mark sana âşık. Tek istediği biraz bağlılık göstermen. O yüzden büyümesi gereken kişinin Mark olduğundan emin değilim.”

Iain suratıma buz gibi bir bakış attı. “Dediğin gibi, bu konu aslında seni hiç ilgilendirmez.”

“İyi öyleyse!” dedim ve kahvaltı etmek üzere mutfığa doğru gittim.

Bir kâse mısır gevreğiyle salona geri geldiğimde Iain söze girdi. “Mark’ın sana söylemediği şey, o buraya taşınmadan önce her konuda hemfikir olduğumuz. Açık bir ilişki sürdüreceğimiz konusunda anlaşmaya varmıştık.”

“Beni ilgilendirmediğini söylemiştin ya...”

“Önceden anlaştığımız bir konuda şimdi mızımızlanması çocukça.”

Her ne kadar dişimi sıktıysam da kendime engel olamadım. “Tanrım, sen de amma katı adammışsın,” dedim. “Oysa ben budist falan olduğumu sanıyordum.”

“Öyleyim zaten.”

“Peki sevgi ve saygı bunun neresinde?”

“Affedersin?”

“Mark *seni seviyor*, sense davranışlarınla onu üzerek resmen aptallık ediyorsun. Niye?”

“Ben? Aptallık ediyorum?” dedi Iain iğneleyici iğneleyici gülerek.

“Evet, bence bu konuda aptallık ediyorsun.”

“İstikrar arayışının ve değişimi reddetmenin bütün acıların kaynağı olduğunu bir budist olarak çok iyi biliyorum,” dedi. “Ama tabii senin bunu anlamayı beklemiyorum.”

Burnumu kırıstırdım. “Efendim?”

“Dalai Lama’nın dediğine göre... Ah, Dalai Lama diye birini duydun mu hiç?”

“Kabalığın lüzumu yok Iain.”

“Peki, Dalai Lama diyor ki... Aman, boş ver. Neyse, mesele şu. Mark her şeyin aynı kalmasını istiyor. Bence biraz ufkunu genişletmesi gerekiyor. Acılarımızın sebebi diğer insanlar değildir. Mark’ın çektiği acının sebebi de sadece kendi çocuksu zihniyeti.”

Acı acı güldüm.

“Bence hiç gülme. Benim evimde, benim inanç sistemime gülmene izin verecek değilim,” dedi.

Ah, başladık işte, diye geçirdim aklımdan. Kimin evinde kalıyor olduğum konusuna bu kadar çabuk geleceğimizi tahmin eder miydim?

“Ben de arkadaşımı üzme için ortaçağdan kalma bir inanç sistemini bahane etmene izin verecek değilim.”

“Ortaçağdan kalma mı?” diye sordu Iain. “Bir katolikten bunu duymak komik doğrusu.”

“Tabii benim katolik olmadığımı saymazsak,” diye tersledim. “Seni hayalkırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Her neyse,” dedi Iain. “Sonuç olarak beni anlamıyorsun ve bu yeterli.”

“Neyi anlamıyorum? Mark’ın seni sev...”

“Açık ilişki yaşamayı *kabul ettiğimizi*. İkili ilişkilerin heteroseksüel normlarını benimsemeye çalışmamayı kabul ettiğimizi. Yani şimdi Mark’ın tatlı canı sıkılıyorsa, bununla kendi kendine başa çıkması gerek.”

“Bu bana biraz sorumluluktan kaçmak gibi geliyor.”

“Siz hıristiyanlar kendinize nasıl davranılmasını istiyorsanız başkalarına da öyle davranmaktan dem vurursunuz. Oysa hepimiz farklı insanlarızdır. İşin aslı, kim kendisine nasıl davranılmasını

istiyorsa öyle davranmamız gerekir. Mark'ın, ondan bana nasıl davranmasını *istiyorsam* öyle davranması gerek. Ve benim istediğim şey de özgür olmak.”

“İyi güzel de,” dedim. “Senin davranışların resmin neresine düşüyor? Mark'ın nasıl davranılmak istediği konusunda *senin* sorumluluğuna ne oluyor?”

“Evet ama zaten ona istediği gibi davranıyorum. Tamamıyla. Başka insanlarla ne yaptığımı Mark'la bir ilgisi yok ki.”

“Buna gerçekten inanıyor olamazsın. Mark seni seviyor ve başkalarıyla görüşmen onu üzüyor. Yani sevgi ve saygı dolu bir insan olarak bunu artık yapmamak *senin* sorumluluğun.”

“Tabii, bunu yapacağım konusunda önceden *anlaşmış* olduğumuzu saymazsan,” dedi Iain. “Eğer şimdi kabullenmekte zorlanıyorsa bu onun problemi, benim değil.”

“Tabii ki *senin de* problemin,” dedim. “Çünkü seni terk edecek.”

“Eğer bunu istediğini söylediyse tamam o zaman. Yolu açık olsun.”

“Hayır, öyle bir şey söylemedi.”

“Ama öyle düşünüyor,” dedi Iain. “Bak, biraz daha kalıp *senin* bilgeliğinden faydalanmayı çok isterdim ama maalesef giyinmem gerek.”

Bir süre oturup güneşli bahçeyi seyrederek Mark ve Iain'i düşündüm. Başka insanların sorunlarını düşünmek rahatlatıcıydı. En azından olayları daha berrak görmek kesinlikle daha kolaydı.

Iain şık kıyafetlerini giyip geri geldiğinde, “Hâlâ buradasın demek?” dedi.

“Evet,” dedim sakince ama içimden *savaş istiyorsun ha*, diye geçiriyordum.

“Düşündüm de, sen *ne kadar* kalacaksın burada?”

“Bilmem. Niye, gitmemi mi istiyorsun?”

“Hemen değil tabii,” dedi Iain. “Ama...”

“Bugün gideceğim, merak etme.”

“Hemen *bugün* gitmek zorunda değilsin,” dedi. “Sadece...”

Kendi kendime, *demek pasif agresif davranış böyle oluyormuş* dedim. Zoraki bir gülümseme sergiledim ve göz kırparak başımı *tebrik ederim* manasında yana eğdim.

“Ne?” dedi Iain.

“İnsanların kafasından geçenleri söylememelerine bayılıyorum.”

“Ya, affedersin. Dur öyleyse, seninle daha açık konuşmak için kısıtlı zamanımdan biraz daha çalayım. Sevgilimle birlik olup onu bana karşı kıskırtman hoşuma gitmiyor. Ve eğer bu yolu tercih etmekte kararlıysan gitmeni yeğlerim.”

Güldüm. “Sizin gibilerin karmaya inandığını sanıyordum.”

“Bizim gibiler, senin deyiminle karmaya inanıyoruz. Ne olmuş?”

“Yani acaba başkalarına iyi davranmaya falan başlaman gerekmiyor mu bir noktada? Tabii eğer dünyaya sıçan olarak geri gelmek istemiyorsan?”

“İyi davranmak, öyle mi? Senin gibi mi yani?”

“Yo, benim öyle bir derdim yok. Çünkü ben karmaya da reen-karnasyona da inanmıyorum. Ayrıca seninle yaşamak zorunda olan kişi de değilim.”

“Oysa benimle *yaşadığını* düşünmeye başlamıştım,” dedi Iain başıyla etraftaki eşyalarını işaret ederek.

“Çok sürmeyecek, inan bana,” dedim donuk bir tonla. “Ama arkadaşıma daha iyi davranmanı isterdim doğrusu. Sevdiğini iddia ettiğin adama.”

“Dediğim gibi CC, eğer Mark birini yatağa atıyorum diye kendini yiyip bitiriyorsa bu onun sorunu.”

“Ne hoş,” dedim. “Yani hiç umursamasa daha mı iyi olurdu?”

Iain omuz silkti.

“Bir düşün bence,” dedim. “Neden ne yaptığını, kiminle görüştüğünü umursamamasını isteyesin *ki?*”

“Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum.”

“Tabii.”

“Ama cevabım evet. Gerçekten de umursamamasını ve beni yargılamadan kendi halime bırakmasını tercih ederdim.”

“O zaman ne yap biliyor musun? Seni *sevmeyen* birini bul,” dedim. “Çünkü umursamak ve sevmek bir bütündür.”

Iain sandalyenin arkasından ceketini alıp, “Ben şimdi dışarı çıkıyorum,” dedi. “Geri döndüğümde gitmiş olacak mısın, yoksa...”

“Gitmiş olacağım Iain,” dedim. “Ama sana edecek son bir bilgece sözüm var.”

Iain gözlerini devirip ceketini sırtına geçirdi. “Dinliyorum.”

“Sana söylediklerimi düşün. Böyle devam edersen Mark seni terk edecek. Onu iyi tanırım. Seni sevdiğini biliyorum. Ama bu durumla başa çıkamayacak. Böyle bir ilişkiyle *başa çıkabilecek* herhangi birini bulursan eğer, bil ki o kişi seni hiç umursamıyordur. Ve eğer istediğin buysa, o zaman bence sevmekten gerçekten çok korkan birisin.”

“Teşekkürler Doktor Freud,” dedi Iain. “Anladım.”

“Daha bitirmedim.”

“Ah, işte bundan korkuyorum.”

“İlgisiz biriyle beraber olmak istemiyorsan... Yani eğer hem Mark’ın seni sevmesi hoşuna gidiyor hem de davranışlarını değiştirmek istemiyorsan Mark’ı sevmekten çok üzmetten hoşlanıyorsun demektir. Ve her durumda, anladığım kadarıyla bu ilişkide asıl büyümesi gereken kişi sensin.”

Iain’ın suratı hafifçe kızardı. “Çok sağ ol CC,” dedi. “Anahtarları posta kutusuna bırakabilirsin. Gelince oradan alırım.” Ardından arkasını döndü, kapıyı açtı ve gitti. Kapı öyle sert kapandı ki bütün ev sarsıldı.

“Lanet olsun!” diye söylendim kendi kendime.

Birkaç dakika boyunca oturup duvarı seyrettim. Sonra Iain’ın stres dolu evinde kafamı toparlayamayacağımı anlayıp hemen dış aldım, eşyalarımı odanın en ücra köşesine taşıdım ve dışarı çıktım. Hava buz gibiydi. Ama gökyüzü masmaviydi ve güneş parlıyordu.

Yalnızca iki yüz metre yürüdükten sonra karşıma bir Starbucks çıktı. Güneşli camın önünde duran ve son derece rahat görünen koltuğun cazibesine kapılıp içeri girdim.

Elimdeki çay fincanından güç alıp cep telefonundan Victor’u aradım. Ama telefonu yine kapalıydı.

Çayımdan bir yudum aldım ve elimi karnımın üzerinde gezdirdim. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bir jinekoloğa görünmem gerektiğini düşündüm. Sonra aklıma, aslında bir jinekologla beraber olduğum ve bu çocuğun babasının da o olduğu aklıma geldi. Bu adam *benim* jinekoloğumdu. Şimdi beni hamile bıraktığından haberi dahi olmadığı gerçeği ise sinirimi bozdu.

Akıntıya kürek çektiğimin farkındaydım ama son bir kez daha onu aramayı denedim. “Ne halin varsa gör o zaman!” diye söylenerek telefonu tekrar çantama attım.

Çayımdan bir yudum daha aldım ve pencereden dışarı baktım. Sokağın sonunda, devasa bir reklam panosunda easyJet’in reklamını gördüm. Sanırım sorularıma bulup bulabileceğim tek cevap buydu.

Derin bir nefes aldım ve telefonu çantamdan çıkarıp SJ’i aradım.

“Evde misin?” diye sordum. “Çünkü sanırım benim bir uçak bileti almam...”

“Ben de tam seni arayacaktım,” diyerek lafımı kesti.

“Tamam. Müsaitsen geleyim mi?”

“Burada biri var,” dedi SJ. “Seni görmek için bekliyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Biraz öfkeli biri.”

“İain mı yoksa?”

“Hayır canım! İain değil! Victor burada. Hemen gelebilir misin? Çünkü başımın etini yiyor.”

“Victor mu? Victor *orada mı?*”

“Aynen.”

“Orada ne yapıyor?”

“Sadece gel, tamam mı?”

“Ve sinirli, öyle mi?”

“Hem de nasıl!”

“Bebekten bahsetmedin değil mi?”

“Hayır. O kısmı sana bırakmak istedim.”

“Bir an önce gelmeye çalışacağım,” dedim. “Herhalde yarım saate falan.”

“Bence bir Valium al.”

“Anlamadım?”

“Yanında Valium varsa hemen bir tane at ağzına.”

“Ben Valium içmem ki.”

“Yazık olmuş. Çünkü bence ihtiyacın olacak. İyisi mi kafana bir kask falan tak o zaman.”

“Ben gelene kadar gitmesine izin verme, tamam mı?”

“Bence gitmeye hiç niyeti yok. En azından seni bir güzel haşlayana kadar.”

BİRİNCİ RAUNT

Eski evime vardığımda stresten karnım düğümlenmişti. Zili çaldım, kapıyı Victor açtı. Geçen yarım saat içinde bir parça bile sakinleşmediği yüzünden anlaşıyordu.

“SJ dışarıda,” dedi. “Şimdi rahat rahat kavgamızı edebiliriz.” Başıyla içeri girebileceğimi işaret etti ki buranın aslında benim evim olduğu düşünülürse durumu biraz sinir bozucu buldum.

Her zamankinden daha beter bir mide bulantısıyla, kaskatı duran bedenine hiç temas etmeden yanından geçtim. “Bütün sabah Mark’ın erkek arkadaşıyla kavga ettim zaten,” dedim yavaşça. “Seninle kavga etmeyi hiç istemiyorum.”

“Ama ben istiyorum,” dedi ters ters ve kapıyı ardımdan kapadı.

Mutfakta sert zemin, buluşmamızın gergin atmosferine daha uygun olduğu için önce mutfığa yürüdüm. Daha sonra oturma odasındaki yumuşak koltuklara geçeceğimizi umuyordum ama belli ki henüz o noktada değildik.

Mutfığa girerken havayı biraz yumuşatma umuduyla ona sarılabileceğimi düşünerek eşikte durdum. Fakat Victor yanımdan büzüşerek geçerken beni uzakta tutmak için tek kolunu havaya kaldırdı. Bu bir ilkti ve çok şaşırdım.

“Victor?” dedim yüzümdeki sahte gülümseme silinirken. “Sorun ne?”

Mutfağın en uzak köşesine gidip kollarını göğsünde kovuşturarak, “Sorun mu?” diye sordu. “Sinirden konuşamayacak haldeyim.”

Bezgin bir halde ona baktım. Gözleri soğuk ve donuk görünüyordu. Kilo vermiş gibiydi. Hatta suratındaki kirli sakalıyla o kadar farklı görünüyordu ki sanki onu hiç tanıımıyordum bile.

Burada kızması gereken biri varsa onun ben olmam gerektiği geçti aklımdan. Fakat bunu dile getirmenin bir faydası olmayacaktı. O yüzden, “Peki,” dedim. “Neden sinirlisin? Konuşmaya oradan başlayalım.”

“Neden mi?” diye kükredi. “Neden?!”

Yutkundum. “Evet,” dedim alttan alarak. “Neden?”

“Çekip gittin.”

“Ben çekip gitmedim.” Artık ben de sinirlenmeye başlıyordum. “Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı.”

“Ara...” diye tekrar etti Victor öfkeyle.

“Evet. Kendimi iyi hissetmiyordum ve erkek arkadaşım bana berbat davranıyordu. Su depomuz ölü kedilerle doluydu, üşüyordum, yalnızdım ve o cehennem çukurundan çıkmam gerekiyordu.”

Victor ceplerini karıştırdı ve bir kâğıt çıkardı. “Peki ya bu?” dedi.

Elindeki kâğıda baktım ama almak için yanına gitmedim. O sırada beni ürkütüyordu. Hiç şüphesiz, bana Ronan’ın sarhoş hallerini anımsatıyordu.

“Elindeki ne bilmiyorum,” dedim. “Sen içtin mi?”

“Hayır, içmedim,” dedi Victor. “Tabii çayı içmekten saymıyorsan. Bu geride bıraktığın not.”

“Seni aramayı denedim,” diye açıkladım. “Telefonlarımı açmıyordun, o yüzden...”

“Telefonlarını açmıyor değildim,” dedi Victor. “İşte bak, her konuda böylesin sen. Aptal telefonu tuvalete düşürdüm. Yani ayvayı yedi. Üzgünüm, tamam mı? Ama böyle şeyler olabiliyor.”

“Anladım,” dedim. “Sadece sana ulaşamadığımı söylüyorum. O yüzden nerede olduğumu açıklamak için not bıraktım. Ama hâlâ niye bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum.”

“Okuma zahmetine girdin mi hiç?” dedi Victor.

“Okumama gerek yok,” dedim. Artık öfkemi ses tonuma yansıtmamakta zorlanıyordum. “Onu ben yazdım.”

“Al,” dedi sayfayı bana doğru sallayarak.

Sinirli sinirli iç çektim ve yanına yürüyüp (arada bir kol mesafesi bırakarak) kâğıdı ondan aldım. Mektuba şöyle bir göz gezdirdim.

“Burada ne yazdığını biliyorum. Onu ben yazdım. Yani?”

“Pek de hafta sonu ara verip kafa dinleme mektubuna benzemiyor, değil mi?” dedi Victor. “Bu mektup benden bıktığın ve gidiyor olduğun anlamına geliyor.”

“Hayır, gelmiyor,” diye itiraz ettim. “Anlamı...” Mektubu baştan okudum ve birinci sayfaya bakılacak olursa Victor aslında haklıydı. “Peki. Ama kendimi yarı yolda bırakılmış gibi hissediyordum.”

“Sen mi öyle hissettin?”

“Tamam, biraz sert olabilir,” dedim. Victor’un öfkesi yüzünden iyice gerilmiştim. “Ama ikinci sayfada...”

“*Biraz mı sert?*”

“Evet, ama ikinci sayfada...”

“İkinci sayfa falan *yoktu*.”

“Tabii ki vardı. Ben iki sayfa yazdım.”

“Hayır, yoktu,” dedi. “Hepsi bu kadardı.”

“Ama ikinci sayfayı *gördün* herhalde. Görmüş olman gerek.”

“Hayır, görmedim.”

“Görmüş olman gerek Victor. Seni sevdiğimi, biraz ara vermeye ihtiyacım olduğunu yazmıştım ve...”

“CC,” dedi Victor. “İkinci. Sayfa. Falan. Yoktu.”

Yanıma yürüdü ve mektubu hızla elimden geri alıp tekrar köşesine döndü. “Bak,” dedi sayfayı suratıma doğru sallayarak. “Altına imza bile atmışsın. Sonuna.”

“Biliyorum, attım. Ama sonra kendimi kötü hissettim ve ikinci bir sayfa daha yazdım.”

“Ben öyle bir sayfa bulamadım.”

“Nasıl bulamazsın?” dedim. “İkisi üst üste katlanmıştı.”

“Yok öyle bir şey,” dedi. “Zırvalamayı kes CC. Beni terk edip gittin ve şimdi de kendini kötü hissediyorsun ve...”

“Yani bana inanmıyorsun? Yine?”

Omuz silkti.

Öfkemi daha fazla kontrol edemeyerek, “Tanrım, aman ne güzel! Değişen bir şey yok ha!” dedim. “Yemek yüzünden hastalandığımı söylüyorum, inanmıyorsun. Kaçık teyzenin panjurlara tarot kartları bıraktığını söylüyorum, inanmıyorsun. Su deposuna ölü kedi yavruları atıklarını söylüyorum, inanmıyorsun. Aynı tema etrafında dönüp duruyoruz Victor. Ne olduğunu görebiliyor musun? Hadi, fikir yürüt. Bir şansını dene. Bilirsen boynuna madalya falan asalım.”

“Teyzem değildi,” dedi Victor sakince.

“Ne?” dedim.

“Distira değildi,” dedi Victor. “Carole’dü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onları Carole yapmış, tamam mı? Bu kadarını biliyorum. Yani sana inanıyorum.”

Kafamı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

“Kedileri gördüm. Çuvaldaki kediler. Onları alıp evlerine gittim ve mutfak masasının üzerine bıraktım, tamam mı? Distira’nın hiçbir şeyden haberi bile yokmuş. Carole yapmış.

“İyi de niye? Niye böyle bir şey yapmış?”

“Bilmiyorum,” dedi Victor. “Belki de kıskanıyordu? Belki resmen delidir. Belki bütün kadınlar delidir. Ben nereden bileyim?”

“Eh, artık biliyorsun,” dedim. “Benim bunları *uydurmadığımı*.”

“Evet. Biliyorum. Sana inanıyorum.”

“Ama bana *ancak şimdi* inanıyorsun,” dedim. “Önceden inanmadın. Carole’ün sana söylemesi gerekti değil mi? Benim sözüm tek başına yeterli olamadı!”

“CC! Hikâye kulağa deli saçması gibi geliyordu. Bunu sen bile görebilirsin.”

“Ben bile mi? Ben bile mi görebilirim?”

“Yani...”

“Ne demek istediğini *anlıyorum*. Ve evet, kulağa deli saçması gibi geliyordu çünkü zaten deli saçmasıydı. Ama deli olan ben değilim.”

“Belki değilsin ama...”

“Belki? Belki mi? Victor, az önce kendin söyledin, Carole yapmış. Yani artık olanları benim uydurmadığımı biliyorsun. Fakat asıl anlamadığım, asıl inanamadığım şey buraya özür dilemek için gelmiş olmaman. Resmen beni paylamaya gelmişsin. Bu akrobatik hamleyi nasıl beceriyorsun, Tanrı aşkına?”

“Ben hiçbir zaman senin uydurduğunu söylemedim ki.”

“Yo, tam da öyle dedin,” diye hırladım.

“Demedim. Ben sadece Distira’nın asla böyle bir şey yapmayacağını söyledim ve sonuçta haklıydım da.”

“Aman, aferin sana,” dedim. Artık tam bir cadı gibi konuşmaya başladığımın farkındaydım ama kendimi kontrol edemiyordum.

“Teyzemin beni zehirlemeye çalıştığını iddia etmekten daha çok aferini hak ettiği kesin!” dedi Victor artık bağırmaya başlayarak.

“Öyle mi?” diye bağırdım ben de. “Yani pişmanlık falan yok? Özür falan yok?”

Victor kıpkırmızı kesilmiş suratıyla, “Niye özür dileyecektim?” dedi. “Niye ben suçlu durumda olayım? Sana ne demeli? Karşına çıkan ilk zorlukta küçük gay dostunla firar etmek de ne oluyor?”

“Küçük gay dostum ha?” Kafamı sertçe iki yana sallayarak gözlerimi Victor’a diktim. “Bu ne cüret! Mark benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ve sen de bunu biliyorsun. Eğer onu aradıysam bunun sebebi en azından söylediklerime güvenmesidir.”

“Tamam ama...”

“Oysa sen, sen ağzımdan çıkan tek kelimeye dahi inanmıyorsun.”

“Bu hiç adil değil CC. Sen Mark’ı senelerdir tanıyorsun,” dedi Victor.

“Ne yani, su depomuza ölü kedi atmışlar dediğimde bana inanman için on beş sene falan mı geçmesi gerekiyor?”

Victor’un burun delikleri şişti. “Sürekli aynı şeyi tekrar edip duracaksan konuşmanın bir anlamı yok,” dedi. “Aynı noktada dönüp dolaşıyoruz.”

Victor mağlup oluyor gibi görünüyordu ki bu benim enerjimi bir kez daha tetikledi. “Haklısın,” dedim. “Anlamı yok çünkü sen söylediklerime dahi inanamayan...”

“Eminim burada da onun yanında kalıyorsundur. Mark’ta.” diye lafımı kesti Victor.

“Pardon?”

“Eminim Mark’ın evinde kalıyorsundur.”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır Victor,” dedim. “Kalmıyorum. Bu gece *burada* kalacağım.”

“Ama SJ dedi ki... Neyse, boş ver.”

“Üzgünüm. Burası *benim evim*, unuttun mu?” dedim ters ters. “Ve SJ de benim arkadaşım.”

Victor bir süre sessizce suratıma baktı. Ağız hafifçe açık kalmıştı. Sonra, “İyi,” dedi. “Madem öyle istiyorsun.” Arkasını döndü

ve koridora çıktı. Elinde ağır bir sırt çantasıyla salondan geri geldi. “Ben kalacak başka bir yer bulurum,” dedi.

“İstersen benim küçük gay arkadaşımı dene,” diye bağırdım arkasından. “Belki o seni misafir eder.”

“Benim de arkadaşlarım var. Sen beni merak etme.”

Sırt çantasını omuzlayıp giderken ona seslenip geri çağırmak için ağzımı açtım. Fakat kapı çoktan kapanmıştı, geç kalmıştım. Gitmişti.

Nereye gittiğini bilmediğimi ve ona hiçbir şekilde ulaşamayacağımı aniden fark edince ön kapıya doğru koştum. Fakat tam elim tokmağa uzanırken ve desenli camın ardındaki siluet küçülürken gururuma yenik düştüm ve elimi geri çektim.

Victor’un gidişinin ardından mutfakta on dakika boyunca sinirli sinirli volta attım. İçimde öfke yüzünden biriken enerjiyi boşaltmanın hiçbir yolunu bulamıyordum. Aslında ağlamak işe yarardı ve her an gözyaşlarına boğulmayı bekliyordum ama şimdilik sadece sinirden kuduruyordum. Mutfakı birkaç defa daha arşınladıktan ve kendimi kafese kapanmış bir hayvan gibi hissetmeye başladıktan sonra ceketimi giyip kendimi dışarı attım. Önce Primrose Hill’e, oradan da Regent’s Park’a yürüdüm.

Hava o kadar soğuktu ki resmen ciğerlerim acıyordu. Şehir merkezinin manzarası aydınlık ve netti. Fakat gözlerim, manzaranın tadını çıkaramayacak kadar kızarmışlardı.

Parkta iki tur attıktan sonra sakinleşmeye başladım. Telefona bakıp burada tam bir saat geçirmiş olduğumu görünce bir hayli acıktığımı da fark ettim ve geri dönmeye karar verdim.

SJ üzerinde mutfak önlüğüyle kapıyı açtı. Ev buram buram sebze çorbası kokuyordu.

“Gelip gelmeyeceğinden emin olamadım,” dedi SJ mutfaka geri dönerek. “Ama bir kazan dolusu çorba yaptım. Yani eğer açsan...”

“Affedersin,” dedim. “Biraz yürümek istedim. Ve evet, açlıktan ölüyorum. Çorba harika olur.”

“Vicky-Vick’le işler pek iyi gitmedi galiba?” diye sordu ve arkasını dönüp çorbayı karıştırmaya başladı.

“Hayır, hiç iyi gitmedi.”

“Tüh,” dedi ancak durumun ciddiyetinin hakkını kesinlikle vermeyen bir ses tonuydu bu. Öyle ki neredeyse kahkahayı basacaktım.

Ekmekle çorbamı yerken SJ’e bütün tartışmayı adım adım anlattım. En iyi arkadaşım olduğu için tabii ki Victor’un hem hıyarlık hem de aylık ettiği konusunda benimle hemfikir. Hatta ne söylesem hemen onaylıyordu. Ruh halim düşünülecek olursa böyle yapması gayet yerindeydi zaten.

“Sonra salondan sırt çantasını aldı ve fırtına gibi evden çıktı,” diyerek hikâyemi bitirdim. Bu arada buranın benim evim, SJ’in de benim arkadaşım olduğunu söylediğim kısmı atlayıvermiştim.

“Eh, dediğin gibi, hıyar sıfatı kâfi,” dedi SJ. “Peki ama bebek konusu? Hamile olmana ne dedi?”

“Ona söylemedim.”

Kaşlarını havaya kaldırıp gözlerini suratıma dikti. “Söylemedin mi? Ne halt yemeye söylemedin peki?”

“Bilmiyorum SJ. Victor çok öfkeliydi. Hamileliği sorunları çözmeye alet etmek istemedim. Çünkü aslında çözemez. Ayrıca Victor’u kafeslemek için bebeği bahane etmek istemiyorum. Bebek yüzünden birlikte olmamızı değil, bebeğe rağmen beraber kalabilmemizi istiyorum. Ve aslında bunu ona söylemeden önce onunla beraber olmak istediğimden *emin olmam* gerek...” Sesim yavaş yavaş kısıldı çünkü aniden Victor’a bebeği neden söylemediğimden aslında emin olmadığımı fark ettim.

SJ kafasını salladı.

“Pek mantıklı konuşmuyorum, değil mi?”

“Aslında konuşuyorsun. Yani ben seni anlıyorum. Ama yine de ona söylemeliydin diye düşünüyorum. Tabii Victor’u hâlâ seviyorsan.”

Birk kaşık çorba içtim ve bir an durup bu soruyu düşündüm.

“Evet? Seviyor musun?” diye tekrar sordu SJ bir parça ekmek koparıırken.

“Emin değilim. Gerçekten, artık hiç emin değilim. Sanırım asıl sorun da bu zaten. İnsan, söylediği tek kelimeye dahi inanmayan birini sevebilir mi? Hasta olduğunda sana bakabileceğine dahi güvenemediğin birini? Bilmiyorum...”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama Victor da yalnızca bir insan sonuçta. Hepimiz zaman zaman hıyarlık ederiz. Sen bile. Ben bile. Hatta George bile.”

“George *asla* hıyarlık etmez,” dedim.

SJ burnunu kıristırdı. “Tamam. Belki George o kadar değildir. Ama *ben* ederim. Bazen resmen kontrolden çıkarım. Ve George da buna katlanır. Çünkü insan bir şeylerin sürmesini istiyorsa bunu yapmak zorundadır.”

Düşünceli düşünceli başımı salladım.

“Yani bence bu durumu atlatacaksınız. Vick sakinleşecek ve geri gelecek. Sen de onun hıyarlıklarını affedeceksin. Tüm bunlar ileride yaşlanıp çocuklarınız büyüdüğünde anlatacağınız komik bir hikâyeden ibaret olacak.”

İşte bu sözlerle gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Çünkü haklı veya haksız olmanın ötesinde, Victor’un adil olup olmamasının ötesinde, çok daha değerli bir şeylerin yitirilebileceğini anlamıştım. Bir tarafta bekâr bir anne olmak ve bizi ayıran kavgayı sonsuza kadar hatırlamak vardı. Diğer tarafta ise birlikte yaşlanmak, geri dönüp baktığımızda bunu atlattığımız tuhaf bir dönem olarak görmek ve bizi ziyaret edecek çocuğumuzun yine birlikte yolunu gözlemek vardı.

İKİNCİ RAUNT

Ertesi sabah daha SJ de ben de yataktan bile çıkmamıştık ki Victor geri geldi. Onu George içeri aldı. Aralarında kısa bir erkek erkeğe konuşma yaptılar. Bilirsiniz, duygusallıktan uzak, sıradan bir tonlamayla. Ardından George işe gitti.

Üzerime bir şeyler geçirdim. Gebelik yüzünden mi yoksa sinir bozukluğundan mı mide bulantısı çektiğime karar veremeyerek mutfağa gittim. Victor mutfakta kendine bir fincan çay hazırlıyordu.

“Selam,” dedi fincandan kafasını kaldırıp. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Konuşmamız gerektiğini düşündüm, o yüzden de...”

“Evet, gerekiyor,” dedim. Yanma yaklaşıp yaklaşmamakta tereddüt ettim. Karar verdiğimdeyse artık yanına gitmek için çok geç olmuştu çünkü bu sefer, hareketim istediğimden daha anlamlı görünecekti.

SJ’in yandaki yatak odasında kıpırdandığını duydum ve bu konuşmayı şimdi, burada yapamayacağımızı fark ettim.

“Mesele şu ki...” diye söze girdi Victor.

“Baksana,” diyerek lafını kestim. “Henüz kendime bile gelemedim. Bir duş alıp seninle dışarda buluşsam?”

“Tabii, olur olur,” dedi Victor. O da en az benim kadar gergin görünüyordu.

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedim. “Geceyi dışarıda falan geçir-medin, değil mi?”

“Hayır. Jeremy’yle kaldım. Gerçi o da hemen hemen aynı şey ya.”

“Doğru,” dedim.

“Nerede buluşalım?” diye sordu Victor.

Pencereye baktım. “Hava güneşli. Parka gitmeye ne dersin?”

“Regent’s?”

“Evet. Seninle, şey... tepede buluşuruz. Primrose Hill Road’un çimenlere çıktığı yerde.”

Victor yavaşça kafasını salladı. “Tabii, olur. Öyleyse bir saat sonra diyelim mi?”

Başımı salladım.

Victor yavaşça gülümsedi ve gitmek üzere arkasını döndü. Sonra duraksadı. “Geleceksin, değil mi?” diye sordu.

Suratına baktım. Yüzünde safi bir duygusallık vardı. O an yanına koşup ona sarılmak istedim. Ama onun yerine sadece, “Geleceğim,” dedim.

Victor evden çıktıktan sonra onun hazırladığı çaya biraz süt ekleyip sandalyeye oturdum ve arka bahçeyi seyretmeye başladım. Bir zamanlar hayatımı cehenneme çeviren Leylandi ağacı şimdi kurumuş, kahverengi bir direkten ibaretti. Üzerinde yeşile dair hiçbir şey kalmamıştı.

Ağacın gölgesi yüzünden bahçenin çamur öbeğine dönmüş olan kısmında çimler çıkmaya başlamıştı. Uzun bir süre boyunca o ağaçla ilgili bir batıl inanç geliştirmiş, ağacı hayatımdaki mutluluğun ters orantılı bir barometresi olarak görmüştüm. Ağaç büyüdükçe her şey benim için daha berbat bir hal alıyordu sanki. Öyle ki karanlık gölgesi beni en sonunda yutacak diye korkar olmuştum. Ama şimdi, ağaç neredeyse tamamen yok olduğu halde her şey hâlâ koca bir karmaşa içindeydi. Ağzımdan çıkan hiçbir şeye inanmayan bir adamın bebeğini taşıyordum karnımda. Ve bu adam, sevmek için

gösterdiğim bütün çabaya rağmen hâlâ nefret ettiğim bir yerde yaşamakta ısrar ediyordu.

Omzuma dokunan bir elle irkildim. Arkamı döndüğümde SJ yanımda dikiliyordu. Üzerinde erkek pijamaları vardı.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim. “Şu ağaca bakıyordum.”

“Of, Tanrım,” dedi. “Şimdi hatırladım, bugün kesmeye geleceklerdi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Karşıdaki yaşlı teyze para katkısında bulunup bulunamayacağımızı sormuştu.”

“Bayan Pilchard mı?”

“Evet. Biliyorum, sen onu pek sevmezsin ama bana gerçekten kibar davranıyor.”

“Ağzım açık kaldı doğrusu,” dedim.

“Her neyse. George da ağaç tepemize yıkılacak diye korkuyordu. Ağaç devirici adamın ücreti için Bayan Pilchard’a 50 sterlin verdi. Senin için sakıncası yok, değil mi?”

“Hayır, tabii ki,” dedim. “İnanamıyorum, gerçekten bugün kesilecek mi?”

“Öyle söylemişlerdi,” dedi SJ. “Kadın odunu istiyor muyuz diye sordu, hayır dedik.”

“Tabii, yakacak bir yer yok, o yüzden...”

“Aynen,” dedi SJ. Sonra, “Az önce Victor mu buradaydı?” diye sordu.

Mutfaktaki saate baktım ve ayağa kalkıp çayımın son yudumunu içtim. “Evet,” dedim. “Hazırlanmam gerek. Parkta buluşacağız. Konuşmak için.”

SJ omzumu okşadı ve gülümsedi. “Ona iyi davran,” dedi. “O zaman o da sana iyi davranır.”

Homurdandım. “Denerim,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Deneme. İyi davran.”

Bir saat sonra parktaydım. Victor arkası dönük bir şekilde, bankta soğuktan kambur olmuş halde oturuyordu. Küçük beyaz bulutlar halinde çıkan nefesini görebiliyordum.

“Merhaba,” dedim yanına yaklaşınca. “Çok üşümedin umarım?”

“Biraz, belki. Hadi yürüyelim.”

Sessizce çimenlerde yürümeye başladıktan sonra Victor, “Dinle,” diye söze girdi. “Distira ve Carole’le ilgili olaylar...”

“Onların önemi yok,” dedim sanırım biraz fazla cömertlik ederek.

“Aynen,” dedi Victor. “Ben de öyle düşünüyordum.”

Tek kaşımı kaldırdım ve göz ucuyla ona baktım. Olanları, her ne kadar ilişkiyi mahvetme girişimlerini önemsiz gibi görmeye çalışmışsam da hâlâ Victor’dan bir özür duymayı umuyordum.

“Ne?” dedi Victor. Belli ki ona baktığımı fark etmişti.

“Yok bir şey,” dedim savunmaya geçerek. “Sorun yok.”

“Eğer ikimiz de sadece ufak bir pürüz atlattığımız konusunda hemfikirsek...” dedi Victor.

“Evet.”

“Öyleyse aramızda bir sorun yok, değil mi?” diye sordu içten bir tavırla.

Bakışlarımı ufka çevirdim ve içimden *erkekler* dedim. Bir grup okul çocuğu parkın öbür tarafındaki parkurda koşu yapıyorlardı. Aklıma, benim de bir keresinde sabah ayazında okullar arası koşuya katılmak zorunda kaldığım o cehennem gibi gün geldi.

“Değil mi?” diye yineledi Victor.

Kafamı çevirip ona baktım. “Bilmiyorum,” dedim. “Gerçek bu.”

Ana yola varınca karşıya geçmek için diğer yayalarla beraber durup bekledik. Öteki tarafa ulaşip bizim gibi park gezintisine çıkmış insanlarla aramızdaki mesafe tekrar açılınca Victor, “Ama istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Neyi istiyorum?”

“Devam etmeyi,” dedi. “İlişkimize devam etmemizi istiyorsun değil mi?”

“Asıl mesele artık orada yaşamak istememem,” dedim Victor’un sorusuna cevap vermekten kaçınarak.

“Fransa’da mı?”

“Evet. La Forge’da.”

“Ya,” dedi Victor. “Bunu hiç bilmiyordum. Distira ve Carole yüzünden mi?”

Omuz silkтім. “Biraz,” dedim. “Evin cazibesini artırmadıkları kesin. Ama tek sorun o değil. Gerçek şu ki, ev soğuk ve sefil durumda. Donuyoruz, çamur içindeyiz ve...”

“Evet, soğuk,” diye onayladı Victor. “Ama sefil olduğunu söylemek bence o kadar objektif bir yorum değil.”

“Bence objektif,” dedim.

“Sefil sıfatı evler için kullanılır mı bile emin değilim. Bence bu sıfat daha çok *senin* o evde nasıl hissettiğini anlatıyor olmasın?”

Victor’un yorumu, Iain’ın, Mark’a davranışlarını aklamaya çalışma şeklini hatırlattı. Ve tabii bunun üstüne istemeden sınırlandım. “Yani bu benim suçum mu?” dedim. “Onu mu demek istiyorsun?”

“Hayır, hiçbir şeyin senin suçun olduğunu söylemiyorum.”

Outer Circle’ı geçmek için duraksadık. Sonra birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan sessizce yürüdük.

Nihayet ben sessizliği bozdum. “Ne düşünüyorsun?”

Victor hafifçe güldü.

“Komik olan ne?” diye sordum.

“Hiç... Sadece... Jeremy dün gece diyordu ki... Hani kadınlar hep ne düşündüğümüzü sorar. Genelde ya futbol ya motosiklet ya da seks düşünüyoruzdur ama sanki ilişkimizi, aşkı falan düşünüyormuşuz gibi rol yaparız.”

Ne anlam çıkaracağımı bilmeden başımı salladım. “Yani şimdi futbol, araba falan mı düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hayır, tabii ki hayır,” dedi Victor. “Sadece Jeremy’nin söylediği komik bir şeydi işte.”

“Anladım,” dedim. “Neyse. Kısacası Güney Fransa hiç de beklediğim gibi çıkmadı. Mesele bu.”

Victor burnundan derin bir nefes aldı. “Bunun olacağını hissetmiştim.”

“Neyin?”

“Orada yaşamak istemeyeceğini. Ve o evin, senin şaşaalı beklentilerini karşılamayacağını. Ve benim bir seçim yapmak zorunda kalacağımı.”

“Benim şaşaalı beklentilerim yoktu.”

“Ama artık bir çiftlikte yaşamak istemiyorsun.”

“Evet. O çiftlikte yaşamak istemiyorum. Üzgünüm.”

“Sen de farkındasın, bu hiç adil değil. Yani benimle tanıştığında bunu biliyordun. Bütün bunlar çoktan planlanmıştı. Seni uyarmıştım. Sen de benden asla burada kalmamı talep etmeyeceğini söylemiştin.”

“Biliyorum.”

“Bu da planının bir parçası falan mıydı?” diye sordu.

“Plan mı?”

“Evet,” dedi neredeyse aşağılayıcı bir ses tonuyla. “Önce pençelerini bana iyice geçirip bombanı sonra patlatmayı mı planlamıştın?”

Yürümeyi bıraktım ve yüzümdeki öfkeyi açıkça görebilsin diye suratına baktım. “Bende *pençe* yok Victor,” dedim ellerimi ona doğru kaldırarak. “Sadece tırnaklarım var. Usta gibi çalışmaktan kırılmış tırnaklar.”

“Lafın gelişi söyledim,” dedi.

“Bu lafın gelişi hiç hoşuma gitmedi.”

“Evet,” dedi. “Üzgünüm. Sadece Jeremy’nin ettiği bir laf yüzünden...”

Tanrım, dedim içimden. O sümsük heriften nefret ediyorum.

“Dediğimi unut,” dedi Victor.

Keşke unutulabilsem, diye geçirdim içimden.

“Ayrıca hayır,” dedim. “Hiçbir şey planlamadım. Güney Fransa’nın Sibiryaya gibi olması benim planım değildi. Kepçecinin duvarları yıkıp bahçemizi çamur tarlasına çevirmesi benim planım değildi. İçme suyumuzun içine ölü kedilerin mikrobunun karışması da benim planım değildi.”

“Evet ama bütün bunlar düzelecek. Biliyorsun.”

“Nasıl düzelecek?” dedim. “Ne yapmayı düşünüyorsun? La Forge’un St Tropez’e dönmesi için küresel ısınmayı mı bekleyeceksin?”

“Yaz gelecek,” dedi Victor. “Hava orada ısınmaya başladı bile. Hem Distira ve Carole’le ilgili sorunları da çözdük. Bahçemizi de yeniden düzenleriz.”

“Ama ben orada yaşamak istemiyorum,” dedim. “Her yere çok uzak. Herkesten ve her yerden çok uzak. Asıl önemli olansa orada... Orada...” Yapmak üzere olduğum küçük konuşma kesildi çünkü söylemek üzere olduğum şey, orada bir çocuk büyütmek istemediğim aramızdaki her şeyi değiştirecekti. Bu bilgiyi, zavallı Victor’a aniden vermek, şu noktada hâlâ adil görünmüyordu.

Victor konuşmaya tereddüt etmemi tamamen yanlış yorumlayarak, “Beni artık sevmiyor musun?” diye sordu. “Sebebi bu mu?”

“Seviyorum... Seviyorum,” dedim. “Sanırım hâlâ seviyorum.”

“*Sanırım* seviyorsun,” diye tekrar etti. Bunun kulağa ne kadar kötü, ne kadar yıkıcı geldiğini görebiliyordum.

“Sevdiğimden gayet eminim,” dedim ama bu bile kulağa pek iyi gelmiyordu. “Sadece... O kadar çok şey yaşadık ki... Bir sürü *dargınlık*... Distira, içme suyumuz, her şey...”

“Yine mi o konu?” dedi Victor.

“Evet, yine o konu,” dedim.

“Ama az önce artık bir önemi olmadığını söyledin.”

“Önemi yok. Senin bana inanmamış olman hâlâ önemli ama. Hem de çok önemli.”

Victor başını salladı. “Anlıyorum,” dedi ve hiç konuşmadan karar vermişiz gibi aynı anda yürümeye başladık.

“Haklısın,” dedi Victor sonunda. “Ben hatalıydım. Üzgünüm.”

“Hasta olduğumda yanımda değildin. Sana güveniyordum Victor ama sen beni yüzüstü bıraktın.”

“Grip olduğunu sanmıştım,” dedi Victor. “Semptomlar griple aynıydı. Nereden bilebilirdim ki?”

“Doktor olduğunu sanıyordum.”

“Bak. Buna inanmayacaksın biliyorum ama bilmenin bir yolu yok. Belirtiler griple aynıdır. Evet, kan testleri falan yapılabilir ama doktorlar domuz gribini genellikle sadece salgın olduğunu bilerek teşhis ederler. Telefonda teşhis etmelerinin sebebi de budur. Salgın olduğunu da aldıkları haber bültenleri sayesinde bilirler ve diğer hastalara ona göre bakarlar. Ben bilmiyordum çünkü pratisyen hekim değilim.”

“Ama ne kadar hasta olduğumu görüyordun.”

“Doğru. Demek bir hata yaptım. Ve üzgünüm. Ama diğer doktor da hataya düştü. Doğru teşhis koyamadı.”

“Hangi doktor?”

“Eve gelen doktor.”

“Tabii öyle bir doktor olsaydı Victor. Eve kimse gelmedi.”

“Peki,” dedi Victor. “Öyleyse, tamam. Ama ben doktorun geldiğini sanıyordum. Üzgünüm.”

Bir an için elimi uzatıp aramızdaki buz gibi mesafeyi kırarak ona dokunmaya kalkıştım ama o hiçbir tepki vermedi. Hatta fark ettiğini bile sanmıyorum. Böylece elimi aynen aşağı indirdim ve tekrar pantolonumun cebine soktum.

“Şimdi, olanları telafi etmek için ne yapabilirim?” diye sordu. “Aramızı düzeltmek için ne demem gerekiyor?”

“Bilmiyorum. Söyleyebileceğin pek bir şey olabileceğini de sanmıyorum.”

“Bir daha sözünden asla şüphe etmeyeceğimi söylesem? Telafi eder mi?”

Yüzüne şöyle bir baktım ve tamamen samimi olduğunu gördüm. Oyuncak tren almak için yalvaran on iki yaşında bir çocuğa benziyordu.

“Sana hep inanacağıma söz versem...” dedi.

“Bunu söylemen güzel,” dedim.

“Ama faydası olmuyor mu?”

“Yo, oluyor,” dedim.

Yolumuz, köpeğini gezdiren yaşlı bir kadınla kesişti. El çantasının benimkinin aynısı olduğu dikkatimi çekti. Bir an için acaba gelecekteki yalnız halimin bir yansıması mı diye düşündüm.

Victor, kadın yanımızdan geçtikten sonra, “Geri dönecek misin?” diye sordu.

“Sana mı, La Forge’a mı?”

“İkisine de. Yaşadığım yer orası olduğuna, hatta *ikimizin de* orada yaşadığını düşündüğüme göre.”

Kafamın içinde bu soruya bir cevap bulabilmek için mücadele ederken bir süre sessizce yürüdük. Sağ duyulu, sevgi dolu yanım, *evet, evet! Tabii ki sana döneceğim!* demem için yanıp tutuşuyordu. Fakat gerçek şu ki La Forge benim için artık bir kâbusu temsil eder olmuştu. Soğugun, yalnızlığın, hastalığın ve hatta korkunun hüküm sürdüğü bir kâbusu. Şimdi oraya dönmeye *evet* demek gücümü aşıyordu.

“Tamam, ben cevabımı aldım galiba,” dedi Victor sonunda. “Hiç umut yok.” Gerçekten de sesinde umuda dair ne varsa yok olmuştu şimdi.

Yürümeyi bırakıp durdu. Bunun üzerine ben de durdum ve yüzüne bakmak için ona döndüm.

“Yani kısacası, ya hayalimden vazgeçeceğim ya da ilişkimiz bitecek,” dedi. “Söylediklerin bu anlama geliyor.”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Dinle, çok üzgünüm. Ama oradan nefret ediyorum. Sana evet diyebilmeyi gerçekten çok isterdim ama...”

“Öyleyse de. Sadece bir kelime. Söyle işte.”

“Yapmam. Üzgünüm. Seninle başka her yere giderdim. İnan bana bunu yapardım. Ama oraya gitmem. Denedim. Elimden gelen her şeyi yaptım. Ama oraya dönmek istemiyorum.”

“Anlaşıldı,” dedi Victor. “Tanrım... bu kadar katı olabileceğin hiç aklıma gelmezdi.”

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm,” dedim. “Her şeyin bu kadar kötü olabileceği de benim aklıma gelmezdi.”

Victor gözlerini yüzümde gezdirdi ve sonra iç çekip, “Peki sana bir kez sarılabilir miyim?” diye sordu.

Bir an yüzüne baktım, sonra ona doğru bir adım attım. Fakat fiziksel yakınlığın yaralarımızı iyileştirebileceğinden şüpheliydim.

Victor kocaman kollarını etrafıma sardı ve boynumu koklarken, “Sadece kokunu unutmak istemiyorum,” dedi. O an aniden bunun bir iyileştirme değil de *veda* sarılması olduğunu anladım. Nefesim kesildi ve gözlerimde yaşlar birikti.

“İlişkimizin yürüyeceğine gerçekten inanmıştım,” dedi kulağıma fısıldayarak. “Berbat bir durum, değil mi?”

Dudaklarımı güçlkle kıpırdatarak, “Berbat,” diye tekrar ettim. Hem saçma hem de halimizi çok iyi tanımlayabilen bir kelimeydi. Victor geri çekildi ve omuzları mı öyle sıkı sıkı tuttu ki canım acıdı.

“Kendine çok iyi bak, tamam mı?” dedi. Onun da gözlerinin dolduğunu gördüm.

“Victor,” dedim. “Yapma... Lütfen...”

Kafasını iki yana salladı, yutkundu, tek elini sakalında gezdirdi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Victor!” diye bağırdım.

Ama o sadece tek elini *dur* ya da *elveda* dercesine havaya kaldırdı ve omuzları iki yana düşerken yürüyüşünü hızlandırdı. Bense arkasında, buz gibi rüzgârın ortasında, yanaklarımdan akan göz yaşlarımla kalakaldım.

Parktan çıktığımda en azından ağlamayı bırakacak kadar kendimi toparlayabilmişim. Yine de hâlâ titriyordum; soğuktan mı yoksa şoktan mı emin değildim.

Ancak SJ’in yüzüme şöyle bir bakması kendimi tekrar koyu vermeme yetti bile.

“Ah, canım benim!” dedi ben kollarına yığılırken. “Ne oldu?”

Bir süre eşikte birbirimize sarılarak durduk, sonra içeri girip kapıyı arkamızdan kapadık.

Başımı iki yana sallayarak koltuğa yığıldım. “Özet olarak, konu benim oraya gidip orada yaşayıp yaşamayacağıma dayandı. Ve sanırım ben işleri batırdım.”

“Hayır mı dedin?” diye sordu SJ şaşkına dönmüş gibi.

“Oradan nefret ediyorum, SJ,” dedim. “Öyle nefret ediyorum ki!”

“Bekâr olmaktan daha mı çok nefret ediyorsun?” diye sordu. “Tek başına çocuk büyütmekten daha mı çok? Acaba durumu biraz abartıyor olabilir misin? Bir ev ne kadar kötü olabilir ki?”

“Tahmin bile edemezsin,” dedim. Ama aslında SJ’in haklı olabileceği şüphesine de kapıldım.

Sonraki bir saat boyunca televizyonda bir sohbet programının sunucusu, çiftleri kameralar karşısında tartışmaları için kışkırtırken bunu düşünmeye devam ettim.

SJ koltuğa oturup bebeğin kazağını örmeye başladı. Örgü örmenin onu rahatlattığını söyledi ve hatta benim de denememi önerdi. Fakat çoğunlukla, kaçırıldığı ilmeklere küfür etmekle meşgul olduğuna şahit olduğum için rahatladığına pek ikna olmadım.

Saat dört gibi çay yapmak için mutfığa gittim ve ölü ağacın hâlâ kesilmemiş olduğunu fark ettim. “Ağacı kesecek adama ne oldu?” diye seslendim koridordan.

“Bilmem,” diye bağırdı SJ. “Gelmedi.”

“Huysuz ihtiyar Pilchard verdiği parayla kaçıp gitti bence,” dedim.

“Muhtemelen!” diye onayladı SJ.

Tam su kaynamaya başlarken ev telefonu çaldı. Herhalde kısa bir konuşma yapıldı ki salona geri döndüğümde SJ telefonu kapatıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı ve dudaklarını yaladı. Kötü bir haber almış gibi görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

İç çekti.

“Ne?!”

“Arayan Victor’du,” dedi dudağını bükerek.

Kalbim duracak gibi oldu. “Victor mu?”

“Affedersin, telefonu sana vermek istedim ama o...”

“Ne dedi?” diye sordum.

“Sadece sana, gitmeye karar verdiğini söylememi istedi.”

“Gidiyor demek...” dedim donuk donuk.

“Bu gece. Az önce uçak biletini almış.”

Uyuşmuş bir halde başımı salladım. “Peki.”

“O seni ararmış, öyle söyledi.”

Tekrar başımı salladım ve *beni ararmış* lafının olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu anlamaya çalıştım.

Koltuğun kenarına çöktüm.

“Bu kadar mı? Tam olarak ne dedi SJ?”

“Aşağı yukarı bu kadar,” dedi SJ. “Çok üzgünüm.”

“Tam olarak hangi kelimeleri kullandığını duymam gerek.”

“Tabii. Şey...” SJ gözlerini tavana dikip düşündü ve sonra tekrar bana bakarak devam etti. “İşte dedi ki, ‘Selam, Sarah-Jane. Ben Victor. CC’ye bir mesaj iletebilir misin?’ ”

Bu sefer de SJ’in *gereksiz* ayrıntılara girmesine biraz sinirlenerek, “Tamam,” dedim.

“Ben de seninle kendisinin konuşmasının daha iyi olacağını söyledim.”

“Tamam.”

“O da hayır dedi. Mesajı benim iletmemi tercih ettiğini, biletini aldığını ve bu gece gideceğini söylememi istedi.”

“Bu kadar mı yani?”

“Seni arayacağını söyledi.”

Derin bir nefes aldım. “Eh, bu da bir şey, değil mi?”

SJ yine dudağını büktü ve “Eşyalarla ilgili olarak seni arayacağımı söyledi,” dedi.

“Aman Tanrım! Demek hepsi bu kadar...”

“Çok... Çok üzgünüm CC.”

Gözlerimi yere diktim. SJ’in yanıma gelip beni teselli etmeye kalkışacağını fark ettiğimde onu durdurmak için elimi havaya kaldırdım. “Yapma,” dedim. “Yine ağlamaya başlarım.”

SJ kafasını salladı ve kuzu gibi tekrar koltuğuna oturdu. Birkaç dakika sonra örgü şışlerinin tıkırtısı duyuldu ve bir süre devam edip aniden durdu. Kafamı kaldırıp ona baktım.

“Ona söylemen gerekirdi,” dedi. “Bu konuyla ilgili sadece bu yorumu yapacağım.”

“Biliyorum.”

“Sonuçta onun da çocuğu. Bilmeye hakkı var.”

“Biliyorum,” dedim tekrar.

Camdan dışarıya baktım ve Victor’la nasıl bu noktaya geldiğimizi düşündüm. Tamam, olan biten her şeyi, söylenmiş ve söylenmemiş tüm sözleri hatırlıyordum ama yine de bunların hiçbirinin bu şekilde son bulmasını açıklamaya yetmiyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

“Victor’un numarası telefonda göründü mü?” diye sordum seşimdeki telaşla kendimi bile şaşırtarak.

SJ telefonu alıp bana uzattı.

“Kahretsin,” dedim tuşlara basarak. “Gizli numara.”

“Ama sende numarası vardır, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Fransa’dayken telefonu tuvalete düşürmüş. Yeni bir telefon ve yeni bir hat alacağını söylemişti.”

“Ve sende o numara yok mu?”

“Bence henüz hat almadı,” diye açıkladım.

“Peki ya Jeremy? Jeremy’yle kaldığını söylemiştin.”

Başımı salladım. “Onun numarasını bilmiyorum. Adamın soyadını bile bilmiyorum.”

SJ başını iki yana salladı. “O zaman bence sabırlı olman gerekecek canım. Ya da sen de bir bilet alacaksın.”

Cep telefonum çaldı. Hemen telaşla elimi çantama attım. Fakat çıkardığımda ekranda Mark’ın adı yazıyordu.

Mark, yaşanan dramdan bihaber olduğunu gösteren neşeli bir ses tonuyla, “Selam fıstık,” dedi. “Acaba yüce varlığınıza bizi şeref-
lendirecek misiniz *ce soir** diye merak ediyordum.”

“Victor’a ait bir numara var mı sende?” diye sordum.

“Victor mu? Tabii. Neden? Kayıp mı ettin?”

“Fransız numarasını demiyorum. O artık çalışmıyor. Başka bir numara var mı? Ya da arkadaşı Jeremy’nin numarası?”

“Jeremy mi? Hayır,” dedi Mark. “O adama katlanamıyorum. Ne oldu? Sesin çok tuhaf geliyor.”

Mark’a hikâyenin olabilecek en kısa özetini geçtim.

“Sen evde mi olacaksın?” diye sordu özeti dinledikten sonra. “Eğer istersen eve giderken önce sana uğrayabilirim.”

“Gerek yok, SJ burada,” dedim.

“Bence var,” dedi. “Akıl akıldan üstündür. Gelirken bir şişe şarap da getireyim, değil mi?”

“Ben içemem Mark,” dedim.

“Sen mi içemezsin? Hangi dağda kurt öldü?”

“Hamileyim, oldu mu?”

“Aman Tanrım! Peki, o zaman çikolata getireyim,” dedi. “Ya da rezene falan istiyorsan.”

“Rezene mi?”

* (Fr.) Bu akşam. (ç. n.)

“Ne bileyim. Tuhaf tuhaf şeyler aşermen gerekmiyor mu?”

“Çikolata kâfi,” dedim.

“Tamam.”

“Aslında bitter Bounty olsun, tamam mı?”

“Tabii.”

“Çok olsun.”

“Tamamdır.”

Bir saat sonra kapı çaldı. Kafamı televizyondan SJ’e çevirdim ve, “Sence Mark mı George mu?” diye sordum.

“Mark,” dedi SJ saate bakarak. “George’un anahtarı var.”

Ayağa kalktım. Bu sefer kendimi tutup ağlamamak umuduyla şöyle bir silkindim ve koridora yürüdüm.

Kapıya vardığımda tek elimi kapı koluna koydum, derin bir nefes alıp ciğerlerimi oksijenle doldurdum ve kolu ittim. Fakat gördüğüm şey karşısında ciğerlerimdeki bütün hava tekrar boşalıverdi. Eşikte Mark değil perişan haldeki Victor duruyordu.

“Sen!” dedim aptala dönmüş gibi.

“Evet,” dedi Victor sessizce.

SJ koridora çıktı. Çoktan paltosunu üstüne geçiriyordu. “Şey, benim bir yere kadar gitmem lazım,” dedi.

Kapıya yaklaşınca duraksadı ve bana bakıp ekledi. “Bu sefer halledin olur mu? Ona gerçeği söyle.”

Başımı salladım. O da bana göz kırptı ve paltosunu ilikleyip çıktı.

ÜÇÜNCÜ RAUNT

“Bence içeri gel,” dedim Victor’a. “Burası çok soğuk.”

Yanımdan geçmeye çalışırken sırt çantasıyla beni istemedenden kenara sıkıştırdı ve sonra özür dileyip içeri girdi. Kapıyı kapattım ve peşinden mutfığa yürüdüm.

“Gideceğini sanıyordum,” dedim. “Hatta çoktan gittiğini düşünmüştüm.”

Victor sırt çantasını omzundan indirdi, duvara yasladı ve sonra dönüp yüzüme baktı. “İstasyona kadar gittim ama sonra yapamadım. Trene binemedim. Aramız bu haldeyken yapamazdım.”

“Öyle mi?”

Victor kafasını iki yana salladı. “Hep George Harrison’ın karısının söylediği şeyi düşünüp durdum.”

George Harrison’ın karısının ne demiş olabileceğini hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

“Jeremy’yle izlediğimiz bir belgeselde görmüştüm,” diye açıkladı Victor.

O sırada dışarıdan gelen elektrikli testerenin gürültüsüyle konuşmamız kesildi. İkimiz de kafamızı çevirip bahçeye baktık. Devasa bir projektör ölü ağacımızı aydınlatıyor, turuncu koruyucu kasklı bir adam merdivene tırmanıyordu.

Testerenin çığlığını bastırmak için yüksek sesle, “Ağacı kesiyorlar,” dedim.

“Nihayet!” dedi Victor.

“Salona geçelim, daha iyi olur,” dedim ve önden ilerledikten sonra gürültüyü biraz engellemek için salonun kapısını kapadım. Victor yürüyüp arkasını şömineye vererek durdu. Ben de gidip koltuğu oturdum ve kafamı kaldırıp ona baktım.

“George Harrison’ın karısıyla ilgili bir şey diyordun. Beatles üyesiydi o, değil mi?”

“Evet. Karısıyla baya fırtınalı bir ilişkileri vardı. Kadın, insanların ona hep uzun evliliklerinin sırrının ne olduğunu sorduklarından bahsediyordu.”

“Evet...”

“O da bu soruya verdiği cevabın, uzun bir evliliğin sırrının hiçbir zaman boşanmamak olduğunu söylüyordu.”

Kendimi tutamadım ve hafifçe gülümsedim.

“Biliyorum, çok saçma,” dedi Victor kararsız bir tavırla.

“Hayır, hayır saçma değil. Aslında baya derin bir laf.”

“Evet. Ben de öyle düşündüm. Çok zor zamanlar geçirdiklerini ama hep birlikte kaldıklarını söylüyordu. Sonunda beraber olmakta direndikleri için mutluydu çünkü geriye dönüp baktığında paylaştıkları bir sürü anıları olmuştı.”

Victor yutkunarak güçlükle konuşmaya çalışırken âdemelmasının şişip indiğini görebiliyordum.

“Böyle olmasını ben de istemiyorum,” dedim. “Biliyorsun.”

Victor’un yüzüne bir gölge düştü. “Yani ayrılmayı,” dedim. “Ayrılmayı istemiyorum.”

Victor derin bir oh çekti. “Ah,” dedi. “Tamam, ben de istemiyorum.”

“Ben...” dedik ikimiz de aynı anda.

“Önce sen söyle,” dedi Victor hafifçe gülümseyerek.

“Hayır, hayır, sen...”

“Sadece diyecektim ki... nerede yaşayacağımız hiç umurumda değil. Gerçekten önemi yok. Peki sen? Sen ne diyecektin?”

Gülümsedim ama yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Aynı şeyi,” dedim güçlkle konuşarak.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Yeni bir gözyaşı dalgasıyla görüşüm bulandı. Uzanıp elime bir peçete aldım ve burnumu sildim. “Nereden çıkıyor bu gözyaşları anlamıyorum,” dedim. “Şimdiye kadar tükenmiş olmaları gerekiyordu.”

Victor gözünün ucunu sildi ve parmağını bana doğru kaldırdı. “Bunlar da aynı yerden çıkıyor herhalde,” dedi.

“Evet.”

“Yani...” dedi Victor. “İkimiz de nerede yaşayacağımızı umursamıyorsak bizim gibi akıllı iki insan bu sorunu çözebilmeli, öyle değil mi?”

“Öyle olmasını beklerdik. Ama belli ki o kadar akıllı değiliz.”

“Ben öküzlük ettim. Uğraşmam gereken bir sürü iş vardı ama bu bahane olamaz, biliyorum. Her şeyi böyle berbat edebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Dersimi aldım. İzin ver de sana bunu gösterebileyim.”

“Sana ihtiyacım vardı Victor,” dedim. “Evimden uzakta, hastaydım ve sana ihtiyacım vardı.”

“Biliyorum, her şeyi batırdım. Ama telafi edeceğim,” dedi sesi çatallanarak. “İnsanlar hata yapar. Ya birlikte olmaya devam edip ders alırlar ya da vazgeçip başka biriyle her şeye en baştan başlarlar. Ama bir noktada buna bir dur demeleri gerekir. Bir noktada, *ayrılmayalım ve her şeyi birlikte düzelteyim* demeleri gerekir.”

Gözyaşlarım artık sel olmuştu ve cevap veremeyecek haldeydim.

“Benim için de gerçekten zor bir dönemdi. Perpignan’da çok fazla duygusal meseleyle uğraşıyordum.”

“Biliyorum,” dedim. “Bunun için üzgünüm. Korkmuştum. Gerçekten korkmuştum. Ama bu da bahane olamaz.”

Victor iç çekti ve kafasını iki yana salladı. “Buraya gel,” dedi kollarını açarak.

Başımı kaldırıp ona baktım ama gözlerim o kadar buğulanmıştı ki onu tam olarak seçemiyordum. “Bir şey daha var...” dedim peçeteye gözlerimi silerek. “Sana bir şey söylemem gerek. Çok daha önce söylemeliydim.”

“Ya?” dedi Victor. Endişeli görünüyordu.

“Şey... Yani... Ben... Ben Fransa’da çocuk doğurmak istemiyorum.”

Victor kaşlarını çatı. “Çocuk mu?”

“Evet. Eğer bir çocuğum olacaksa onu burada büyütme istiyorum.”

“Neden?” diye sordu. “Fransa’nın nesi var?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. İçgüdüsel bir şey. Arkadaşlarımın yanımda olmalarını istiyorum. Annemin yanımda olmasını istiyorum. Doktorların ne dediklerini anlayabilmek istiyorum. Çocuğumun İngilizce öğrenmesini, *The Apprentice*’i seyretmesini, İrlanda yahnisini ve Marmite’i falan sevmesini istiyorum.”

Victor başını salladı. “Tamam. Ama bunu zamanı gelince düşünebiliriz, değil mi?”

“Ben hamileyim,” deyiverdim bir anda. Bakışlarımı aşağı indirip bir süre ellerime baktım çünkü tepkisini görmekten korkuyordum. Sonra derin bir nefes aldığını duydum ve nasıl hissettiğini anlamam için ona bakmam gerekti. Aklını yitirmiş bir adam gibi duruyordu. İki eliyle ağzını kapamıştı.

Bu kez gözlerinin içine bakarak, “Hamileyim,” diye yineledim.

Victor’un alnında kırışıklar belirdi, sonra kafasını iki yana salladı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

dedi. Yüzünden öyle karmaşık ifadeler geçiyordu ki her şeyden çok kafası karışmış gibiydi.

Başımı salladım ve gözyaşlarımı engelleyebilmek için dudaklarımı ısırdım.

Victor bana doğru bir adım attı. Şimdi gözleri parlıyordu. “Gel bana!”

SJ bir saat sonra eve döndüğünde Victor ile beni yemek masasında oturmuş el ele tutuşuyorken buldu.

“Görev tamamlandı mı?” diye sordu.

Gülümseyerek başımı salladım.

“Güzel,” dedi. “George’u arayacağım ve beni Camden’daki yeni Tay restoranına götürmesini söyleyeceğim. Böylece siz de evde baş başa kalırsınız.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim.

“Evet, gerek yok,” diye onayladı Victor.

“Hem zaten Mark gelecek,” diye hatırlattım.

“Hayır, artık gelmeyecek. Mark’ı arayıp sizi biraz yalnız bırakmasının daha iyi olacağını söylemiştim. Kötü mü yapmışım?”

“Yo, tabii ki hayır. Ama yine de evden gitmek zorunda değilsin...”

SJ başını iki yana salladı. “Aşk böceklerinin yanında olmayı pek sevmem. Midem kalkar. Açıkçası kavga gürültüyü tercih ederim.”

Böylece yaklaşık bir saat kadar, SJ’in midesi kalkmasın diye vücutlarımızın arasındaki manyetik çekime karşı koyarak birer fincan çay eşliğinde havadan sudan konuşuyormuşuz gibi yaptık.

Fakat SJ, George’la buluşmak üzere kapıdan çıkar çıkmaz Victor elimden yakaladı ve beni döndürerek kendine çektikten sonra duvara yaslayıp öpmeye başladı.

Bir an için içimde kelebekler uçuştı, suratıma diken gibi batan sakallarından olsa gerek. Ama bu gece ona yakın olma isteğim, sakal fobimden daha baskındı.

Babamın sakallı hali gözümde canlandı. Özellikle öldüğü zamanki hali ve onu diriltme çabalarım gözlerimin önünden geçti. Sonra hastanede hasta yatan Waiine geldi aklıma; onun tıraşsız, pütür pütür suratı. Sonra *ne tuhaf* diye düşündüm. *Tutkulu bir öpücük sırasında insanın aklına ne tuhaf şeyler geliyor.* Bu görüntüler aynı hızla yok olup gidiverdiler çünkü aniden şimdi burada olduğumuzu, üçümüzün beraber olduğunu fark etmiştim. Ben, Victor ve doğacak bebeğimiz. Hiç beklemediğim halde ağlamaya başladım.

“Hey,” dedi Victor endişeyle gözlerime bakarak.

“Hayır,” dedim ve elimle kafasını tutup dudaklarını tekrar dudaklarıma çektim. “Hayır, durma.”

Öpüşme ve ağlamanın arasında nefes almakta biraz zorlanıyordum ama ikisine de engel olamazdım. Bu yüzden hem öpüşmeye hem ağlamaya hem de ara ara soluklanmaya devam ettim. Sonra gözyaşlarım yavaşça dindi ve öpüşmemiz daha karşı konulmaz bir tutkuyla devam etti.

Victor’un pantolonunun ön tarafının yavaşça kabarak bedenime yaslandığını hissediyordum. Sonra elleri kıyafetlerimin altında doluşmaya, göğüslerimde gezinmeye başladı. Aniden kendimizi üzüntü ve sevinçle, pişmanlık ve rahatlamayla karışık hayvani bir sevişme arzusunun içinde bulduk.

“Burada mı?” diye sordu Victor şaşırarak. Pantolonunun düğmelerini çoktan açmaya başladığımı ancak o zaman fark ettim.

Cevap olarak pantolonu hızla aşağı indirdim ve oracıkta, kordordaki duvarda, büyük bir telaşla çılgınlar gibi seviştik.

Victor’un boşalması çok sürmedi. Kendini kontrol edemediği için benden özür diledi, bense buna güldüm.

“Ne?” dedi burnunu koynuma sokarak. “Niye gülüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bize işte. Biz insanlara. Ne kadar komik varlıklarız. Hem hayvani arzulardan hem gururdan, kıskançlıktan ve genel olarak her şeyi berbat etme becerisinden oluşan saçma bir karışımız. Öyle değil mi?”

Victor da gülmeye başladı. Sonra kendini geri çekmeye yeltendi ama onu sıkı sıkı tuttum. “Dur, gitme,” diye fısıldadım. İçimde yavaşça küçüldüğünü hissetmek çok keyifliydi.

“Sadece... Yani aslında her şey ne kadar da basit olmalı demek istiyorum. Aslında her şey bu işte. *Bu...*”

Victor boynumu öptü. “Kokuna bayılıyorum. Yanımda yokken en çok bunu özlüyorum. Boynunu.”

“Seni vampir,” dedim.

“Evet, kesinlikle bir vampir olabilirim,” dedi.

“Ah, gıdıklanıyorum,” dedim.

“Affedersin, tıraş olmayı unuttum.”

Sakalina adam akıllı bakmak için biraz geri çekildim. Sonra tek elimle yavaşça sakalını okşadım. “Sorun değil,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Az önce bir şey oldu. Sanırım fobimi yendim. Sanırım sakal fobimi yendim.”

“Gerçekten mi? Çünkü tıraş olabilirim. Hem de hemen.”

“Hayır, sakalın sensin, senin bir parçan ve seni her şeyinle seviyorum.”

“Ben de seni,” dedi Victor. “Seni çok seviyorum.”

“Tanrım, hamileyim...” dedim aniden. Bu kelimelerin ağzımdan dökülmesine kendim de şaşıırıyordum.

“Evet,” dedi Victor bana sıkı sıkı sarılarak. “Muhteşem, değil mi?”

BANA NE YAPTIN?

Ertesi sabah SJ’i rahat bırakma sırasının bizde olduğunu düşünerek Victor’la kahvaltı etmeye çıktık. Hava griydi ve yağmur çiseliyordu. Bu yüzden en yakındaki kafenin ötesine gidemedik.

İçeceklerimizi alıp masaya yerleşince Victor söze girdi. “Aşkımızın büyüsünü bozmak istemem ama...”

“Ne yapacağımızı konuşmamız gerek,” diye sözünü tamamladım. “Aynen.”

“Sabah sen uyurken biraz düşündüm. Sanırım benim biraz burada kalmam gerek. Doktor kontrolünden geçmek istiyorum. Ayrıca annemi de görmeliyim.”

“Tabii. Benim Fransa’ya dönmem gerektiğini biliyorsun değil mi?”

Başımı salladım. “Biliyorum,” dedim suratımı asarak.

“Satsak da içinde de yaşasak o evi adam etmem gerek.”

“Gerçekten istediğin buysa ben de *gelirim* ve orada yaşamaya bir şans daha veririm,” dedim. Ancak ses tonumdan, bu cömert teklifimi reddetmesini istediğim anlaşılıyordu.

“Ama aslında istediğin bu değil, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. İstiyormuşum gibi rol yapmam. Hem bebeğimi burada, İngiltere’de doğurmak istiyorum. Ne olursa olsun. Annemin, SJ’in ve Mark’ın bir kol mesafesinde

olmalarını istiyorum. Hamile kalınca tüm bunlar bir anda gözüme çok önemli görünmeye başladı.”

Victor kafasını salladı. “Tabii, anlıyorum. Peki nerede kalacaksın? SJ’in koltuğunda konaklamaya devam edemezsin herhalde.”

“Edemem. Ama onları da evden atacak değilim. Mark ve Iain’ın yanında da kalamam.”

“Neden?” diye sordu Victor. Ben de olanların özetini geçtim.

“Dilini hiç tutamıyorsun değil mi?” dedi sözümü bitirince.

“Yani sence hata bende miydi? Haddimi mi aştım?”

Victor omuz silkti. “Prensipte hayır. Ama ben olsam başka birilerinin özel meselelerine bu kadar karışır mıydım bilmiyorum. Gerçi ben ne biliyorum ki?”

“Her neyse,” dedim. “Her halükârda sonsuza kadar SJ’le kalamam. Mark’ın evine de dönmek istemiyorum. Hem zaten annemle biraz zaman geçirmem gerek. En başta, onu bu evlilik çılgınlığından vazgeçmeye ikna edebilmek için.”

Victor’un yüzüne gölge düştü.

“Ne oldu?” dedim.

“Bence biraz insanların hayatlarını yaşamalarına izin vermelisin,” dedi. “O kadar karışmamalısın.”

“O benim annem.”

“Biliyorum. Ama eğer Saddam’la mutluysa önemli olan bu demektir.”

“Saddam *yirmi üç* yaşında Victor. Eh, şimdi yirmi dört oldu.”

Victor pes etmiş gibi ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam, beni ilgilendirmez.”

Uzanıp elini tuttum. “Hayır, ilgilendirir. Hem belki haklısın. Bence annem hata yapıyor ama bu konuda laf söylemek üstüme vazife olmamalı.”

“Evet. Zaten söylediklerine bakılırsa oldukça kararlı görünüyor.”

“Sanırım inatçılık ailemizde var,” diye güldüm.

“Peki. O zaman sen annenin düğününü iptal ettirmeye uğraşırken ben de Fransa’ya döneyim ve evdeki işleri bitirmeye çalışayım. Oraya çekidüzen vermek birkaç haftadan fazla sürmez. İşler bittiğinde, suyumuz yeniden içilecek hale geldiğinde ve vişne ağacı çiçeklendiğinde belki sen de gelip bir bakmak istersin. Hani belki fikrin değişir mi diye bir göürsün.”

“Güzel plan. Ama eğer gelip baktığımda fikrim hâlâ değişmezse kötü hisseder misin? Yani o kadar emeğin üstüne ben hâlâ orada yaşamak istemezsem... Çünkü açıkçası bence büyük olasılıkla öyle olacak.”

Victor parmaklarımı sıkı sıkı tuttu. “O zaman başka bir plan yaparız. Benim için sorun olmaz. Bir daha hiçbir şeyin sorun olmayacağına söz veriyorum.”

Güldüm. “Ah, keşke öyle olabilse.”

Victor gülümsedi. “Doğru söylüyorsun,” dedi. “Sanırım tek yapabileceğimiz sorunlar baş gösterdiğinde bizim için neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu unutmamamız.”

“Sen ve ben,” dedim.

“Ve...” dedi başıyla karnımı işaret ederek.

“Evet,” dedim. Gözlerim yeniden dolmuştu.

“Ağlıyorsun,” dedi Victor.

“Biliyorum.”

“Seninle tanıştığımda çiftlikte yaşamak istediğini, sakaldan nefret ettiğini ve asla ağlamadığını söylemiştin.”

“Biliyorum,” dedim. “Bak, görüyor musun bana ne yaptın?”

ANASINA BAK KIZINI AL

Tren istasyonundan dışarı adımımı atar atmaz annemin hurda Volvo'sunu gördüm. El salladığım halde kornaya basmayı ihmal etmedi.

“Merhaba canım,” dedi ben arabaya binerken. “Yolculuk nasıldı? Tren rötar yaptığı için herhalde sinirin bozulmuştur. Olsun, kafana takma, bir dilim kek ve bir fincan çayla moralini düzeltiriz.”

“Aslında moralim iyi anne,” dedim kemerimi bağlarken.

“Bir fincan çay içince iyi hissedersin,” dedi az önce dediğimi tipik bir şekilde dikkate almayarak. “Neyse, bu kadar çabuk gelebilmene sevindim,” diye devam etti. “Çünkü evlilik hazırlıklarını konuşmamız gerek. Öncelikle...”

Annem ana yola, bir Smart arabanın önüne fırlayınca arabanın şoförü öfkeyle kornaya abandı.

“Kes sesini!” diye söylendi annem. “Off, herkesin bir acelesi var canım bugünlerde. Ne deniyordu buna? Trafik canavarlığı mı?”

“Anne, geçiş hakkı onundu,” dedim.

Elini dikiz aynasından arkamızdaki zavallı adama doğru sallayarak, “Çıkmama izin vermemesi için bir sebep değil bu,” dedi. “Sanki bir yere gidebilecekmiş gibi... birazdan yine sıkışık trafiğe girecek nasıl olsa. Her neyse, zavallı Adam, ailesiyle bir sürü sorun yaşıyor.”

“Hep beraber yaşadığınız o kavga gürültüden beri mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Evet, senin deyiminle o kavga gürültüden beri.” Elleriyle kavga gürültüyü tırnak içine almak için direksiyonu bırakınca direksiyona ben yapışmak zorunda kaldım.

“Arabada hep panik olursun sen,” dedi direksiyonu tutup ellerimi iterek. “İlk ehliyet sınavına girdiğinde başlamıştı.”

“Hayır, sadece direksiyonu tutmanı tercih ediyorum anne,” dedim. “Benim eski kafalılığım, kusura bakma.”

“Sonuç olarak Adam ayın yirmisine bilet aldı. Ben de Weybridge’de bir evlendirme dairesi buldum, ayın yirmi dördüne bizi sıkıştırabilecekler.”

“Nisanın yirmi dördü mü?”

“Evet canım.”

“Çok erken değil mi anne? Sadece iki hafta var!”

“İşte seninle de bunun için konuşmam gerekiyordu. Çünkü işe nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sen organizasyon konusunda hep çok başarılısındır, öyle değil mi?”

“İyi ama neden bu kadar erken anne? Niye acele ediyorsun?”

“Canım, söyledim ya. Adam’ın ailesi korkunç davranıyor. Oteldeki işini de kaybetti. O kabul etmese de bence bunların hep birbiriyle bağlantısı var. Her neyse, durumu bir an önce çözelim ki benim küçük kurşun askerim istemediği halde oralara dönmek zorunda kalmasın.”

“Tanrım, nisanın yirmi dördü mü diyorsun sen şimdi anne?”

“Küçük bir kutlama olacak. Yine de vaktimiz yetmeyecek diye korkuyorum. Senin meşhur organizasyon yeteneğin burada devreye giriyor. Baban da böyle şeyleri organize etmekte başarılıdır. Tabii şimdi düğün için yardımını isteyecek değilim, o ayrı. Sen ve ben oturup senin şu bilgisayar sayfalarına tek tek yazmaya başlasak yapılacakları...”

Eve hangi yoldan döneceğimize karar vermeye çalışırken annem, Saddam'dan, Fas'dan, düğünden, ona yardım edeceğini umduğu ama nedense bir anda araya mesafe koyan arkadaşı Poppy'den, Poppy'nin gizli bir ilişki yaşıyor olabileceğinden ya da daha çok annemin ilişkisini onaylamadığı için böyle davrandığından konuştu da konuştu.

Ne zaman biriyle buluşmaya gitsem yolda hep onunla neler konuşacağımızı hayal ederim. Bugün de annemle şimdiye kadar çoktan hamileliğimi kutlamaya başlamış olacağımızı hayal etmiştim. Fakat annem hiç susmuyordu. Onu dinledikçe fark ettim ki evlilik kararını gözden geçirmeye ikna etmek bir yana, düğün tarihini ertelemesini sağlamak bile başlı başına bir mücadele gerektirecekti.

Çan çan etmeye hiç ara vermeden arabayı park etti ve eve girdik. Paltosunu askıya asıp çaydanlığa su koydu.

"Yani eğer Poppy bu işe karışmak istemiyorsa ne hali varsa görsün. Artık onu davet etmek istediğimden bile emin değilim. Ama herhalde ederim çünkü otuz yıllık arkadaşlığı insan bir kalemde silemez." Kafasını çaydanlıktan kaldırıp bana baktı ve duraksadı. "Senin neyin var?"

"Bir şeyim yok anne. Dinliyorum işte."

"Kollarını kavuşturmuşsun," dedi.

"Ee?" diye sordum rahatsız olup kollarımı açarak.

"Sen sadece sinirliyken kollarını öyle kavuşturursun. Aslında ayaklarını da öfkeyle yere vururdun ama bunu yapmayı on üç yaşlarındayken falan bıraktın. Yine de şu anda da tıpkı o halin gibi görünüyorsun."

"Sinirli değilim anne," diye direttim. "Sadece seni dinliyorum."

"Hım," dedi. "Çok mu konuşuyorum? Sorun bu mu?"

Omuz silktim.

"Demek sorun bu. Tamam, anlat bakalım. Sende bir haber var mı?"

Homurdanarak tek kaşımı havaya kaldırdım. “Eh, pek sayılmaz.”

Gözlerini kısarak gözlerimin içine baktı ve kaşlarını çattı. “Gel bakayım buraya,” dedi. “Bence bir kucaklamaya ihtiyacın var.”

Aslında kucaklanmak istemiyordum gibi rol yaparak mutfakta yanına gittim. Annem beni kollarına aldı. İşin aslı bana sarılması çok iyi gelmişti. Pek dokunmayı seven bir aile olmamıştık, o yüzden böyle fiziksel temaslar hep hazine değeri taşımıştır benim için.

“Peki, neler oluyor bakalım?” diye sordu annem tekrar.

“Dediğim gibi, pek bir şey yok. Victor’un teyzesi beni öldürmeye çalıştı. Victor’la ayrıldık. Evsiz kaldım. Sonra barıştık. Ve hamileyim.”

“Hamile misin?” dedi annem.

“Evet anne.”

“Hamile olduğun için mutlu musun peki?”

“Hem de çok.”

“O zaman bu güzel haber,” dedi bana sarılarak. Sonra geri çekildi. “Şu çayı hazırlayayım da sen de bir dilim Battenberg kek yersin ve oturup her şeyi tek tek anlatırsın.”

“Tamam,” dedim.

“Bozuk plak gibi aynı şeyi tekrar etmek istemiyorum ama işte bak, düşünüy bir an önce aradan çıkarmamız için bir sebep daha çıktı şimdi.”

“O niyeymiş?”

“Eh, insanlar zaten Adam’la yaş farkımızı yeterince mesele ediyorlar. Üstüne bir de anneanne olmayı beklersem vay halimize!”

Battenberg beş yaşındayken en sevdiğim kekti. Belli ki annemin gözünde bu yönüm hiç değişmemiş, sabit kalmıştı. Rengârenk kek dilimimi yiyip çayımı içerken son iki ayda olan bitenleri ona bir bir anlattım. İlginçtir ki o da bir kere olsun beni can kulağıyla dinledi.

Bir ara lafa bile girdi. “Ve o zaman beni aramıştın değil mi? Ben de sana inanmamıştım. Ne kötüyüm. Kötü bir anne olduğumu düşünüyor musun?”

Hazin hikâyemi anlatıp mutlu sonla noktaladığımda annem, “Zor zamanlar geçirmişsin,” dedi.

Omuz silktim. “Evet, harika olduğunu söyleyemem. Âşık olunca yaşadıklarım kesinlikle hayalimdeki gibi olmadı.”

“Hiç hayal ettiğin gibi oluyor mu ki zaten?”

“Hayır, sanırım olmuyor. Ama neyse, artık iyiyiz. Önemli olan da bu.”

“Victor da Fransa’ya döndü dedin, değil mi?”

“Bugün dönüyor. Doktora gittiğimde yanımda olmak için biraz daha kaldı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Yani hamilelikle ilgili.”

“Muayeneyi Victor kendisi bile yapabiliirdi aslında.”

“Evet, biliyorum. Ama başka bir doktorun daha iyi olacağını düşündü.”

“Gittiğine üzüldüm. Onunla tanışmak için can atıyordum.”

“Biliyorum ama bunun için çok zamanımız olacak anne. Umarım en az otuz kırk sene falan.”

“Sen hep hırslı bir kızdın.”

“Eh, Victor’un karşıma çıkması için uzun yıllar bekledim.”

“Biliyorum,” dedi annem. “Nasıl bir his olduğunu da çok iyi biliyorum.”

“Evet,” dedim dalgın dalgın.

“Her neyse, artık Victor’la her şey yolunda. Ve bebeğin de durumu iyi, değil mi?”

“İyi,” dedim. “Anlaşılan yedi haftalıkmış. Kan testi yaptılar. Sonuçların çıkmasını bekleyeceğim ama şimdilik her şey yolunda gibi görünüyor.”

“Kız mı erkek mi söylediler mi?”

“Henüz çok erken anne.”

“Tabii. Peki ya isim konusu?”

“Henüz oralara gelemedik.”

“Tanrım, çok heyecanlıyım!”

“Ben de.”

“Anneanne denmekten ödüm kopuyor ama bir yandan da çok heyecan verici. Bana verebileceğin en güzel düğün hediyesi oldu bu. Hem Saddam da çocukları çok seviyor. Yeğenleriyle beraberken izledim onu.”

Herhalde iç çekmiş ya da homurdanmış olmalıyım ki annem, “Ne?” dedi. “Ben Victor ve senin için seviniyorum. Sen neden benim için sevinemiyorsun?”

“Deniyorum anne,” dedim. “Elimden geleni yapıyorum. Ama kabul etmelisin ki en hafif tabiriyle *geleneklere aykırı* bir durum bu.”

“Sen ne zamandan beri geleneklere itibar ediyorsun ki?”

“Haklısın. Ama gerçekten anne, deniyorum. Kararından hâlâ eminsen söz veriyorum ben de daha çok çaba göstereceğim. Tamam mı?”

“Tabii ki kararımdan eminim. O kadar karmaşık bir durum yok ortada. Saddam beni mutlu ediyor.”

“Ama iki hafta içinde aceleyle evlenmek zorunda değilsin ya?”

“*Zorunda* olmakla ilgisi yok. Bunu ben istiyorum. Senin onaylamadığını biliyordum zaten. Giles bana, Saddam’ın hazine avcısı olduğunu düşündüğünü söyledi.”

Giles, babamın hukuk camiasından eski bir meslektaşındı. Annemin yeni sevgilisi hakkında Giles’le *sözümone* aramızda kalacak bir konuşma yapmıştım.

“Ben tam olarak öyle demedim anne.”

“Neyse, Saddam evlilik öncesi anlaşma önerdi. O yüzden lütfen rahatlayıp bana hayallerimi gerçekleştirmem için yardımcı olurmusun artık?”

“Ben burada kalsam bile iki hafta yeterli bir zaman değil anne.”

“Teslim tarihlerini hep çok sevdiğini söylersin.”

“İyi ama o reklam işiyle ilgiliydi. Bu farklı bir durum.”

“Hep baskı altındayken çok iyi çalıştığından bahsedersin.”

Bunu yüzlerce kez söylediğim inkâr edilemezdi. O yüzden hiç tartışmadım.

“İşte sana mücadele. İki hafta içinde bir düğün, bir resepsiyon ve yaşlı çılgın annene elbise ayarla.”

Hafifçe gülümsedim ve kafamı iki yana salladım. “Tam bir delisin, biliyorsun değil mi?”

Annem bana göz kırptı. “Anasına bak kızını al.”

Başımı salladım.

“Şimdi şu kekten bir dilim daha ye çünkü çok sevdiğini bildiğim için özellikle aldım.”

JE L'AIME*

Mark otoparktan koşarak geldi ve kendini arabanın içine attı. “Bu ne hal böyle!” diye bağırdı.

“Berbat, değil mi?” diyerek güldüm. “Organize edemediğim tek şey havanın düzgün olmasıydı! Neyse, hoş geldin!”

Mark eğilip yanağımdan öperken ıslanmayayım diye paltosunu benden uzak tutmaya çalışarak, “Hoş bulduk canım!” dedi. “Buralara kadar geldiğin için sağ ol. Tek başıma üstesinden gelemeyecektim.”

“Hiç önemi yok,” dedi Mark. “Evet, şimdi... Bir bira içmek mi yoksa içmemek mi? Bütün mesele bu.”

“Olmaz. Annem sinir krizi geçirmek üzere. Saddam yirmi dört saattir tek kelime dahi konuşmadı. Nikâhta *evet* demeyi becerebileceğinden dahi emin değilim. O yüzden hemen gitmemiz lazım.” Yağmur yüzünden gözlerimi kısarak dışarıya baktım ve tren istasyonunun otoparkından çıkıp anayola girdim.

“Peki sen nasılsın?” diye sordu Mark.

“Yorgunluktan ölüyorum. İki haftadır talepleri hiç tükenmeyen bir prensese hizmet edip düğününü organize etmeye çalışıyorum.”

“O kadar kötü müydü?”

* (Fr.) *Onu seviyorum, ona âşığım* anlamlarına gelen söz. (ç. n.)

“Biliyorsun, annem hiçbir zaman kolay biri olmamıştır... Yine de sanırım fena sayılmazdı. Sürekli en ufak şeylerle ilgili bile fikrini değiştiriyor. Çok yorucu.”

“Büyük bir organizasyon mu?”

“Hayır. Annemin o kadar çok tanıdığı yok aslında. Yaşını düşünecek olursak pek çok arkadaşı göçüp gitti bile. Seremonide sekiz, evde de on iki kişi olacağız.”

“*On iki kişilik* bir organizasyon o kadar da zor olmamalı, değil mi?” dedi Mark.

Omuz silktim. “Eh, sayı az olsa da annem dört nikâh bir cenaze benzeri bir davet istedi.”

“Cenaze kısmı hariç olur umarım,” diyerek güldü Mark.

“Evet, tabii. Elimizde bir çardak var, gerçi bu havada bir işe yaramayacağı ortada. Ve bir DJ...”

“Ya, dans etmeme izin var mı?”

“Eğer vals seviyorsan. Müzikleri annem seçti ve bir ayağı çukurda bir DJ buldu. Saddam için biraz üzülüyorum açıkçası. Ama bir morukla evleniyorsan bunları kabullenmek gerekiyor herhalde.”

“Victor Fransa’dan gelemiyor galiba, öyle mi?” diye sordu Mark sırt çantasından bir paket sigara çıkararak. “Arabada sigara içebilir miyim?”

“Camı biraz açarsan olur. Ve evet, Victor sis yüzünden Nice’te kalakaldı.”

“Haberlerde gördüm. Heathrow’da üç yüz sefer falan iptal edilmiş.”

“Victor Gatwick’e uçacaktı ama onun uçuşu da iptal oldu. Dünden beri yeni bir haber bekliyor ama şimdilik durum aynı. Gelemeyeceği için üzuldüm aslında...”

“Peki her şey yolunda mı artık? Sorunları çözdünüz mü? Bu arada harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Üzerimde pahalı bir Whistles elbise vardı. Annemin hediyesiydi bu. Kocaman olmuş göğüslerimi çok iyi kapatıyordu.

“Sen de yakıyorsun ortalığı,” dedim. “Parlak ama şık.”

“Parlak takım elbiseler moda oldu,” dedi Mark kravatını düzelterek. “Ellili yılların tarzı.”

“Seni bu kadar şık görmeye alışık değilim.”

“Biraz Iain’ın etkisinde kaldım. Bana sürekli kol düğmeleri, kravatlar falan alıyor. Bir noktada verdiği ipuçlarını yakalamam gerekti. Neyse, soruma cevap vermedin. Victor’la aranız nasıl?”

“Her şey yolunda... Tanrım! Bu ne yağmur!” Silecekleri son hız açtım ve arabayı yavaşlattım. “İki haftadır onu görmedim tabii. Ama her gün arıyor. Evdeki işleri de bitirmek üzereymiş.”

“Bu oraya döneceğin anlamına mı geliyor?”

“Pek emin değilim. Bence bu konuyu tekrar konuşmamız gerekecek.”

“Yani gitmeye hevesli değil misin?”

“Hayır... Hayır, hevesli değilim demek hafif bile kalır. Peki senden ne haber? Iain’la nasıl gidiyor?”

“İyi. Hatta mükemmel aslında.”

“Şu açık ilişki meselesine ne oldu?”

Mark omuz silkti. “Hallettik. Bir sabah kafasına bir şey dank etti ve başkalarıyla yatıp kalkmayı bıraktı.”

“Gerçekten mi?!”

“Evet.”

“Nasıl oldu ki bu?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi Mark. “Sanırım oturup biraz düşündü ve haklı olduğuma karar verdi. Iain sekste fantezi olaylarını seviyor, o yüzden biz de biraz yeni şeyler denemeye başladık. Şimdilik bu kadarı ona yetiyormuş gibi görünüyor.”

“Hımm. Fazla ayrıntıya ihtiyacım yok aslında.”

“Yok canım, öyle garip şeyler olmuyor,” dedi Mark. “Ama işte takım elbiseli erkekleri, deri pantolonlu motosikletçileri falan seviyor, o tarz şeyler...”

“Sanki Village People’i anlatıyorsun,” dedim.

“Biraz öyle. Her neyse, işte biz de yeni şeyler deniyoruz. Artık benimle daha çok tatmin olmasını sağlıyorum. Eminim bu kıyafetle eve döndüğümde çılgınlar gibi sevişeceğiz.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Öyle. Aslında çok eğleniyoruz. Ama evet, yaptığımız o büyük konuşmadan beri birbirimize deli gibi âşığız.”

Bir an için Mark’a, Iain’la aramızda geçen konuşmayı anlatmayı düşündüm. Sert sözlerimin herhangi bir etkisi oldu mu veya ilişkilerinin kurtulmasına bir yardımım dokundu mu hiçbir zaman bilemeyecektim ama sonunda Mark’ın o konuşmayı öğrenmemesinin daha iyi olacağına karar verdim.

“Bir daha Londra’ya yolun düşerse mutlaka bize akşam yemeğine gelmelisin. Iain seni gerçekten sevmiş gibi görünüyor.”

Şaşkınlığım yüzüme vurmasın diye çaba harcadım.

“Peki senden ne haber?” diye sordu Mark. “Vic, yaşlı cadı hikâyesine sonunda inandı mı?”

“Evet. Anlaşılan olanlarda teyzesinin parmağı yokmuş. Kız arkadaşı Carole’ün işiymiş.”

“Teyzesi lezbiyen mi yani?”

“Öyle görünüyor. Hem de kıskanç bir sevgilisi var. Victor’un teyzesini ondan çalacağını falan düşünmüş galiba.”

“İğrenç,” dedi Mark. “Çirkin olduğunu söylemiştin.”

“Çirkin değil belki ama fıstık olduğu da söylenemez. Ama Carole onu seviyor anlaşılan. Onun için ölümüne mücadele etmeye hazır olmalı.” Sinyal verip Rylston Manor yoluna döndüm.

“Vay be,” dedi Mark. “Nikâh dairesine gidiyoruz sanıyordum.”

“Nikâh dairesi burası işte. Güzel, değil mi?”

“Çok güzel! Herkes burada mı?”

“Seni almaya gelmeden önce annem ile Saddam’ı buraya bıraktım. Diğerleri henüz gelmemiştir. Hem zaten sekiz kişi olacağız.”

“Ee, Saddam nasıl biri? Onu sevdin mi?”

Arabayı park edip motoru durdurdum. Yağmur damlaları tavanda davul çalıyordu.

“Utangaç biri. Sessiz. Her şeye hayret içinde bakakalıyor. Göreceksin.”

“Peki onu *sevdin mi*?”

Omuz silktim.

“Tamam,” dedi Mark kapıyı işaret ederek. “Hadi yapalım şu işi!”

Kendimizi dışarı attık ve topuklu ayakkabılarım müsaade ettiğince hızlı bir şekilde binaya koştuk. Ana salon bir önceki nikâhın kalabalığıyla doluydu. O yüzden yağmurdan kaçıp içeri girmekte bile zorlandık.

Mark’ı kolundan tutup kalabalığın arasından çekerek, “Biz küçük salondayız,” dedim. Salona girdiğimizde içerideki tek insan annemdi. Cumbanın kenarında durmuş dışarıdaki yağmura bakıyordu.

“Herkes nerede?” diye sordum.

Bana döndü ve hafifçe gülümsedi. “Lanet hava! Yine de...”

Islak paltolarımızı çıkardık ve askıya astık. Şimdi Mark’ın elli yıllar tarzı takım elbisesini tüm ihtişamıyla görebiliyordum. Sert, ipek gibi bir dokumaydı ve terziliği harikaydı. Üzerinde iğneli yaka, beyaz bir gömlek ve gri, ipek kravat vardı. “Bugün gerçekten muhteşem görünüyorsun,” dedim.

Annem yanımıza geldi. “Merhaba. Mark’tı değil mi?”

“Evet,” dedi Mark. “*Feevkalade* görünüyorsunuz.”

Annem gülümsedi. Max Mara marka kısa bir buklet ceket ve onunla takım bir etek giymişti. Tavsiyem üzerine saçını topuz yapmıştı. Makyajımızı ise Spot On'dayken, hastalık derecesinde zayıf süper modellerimizi fotoğraf çekimlerine hazırlayan Vanessa Chan'e bu sabah yaptırmıştık. Vanessa gerçekten de makyaj konusunda çok başarılıydı ve Mark haklıydı, annem harikulade görünüyordu.

"Böyle bir ihtiyar organizasyonuna gelmen büyük cesaret," dedi annem.

"Eh, ne derler bilirsiniz, insan hissettiği yaştaadır," dedi Mark muzip muzip sıratarak.

Annem çipil çipil gözleriyle Mark'a bakarken yanakları al oldu. "Tabii. Eh... Adam senin burada olmana çok sevinecek. Konuşabileceği genç birinin olması iyi bir şey."

Mark ve benim *bile* Saddam için yaşlı kaçabileceğimizi söylemek üzere ağızımı açtım ama sonra vazgeçtim. "Diğerleri nerede?"

"Penny burada. Giles de. Beraber sigara içmeye gittiler. Saddam herhalde bir yerlerde saklanıyor ve surat asıyor. Lindsay ve Jack'ten geçen haftadan beri bir haber almadım. Yani gelip gelmeyeceklerini bile bilmiyorum."

Mark'a dönerek ekledi. "Açıkçası... galiba bu evliliği onaylamıyorlar."

"Umurunda mı sanki?" dedi Mark

Annem o sırada Catherine Tate edasıyla parmağını kaldırıp kendi suratını işaret etti. "Umurumdaymış gibi bir hal var mı yüzümde?"

"Kesinlikle yok," diyerek güldü Mark.

"Geleceklerinden eminim," dedim.

"Gelseler iyi ederler. Yoksa onları Noel kartpostalları listesinden bir celsede silerim."

Mark'a bakıp göz kırptım. "Aman dikkat," dedim. "Tek bir yanlış hamlede Noel listesindeki yerini sonsuza dek kaybedersin. Büyük facia!"

“Bütün o yürüme seremonisini falan yapacak mısınız?” diye sordu Mark.

“Evet. CC ve ben törenden önce yan kapıdan çıkıp kaybolacağız. Sonra tekrar içeri gireceğiz,” dedi annem.

O sırada fark ettim ki Saddam olmazsa tekrar içeri girmemiz için bir nedenimiz de *olmayacaktı*. “Ben gidip Saddam’a bakayım.”

Mark, anneme, “Sakıncası yoksa ben sizinle kalayım,” dedi.

Kapıdan çıkarken annemin sesine kulak kabarttım. “Geldiğin için çok teşekkürler. Herkese CC’nin erkek arkadaşı var diye anlatıp duruyorum fakat bana inandıklarından emin değilim. Hem dediğim gibi, Saddam’ın konuşabileceği genç birinin olması...”

“Ben CC’nin erkek arkadaşı değilim,” diye araya girdi Mark.

“O kadarını biliyoruz canım,” dedi annem. “Henüz bunamış sayılmam. Ama Poppy öyle olduğunu sanacak ve bence hiç sakıncası yok.”

Yağmur yüzünden arabalarını beklemekte olan az önceki törenin misafirleri hâlâ koridorları dolduruyordu. Kalabalığın arasından ite kaka ilerlemeye çalışarak Saddam’ı köşe bucak aramaya devam ettim. Fakat taşkın bir kalabalık vardı. Tahminimce törenden önce baya içkili bir davet yapılmıştı.

Bir süre sonra, binanın arka taraflarında bir yerde Poppy Meyer’i, annemin en eski ve en kibirli arkadaşlarından birini buldum. Arka bahçedeki saçağın altında sigara içiyordu.

“Ah CC,” dedi. “Merhaba. Bugünlerde artık hiçbir yerde sigara içemiyor insan. Resmen toplumdışı insanlar olduk. Elbisen çok güzel bu arada.”

“Teşekkürler,” dedim.

Poppy’nin üzerinde korkunç bir büzgülü, turuncu elbise ve onunla takım bir ceket vardı. Kafasına da file şapka takmıştı. Kra-

liçe Elizabeth'in takacağı türden bir şeydi bu. Ama insan böyle durumlarda mecburen yalan söylemek zorundadır.

"Seninki de çok güzel. Bu havada biraz renk katmışsın ortama."

"Berbat, değil mi?" dedi. Bir an için havayı değil de elbisesini kast ediyor sandım.

"Tam bir saçmalıktan ibaret," diyerek söze devam etti. Bu kez anladım ki ne elbiseden ne de havadan bahsediyordu. "Sigara?" diye sordu ve çantasından Consulate Menthol paketi çıkardı.

"Normalde içmem ama..." dedim bir sigara alarak. "Aman, ne olacak." Sigara içmemem gerektiğini biliyordum ama sonuçta bu alışılmışın dışında, stresli bir gündü.

Bana çakmağı tekrar uzatıp, "Evet, tam bir saçmalık," dedi.

Sigaradan bir nefes çekip, "Saçmalık olan ne?" diye sordum. Şaşırtıcı gelecek ama tadı baya güzel geldi.

"İşte, bütün bunlar... Yani, Angela'yı kırk senedir tanıyorum. Angela harikadır, çok tatlıdır ama kabul etmemiz gerek, Saddam ona âşık değil. Nasıl olabilir ki? Sadece güzelinden şöyle kırmızı bir İngiliz pasaportuna âşık."

"Eh, ben de öyle düşünüyordum," dedim. "Ama annem öyle bakmıyor ve sonuçta bu onun..."

Hamileyken sigara içmenin suçluluğuna daha fazla dayanamamaya öksürük krizine tutulmuşum gibi yapıp sigarayı söndürdüm. "Affedersin Poppy," dedim. "Eskisi gibi alışık değilim."

Poppy ise kendi sigarasına var gücüyle asıldı. "Saddam yeşil kart mıdır nedir onu bir kere alınca çekip gidecek. Bu dediğimi bir kenara yaz."

"Yeşil kart Amerika'da oluyor," dedim.

"İşte artık bu işten ne çıkarı olacaksa onu alıp anında arazi olacak. Angela'nın kalbi bin parçaya bölünecek ve tahmin et gidip parçaları kim toparlayacak."

Bana kalırsa parçaları toplayacak biri varsa o bendim, Poppy değildi ama sorun çıkarmak istemedim. “Ben sadece iyimser bakmaya çalışıyorum. Annemin istediği bu ve annem bir şeyi kafasına koyunca...”

“Senin de bunun büyük bir hata olduğunu düşünmene sevindim,” dedi Poppy. “Onun yaşındaki bir kadının okulu yeni bitirmiş göçmen bir gençle fingirdemesinin ne kadar yanlış olduğunu en azından sen görebiliyorsun.”

Poppy’nin fikrine katılmadığımı, kelime seçimini ise hiç onaylamadığımı kırıcı olmadan ifade etmenin yollarını arıyordum ki gözümün kenarına bir şey takıldı. Dönüp baktığımda yanımdan yavaşça uzaklaşmakta olan Saddam’ı gördüm.

“Affedersin Poppy. Benim... Az sonra gelirim.”

Yağmura doğru sigarasının dumanını üfleyen Poppy’yi orada bıraktım ve Saddam’ın peşinden koridora koştum. “Saddam!” diye seslendim. “Saddam?” Fakat o çoktan önceki nikâhın konuklarının arasında gözden kaybolmuştu.

Geriye kalan insanların arasından ilerlemeyi başardığımda (çünkü yolum, paltolarını giymeye çalışan kollardan oluşan bir duvarla kesilmişti) Saddam’ın izini tamamen kaybetmiştim. Kafamı davet salonuna uzattım. Mark, annem ile Giles’a elektronik müzik söylevi çekiyor, tekno müziğin bizim çağımızın operası olduğunu açıklıyordu. Ama bence vaaz verdiği bu topluluğun fikri asla değişmeyecekti.

Giles beni görünce, “Bizim küçük Chelsii!” diye bağırdı ve bana sarılmak için kollarını açtı.

“Merhaba Giles,” dedim. “Affedersin, birazdan geleceğim.”

Bütün odaları tek tek dolaşmaya başladım. Sonra, Saddam’ın az önceki konuşmanın ne kadarını duymuş olabileceğini düşünerek paniğe kapıldım ve bunun üzerine topuklu ayakkabılarımla iyice koşturmaya başladım. Diğer seçenekleri tükettiğim için erkekler tuvaletine baktım. İçeride beyaz gömlekli ve Donald Duck kravatlı,

şişman bir adam vardı. Beni görünce, “Selam güzelim! Sana nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

Sonunda ön kapıya ulaştım ve gözlerimi kısarak dışarıdaki sağanak yağmura baktım. Saddam’ı gördüğümde iki büklüm olmuş köşeye dönerek ana yola doğru gidiyordu.

Kapıdaki şemsiyeliğin içinden bir şemsiye yürüttüm ve peşinden koşmaya başladım. Anında, o rengârenk büyük şemsiyeyi yürütmediğime pişman oldum. Yağmur incecik çoraplı bacaklarıma kamçı gibi çarpıyordu.

Saddam ceketini kafasının üzerine çekmiş hızla yürümeye devam ediyor, aramızdaki mesafe hiç azalmıyordu. Daha hızlı koşabilmek için ayakkabılarımı çıkardım. Yaklaşık yüz metre sonra bir otobüs durağına girdi. Ben de nihayet ona yetişebilecek gibi oldum.

Durağa varmak üzereyken banka oturduğunu ve başını ellerinin arasında aldığını gördüm.

“Saddam!” dedim nefes nefese.

Kafasını kaldırıp gözlerinde yaşlarla bana baktı. Sonra yüzüne bir öfke yerleşti. “Git buradan.”

“Saddam,” dedim tekrar. “Neyin var? Nereye gidiyorsun?”

“Git!” dedi. “Sen benim arkadaşım değilsin.”

“Arkadaşınım tabii ki,” dedim şemsiyeyi kapatıp bankta yanına oturarak. “Tanrım, sırlıslıkam olmuşsun.” Yepyeni takım elbisesindeki suları elimden geldiğince silmeye çalıştım.

“*J’ai entendu,*” dedi. *Hepsini duydum.*

“Sen *Poppy’nin* dediklerini duydun sadece,” dedim. “Poppy önyargılı, yaşlı bir bunaktır.”

“Sen de onun gibi düşünüyorsun,” dedi Saddam. “Hepiniz aynı düşünüyorsunuz.”

“İçeri gel hadi,” dedim. “İçeri girip kurulanalım ve konuşalım.”

“Hayır. Gelemem.” Gözlerindeki yaşları görmeyeyim diye kafasını öteki tarafa çevirdi ama sarsılan omuzları ağladığını ele veriyordu.

“Ama gelmek zorundasın,” dedim. Aslında bütün bunlarla başa çıkmak için yaşının ne kadar küçük olduğunu düşündüm ve bir anda ona gerçekten acıdım. “Bak, bugün senin düğün günün.”

Tekrar kafasını çevirip bana baktı. Yüzünde, gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan allak bullak bir ifade vardı. “Kimse bu evliliği istemiyor,” dedi.

“Annem istiyor,” dedim. “Sen de istiyorsun.”

“Ya sen? Hayır.”

İç çektim.

“İşte!” dedi.

“Saddam... Bu işler biraz zor,” dedim. “İnsanlar güvensiz.”

“Biliyorum. Angela bana dedi. Herkes sanıyor ben sadece burada yaşamak istiyor.”

“Evet, bazı insanlar öyle düşünebilir...” diye söze girdim.

“Bak!” diye bağırdı Saddam. “Şu yere bir bak. Yağmura, soğuğa bak. Ben niye burada yaşamak istesin?”

Fırtınanın ortasındaki puslu, iç karartıcı Surrey’ye şöyle bir baktım ve ne demek istediğini anladım.

“Sence ben... Fas’tan bunun için mi gitmek istiyorum?”

Omzunu sıvazladım. “Ben öyle düşünmüyorum,” dedim yalan olsa da. “Ama insanlar burada daha kolay bir hayat yaşayacağını düşünüyor olabilirler.”

“Niyeymiş?” dedi Saddam. Gözyaşları ve öfkenin arasında nefes almayı unutmuş da boğulacakmış gibi soluyordu. “Ben İngilizce bilmiyor. Kimse burada Arap sevmiyor. Artık sırt çantası bile taşıyamıyor ben.”

“Anlamadım?”

“Artık sırt çantası taşıyamam çünkü teröriste benziyorum.”

“Pardon? Kim söyledi bunu?”

“Londra’da biri gelip terörist miyim diye sordu.”

“Kim?”

“Metro trenindeki kadın, geçen sefer. Burada benim bir iş yok. Hep yağmur yağıyor zaten. Ama siz insanlar aman İngiltere ne güzel diye düşünüyorsunuz. Ve ben de o yüzden buradayım? Aptallık! Buradan nefret ediyorum,” dedi öfkeyle.

Saddam’ın kafası tekrar ellerinin arasına düştü ve yine hıçkırmaya başladı. Ben de elimi ıslak sırtında uzatıp onu kendime çektim. Benim de boğazım düğümlenmişti çünkü nefret ettiğin bir yerde kalmak zorunda bırakılmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordum.

“Ben burayı sevdiğini sanıyordum,” dedim. “Annem sevdiğini söylemişti.”

“Ona sevdiğimi demiştim,” dedi. “Ama doğrusu değil. Aile yok. Arkadaş yok. İş yok. Hiçbir şey yok.”

“Öyleyse niye geldin ki?” diye sordum.

Kafasını kaldırıp, “*Je l’aime!*” diye bağırdı. Bu basit gerçeği nasıl hâlâ anlamadığıma hayret ediyormuş gibi gözlerini kocaman açmıştı.

Güçlkle yutkundum ve kafamı onun kafasına yasladım. Derin bir iç çektim. “Gerçekten seviyorsun onu, değil mi?” diye mırıldandım. “Çok üzgünüm Saddam.”

“Her şey berbat şimdi,” dedi. “Ne yapacağım bilemem... Eve döneceğim herhalde.” Tekrar hıçkırmaya başladı. “Ama orada da her şey berbat. İşimi kaybettim. Annem benimle konuşmaz artık zaten.”

Suratına bakmak için öne doğru eğildim ama kafasını öteki tarafa çevirdi. Ben de ayağa kalktım, önünde durup çömeldim ve gözlerine bakabilmek için çenesini tutup kendime çevirdim. Sanırım bu kadar güzel gözleri olan bir erkek ilk defa görüyordum. Hatta kirpiklerini kıskandım bile. Ne kadar rimel sürersem süreyim asla böyle sonuç alamazdım.

“Onu seviyorsan,” dedim “Onu *gerçekten* seviyorsan başkalarının ne düşündüğünü umursamaman gerek.”

“Ama herkes bize karşı,” dedi sesi titreyerek. “Nasıl umursamam?”

“Siktir et onları,” dedim. Hâlâ ağlıyordu ama biraz gülümsedi. “Hepsini siktir et!” dedim tekrar.

“Angela bu dünya diyor, çok kötü diyor,” dedi Saddam samimi bir endişeyle.

“Öyle. Ama biz gençler aslında iyiyiz. Öbürlerini siktir et,” dedim. “Söyle şimdi.”

“Hepsini siktir et,” diye mırıldandı ve gözlerinde yaşlarla sırıtmaya başladı.

“Ve annemi sevdiğinden eminsin, değil mi?” dedim. “Yani bir kafa karışıklığı falan yaşamıyorsun?”

Saddam başını iki yana salladı ve yutkundu.

“Nasıl bu kadar eminsin?” diye sordum.

Bir an düşündü ve sonra müthiş sevimli bir şekilde omuz silkti. Aynı anda da hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyi sergiledi. “Bilmem,” dedi. Fakat suratındaki otuz iki diş sırıtma her şeyi anlatıyordu.

Güldüm. “Annem seni gerçekten çok mutlu ediyor galiba, değil mi?”

Başını salladı. “*Beaucoup*,” dedi yanaklarından yaşlar süzülerek.

“Hadi gel,” dedim. Benim de gözlerim dolmuştu. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. “Hadi şimdi gidip seni evlendirelim.”

Kafasını kaldırıp bana bakarak ve aynı anda da elimi tutarak, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten,” dedim ve elinden çekip onu ayağa kaldırdım.

NE RAHATLIK AMA!

İçeri girince küçük, kırmızı şemsiyenin altına büzüşmüş olan Saddam, “Yanımda durur musun?” diye sordu.

“Tabii,” dedim. “Gidip annemi almam gerek, sonra onunla beraber salonda tören yürüyüşü yapmalıyım ama...”

“Hayır, hayır,” dedi telaşla. “Lütfen. Sen benim yanımda kal.”

“Ama...”

“İnsanlara göster. Evlenmemize karşı olmadığını görsünler.”

Kolunu sıvazladım. “Tamam. Sadece annemle bir konuşmam gerek.”

Saddam’ı kızlar tuvaletine sürükledim ve el kurutucusunun altında ceketini kuruttum. Aynada yüzüme baktım. Vanessa’nın yaptığı dayanıklı makyaj suratımda sapasağlam duruyordu.

Tekrar koridora çıktığımızda yine Donald Duck kravatlı adamlarla karşılaştık. Adam önce Saddam’a, sonra bana, sonra tekrar Saddam’a ve ardından da *Kadınlar* yazısına baktı. Bunun üzerine bana göz kırpıp sırtarak uzaklaştı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Saddam.

“Hayır, Disney kravatı takan bir tanıdığım olamaz.”

Saddam kaşlarını çatarak bana baktı. “Boş ver,” diye mırıldandım ve onu koridorda sürüklemeye başladım.

Tören salonuna girdiğimizde saat üçe bir vardı ve herkes yerini almıştı. “Bir saniye,” dedim ve Mark’ın oturduğu koltuğa yürüdüm.

Yanına çömeldim. “Saddam az önce sinir krizi gibi bir şey geçirdi. Yanında durmamı istiyor. Evliliklerini onayladığımı insanlar görsün diye.”

“Onayladığından hiç haberim yoktu,” dedi Mark. Ortada çok komik bir şey varmış gibi sırtıyordu.

“Onunla uzun uzun konuştuk. Fikrimi değiştirdim. Saddam annemi gerçekten seviyor.”

“Ne şeker!”

Kaşlarımı çattım. “Sende bir tuhafılık var.”

“Kafam güzel biraz,” diye yüksek sesle fısıldadı.

“Tanrım, Mark!” dedim. Tavırlarından ot içtiği belli oluyordu.

Nikâh memuru öksürdü. Kafamı kaldırıp ona baktım, o da eliyle kolundaki saati işaret etti.

“Vakit geldi. Sen gidip annemi alır mısın? Tören yürüyüşünü onunla sen yap. Ben de Saddam’ın yanında durayım. Yoksa kaçıp gidecek diye korkuyorum.”

“İstersen Saddam’la ben durayım,” dedi Mark sırtıtmaya devam ederek.

“Hayır. Sen sadece anneme durumu açıkla. Anlar zaten. Hem salonda seninle yürüme fikrine bayılacak. Hatta bence senden hoşlanıyor.”

Mark ayağa kalktı, sandalyesine takıldı ve yalpalayarak salondan çıktı. Ben de Saddam’ın yanına döndüm.

“Kafası mı güzel?” diye sordu Saddam.

“Galiba öyle,” dedim. Saddam’ın bu tip şeyleri anlamasına biraz şaşırmıştım.

“J’aimeais bien,” dedi. Keşke ben de öyle olsaydım.

Nikâh memuru büyük kaset çaların düğmesine bastı. Saddam'la kafalarımızı kapıya çevirdik. Konukların arasında gözlerimi gezdirdim. Lindsay ve Jack hâlâ gelmemişlerdi. Giles benimle göz göze gelince göz kırptı. Poppy yanındaki kadına bir şeyler fısıldadı. İkisi de kafalarını salladılar ve suratlarını astılar. Saddam'ın neden tek başına durmak istemediğini tamamen anlamış oldum.

Düğün marşı ses sisteminden gümbür gümbür çalmaya başladı. Nikâh memuru tuşu bulup sesi biraz kıstı. Ses normale dönünce annem ve Mark eşikte belirdiler. İkisinin de suratları kıpkırmızıydı ve kıkır kıkır gülüyorlardı. Annemin kafasının da Mark kadar güzel olduğunu hemen anladım.

Saddam'ın lehine, seremoni olabildiğince kısa ve sevimliydi. On beş dakika kadar sürdü. Nikâh memuru, "Gelini öpebilirsin," dediğinde annemin yine gülme krizine girmesi dışında her şey yolunda gitti.

Şahitlerin huzurunda belgeler imzalandıktan sonra herkes ayağa kalkıp salondan çıkmaya başladı.

Dönüp Mark'a fısıldadım. "Anneme de ot vermedin umarım."

"Ama çok gergindi!" diyerek güldü Mark.

"Tanrım, Mark... Ne uslanmaz adamsın yahu!"

"Kendisi istedi. Hatta yalvardı!"

"Sana inanmıyorum."

"Anlaşılan Saddam ve annen zaten keyifçilermiş. Annenin dediğine göre Fa'staki otlar çok daha iyiymiş."

"Hikâye yazma bana!" dedim.

Mark omuz silkti.

Eve döndüğümüzde ikram servisinin şefi, tahmin ettiğim üzere bütün büfeyi çardaktan içeri, yemek salonuna taşımıştı.

“Üzgünüm,” dedi. “Ama dışarısı Glastonbury festivaline döndü. Yazık oldu ama yapacak bir şey yok.”

İçeride şömine güzelce yanıyor, salondaki DJ içli aşk şarkıları çalıyor ve her şey aslında hoş görünüyordu. Bunun üzerine küçük bir kadeh şampanya için kendime izin verdim ve bugün hiçbir şeyi kafama takmama kararı aldım.

Annem yüzünde hâlâ hafif deli bir gülümsemeyle bir arkadaş grubundan öbürüne doğru süzülüyordu. O sırada insanların ne kadar katı göründüklerini fark ettim ve böyle yargılayıcı bakışlara maruz kalacaksan kafan güzel dolaşmanın aslında en iyisi olacağını anladım. Keşke ben de annem gibi biraz uçabilseydim. Neyse ki şampanyalar gelip gittikçe en sert görünen insanlar bile yumuşamaya başlıyordu.

“Mutlu musun bari anne?” diye sordum onunla baş başa kalma fırsatı bulunca.

“Hem de çok canım,” dedi. “Bütün bunlar için çok teşekkür ederim. Mark’ın deyimiyle *feevkaladesin*. Ayrıca şu karidesli şeyler bir harika. Hiç tadına baktın mı?”

“Bakmadım. Bu aralar karides yemekten çekiniyorum.”

“Neyse. Her şey çok güzel. Harika bir gün geçiriyoruz. Saddam’la ilgilendiğin için de teşekkür ederim.” Nazikçe koluma dokundu. “Ona nasıl destek olduğunu anlattı bana.”

Gülümsedim. “Hiç önemi yok. Çok tatlı biri.”

“Hem de ne tatlı,” dedi annem üstüne basa basa. “Tam bir melek.”

“Kışları hâlâ Fas’ta geçirmeyi mi düşünüyorsunuz?” diye sordum. “Çünkü anladığım kadarıyla Saddam bunu istiyor.”

Annem gülümsedi. Geçen garsonun elindeki tepside bir kadeh şampanya daha aldı. “Herhalde,” dedi. “Bakalım olaylar nasıl gelişecek. Ama evet, büyük olasılıkla kışları Fas’ta geçireceğiz. Bu arada Saddam nerede?”

“Sanırım Mark’la gitti,” dedim suratımı buruşturarak. “Ayrıca senin de ne yaptığını biliyorum. Yaramaz kızs.”

“Ne yapmışım?” dedi masum masum.

“Törende niye kıkır kıkır güldüğünün farkındayım. Niye bu kadar rahatladığını çok iyi biliyorum.”

“Ah, hep Mark’ın suçu! Tam bir şeytan. Aslına bakarsan tam bir kurtarıcı demeliyim. Biliyor musun, onunla *evlenebilirdim*, tabii eğer Mark *şey* olmasaydı...”

“Anne, inanılmazsın,” dedim.

“Eh, elimden geleni yapıyorum şekerim.”

“Ama Mark’ı sevmene sevindim. En iyi arkadaşım. Yani en iyi erkek arkadaşım.”

Annem başını salladı. “Evet, anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum. Bana biraz şeyi anımsatıyor... Neyse.”

“Waiine’yi hatırlatıyor,” dedim.

Annem yavaşça gözlerini kırpı ve sonra güçlkle yutkundu. “Her neyse!” dedi.

Başımı çevirip DJ’e baktım. DJ’imiz o sırada Foreigner’ın *I Want to Know What Love Is* şarkısından, Rod Stuart’ın *Have I Told You Lately* şarkısına geçiş yapmaya çalışıyor ancak bunu da yüzüne gözüne bulaştırıyordu.

“Bütün gece bunları mı çalacak?” diye sordum. “Çünkü ondan özellikle çalmasını istediğim bazı dans şarkıları vardı.”

“Sen kafanı yorma,” dedi annem gizemli gizemli. “Sonrası için küçük bir sürpriz hazırladık.”

“Kim hazırladı?”

“Görürsün. Şimdi,” dedi gözlerini salonda gezdirerek. “Mark kocamı iyice uçurmadan gidip onu bulsam iyi olur.”

Birkaç aile dostumuzla yüzeysel bir iki konuşma yaptım. Hepsi de kaçınılmaz olarak bana, “Sen ne düşünüyorsun bu iş hakkında?” diye soruyordu. Ben de onlara annemin, onu seven birini bulduğu için ne kadar mutlu olduğumu söyleyip durdum. Anladım ki söylediğimize yeterince inanıyormuşsunuz gibi konuşursanız insanlar da sadece başını sallayıp onaylıyorlardı.

Babamın eski meslektaşı Giles’le çok güzel bir sohbet ettim. Bana, annemi mutlu eden her şeyi babamın da onaylayacağını söyledi. Maziye gidip üniversite yıllarından hikâyeler anlattı. Bugüne kadar hiç bilmediğim ve şimdi de dinlemekten şeref duyduğum hikâyelerdi bunlar. Tam Giles’in hikâyeleri tükenmeye başlarken Poppy Meyer yanımıza geldi ve, “CC’yle konuşmam gerek,” deyip beni resmen kolumdan çekerek sürükledi.

“İyi vakit geçiriyor musun Poppy?” diye sordum. Çok sarhoş görünüyordu.

“Şu senin adamla ilgili konuşmamız gerek.”

“Evet?”

“Korkarım görüldüğü gibi biri olmayabilir,” diye fısıldadı. *Göründüğügibibiri* kelimelerini art arda yuvarlamasından tamamen küfelik olduğu anlaşıyordu.

“Nasıl yani?” diye sordum durumdan keyif alarak.

Kulağıma eğildi ve, “Bence adam biraz kırıttık canım,” diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım ve bir kahkaha patlattım. “Mark mı? Kırıttık mı?”

“Evet,” dedi. “Saddam mı Adam mı, adı her ne ise ona, erkek arkadaşı olduğunu söylediğini kulaklarımla duydum.”

“Mark eşcinsel zaten,” dedim.

“Yani sen biliyor muydun?”

“Evet.”

“Bak sen, ne kadar modernsiniz,” dedi Poppy.

“Ben bunu yıllardır biliyorum.”

“Bak canım, bana inan,” dedi dengesini kaybedip yalpalayarak. “Böyle bir ilişki asla yürümez. Güven bana. Benden iyi kimse bilemez!”

Kaşlarımı çattım. “Senden iyi kimse bilemez mi?”

Gözlerini kırptı ve başını abartılı bir şekilde salladı.

“Yoksa Phil Amca...” dedim şaşkınlıkla. “Neyse, hem Phil Amca nerede bugün?”

Poppy, *ben bir şey diyemem* dercesine ellerini havaya kaldırdı ama sonra konuşmaya devam etti. “Phil amca bir *arkadaşıyla* canım,” dedi tıpkı annem gibi kelimeleri parmağıyla tırnak içine alarak. “Yani bu sana uyarı olsun. Kendine, seni sağdıncından daha çok sevecek bir adam bul. Bu kadarını diyeyim.”

İmalı imalı başını salladıktan sonra elindeki boş kadehe baktı ve muhtemelen içkisini tazelemek üzere yalpalaya yalpalaya uzaklaştı.

Poppy’nin, Mark’ın erkek arkadaşım olduğunu düşünmesine kendi kendime güldüm ve bu habere vereceği tepkiyi görmek için hevesle Mark’ı aramaya başladım.

Mark dışarıda Saddam’la beraber ot içiyordu. Ben de çardağa girince Saddam elindeki otu Mark’a geri verdi ve beni karşılamak için yerinden fırladı.

“*Mon ami!*” dedi. *Dostum!*

Onlara bakıp gülümsedim ve bu yaptıklarını hiç onaylamıyormuşum gibi başımı iki yana salladım.

“Özür dilerim,” dedi Saddam. “Hani öncesi için. Yağmurdayken.”

“Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Asıl *ben* özür dilerim.”

Parıldayan gözleriyle bana baktı ve sonra verdiğim karşılığa çok şaşırmış ve sevinmiş gibi boynuma sarıldı.

“Yağmur neredeyse durdu,” dedim geri çekilip. “Yine de bahçeye çıkmak için artık çok geç.”

“İçerisi de güzel, samimi,” dedi Mark. “Saddam da az önce bana, Victor ile senin evlenip evlenmeyeceğinizi soruyordu.”

“Poppy Meyer, seninle sevgili olduğumuzu sanıyor, bunu biliyor muydun?” dedim ve sorduğu soruyu açıkça duymazlıktan geldim.

“Tahmin etmiştim,” dedi Mark.

“Az önce gelip beni uyardı. Senin biraz *kırıttık* olduğunu düşünüyormuş,” diye açıkladım.

“Kırıttık mı?” diyerek güldü Mark ve çektiği dumanı öksürürken sandalyesinde küçük bir kırıttık dans sergiledi. “Tanrım, bu tabiri yıllardır duymamıştım.”

Saddam, “Ben gidip Angela’yı bulayım,” dedi ve kolumu sıvazladıktan sonra, “Tekrar teşekkürler,” deyip çardaktan çıktı.

Mark da o sırada yeni bir ot sarmaya girişerek, “İyi vakit geçiyor musun canım?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Saddam gerçekten çok tatlı, değil mi? Eşcinsellik konusunda biraz gıcık olabileceğini düşünmüştüm, sonuçta Müslüman falan. Ama hiç de öyle değilmiş.”

“Konuya çok da *açık* olmasın da,” dedim. “Poppy az önce bana, evliliğin sırrının, seni sağdııcından daha çok sevecek bir adam bulmak olduğunu söylüyordu.”

“Bilgece konuşmuş,” dedi Mark. “Ama Saddam gayet heteroseksüel, eğer merak ediyorsan.”

“Bunu bilmek güzel.”

Bahçeden bir araba sesi duydum. “Daha çok insan geliyor herhalde,” dedim. “Sürekli Victor’un çıkagelmesi için dua ediyorum. Sabah on birden beri ondan haber almadım. O yüzden belki de yoldadır diye umuyorum.”

“Eminim gelebilecek olsa gelir,” dedi Mark.

“Ben çıkıp yeni misafirleri karşılayayım. Az sonra dönerim.”

Çimenlerin üzerinde sendeleyerek yürüdüm ve mıcırlı bahçe yoluna gelip evin köşesini döndüğümde içim burkuldu. Çünkü gelen araba turkuaz rengi bir Daewoo Matiz’di; Victor’un asla tercih etmeyeceği bir araçtı bu.

Ancak kapı açılıp içeriden tanıdık bir el dışarı uzanınca ve daha da tanıdık bir vücut kendini şoför koltuğundan kaldırıncaya içimde kelebekler uçuşmaya başladı.

“Hey!” diye bağırdım koşarak yanına gidip. “Gelebildin!”

Victor şöyle bir gerindi ve beni kollarına alıp kucaklayarak havada döndürdü.

“Töreni kaçırdığım için çok üzgünüm ama her yolu denedim.”

“Sorun değil,” dedim. “Gelebilmene bile şaşırdım. Bu çarpışan araba da nereden çıktı?”

“Stansted’de ellerinde bir tek bu vardı,” dedi Victor.

“Ben Gatwick’e uçacağını sanıyordum?”

“Uzun hikâye... Bilmek istemezsin.”

“Tanrım, seni çok özledim!”

Victor beni dudaklarımdan öptü ve, “Ben de,” dedi.

O sırada yağmur tekrar başladı. “Gel. İçeri girip insanlara merhaba diyelim.”

“Bir dakika,” dedi Victor elimden tutup beni geri çekerek. “Gidebileceğimiz bir yer var mı? Baş başa kalmak için?”

“Baş başa mı?” dedim. “Evet, sanırım... Neden?”

Victor güldü. “Kalabalığa karışmadan önce seninle beş dakika nefes almak istiyorum...” Başıyla evi işaret etti.

“Tabii,” dedim. “Şey... Burada bekle.”

Aceleyle eve gittim ve yarım şişe şampanya, iki de kadehle geri döndüm. “Gel,” dedim onu evin diğer tarafına çekerek. “Markı, çardaktan kovabiliriz.”

Yağmur hızlanınca koşmaya başladık. Fakat çardağa vardığımızda içeride Mark’ın değil, annem ile Saddam’ın olduğunu gördüm. Plastik brandanın dışından, yüz yüze ve el ele oturmuş hararetili hararetili bir şeyler konuştuklarını seçebiliyordum.

Parmağımı dudaklarıma götürüp Victor’a sessiz olmasını işaret ettim ve bu kez onu bahçenin en uç köşesine sürükledim. Elimdeki şişeyi ve bardakları Victor’a verip babamın eski bahçe kulübesinin kilidini kurcalamaya başladım.

“Vay canına, burası rahatmış,” dedi Victor kapı açılınca.

“Evet,” dedim onu içeri çekerek. “Biraz tozlu ama... Babam eskiden kafa dinlemek için buraya gelirdi. Annem o yıllardan beri buraya hiç dokunmadı.”

Kapıyı kapattım. O sırada Victor arkamda durmuş, öpüşmemiz için bekliyordu. Yağmur kulübenin üzerine hızla vururken beni öpüp sıkı sıkı sarıldı ve burnunu saçlarımin arasına gömdü.

“Herhalde unuttun bu duyguyu,” diye mırıldandım.

“Unutmadım,” dedi Victor. “İki haftadır tek düşündüğüm bu.”

“Gel,” dedim ve onu yavaş yavaş parçalanmakta olan koltuğa götürüp yerden aldığım bir bezle üzerindeki tozu silerek.

Victor oturunca ben de ayaklarımı öbür taraftan aşağı uzatıp kucağına yattım ve ayakkabılarımı çıkardım.

“Düğün nasıldı?” diye sordu Victor. “Her şey planlandığı gibi gitti mi?”

“Evet. Sade ve güzeldi. Her şey yolunda gitti.”

“Olay falan çıkmadı yani?”

“Eh, biraz. Bir ara Saddam firar etti. Ama ben gidip geri getirdim.”

“Aferin sana.”

“Onu sevdim,” dedim. “Annemi gerçekten seviyor galiba.”

“Eh, bu çok iyi. Töreni kaçırdığım için çok üzgünüm. Takım elbise bile almıştım. Bu arada harika görünüyorsun,” dedi kadife elbisemde elini gezdirerek.

“Teşekkürler.”

“Aslında, istersen ben de üzerimi hemen değiştirebilirim.”

“Bence artık kimse fark etmez bile,” dedim. “Hepsi çoktan küfelik oldu.”

“Annen ve Saddam birlikte çok tatlı görünüyorlar.”

“Biliyorum. Muhteşem bir şey.”

“Tamam, çocuk gerçekten çok genç. Ama demek ki aşk engel tanımıyor.”

“Öyle görünüyor.”

“Hep bizi düşündüm,” dedi Victor. “Üçümüzü.”

Gülümsedim.

“George Harrison’ın karısının sözleri hiç aklımdan çıkmadı.”

“Uzun bir evliliğin sırrı...”

“... hiçbir zaman boşanmamaktır. Evet.”

“Bu lafı gerçekten seviyorsun değil mi?” diye sordum.

“Evet, çok,” dedi Victor büyük bir ciddiyetle. “Evlenmenin çok güçlü bir yanı var. Bir söz vermenin ve sözünde samimi olmanın insana verdiği bir güç. Ne olursa olsun birlikte olacağınızı söylemek. Ne olursa olsun ayrılmayı seçmeden evliliğinin sürmesini sağlamak.”

Az sonra olabilecek şeyi düşündükçe karnıma ağrılar girmeye başladı. Evet, işin aslı düğün hazırlıkları boyunca Victor’la evlenmek benim de sürekli akımdan geçmişti ama henüz kesin bir karara varamamıştım.

“Zaten daha önce evlendin diye şimdi evlenmek istemiyorsan da...” diye söze girdi Victor. “Belki hâlâ birbirimize söz verebiliriz, kendi aramızda yani.”

Uzanıp Victor’u yanağından öptüm. Gözlerim dolmuştu. “Çok romantik,” dedim.

“O zaman yapalım mı?” diye sordu.

“Neyi? Birlikte olmaya yemin etmeyi mi?”

“Evet. Sonsuza kadar.”

“Şimdi mi?”

“Neden olmasın?”

“Senin diz çökmen falan gerekmiyor mu bunun için?” dedim. Heyecanımı gizlemek için işi şakaya vuruyordum.

Victor harekete geçti. Bunun üzerine, “Hayır, hayır, şaka yapıyordum, dur bir dakika!” dedim. Ama o tutup beni anında kaldırdı ve koltuğa güzelce yerleştirip önümde diz çöktü.

Elimi eline alıp yüzüme baktı. “Seninle daima birlikte olmak istiyorum. Her ne sorunumuz olursa olsun birlikte mücadele edip güçlükleri aşmamızı istiyorum. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Ben de.”

“Ben de mi?” dedi Victor. “Ben de mi?!” Ve sonra beni gıdıklamaya başladı. İkimiz de kahkahalarla güldük.

Gülme krizimiz bitince ayağa kalktım ve kadehlerimize şampanya doldurdum.

“Senin içki içmen doğru mu?” diye sordu Victor.

“Aman, ikinci kadehim. Hem sadece bugünlük.”

Victor omuz silkti. “Sana kalmış.”

Victor’un bağıllık yemini etme girişimini biraz hafife almışım gibi görüldüğümün farkındaydım. O yüzden kadehlerimiz elimizdeyken, “Sana ve bana, sonsuza dek,” dedim. Victor da aynı sözü tekrar etti.

Birkaç saniye boyunca göz göze durduk. Gözlerimdeki buğunun arasından onun da duygulanıp gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Ve bir an içim öyle bir mutlulukla doldu ki kalbim sıkışacak gibi oldu.

“İçeri girelim mi?” diye sordu Victor sessizliği bozup.

“Daha değil. Bütün hafta koşturdum durdum. Sen de yorgunsundur.”

“Biraz,” dedi Victor.

“Yani bunu hak ediyoruz.”

Koltukta eski pozisyonumuza geri döndük.

“Ne güzel, değil mi?” dedi Victor. “Baş başa olmak.”

“Evet, kesinlikle,” diye onayladım.

“Evin işleri de bitti sayılır bu arada.”

“Öyle mi? Güzel görünüyor mu?”

“Evet, evet. Bu arada sen telaşlanmadan söyleyeyim, oraya taşın demek gibi bir niyetim yok.”

“Yok mu?”

“Hayır.”

“Hımm.”

“Ne o, hayalkırıklığına uğramış gibisin,” diye güldü Victor.

“Hayır, sadece şaşırdım.”

“Şu kadarını söyleyeyim. Civarda biraz araştırma yaptım.”

“Gerçekten mi? Nasıl geçti?”

“Eh...” diyerek iç çekti Victor. “Anlaşılan Distira da o kadar iyi bir teyze sayılmazmış.”

“İyi ama olanların Carole’ün başının altından çıktığını söylemiştin.”

“Evet öyle aslında. Ama çoğunlukla beraber hareket etmişler. Ayrıca tavandaki deliği açan da Distira’ymış.”

“Olamaz!”

Victor kafasını salladı.

“İyi de o delik bizden bile önce orada vardı!”

“Biliyorum. Anlaşılan Clappier’nin arkadaşı kimin yaptığını biliyormuş.”

Kaşlarını çattım. “Anlamıyorum. Az önce Distira demedin mi?”

“Distira yaptırmış. Hatta belki de bunu yapmaları için onlara *para vermiş*. Evin arkasındaki o duvar vardı ya, duvardan bazı taşları bile çıkarttırmış onlara.”

“Yoksa... Yoksa duvar o yüzden mi göçtü? Onu mu demek istiyorsun?”

“Evin duvarı değil de... Arkadaki duvar. Evet. O yüzden toprak kayması oldu.”

“İyi de neden? Bunu neden yapsın?”

Victor omuz silkti. “Bence biraz deli. Onunla yüzleştim. Ağzını açıp gözünü yumdu. Annem çiftliğin *onun* olacağına söz vermişmiş. Yani sanırım çiftliğin bana kaldığını öğrenince büyük bir tokat yemiş. Galiba düşmanlığı da bundan kaynaklanıyor.”

“Sence bu ihtimal dahilinde mi? Annen ona söz vermiş olabilir mi?”

“Yo, hayır. Fransa’da çocuklarını mirastan çıkaramazsın. Ama tabii her şey mümkün. Annem bir gün sarhoşken öyle bir laf etmiş olabilir. Hem dediğim gibi, bence Distira tamamen deli değilse de kesinlikle bunamış.”

Kafamı iki yana salladım. “Çok üzücü. İnsan bunları kendi yeğenine nasıl yapar? Ne ikiliymiş ama! Senin yokluğunda evi parçalamaya kalkmasalar bari.”

Victor kafasını iki yana salladı. “Hayır. Çok büyük kavga ettik. Derslerini aldılar. Başından beri olan her şeyi bir bir saydım. Eve hiç gelmeyen doktordan tut da...”

“Yani haklıymışım, doktor hiç gelmedi!”

“Hayır. Geldiğini sanmıyorum. Sana inanmalıyım. Oysa ben yüksek ateşten öyle söylüyorsun sanmıştım. Ama hayır, dönünce Distira’dan o doktorun telefon numarasını istedim. Kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Tabii numarayı bulamadı. Adını da hatırlayamadı. En çok da buna kızdım. Bu yaptıklarının çok tehlikeli sonuçları olabilirdi.”

Kafamı salladım. “Sanırım Distira ölmemi istedi. O lanet odadaki camı açıp duruyordu. Soğuktan donarak ölmemi bekledi resmen.”

Victor kafasını salladı. “Gerçekten seni öldürmek istediğini sanmıyorum. Ama iyileşmeni istediği de söylenemez tabii. Şu tarot kartı saçmalığıyla ilgili de açtım ağzımı yumdum gözümü. Ve kaybettiği anahtarlar, su deposundaki kediler... Bir sorun daha çıkarsa polis çağıracağımı söyledim. Ama belli ki yanı başlarında yaşamamızı istemiyor. Açıkçası ben de evi satmayı tercih ediyorum. Bırakacağım başkası uğraşsın onunla.”

Derin bir nefes aldım.

“İçin rahatladı mı artık?” diye sordu Victor.

Güldüm. “Evet, biraz. Biliyor musun, eminim sana bıraktığım mektubun ikinci sayfasını da onlar yok etti.”

“Öyle mi dersin?”

“Başka bir açıklama bulamıyorum. İki sayfa birlikte katlanmıştı.”

“Bu da kesin Carole’ün işidir. Distira ne yazdığını okuyamazdı bile.”

“Tanrım, ne korkunç insanlar!”

“Şimdi yapmamız gereken şey nerede yaşamak *istediğimize* karar vermek. Sanırım sen Londra’da kalmak istiyorsun.”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır, sanmıyorum. Belki bir dağ evi falan olabilir. Ama arkadaşlarıma yakın olmasını...”

O sırada aniden, evden *Disco Inferno*’nun gümbür gümbür basları duyulmaya başladı. “Bu da ne böyle?” diye sordum.

“Galiba konuklar iyice coşuyor,” dedi Victor. “Yanlarına gitmek istiyor musun?”

“Önce bana bir öpücük ver,” dedim. “Düzgün bir öpücük.”

Ayağa kalktım ve Victor da karşıma geçip beni uzun uzun öptü. O sırada pantolonundaki kabarıklığı fark edince öpücükten daha fazlasını istediğimi anladım. Nereden baksak iki hafta olmuştu sonuçta.

Arkamı dönüp kulübenin kapısındaki sürgüyü çektim ve bezi küçük pencerenin önüne astım. Victor yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle beni seyrettikten sonra kadehini elinden bıraktı. “Bak işte bu çok iyi bir fikir,” dedi ve elbisemin kemerinden tutup beni hızla kendine çekti.

AŞK EN GÜZEL UYUŞTURUCUDUR

Eve döndüğümüzde hava kararmıştı. Müzik, kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Yaşlı DJ'imizin bu sabah kurduğu küçük hoparlörün performansı beni şaşırtmıştı.

Fakat salonun kapısını açtığımda gördüklerim şaşkınlık kelimesiyle anlatılamazdı. Resmen ağzım açık kaldı.

On tanesi sabahki kalabalıktan olmak üzere, aralarında benim yaşımda, hatta benden daha gençlerin de olduğu bir katılımla, yaklaşık yirmi kişi Kylie Minogue'un *Can't Get You Out Of My Head* parçası eşliğinde dans ediyordu.

Mark bizi görünce hemen koşarak yanımıza geldi. "Buranın hali ne böyle?" deyip güldüm.

"Iain ve birkaç arkadaşını çağırdım partiye," dedi Mark. "Aslında annenin fikriydi."

"O hoparlörler seninkiler mi?"

"Evet. Hepsini onlar getirdi. Simone iPad'inden DJ'lik yapıyor şimdi. Kız müthiş."

"Müzik çok iyi," dedi Victor da.

Mark, Victor'a dönüp sarılarak, "Seni görmek güzel dostum," dedi. "Ee, dans etmeyecek misiniz?"

"Az sonra," dedi Victor. "Önce bir şeyler atıştırmam gerek. Açlıktan ölüyorum."

Açık büfeyi kaldırmışlardı. Biz de Victor'la mutfağa gittik. Annem, Saddam ve ismini hatırlayamadığım beyaz saçlı bir adam oturmuş, konuşacak bir şey kalmamış gibi rüzgâr çitliklerinin artılarından ve eksilerinden bahsediyorlardı.

“Victor!” diye bağırان annem, kendisinden beklenmeyecek bir duygusallıkla ayağa fırlayıp Victor'a sarıldı.

Victor çekingenlikle, “Merhaba,” dedi.

“Yiyecek bir şey kaldı mı anne?” diye sordum. “Zavallı Victor açlıktan ölüyor.”

“Tabii, tabii,” dedi annem Victor'u serbest bırakıp. “Sandviç olur mu? Peynirli? Salamlı?”

Annem sarhoş sarhoş sandviç hazırlamaya kalkışınca ona yardım etmek istedim ama beni elinin tersiyle uzaklaştırdı. İki dakikada bir konuşmak için durduğu halde sonunda sandviçe benzer bir şey hazırlamayı başardı ve tabağa koyup Victor'a uzattı. Sonra Saddam'a, “Hadi gel, eğlenceye geri dönelim,” dedi.

Victor, annemler çıktıktan sonra, “Sence sen de onun gibi mi olacaksın?” diye sordu.

“Annem gibi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi ağzında koca bir parça ekmekle.

“Bilmiyorum... Herhalde. Niye, kötü mü olur?”

“Hayır, yani sana ayak uydurabildiğim sürece sorun yok.”

O sırada lain mutfağa geldi ve su içmek istedi. Ben de musluğu işaret ettim. Teşekkür edip musluğa doğru yürürken bir anda durdu, iki defa arkasını dönüp bana baktı. “Ah, sen miydin?” İskoç aksanıyla *sen* deyişi daha çok *sin* gibi duyuluyordu. “Evet benim,” dedim donuk donuk. Açıkçası konuşmanın gidişatından biraz endişe duyuyordum.

“Seninle konuşmam gerek,” dedi. “Sana bir özür borçluyum.”

“Yo, değilsin,” dedim. Aslında ne kadar rahatladığını çaktırmamaya çalışıyordum. “Geçti bitti...” dedim ve elimi havada sallayarak tartışmamızın eskide kaldığını anlatmaya çalıştım.

“Yani aramız iyi mi?” dedi musluktan bir bardak su doldurarak.

“Tabii ki iyi. Ayrıca arkadaşlarını getirdiğin için teşekkürler. En azından biraz partiye benzedi.”

“Benim doğum günüm. Gerçi yarın ama olsun. Bugün öğle yemeğinde kutlamak için buluşacaktık. O sırada Mark aradı. Böylesi çok daha eğlenceli oldu.”

“Annemi çok mutlu ettiniz gerçekten. Beni de.”

“Eğer isterseniz bende biraz Ex var,” dedi.

“Siz ikiniz çok yaramaz bir çiftsiniz!”

Iain sıırttı ve masum pozlarına yattı. “Hayır mı diyorsunuz yani?” diye sordu.

“Ben zaten alamam,” dedim. “Hamileyim.”

“Ah, tabii ya,” dedi. “Peki sen Victor?”

Victor gülümsedi ve kafasını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler. Ben de almayayım.”

“Anne adayına destek oluyorsun ha?”

“Onun gibi bir şey,” diye güldü Victor.

Müzik değişti ve Donna Summer’dan *I Feel Love* çalmaya başladı.

“Ah, benim gitmem gerek,” dedi Iain. “Dans edeceğim. Geliyor musunuz?”

Victor’a baktım. “Önce şunu yiyeyim, sonra geliriz,” dedi Victor.

Salonda herkes Donna Summer eşliğinde, kendilerinden geçmişçesine hoplaya zıplaya dans ediyordu. Birileri ışıkları kapamıştı. Sadece esas DJ’in getirdiği disko ışıklarının aydınlığı vardı. Esas DJ’imiz ise şimdi bir köşede oturmuş Poppy’yle konuşuyordu.

Iain'ın bütün arkadaşları çılgınlar gibi dans ediyordu. Giles ve annem bile çok tuhaf görünen modern hareketlerle kıvırtıyorlardı.

Başka bir adam, üzerinde yalnızca kısa kadın şortu olarak tabir edebileceğim bir şeyle, saçları bir metre postişli siyahi bir kız tarafından ortada çılgınca döndürülüyordu. Kız bir anda bırakınca adam salonun öbür ucuna uçtu ve muhteşem bir şekilde Poppy'nin kucağına düştü. Poppy özel alanına yapılan bu saldırı sebebiyle öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Faithless'tan *Insomnia* çalmaya başlarken Mark kalabalıktan kurtuldu ve dans ederek yanıma geldi. "Parti harika, değil mi?" diye bağırdı arkasını dönüp duvara yaslanarak.

"Evet. Bu ihtiyarları Faithless eşliğinde dans ettireceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Hepsi Ex attı," dedi Mark. "Ne çalsan dans ederler."

"Yok artık!" diye bağırdım.

Mark güldü. "Benimle bir ilgisi yok. Iain'ın marifeti. Annem en son yirmi yaşından beri bu kadar iyi hissetmediğini söylüyor."

"Tanrım, umarım iyidir. Annem yaşlı Mark. Kalp krizi filan geçirebilir."

"Bana gayet iyiymiş gibi görünüyor."

Iain bizi görünce yanımıza geldi. Arkasını dönüp sırtını Mark'a vererek yaslandı. Mark da kollarını omuzlarına atarak ona sıkıca sarıldı.

"CC, verdiği Ex yüzünden annesinin kalp krizi geçireceğinden korkuyor," dedi Mark.

"Ona Ex vermedim ki," dedi Iain.

"Vermişsin gibi görünüyor,"

Haklıydı da. Annem o sırada Saddam'a yapışmış deliler gibi dans ediyordu.

"Yok, o ikisi aşk kafası yaşıyorlar, Ex kafası değil," dedi Iain.

“Aman, Tanrı’ya şükür,” dedim.

Iain kafasıyla Giles’i işaret ederek, “Gerçi o bir çeyrek aldı,” dedi. Giles gözlerini kapatmış, hayatında ilk defa müzik eşliğinde adam akıllı dans ediyordu.

“Giles Ex mi attı?” diye bağırdım.

“Aynen!”

“Tanrım, Iain!”

“Ne varmış, adama baksana, hayatının partisini yaşıyor.”

Iain’a baktım. Evet, çılgınlar gibi eğlendiğini kimse inkâr edemezdi.

“Peki senin için güzel bir doğum günü oluyor mu?” diye sordu Mark, Iain’a.

Iain da, “Mükemmel bir doğum günü,” diye cevapladı.

Victor mutfaktan çıkıp yanımıza geldi. Bir yandan ağzındaki ekmek kırıntılarını siliyordu. Gözlerini fal taşı gibi açıp dans eden kalabalığa baktı. Sonra arkama geçti ve tıpkı Mark’ın Iain’ı tuttuğu gibi o da beni tuttu.

“Burası biraz tımarhaneye benzememiş mi?” diye sordu.

“Anlaşılan herkes haplanmış,” dedim. “Eh, kalabalığın yarısı en azından.”

“Tahmin etmiştim zaten. Eğleniyor gibi görünüyorlar. Bu partiyi hayatları boyunca unutamayacaklar herhalde.”

“Öyle,” dedim.

“Böyle eğlenceli bir düğün görünce insanın evlenesi geliyor hakikaten.”

Yüzüne bakmak için kafamı çevirdim. “Kes şunu!” dedim şakayla karışık.

Bana daha da sıkı sarılarak, “Öylesine söyledim canım,” dedi.

O sırada Hercules and Love Affair'in *Blind* şarkısının abartılı bir versiyonu çalmaya başladı. Kalçalarımı geri geri Victor'a doğru kıpırdatmaya başladım. "Bu şarkıyı seviyorum," dedim.

Mark ve Iain tekrar dans etmeye döndüler. Uzaktan onları seyredip birlikte ne kadar güzel göründüklerini, Iain'ın baya iyi dans ettiğini, Mark'ı ne kadar sevdiğimi, mutlu olmalarına ne kadar sevdiğimi düşündüm. Sonra Saddam'la annemin danslarına baktım ve onlar için de aynı şeyleri düşündüm.

Victor elini belime dolayıp beni kendine çekti. Ve yine kalbimi sıkıştıran o mutluluk hissi geri döndü. Kafamı çevirdiğimde Poppy de o yaşlı DJ'le sohbet ediyordu. Hatta şimdi kolunu adamın sırtına koymuştu.

O sırada oda öyle büyük bir sevgiyle dolu ki diye düşündüm, sanki asıl *ben* hap atmış gibiydim. Eğer Victor o anda bana evlenme teklif edecek olsa ona hayır diyebileceğimi hiç sanmıyordum. Hatta neredeyse teklif etmesini bile umuyordum.

Victor burnunu saçlarımın arasına götürdü ve, "Ee?" dedi. Herhalde biz de dans edelim mi diye sorduğunu düşündüm. "Onlara katılalım mı?" dedi.

"Evet," dedim, "Sıra bizde artık."

Kendine çekip beni öyle sıkı sıkı sardı ki nefes alamadım. "Sonunda teslim olacağını biliyordum," dedi. "Bu sabah uyandığımda, işte bugün *evet* diyecek, diye düşünmüştüm!"